

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ASLA UNUTULMAYACAK,
RUHSUZ BİR SÖRGÜN
DEMİR PERİLER-4

JULIE KAGAWA

DEMİR SÖVALYE

Esas İsmim Ashallayn'darkmyr Tallyn. Tekinsiz
Divanı Kraliçesi Mab'in son oğluyum
ve sürgündeyim. Yıkımına giden yol,
çoğu hikâyedeki gibi, bir kızla başladı...

Ölmeyi göze aldım. Hazırdım. Ona yemin
ettiğime göre, artık geri dönemezdim.
Demir Diyar'da yaşayabileceğimden emin
olmasam da devam etmek zorundaydım.
Ancak en büyük fedakârlıkların cesaretle
fazlasını gerektirdiğini henüz bilmiyordum.

Ya onunla olacak ya da ölecektim.

"Hem yakın dost hem de rakip olan iki genç adam,
bu müthiş aşk üçgenini destansı kılıyor."

Kirkus Reviews

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-347-1

DEMİR ŞÖVALYE

Mayıs 2015

JULIE KAGAWA

DEMİR PERİLER

Dördüncü Kitap

İngilizceden Çeviren:

Zeynep İyigün

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

BİRİNCİ KISIM

BİRİNCİ BÖLÜM

KEMİK CADISI'NIN EVİ

“Hey, buz çocuk! Nereye gittiğini bildiğinden emin misin?”

Yabanılormanın kasvetli karanlığında ilerlerken Robin Good-fellow'un dediklerini duymazdan geldim. Kemik Bataklık olarak bilinen vıcık vıcık çamurun içine doğru yürüyorduk. Çamur ayaklarımı içine çekiyordu ve her tarafı sümüksü yosunla kaplı, dalları birbirine dolanmış yeşil ağaçlardan sular damlıyordu. Sis açığındaki köklerin etrafım sarmıştı, çukurların içlerine çökerek diplerinde neler yattığını gizliyordu ve birkaç dakikada bir uzaklarda durgun sudaki şapırtılar bize yalnız olmadığımızı hatırlatıyordu. İsminden de anlaşıldığı gibi, bataklığın her yanına kemikler saçılmıştı, bazıları çamurun içinden çıkarak kendini gösteriyor, bazıları yabani otların arasına saklanıyor ya da suyun içindeki lerin yansıması yüzeyde yıpranmış, soluk ve beyaz bir şekilde görünüyordu. Burası yabanılormanın tehlikeli kısımlarındandı;

*catoblepas*¹, ejdercenk² ve bu karanlık bataklığı ev bellemiş diğer yaratıklar yüzünden değil, bataklığın derinliklerinde bir yerde yaşayan bir şey yüzünden çok tehlikeliydi.

Görmeye gittiğimiz kişi yüzünden.

Başımın arkasından bir şey kıl payı uçup geçti ve birkaç metre ötedeki ağacın gövdesine çarpıp çamur sıçrattı. Ağacın altında durup döndüm ve ziyaretçime sıkıyorsa bunu bir daha yapmasını ima eden bakışlarımla meydan okudum.

“Ah, sonunda... yaşıyormuş!” Robin Goodfellow alaycı bir tavırla çamurlu ellerini havaya kaldırdı. “Bir zombiye falan dönüştüğünden korkmuştum.” Kollarını göğsünde kavuşturup sırttı, çamur kızıl saçının aralarına bulaşmış, sivri yüzünü benek benek lekelemişti. “Beni duydun mu buz çocuk? On saattir arkandan bağırıp duruyorum.”

“Evet,” dedim içimi çekerek. “Seni duydum. Sanırım bataklığın öbür tarafındaki ejdercenkler de seni duydu.”

“Ah, güzel! Birkaç tanesiyle dövüşürsek, belki beni biraz dikkate almaya başlarsın!” Puck bataklığa göz gezdirmeden önce benimle göz göze geldi. “Bu çılgınlık,” diye bağırды. “Onun burada olduğunu nereden biliyoruz ki? Kemik Bataklık favori tatil mekânları listemde yer almıyor, Prens. Kaynağının doğru söylediğinden emin misin? Eğer bu da yanlış yönlendirmeyse, o *phouka*’yı³ bir çift eldivene dönüştürebilirim.”

1 Etiyopya mitolojisinde bufalo gövdesine ve yaban domuzu başına sahip yaratık. Baş ağır olduğu için hep eğik duran yaratığın nefesinin ya da bakışının insanı taşa dönüştürdüğüne veya öldürdüğüne inanılır. (ç.n.)

2 *Alice Harikalar Diyarı*’ndaki “Ejdercenkname” isimli şiirde bahsi geçen, gözlerinden alev saçan canavar. (ç.n.)

3 İrlanda mitolojisinde şekil değiştirebilen, siyah at, keçi ya da tavşan görünümüne bürünebilen yaratıklar. Kırsal ya da denizci topluluklara yardımcı olabildikleri gibi sorun da çıkarabilen bu yaratıklar hem iyi hem de kötü şans getirebilirler. (ed.n.)

“Macera aradığını sanıyordum,” dedim onu sinir etmek için. Puck homurdandı.

“Ah, tabii ki, beni yanlış anlama. Oluru olmaz’m dört bir köşesini gezmekten, sinirli Yaz kraliçeleri tarafından takip edilmekten, bir devin inine gizlice girmekten, kocaman örümceklerle dövüşmekten, aksi bir ejderle saklambaç oynamaktan aşırı zevk alıyorum... Harika vakit geçiriyorum.” Başını salladı, güzel hatıraları tekrar düşünürken gözleri parıldadı. “Fakat burası lanet kediye bulmak için geldiğimiz altıncı yer ve burada da değilse, bir sonraki durağımızın neresi olabileceğini düşünürken korkmaktan kendimi alamıyorum.”

“Burada olmak zorunda değilsin,” dedim ona. “İstemiyorsan git. Seni durduran yok.”

“İyi denemeydi, Prens.” Puck kollarını kavuşturup gülümsedi. “Ama benden o kadar kolay kurtulamazsın.”

“O halde yolumuza devam edelim.” Hava kararıyordu ve sürekli konuşması sinirlerimi zıplatıyordu. Şaka bir yana, aç bir ejdercenkin dikkatini çekmek ve bataklığın ortasında dövüşmek istemiyordum.

“Ah, pekâlâ.” Puck arkamdan gelirken iç çekti. “Ama kedi burada değilse, seninle Örümcek Kraliçe’nin sarayına gelmeyi reddediyorum buz çocuk. Bu noktada çizgi çekmem gerekiyor.”

BENİM ADIM, TAM, ESAS İSMİM, Ashallayn’darkmyr Talyn ve ben Tekinsiz Divanı’mn son vârisiyim.

Bir zamanlar üç kişiydik, tüm Kış prensleri; ben ve kardeşlerim Sage ile Rowan. Babamı hiç tanımadım, hiç merak etmedim, kardeşlerim de onun hakkında hiçbir zaman konuşmadı. Babalarımızın aynı olduğundan bile emin değildim ama bir önemi yoktu.

Tekinsiz Divanı'nda, Mab tek hükümdar, tek kraliçeydi. Yakışıklı perileri hatta sevimsiz ölümlüleri bile yatağına alırdı ama tahtını kimseyle paylaşmazdı.

Kardeşlerimle hiçbir zaman yakın olmadık. Kış prensleri olarak şiddet ve kara politikalarla şekillenen bir dünyada büyü-dük. Kraliçemiz, onu onurlandıran oğlunu yüceltirken diğerlerini cezalandırırdı. Birbirimizi kullandık, haince oyunlar oynadık ama hepimiz Divanımıza ve Kraliçemize sadıktık. Ya da ben öyle düşünüyordum.

Kış Divanı'mn duyguları dondurmasının, Tekinsiz perileri arasında hislerin zayıflık ve aptallık olarak görülmesinin bir sebebi var. Duygular akli karıştırır, duyuları zayıflatır, çevrenizdeki insanlara ve divanınıza sadık olmanızı engeller. Ağabeyim Rowan onu yiyip bitiren karanlık bir tutku olan kıskançlıkla akıl almaz şeyler yapmış, Divanına sırtını dönmüş, düşmanlarımızla işbirliği yapıp bize ihanet etmişti. Sage, en büyük ağabeyim, Rowan'm ihanetine kurban gitmişti; tuzağa ilk düşen oydu. Güç teklifine kanıp koşan Rowan, Olurulmaz'ı neredeyse yok edecek Kral'a yardım ederek en büyük düşmanımız, Demir perilerle işbirliği yapmıştı. Sage'in ve tüm Divanımın intikamını almak için Rowan'ı öldürmüştüm ama öç ne Sage'i ne de Rowan'ı geri getirir. Artık yalnızca ben varım. Tekinsiz Divanı Kraliçesi Mab'in hayatta kalan tek oğluyum.

Ve Mab'in gözünde de çoktan öldüm.

Duygulara ve tutkuya yenik düşen tek kişi Rowan değildi. Birçok hikâyede olduğu gibi, yıkıma giden yol bir kızla başlamıştı. Kadim rakibimiz Yaz Kralı'nın melez kızı Meghan Chase adındaki kızla. Kader bizi bir araya getirmişti. Duygularımı saklamak için yaptığım onca şeye, halkımızın yasalarına, Demir perilerle yapılan savaşa ve evimden sonsuza dek sürülme tehdidiyle karşılaşmama

rağmen ona âşık olmuştum. Yollarımız birlikte çizilmişti, kaderlerimiz birbirine bağlanmıştı ve son savaştan önce onu bu dünya sona erene dek takip edeceğime, kendi halkım dâhil olmak üzere tüm tehdit ve tehlikelerden koruyacağıma, gerekirse öleliğime dair yemin etmiştim. Onun şövalyesiydim ve bedenim son nefesini verene dek, kalbimi hapseden bu fâni kıza seve seve hizmet edecektim.

Ama Kader hayatlarımıza acımasızca hükmeder. Sonunda korktuğum şey olmuş, yollarımız zorla ayrılmıştı. Meghan Demir Kraliçe olmuştu; bu onun kaderiydi ve Demir perilerin krallığında tahta geçmişti. Mevcut halimle, demire dokunduğunda yanan ve ruhu zayıflayan bir peri olarak peşinden gidemeyeceğim bir yere gitmişti. Beni Demir perilerin topraklarından sürmüş, orada kalmamın beni öldüreceğini, buna rağmen kalmak isteyeceğimi bildiği için beni oradan yollamıştı. Fakat ayrılmadan önce geri dönmenin bir yolunu bulacağıma, bir gün birlikte olacağımıza ve hiçbir şeyin bir daha bizi ayıramayacağına dair yemin etmiştim. Mab, Kış Divanı'na dönmem için beni ikna etmeye çalışmıştı, artık tek oğlu bendim ve eve dönmek görevimdi fakat artık Tekinsiz Divanı'nın bir parçası olmadığımı, ona ve Kış Divanı'na görevimin sona erdiğini açıkça söylemiştim.

Reddedilmiş bir peri kraliçesinden daha fena bir şey olamaz, özellikle de ona ikinci kez baş kaldırıyorsanız. Kış Divanı'ndan zor kaçmıştım ve yakın zamanda geri dönmeyi düşünmüyordum. Ne olursa olsun, Kraliçeme, halkıma ve evime sırtımı döndüğüm için pişmanlık hissetmiyordum. Hayatımın o sayfası kapandı. Sadakatim –ve kalbim– artık başka bir kraliçeye ait.

Bizi bir araya getirecek bir yol bulacağıma söz vermiştim. Sözümü tutmaya niyetliydim. Bir söylentinin peşinden ölümcül, ucu bucağı gözükmeyen bataklıkta yol almamı gerektirse de

bunu yapacaktım. Tüm çabalarına rağmen duygularını gizlemeyi başaramayan, Kraliçeme âşık olan, en acımasız ve sinir bozucu rakibim Robin Goodfellow'a katlanmamı gerektirse de devam edecektim. Onu hâlâ neden öldürmediğimi bilmiyordum. Belki de Puck, Meghan'ın en yakın arkadaşı olduğu ve ölürse arkasından büyük yas tutacağı içindi (yine de Meghan'ın neden böyle hissettiğini anlamıyordum). Belki de içten içe artık yalnız olmaktan yorulmuştum.

Ne olursa olsun, çok da önemi yoktu. Arayıp taradığımız her harabe, öldürdüğümüz her ejder ya da açığa çıkardığımız her söylenti beni hedefime bir adım daha yaklaştırıyordu. Yüz yıl sürecek olsa da, sonunda onunla olacaktım. Yapbozun parçaları bu kasvetli bataklıkta bir yerlerde bulunmayı bekliyordu. Zor olan tek şey, onu bulmaktı.

NEYSE Kİ, PUCK'IN sürekli yakınmalarına ve şikâyetlerine rağmen, ejdercenkler duydukları patırtının nereden geldiğini merak edip de kafalarını dışarı *çıkarmıyor* ve bataklıkta sinsice ilerleyip bizi bulmaya niyetlenmiyorlardı. İyi ki öyleydi çünkü aradığımız şeyi bulmamız neredeyse tüm gecemizi aldı.

Pis bir göletin kıyısında solmuş, gri bir ev duruyordu. Yıpranmış, beyaz kemikten bahçe çiti evi çevreliyordu, direklerin üzerinde kafatasları vardı ve birkaç başıboş tavuk bahçe bile denemeyecek bir alanda dolanıyordu. Kulübe eskidi, rüzgâr olmamasına rağmen hafifçe gıcırıyordu. En tuhaf kısmıysa evin kendisi değil, neyin üstünde durduğuydu. Devasa, eğri büğrü ve sarı bir çift kuş bacağının üzerindeydi, körelmiş pençeleri çamura batmıştı. Bacaklar çömelmişti, uyuyor gibiydi ama sık sık hareket ediyor, yer değiştiriyor ve tüm evin sallanıp inlemesine neden oluyordu.

“İşte geldiiiiik,” diye şakadı Puck yavaşça. “Ve şunu söyleyebilirim ki, yaşlı kadın onu son gördüğümünden bu yana tuhaflığından hiçbir şey kaybetmemiş.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Lütfen çeneni kapa ve bu kez onunla benim konuşmama izin ver. Kentaur⁴ şefini aşağıladığında işler yeterince kötü gitmişti.”

“Sadece çayırdan uzaklaşmak için binilecek bir şeyler bulmamız gerektiğini söyledim. *Onu* kastetmemiştim.”

İç çekerek kemik kapıyı açtım ve önüme çıkan tavukları dağtarak yabani ot dolu bahçeyi geçtim. Merdivenlere ulaşmadan kapı gıcırdayarak açıldı ve yaşlı bir kadın karanlıktan dışarı çıktı. Karmakarışık beyaz saçları buruşuk yüzünün yanlarında salınıyordu ve keskin, parlak ve ışıltılı kara gözleri bize bakıyordu. Yamru yumru ellerinin birinde sepet vardı, diğerindeyse üzeri birçok kurbanın kanıyla lekelenmiş bir kasap bıçağı.

Merdivenlerin başında durdum, ürkek ve tetikteydim. Göründüğü kadar yaşlıydı, bu evin cadısı güçlü ve öngörülemezdi. Puck salakça bir şey söyler ya da kazara onu aşağılarsa, buradan kaçmamız için savaşmamız gerekecekti, bu da yeterince sinir bozucu olurdu.

“Pekâlâ,” dedi cadı, kansız dudaklarını büzüştürerek bize gülümsedi. Eğri büğrü, sararmış dişleri, sivri kemik parçaları gibi ışıktan parladı. “Bakalım burada nelerimiz varmış. İki yakışıklı peri çocuk, fakir ve yaşlı bir kadını ziyaret etmeye gelmiş. Ve gözlerim beni yanıltmıyorsa, şu an önümde duran kişi Robin Goodfellow. Seni son gördüğümde süpürgemi çaldın ve biz seni yakalamaya çalışırken evimin bacaklarını bağlayıp düşmesine sebep oldun!”

4 Yunan mitolojisinde, belden yukarısı insan, aşağısı at biçiminde olan yaratık. (ed.n.)

İç çekmemeye çalıştım. İyi bir başlangıç olmamıştı. Puck'ın çoktan onu öfkeliendirecek bir şeyi yapmış olabileceğini düşünmeliydim. Fakat aynı zamanda, Büyük Soytarı evin bacaklarını bağladığında evin çamura düşüşünü hayal etmek beni güldürüyordu, bu komik düşünceye karşı koymaya ve sırtıtmamaya çalışıyordum.

Yüz ifademi bozmamaya çalıştım çünkü cadının, anlattıklarından eğlenmediği açıkça görülüyordu. “Bir açıklaman var mı kötü adam?” diye devam eden cadı, bir yandan boş yere arkama saklanmaya çalışan, bir yandan da gülmek için kendini zor tutan Puck'a kasap bıçağını sallıyordu. “Evi tamir etmek ne kadar zamanımı aldı, biliyor musun? Ve yalnızca süpürgemi alabileceğini kanıtlamak için onu ormanın bir ucuna bırakacak cesaretin, cüretin vardı. Şeytan diyor ki, dik şu densizi saksıya, tavuklarına yem yap!”

“Onun adına özür dilerim,” dedim hemen ve keskin, kara gözler aniden bana döndü. Beni arkamdaki soytarıyla aynı kefeye koymasın diye korkusuz ve dimdik ancak kibar duruşumu korudum. “Davetsiz geldiğimiz için bizi bağışlayın, ihtiyar ana,” diye devam ettim resmî bir şekilde. “Ben Tekinsiz Divanı'ndan Ash. Yardıma ihtiyacım var, beni dinlerseniz çok memnun olurum.”

Cadı gözlerini karpıştırdı. “Görgülü tavırlar. Şunun gibi ahırda büyümemişsin, onu görebiliyorum.” Bıçağı Puck'ın olduğu yöne doğru salladı ve uzun burnunu kırıştırdı. “Kim olduğunu biliyorum, Mab'in oğlu. Ne istiyorsun benden? Çabuk ol.”

“Birini arıyoruz,” dedim. “Buralarda, Kemik Bataklık'ta seyahat ettiği yönünde söylentiler var. Nerede olduğunu bilebileceğinizi düşündük.”

“Ya?” Cadı başını kaldırıp beni dikkatlice inceledi. “Peki, bu kişinin yerini benim bilebileceğimi nereden çıkardın?”

“Bir insan değil,” diye düzelttim. “Bir kedi. Bir *cait sith*.⁵ Bazı hikâyelerde Grimalkin olarak bilinir. Bazı hikâyelerde de, kemik çitlerle çevrili, tavuk bacakları üzerine kurulu bir evde, çok güçlü bir cadıyla yaşadığına dair söylentiler var.”

“Anlıyorum,” dedi cadı ama yüzü ve sesi ifadesizdi. “Doğrusu, azmine hayran oldum genç prens. Grimalkin’i, en iyi zamanlarında bile bulmak kolay değildir. Onu bulmak için bir hayli yol kat etmiş olmalısın.” Gözlerini kısarak dikkatle yaklaştı. “Ve sanıyorum ki burası ilk durağın değil. Bunu yüzünden anlayabiliyorum. Nedenini sorabilir miyim? Neden bunca yolu geldin? Bu kadar çok istediğin ne olabilir ki Kemik Cadısı’nın hiddetini göze aldın? Kış Divanı’nın Prensi Ash, ne istiyorsun?”

“Kedinin Ash’e para borcu olduğuna inanabiliyor musun?” Arkamdan Puck’ın sesini duyunca irkildim. Cadı, Puck’a küçümser bir bakış attı.

“Sana sormadım Robin Goodfellow.” Pençeye benzer parmağını sallayarak çıktı: “Ağzından çıkanlara dikkat etsen iyi olur yoksa kendini yılan zehriyle kaynayan bir kazanın içinde bulabilirsin. Şu an derini yüzmekten beni alıkoyan tek şey arkadaşının kibarlığı. Benim arazimdeyken sesini kes ya da defol git. Sorum Prens’eydi.”

“Ben artık bir prens değilim,” dedim yavaşça lafını keserek. “Kış Kraliçesi’ne olan hizmetim sona erdi ve Mab beni yanından uzaklaştırdı. Onun için ölüden farksızım.”

“Yine de,” dedi cadı delici kara gözlerini bana dikerek, “sorumun cevabı bu değil. Neden buradasın artık-prens-olmayan-Ash? Sakın, peri bilmeceleri ve yarı gerçek bilgilerle beni yanıltmaya

5 Kelt mitolojisinde, göğüs kısmındaki beyazlık dışında simsiyah, iri bir kediye benzeyen peri. (ed.n.)

çalışma; bunu anlarım ve hiç hoşnut olmam. Grimalkin'i görmek istiyorsan, önce sorunu cevaplamalısın. Ne arıyorsun?"

"Ben..." Bir an tereddüt ettim ve nedeni, Puck'ın kaburgalarımı sertçe dürtmesi değildi. Neden burada olduğumuzu, neden Grimalkin'i bulmak istediğimi biliyordu ama hiçbir zaman niyetimi sesli bir şekilde söylememiştim. Belki cadı da bunu biliyordu, belki de yalnızca merak etmişti ama bunu sesli dile getirmek her şeyi daha gerçekçi kılıyordu. "Ben... ölümlü olmak istiyorum," dedim kısık sesle. Bu kelimeleri ilk kez duymak midemin kasılmasına sebep oldu. "Birine söz verdim... Demir Diyar'da yaşayabilmek için bir yol bulacağıma yemin ettim ve oraya bu halimle gidemem." Cadı tek kaşını kaldırdı, ben de dikilip ona soğuk bir bakış attım. "Ben fâni olmak istiyorum. Bunun için de Grimalkin'e ihtiyacım var."

"Demek öyle," dedi tanıdık bir ses arkamızdan, "ilginç bir istekmiş."

Hep birlikte arkamızı döndük. Ters çevrilmiş bir kovanın üzerinde kuyruğunu etrafına dolamış, gür gri tüylü Grimalkin miskin miskin bizi izliyordu.

"Ah, tabii!" diye bağırdı Puck. "İşte buradasın. Seni bulmak için neler atlattık, *haber in var mı* kedi? Onca zamandır orada duruyor muydun yoksa?"

"Sorman bile anlamsız, Goodfellow." Grimalkin Puck'a bakarak bıyıklarını oynattı, sonra bana döndü. "Merhaba, Prens. Beni arıyormuşsun, öyle duydum."

"Madem biliyordun, neden gelmedin?"

Ca it sith gerindi, pembe dilini keskin beyaz dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Divan politikalarından sıkıldım," diye devam etti altın rengi gözlerini kırparak. "Yaz ve Kış Divanları arasında hiçbir şey değişmiyor ve ben de onların bitmek tükenmek bilmeyen tartış-

malarının ortasında sıkışıp kalmak istemedim. Ya da birtakım Kara İlham Perilerinin oyunlarının.”

Puck yüzünü buruşturdu. “Duydun demek. Haberler çabuk yayılıyor.” Başını salladı ve sırttı. “Yaz Divanı’nda oynadığımız oyundan sonra Titania sakinleşti mi, merak ediyorum.”

Grimalkin Puck’ı görmezden geldi. “Neden beni aradığını öğrenmek istedim, yerimi belli etmeye değer bir şey olup olmadığını görmem gerekti.” Havayı koklayıp başını bana doğru kaldırdı. “Ama senden *böyle* bir teklif beklemiyordum Prens, orası kesin. Ne kadar da... ilginç.”

“Bana sorarsan aptalca,” dedi cadı, bıçağını olduğu yöne sallayarak. “Bir karga sırf istedi diye somon balığına dönüşebiliyor mu? Ölümlü olmak konusunda hiçbir şey bilmiyorsun, artık-prens-olmayan-prens. Neden onlar gibi olmak istiyorsun?”

“Çünkü,” ben bir şey diyemeden Grimalkin söze girmişti, “kendisi âşık.”

“Ahhh.” Cadı bana baktı ve başını iki yana salladı. “Şimdi anlıyorum. Zavallı mahlûk. O halde sana ne söylesem boş.” Soğukkanlılıkla cadıya baktım ama o yalnızca gülümsedi. “Elveda o halde artık-prens-olmayan-prens. Ve Goodfellow, seni bir daha görürsem, derini yüzer, kapıma asarım. Şimdi müsaadenizle.” Toparlandı ve merdivenlere doğru yürüdü, Puck’ın yanından geçerken ona doğru atıldı, Puck ise kolayca elinden kurtuldu.

Grimalkin’in bana bakışlarını sevmemiştim, kısılmış gözlerinin altında bir kahkaha yatıyordu. Kollarımı kavuşturdum. “Bir perinin nasıl ölümlü olabileceğini biliyor musun, bilmiyor musun?”

“Bilmiyorum,” dedi Grimalkin doğrudan ve bir anda kalbim sızladı. “Ama birtakım... söylentiler var. Ölümlü olmak isteyenler hakkındaki efsaneler.” Ön patilerinden birini kaldırıp yalamaya

başladı, sonra da kulağını sıvazladı. “İnsan olmanın yolunu bilebilecek... bir kişi... var,” diye devam etti ilgisiz bir şekilde. “Olur olmaz’ın en vahşi bölgelerinde yaşayan bir bilici. Ancak ona giden yol oldukça karışık ve yoldan bir kez saparsan, bir daha asla bulamazsın.”

“Pekâlâ... Sen yolu biliyorsun, değil mi?” diye araya girdi Puck fakat Grimalkin onu görmezden geldi. “Haydi ama kedi, hepimiz bunun nereye varacağını biliyoruz. Fiyatını söyle ki anlaşalım da bir an önce yola koyulalım.”

“Fiyat mı?” Grimalkin başını kaldırdı, gözleri parlıyordu. “Beni ne kadar da iyi tanıyorsun böyle.” Sesinde alay vardı ve bu hoşuma gitmemiştii, hem de hiç. “Bunun basit bir istek olduğunu, benim sizi öylece biliciye götüreceğimi ve meselenin kapanacağını sanıyorsunuz. Ne istediğiniz ve hepimiz için bunun altından neler çıkacağı hakkında en ufak bir fikriniz yok.” Kedi kuyruğunu sallayarak ayaklandı, altın rengi gözlerle bana bakıyordu. “Bir fiyat vermeyeceğim, bugün değil. Ancak borcumu alacağım gün gelecek, Prens. Ve o gün geldiğinde tümünü birden ödeyeceksin.”

Kelimeler havada asılı kalmıştı, güçle parlıyorlardı. Bir anlaşma, hem de en fenasından... Grimalkin’in nedense hiç şakası yoktu. İçim ürperdi, bu tür anlaşmalardan nefret ediyordum. Eğer kabul edersem, kedi benden her şeyi isteyebilirdi, dilediği herhangi bir şeyi alabilirdi ve ben de vermek zorunda kalacaktım.

Ama eğer ölümlü olacaksam, yolun sonunda ona kavuşacaksam...

“Bundan emin misin buz çocuk?” Puck bakışlarını yakaladı, o da benim gibi endişeliydi. “Bu senin maceran ama kabul edersen, geri dönüşü yok. Ona tatlı bir fare verip işin içinden sıyrılamayacağını biliyorsun, değil mi?”

İç çektim ve cevabımı sakince bekleyen *cait sith*'le yüzleştim. “Kimseyi kasten incitmem,” dedim kararlılıkla. “Beni bir silah olarak kullanmayacaksın ve müttefiklerim ya da arkadaşlarıma karşı iş çevirtmeye kalkmayacaksın. Bu anlaşma başka kimseyi içermeyecek. Yalnızca beni.”

“Nasıl istersen,” dedi Grimalkin.

“O halde anlaştık.” Anlaşma mühürlendiğinde havada bir ürperti hissettim, avuçlarımı sıktım. Artık geri dönüşü yoktu, öyle bir niyetim olduğundan değil ama son bir yılda, Kış Prensi olarak geçirdiğim koca bir hayatta yaptığım anlaşmalardan çok daha fazlasını yapmıştım.

Bu macera bitene kadar daha çok fedakârlık yapacak gibi görünüyordum ama şimdi bunu düşünmenin sırası değildi. Sözümü vermiştim ve neler olacağını görecektim.

“O halde anlaşma tamamdır.” Grimalkin başını salladı ve kovanın üzerinden atlayarak çamurla çevrili otluk bir alana kondu. “Haydi gidelim. Burada vakit kaybetmeyelim.”

Puck gözlerini kırptırdı. “Ne, hemen mi? Gideceğini yaşlı tavuk yüzücüsüne söylemeyecek misin?”

“Zaten biliyor,” dedi Grimalkin bahçede ilerlerken. “Ayrıca, ‘yaşlı tavuk yüzücüsü’ söylediğin her kelimeyi duyabilir, o yüzden acele etsek iyi olur. Kümestekilerle işi bittiğinde arkandan gelmeye niyetlenecektir.” Çite ulaştı ve üzerine atladı, kırık bir kurukafanın üzerinde nasılsa dengesini sağladı ve parlayan sarı gözlerle arkasına baktı. “Öylece gitmene izin vereceğini düşünmedin herhalde, değil mi?” diye sordu. “Gece çökene dek bataklıktan çıkmalıyız, yoksa tüm kudretiyle peşimize düşüp hayatımızı cehenneme çevirecek. O yüzden tempoyu artıralım biraz, ne dersin?”

Puck bana yandan bir bakış attı, hafiften sırıtıyordu. “Ah. Hiçbir anımız sıkıcı geçmiyor, değil mi buz çocuk?”

“Bir gün seni öldüreceğim,” dedim bataklık bölgesinde Grimalkin’in arkasından koştururken. Boş bir tehdit değildi.

Puck yalnızca güldü. “Evet. Sen ve diğer herkes, Prens. Kulübe hoş geldin.”

İKİNCİ BÖLÜM

ESKİ KÂBUSLAR

Kemik Batakılık'tan çıkışımız, cadıyı bulmak uğruna girdiğimiz yolculuktan daha zorluydu. Grimalkin'in öngörüsü tutmuştu, güneş battığı sırada çılgın bir uluma duyuldu, bataklık sesi yankılıyordu. Araziden bir titreme geçti ve aniden çıkan rüzgâr akşamüstünün sıcaklığını alıp götürdü.

"Belki daha hızlı ilerlemeliyiz," dedi Grimalkin ve çalılıkların altına girdi ama ben durdum ve uluyan rüzgârla yüzleşmek için kılıcımı çekerek arkamı döndüm. Küf, durgun su ve kan kokan esinti yüzümü kamçıladi fakat kılıcımı gevşek bir şekilde yanımda tutarak bekledim.

"Hey, Prens." Puck kaşlarını çatarak geri döndü. "Ne yapıyorsun? Hâlâ anlamadıysan söyleyeyim, yaşlı tavuk yüzücüsü yola çıkmış, geliyor ve Yaz-Kış yahnisi yapmak için sabırsızlanıyor."

"Bırak gelsin." Ben Tekinsiz Divanı'mın eski Prensi, Mab'in oğlu, Ashallayn'darkmyr Tallyn'dim ve uçan süpürgeli bir cadıdan korkmuyordum.

“Bunu pek tavsiye etmem,” dedi Grimalkin çalıların arasında bir yerden. “Burası onun arazisi sonuçta ve onunla burada savaşmakta ısrarcıysan bil ki, hayli zorlu bir rakip. En akıllıca hareket bataklığı bir an önce geçip kaçmak olur. Bizi oradan sonra takip edemez. Gelmeye karar verirsiniz ben orada olacağım. Senin gereksiz gururun yüzünden burada durup saçma sapan bir dövüşü izleyerek vakit harcamayacağım.”

“Haydi Ash,” dedi Puck uzaklaşarak. “Son derece güçlü cadılarla başka zaman oynarız. Tüy yumağı ortadan kaybolabilir ve onu *tekrar* bulmak için tüm Olurolmaz’ı talan etmek istemiyorum.”

Puck’a ters ters baktım ama bana kibirle sırtıp kedinin peşinden gitti. Kılıcımı kınına soktum ve peşlerinden koştum. Bir süre sonra Kemik Bataklık beyazlamış kemikler ve yeşil yosunlardan bir ardıl görüntü gibi akıp geçmeye başladı. Arkamızdan bir yerden tavuk gıdıklamasına benzer bir çığlık duyuldu. Öne atılarak hızlandım ve kısık sesle tüm Yaz perilerine lanet ettim.

Bir saat kadar koştuk, takipçimiz bizi yakalayacak gibi değildi ama pes de etmiyordu. Sonra altımdaki zemin sertleşmeye, ağaçlar yavaş yavaş kalınlaşıp yükselmeye başladı. Hava değişti, bataklık kokusu yok oldu ve her ne kadar alttan alta çürüme kokusu gelse de yerini daha tatlı bir kokuya bıraktı.

Ağaçların birinde gri bir şeyin durduğunu görüp aniden durdum ve Puck arkadan üzerime bindi. Çarpışmayla döndüm ve onu ittim. “Hey!” Puck yana savrulunca ciyaktı ve yere kapandı. Sırtarak etrafında döndüm ve beni de düşürmeye çalıştığı anda hemen kenara kaçtım.

“Oyunun sırası değil,” dedi Grimalkin tünediği ağaçtan, küçümsercesine bizi izliyordu. “Cadı artık bizi takip edemez. Şimdi dinlenme zamanı.” Arkasını döndü ve dalların arasından daha yükseğe tırmanıp gözden kayboldu.

Bir ağacın gövdesine sırtımı yaslayıp oturdum, kılıcımı çıkarıp dizlerimin üzerine koyduktan sonra iç çekerek rahatladım. Birinci adım tamamlanmıştı. Grimalkin'i bulmuştuk ki bu tahmin ettiğimden daha zor olmuştu. Şimdi sırada biliciyi bulmak vardı, sonra...

İç çektim. Sonra her şey bulanıklaşıyordu. Biliciyi bulduktan sonra önümde açık bir yol görünmüyordu. Benden ne isteneceğini, ölümlü olmak için neler yapmak zorunda kalacağımı bilmiyordum. Belki acı dolu bir süreçti. Belki bir şeyler teklif etmek, bir şeyler feda etmek zorunda olacaktım. Gerçi varlığım dışında ne teklif edebileceğimi de bilmiyordum.

Gözlerimi kısıp düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım. Bir önemi yoktu. Ne gerekiyorsa yapacaktım.

Anılar düşüncelerime üşüşüyor, tüm dünyaya gösterdiğim o buzdan duvarı, savunmamı yıkmaya çalışıyorlardı. Bir zamanlar zırhımın delinmez olduğunu, hiçbir şeyin bana dokunamayacağını düşünürdüm... ta ki Meghan Chase hayatıma girip her şeyi altüst edene dek. Gözü kara, sadık, sert bir uçurumun yılmaz inatçılığına sahipti, onu dışarıda tutmak için kurduğum tüm duvarları yıkıp geçmiş, benden vazgeçmemişti ve sonunda mağlup olduğumu itiraf etmiştim. Artık inkâr edemezdim.

Âşıktım... Bir insana.

Düşünceme acı acı gülümsedim. Eski Ash böyle bir fikre ya küçümseyerek güler ya da bunu öneren kişinin boynunu kırardı. Daha önce de âşık olmuştum ve bana acıdan başka bir şey getirmemişti. Bu yüzden kendimi her şeyden soyutlamış, kimseler geçemesin diye ilgisizlikle donatılmış, buzdan, yıkılmaz bir duvar örmüştüm. Dolayısıyla hâlâ bir şeyler hissedebildiğimi keşfetmek biraz beklenmedik ve şaşırtıcı, hatta ürkütücüydü ve bunu kabullenmeye istekli değildim. Gardımı düşürürsem, kırılabilirdim ve

zayıflık Tekinsiz Divanı'nda ölümcül bir hataydı. Daha da önemlisi aynı acıları ikinci kez yaşamak istemiyordum, bir kez daha kalbimin sökülüp atılmasını, gücümü kaybetmeyi kaldıramazdım.

Derinlerde bir yerde kaderin bizden yana olmadığını biliyordum. Bir Kış prensi ve Yaz Kralı'nın melez kızının hikâyesinin sonunda birlikte olması pek mümkün değildi. Ama denemeye niyetliydim. Meghan beni Demir Diyar'dan sürdüğünde ve bağımızı kesmeye çalıştığında bile her şeyimi vermeye hazırdım ve bundan pişmanlık duymuyordum.

O gün ölmeyi göze almıştım. Hazırdım. Esas İsmimle verilen emre uyup, Meghan'ı Demir Diyar'da bir başına ölmeye bırakarak oradan ayrılmak beni ikinci kez dağıtmıştı. Tekrar onunla birlikte olmaya yemin etmemiş olsaydım, tüm Yaz Divanı önünde Oberon'a savaş açmak gibi bir intihar girişiminde bulunabilirdim. Ancak sözümü verdiğime göre, bunun dönüşü yoktu. Yeminimden dönmek beni mahvederdi, benden geriye hiçbir şey kalmayana dek parçalanırdım. Demir Diyar'da yaşamanın bir yolunu bulmak konusunda kararlı olmasam bile devam etmekten başka bir seçeneğim yoktu.

Ya onunla olacak ya da ölecektim. Başka seçenek yoktu.

“Hey buz çocuk, sen iyi misin? Yine o düşünceli ifade oturmuş yüzüne.”

“İyiyim.”

“Sallıyorsun.” Puck bir ağaç dalına yerleşmiş ve ellerini başının arkasında birleştirmiş, bir ayağını sallıyordu. “Rahatla biraz. Sonunda kediye bulduk ki Altın Post'u⁶ bulmak bile bu kadar zor

6 Yunan mitolojisinde zenginlik ve iktidarı temsil eden, kahraman bir koça ait, ele geçirmesi zor olan altın pösteki. (ed.n.)

olmamıştı. Bence bir madalyayı hak ettik ama sen sabah ilk iş Mab'le savaş alanında karşılaşacakmış gibi görünüyorsun.”

“Düşünüyorum. Sen de arada bir yapmalısın.”

“Ah, çok esprilisin.” Puck homurdandı, cebinden bir elma çıkardı ve bir ısırık aldı. “Keyfin bilir, buz çocuk. Ama sen de arada bir gülmeyi denemelisin yoksa suratın sonsuza dek böyle donuk kalacak. Bana öyle demişlerdi.” Sırttı ve elmasına gömüldü. “Pekâlâ, ilk nöbet sırası kimin, senin mi benim mi?”

“Senin.”

“Gerçekten mi? Senin sıran olduğunu düşünmüştüm. Kemik Batak'lık'm kıyısında ilk nöbeti ben tutmamış mıydım?”

“Evet.” Puck'a gözlerini diktim. “Ve sen bir nymphay⁷ takip etmeye kalkıp kamptan uzaklaşınca goblinin teki gelip kılıcımı çalmaya çalışmıştı.”

“Ah, evet.” Puck sırttı, bense bunu komik bulmamıştım. Bu kılıç, Ejder Zirvesi'ndeki Buz Hükümdarları tarafından benim için özel olarak yapılmıştı; benim kanım, büyüm ve varlığımın bir parçası onun yaratılışında kullanılmıştı ve benden başka hiç kimse ona dokunamazdı.

“Sana teselli olur mu bilmem ama,” dedi Puck, hâlâ inceden sırtıyordu, “beni *de* soymaya çalıştı. Bir nymphanın goblinle aynı takımda olduğunu görmemişim hiç. Uykunun hafif olması da onlar için kötü oldu tabii, değil mi buz çocuk?”

Gözlerimi devirdim, kesintisiz devam eden konuşmasına kendimi kapadım ve uykuya daldım.

7 Yunan mitolojisinde kırlarda, sulara, ormanlarda yaşayan doğal ve tanrısal, dişi varlıklar. (ed.n.)

NEREDEYSE HİÇ RÜYA GÖRMEM. Rüyalar, çok güçlü ve tüketici duygularının bilinçaltlarına bile sızdığı ölümlüler, insanlar içindir. Periler genellikle rüya görmez; uykumuz geçmiş veya gelecekle ilgili, kısacası o an dışındaki her tür düşünceden yoksundur. İnsanlar suçluluk, özlem, endişe ve pişmanlık gibi duygular yüzünden işkence çekerken, çoğu peri böyle şeyler yaşamaz. Biz pek çok açıdan ölümlülere göre daha boş varlıklarız, onları... insan yapan derin duygulardan yoksunuz. Belki de bu yüzden bize olağanüstü görünüyorlar.

Sadece bir kez rüya görmüştüm. Ariella'nın ölümünden sonra; onu kurtaramadığım, ölüme terk ettiğim günle ilgili korkunç, içler acısı kâbuslar. Hep aynı şeyi görüyordum: Puck ve Ariella'yla birlikte altın tilkiyi takip ediyorduk, gölgeler etrafımızı sarıyor, devasa bir *wyvern*⁸ hiçliğin ortasından çıkıp şaha kalkıyordu. Her seferinde Ariella'nın vurulacağını biliyordum. Her seferinde *wyvern*'in ölümcül darbesinden önce ona ulaşmaya çalışıyordum. Her seferinde başarısız oluyordum. Kollarıma düşmeden hemen önce bana o saf mavi gözlerle bakıp ismimi fısıldıyordu ve ben uyanıyordum.

O zamandan sonra duygularımı dondurmayı, beni zayıflatan her şeyi yok etmeyi, dışım kadar içimi de soğuk tutmayı öğrenmiştim. Kâbuslar sona erdi ve bir daha rüya görmedim.

Bugüne dek...

Tir Na Nog'un⁹ merkezinde, Tekinsiz Kraliçesi'nin divanında, eski evimde olduğumu biliyordum. Buralar bir zamanlar benim

8 Ortaçağ Avrupası kökenli, efsanevi bir ejderha türü. Uçabilen bir dev kertenkeleye benzer. Ejderhalardan farkı ağzından ateş çıkaramamasıdır. (ed.n.)

9 İrlanda mitolojisinde adı sık sık geçen öteki dünyalardan biridir. Batıya doğru, harita sınırlarının ötesinde, ancak çetin maceralar ya da peri sakinlerinin gönderdiği davetiyelerle erişilebilen bir adadır. (ç.n.)

topraklarımdı. Yüziüm kadar aşına olduğum bölgeleri tanıdım fakat şimdi iyi görünmüyorlardı. Bulutların arasında kaybolana dek yükselen sarp dağlar aynıydı. Arazinin her bir karışını kaplayan, hiçbir zaman tam olarak erimemiş olan kar ve buz da aynıydı.

Geri kalan her şey mahvolmuştu. Tir Na Nog'un köklü ormanları gitmiş, bölge çorak bir araziye dönüşmüştü. Birkaç ağaçtan başka bir şey kalmamıştı, onlar da metale dönmüş parlıyorlardı. Her yanda sivri tellerden oluşan çitler ve yarısına kadar kara gömülü, paslanmış metalden araç hurdaları vardı. Bir zamanlar kristal kuleleri güneşte parıldayan buzdan şehrin yerinde, kara dumanlar kasvetli gökyüzüne doğru dalga dalga yayılıyordu.

Periler kararmış manzarada aylak aylak dolaşıyordu, sürüler halindeydiler ama onlar benim Tekinsiz kardeşlerim değildi. Zehirli krallıktan gelen Demir perilerdi; gremlinler ve böcekler, kablo periler ve Demir şövalyeler, insanoğlu teknolojisinin perileri. Evime bakarken titredim. Normal bir peri burada yaşayamazdı. Hepimiz ölürdük, aldığımız nefes bizi içten içe yakardı; Demir çürümüşlüğü havada duman gibi asılıydı. Boğazımın yandığını hissedebiliyordum, bir alev gibi ciğerlerime yayılıyordu. Öksürerek tişörtümle burnumu ve ağzımı kapayıp uzaklaştım ama tüm Tir Na Nog böyleyse, nereye gidecektim?

"Görüyor musun?" diye fısıldadı bir ses arkamdan, ona doğru döndüm. Hiç kimse yoktu ama göz ucuyla bir parıltı yakaladım; odaklanmaya çalıştığımda kaybolan bir varlığı sezebiliyordum. "Etrafına bir bak. Meghan Demir Kraliçe olmasaydı her yer böyle olacaktı. Her şey, tanıdığın herkes yok olacaktı. Meghan Chase olmasaydı, Demir periler tüm Olurulmaz'ı yok edecekti. Ve sen olmasaydın, o bunu başaramazdı."

“Sen kimsin?” Sesin sahibini bulmaya çalışıyordum ama her kimse görüş alanımdan kayıp gidiyordu. “Neden bana bunu gösteriyorsun?” Yeni bir şey değildi bu. Demir periler kazansaydı neler olabileceğinin farkındaydım. Yine de, en kötü tahminimde bile *bu denli* bir yıkım hayal etmemiştim.

“Çünkü görmem gerekiyor; ikinci sonucu kendi gözleriyle *gerçekten* görmem gerekiyor.” Varlığın daha da yaklaştığını hissettim ama hâlâ görüş alanımın dışındaydı ki bu beni kızdırıyordu. “Ve yargı yeteneğini kaybetmiştin, Kış Divanı’nın Ash’i. Kızı sevdin. Şartlar ne olursa olsun onun için her şeyi yapmaya hazırdın.” Arkamdan geçtiğini hissettim ama onu bulmaya çalışmaktan vazgeçmiştim. “Etrafına dikkatlice bakmanı istiyorum Mab’in oğlu ve kararının önemini anlamayı istiyorum. Meghan Chase Demir Kraliçe olup burayı kurtarmasaydı, bugün dünyanın böyle olurdu.”

İçten yanma hissi dayanılmaz bir hal alıyordu. Her nefes bir bıçak gibi saplanıyor, tenim su toplamaya başlıyordu. Demir Kral’ın teğmenlerinden biri olan Virüs tarafından kaçırıldığım zamanı hatırladım; içime metal bir böcek yerleştirilmişti. Böcek vücudumu ele geçirip beni Virüs’ün kölesi haline getirmiş, onun için savaşılmaya zorlamıştı. Her şeyin farkında olmama rağmen, kendimi durduramayacak kadar güçsüzdüm. İçimdeki metal işgalciyi hissedebiliyordum; zihnimi yakan, haşlayan, neredeyse acıdan kör eden sıcak bir kömür gibiydi. Ama bunu dışarı yansıtamamak daha da kötüydü.

Dizlerimin üzerine çöktüm, tenim kararıp kemiklerimden sıyrılmaya başlarken dik durmaya çalışıyordum. Acı dayanılamayacak kadar şiddetliydi ve bu çılgınlık içinde neden hâlâ uyanamadığımı merak ediyordum. Bu bir rüyaydı, o kadarının farkındaydım. Peki, neden kendimi sarsıp uyanamıyordum?

Aniden nedenini anladım. Duyduğum ses gitmeme izin vermiyordu. Beni burada tutuyor, çabalarımın rağmen bu kâbus dünyasından çıkmama engel oluyordu. Bir rüyada ölmenin mümkün olup olmadığını düşündüm.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı ses, şimdi daha uzaktaydı sanki. “Acı verici olduğunu biliyorum ama bir dahaki karşılaşmamızda bunu hatırlamanı istiyorum. Yapılması gereken fedakârlığı anlamı istiyorum. Şu an anlamadığını biliyorum ama anlayacaksın. Çok yakında.”

Ve öylece gitti; beni tutan bağlar gevşedi. Sessiz bir soluk alarak kendimi rüyadan attım ve dünyaya döndüm.

Puslu ve ruhani bir havası olan, iskelete benzer ağaçların saçtığı hafif beyaz parlıtıya rağmen şimdi her yer karanlıktı. Birkaç metre ötede Puck dalların üzerinde oturuyordu, ellerini başının arkasında kavuşturmuş, bir çiçeğin sapını çiğniyordu. Bir bacağı boş boş aşağı sallanırken Puck bana bakmıyordu. Uzun zaman önce acımı nasıl gizleyeceğimi ve sessiz kalacağımı öğrenmiştim, uykuda bile. Tekinsiz Divanı’nda zayıflığını göstermezsin. Puck uyanık olduğumu bilmiyordu ama yakınimdaki bir ağacın dalına tünemiş olan Grimalkin parlak sarı gözlerini bana doğru çevirdi.

“Kâbus mu gördün?”

Ses tonundan aslında soru sormadığı belliydi. Titredim. “Evet, kâbus. Başa çıkamayacağım bir şey değil.”

“Yerinde olsam bu kadar emin olmazdım.”

Gözlerimi kısarak keskin bir bakış attım. “Bir şeyler biliyorsun,” diye çıktım. Grimalkin esnedi. “Neden bana söylemiyorsun?”

“Bilmek istediğinden çok daha fazlasını biliyorum, Prens.” Grimalkin oturup kuyruğunu etrafına doladı. “Ve ben aptal değilim. Bu tür sorular sormaman gerektiğini biliyorsun.” Altın renkli

bakışlarla gözünü kırpmadan bana bakarak havayı kokladı. “Sana daha önce de söyledim, bu basit bir görev değil. Cevapları kendin keşfetmek zorundasın.”

Bunu zaten biliyordum ama Grimalkin uğursuz bir ses tonuyla konuşmuştu ve *cait sith*’in açığa vurduklarından çok daha fazlasını bilmesi rahatsız ediciydi. Kediye görmezden gelerek arkamı döndüm ve ağaçlara baktım. Karanlığın içinde sırtını ot bürümüş bir peri hareket etti, bana göz kırptı, mantar şapkasıyla selam verdi ve hızla çalıların arasına geri döndü.

“Şu bilici,” dediğim sırada perinin nereye kaybolduğunu kestirmeye çalışıyordum, buradan ayrılırken üzerinden geçmemek için. “Tam olarak nerede?”

Ama Grimalkin ortadan kaybolmuştu.

YABANILORMANDA ZAMANIN bir anlamı yoktu. Burada gece gündüz kavramı yoktu, yalnızca ışık ve karanlık vardı, o da her şey gibi değişken ve dengesiz olabiliyordu. Bir “gece” göz açıp kapayıncaya dek geçebiliyor ya da sonsuzmuş gibi bitmek bilmiyordu. Işık ve karanlık gökyüzünde birbirini kovalıyor, saklambaç ya da elim sende oynuyorlardı. Bazen biri diğerine küsüyor ve çıkmayı reddediyordu. Bir kez ışık sinirlendi mi, tekrar ortaya çıkana dek fâni dünyada bir yüzyıl geçiyordu. Güneş fâni dünyada doğup batmaya devam etse de, insanlık için çalkantılı bir dönemdi çünkü karanlıkta ve gölgelerde saklanan tüm varlıklar şimdi Olurulmaz’ın ışısız topraklarında başıboş dolaşabiliyordu.

Yabanılormanın bitmeyen yollarında Puck’la birlikte tekrar *cait sith*’i takip etmeye başladığımızda hava hâlâ karanlıktı. Grimalkin, ağaçların arasında sis gibi kayıyordu, etrafındaki renksiz manzarada gri rengiyle neredeyse görünmez olmuştu. Hızlı ve

sessiz hareket ediyor, ardına bakmıyordu ve ona yetişebilmek, karmaşık çalıların arasında onu kaybetmemek için tüm avcı becerilerimi kullanmam gerekiyordu. Bizi test ettiğinden, belki de sinir bozucu birtakım kedi oyunları oynadığından, tam olarak görünmez olmadan kendini kaybettirmeye çalıştığından şüphelendim. Ama hızla peşimden gelen Puck'la, yakalanması zor *cait sith*'e yetişmek için hızlandım ve yabanılormanm daha derinlerine inerken onu kaybetmedim.

Grimalkin hiçbir uyarıda bulunmadan durduğunda ışık nihayet tekrar kendini göstermeye karar vermişti. Tepedeki bir dala zıplayarak bir süre sessizce durdu, kulaklarını rüzgâra karşı kaldırdı, bıyıkları titriyordu. Çevremizdeki koca budaklı ağaçlar devasa bir ağ ya da kafes gibi gökyüzünü kapatıyordu. Yabanılormanm bu kısmını daha önce görmediğimi fark ettim, bu pek de tuhaf değildi. Yabanılorman büyüktü, sonsuzdu ve sürekli değişiyordu. Henüz görmediğim, ayak basmadığım kısımlarıyla, uzun yıllar gezsem yine de bitiremeyeceğim bir araziydi.

“Hey, duruyoruz,” dedi Puck arkamdan gelerek. Omzumun üzerinden bakıp homurdandı. “Ne oldu kedi? Sonunda kayıp mı olduk?”

“Sessiz ol, Goodfellow.” Grimalkin kulaklarını düzleştirdi ama arkasına bakmadı. “Buralarda bir şey var,” dedi kuyruğunu sallayarak. “Ağaçlar kızgın. Buraya ait olmayan bir şey var.” Gözlerini kısıp daldan aşağı atladı.

Ve tabii ki gözden kayboldu.

Puck'a baktım ve kaşlarımı çattım. “Neler döndüğünü öğrensek iyi olur sanırım.”

Goodfellow sırttı. “Tabii ya, bir felaketle karşılaşmasak eğlenmeli olmazdı zaten.” Hançerini çekip bana doğru salladı. “Önden buyurun Majesteleri.”

Şüpheli bir hareketlilik var mı diye çalıları gözleyerek dikkatle ağaçların arasında ilerledik. Sessizce bir işaret verdim ve Puck ilerleyerek sağdaki ağaçların arasına geçti. Eğer bir tuzak varsa, ortaya çıktığında yan yana olmamamız daha iyiydi.

Burada bazı şeylerin yolunda olmadığını biz de kısa süre içinde keşfettik. Bitkilerin rengi kahverengiydi ve ölüyorlardı, ağaçlarda yanık izleri vardı, hava pas ve bakır kokmaya başlamıştı; boğazımı kaşındırıyor, beni kusturacak gibi oluyordu. Bir anda rüyamı, Demir perilerin kâbus dünyasını hatırladım ve kılıcımı daha sıkı tuttum.

Puck hançeriyle yerdeki yanmış ölü bir yaprağı dürterken, “Burada bir Demir peri olduğunu mu düşünüyorsun?” diye mırıldandı. Puck’ın dokunuşuyla yaprak parçalara ayrıldı.

“Eğer varsa,” diye mırıldandım, “çok uzun süre burada olmayacak.”

Puck bana bir bakış attı, kararsız görünüyordu. “Bilemiyorum, buz çocuk. Şu anda barış dönemindeyiz. Halkından birini öldürürsek Meghan bize ne der acaba?”

“Meghan bir kraliçe.” Çürüyen bir dalın yanında durdum, kılıcımınla onu iteledim. “Herkes gibi o da kuralları biliyor. Yasalara göre, Yaz veya Kış Divanı’nın izni olmadan Demir periler yabanılormana adım atamaz. Divanlar bunu öğrenirse, anlaşmaya ihanet edildiği ortaya çıkar ve daha kötüsü bu bir savaş nedeni olarak görülebilir.” Kılıcımı kaldırıp sarı, ölmüş ve çürük kokan bir sarmaşığın arasına soktum. “Eğer burada bir Demir peri varsa, Yaz veya Kış’tan önce bizim bulmamız daha iyi olur.”

“Öyle mi? Peki sonra ne olacak? Ondan nazıkçe evine dönmelerini mi isteyeceğiz? Ya bizi dinlemezse?”

Ona boş bir bakış attım.

Gözlerini kırptırdı. “Doğru.” İçini çekti. “Kiminle konuştuğumu unutmuşum. Pekâlâ o halde buz çocuk, önden buyur.”

Ağaçlar azalana ve zemin kayalık hale gelene dek ormanın derinliklerine doğru ölmüş bitkilerin izini sürdük. Bölgedeki ağaçlar kararmış ya da ölmüştü ve hava zehirli ve pis kokuyordu. Bir an sonra nedenini fark ettim.

Karşımda, bir ağacın dibine oturmuş, zırhı güneşte parlayan bir Demir şövalye duruyordu.

Duraksadım, parmaklarımı kılıcımın kabzasına sıkıca sardım. Şövalyelerin artık düşmanımız olmadığımız, Demir Kraliçe’ye hizmet ettiklerini ve geri kalan divanlarla aynı barış anlaşmasına tabi olduklarını kendime hatırlatmam gerekiyordu. Ayrıca karşımadaki bize bir tehdit arz etmiyordu. Zırh göğüslüğü delinmişti ve kara, yağlı kanı yerde bir gölcük oluşturmuştu. Çenesi göğsüne düşmüştü ama yakınlaşınca gözlerini açıp baktı. Ağzının kenarından kan akıyordu.

“Prens... Ash?” Birkaç kez göz kırptı, sanki gördüğünden şüphe eder gibiydi. “Siz... siz burada ne yapıyorsunuz?”

“Ben de aynısını soracaktım.” Yenik savaşıya daha fazla yaklaşmadım. Birkaç metre ötede, elim kılıcımda duruyordum. “Sizin türünüzün bu bölgede olması yasak. Neden Demir Krallık’ta kraliçeni korumuyorsun?”

“Kraliçe.” Şövalyenin gözleri büyüdü ve bir elini uzattı. “Onu... onu uyarmak zorundasınız...”

İleriye doğru iki büyük adım attım ve şövalyeye eğilerek onunla yüzleştim. “Meghan’a ne oldu?” diye sordum. “Onu neye karşı uyaracağım?”

“Birileri... suikast girişimi,” diye fısıldadı şövalye ve kalbim korku ve öfkeyle doldu. “Suikastçılar... kaleye sızdılar. Kraliçe’ye...”

ulaşmaya çalıştılar. Onları uzaklaştırmayı başardık ve buraya kadar takip ettik ama düşündüğümüzden... daha fazlalarmış. Birliğimin geri kalanını öldürdüler...” Nefes almak için duraksadı, soluk soluğaydı. Çok uzun dayanamayacağı belliydi, onu daha iyi duyabilmek için yanına çömeldim, bir Demir periye bu denli yakın olmanın yarattığı baş dönmesini görmezden gelmeye çalışıyordum. “Onu... uyarmak... zorundasınız,” diye yalvardı tekrar.

“Şimdi neredeler?” diye sordum alçak sesle.

Şövalye arkadaki ormanı işaret etti. “Kampları... gölün kıyısında,” diye fısıldadı. “Bir kulenin yakınlarında...”

“Orayı biliyorum,” dedi Puck, Demir şövalyeden birkaç adım geride duruyordu. “En üst katında çok uzun saçlı bir kadın yaşırdı ama kule şimdi boş.”

“Lütfen...” Şövalye ölmek üzereydi ama gözlerini bana doğru kaldırdı, son sözlerini söylemeye çabalıyordu. “Kraliçemize gidin. Ona... başaramadığımızı... söyleyin...” Sonra gözleri kapandı ve başı öne düştü.

Ayağa kalktım ve ölü Demir şövalyeden bir adım uzaklaştım. Puck kılıcını kınına sokarken yanıma yaklaştı, Demir periye kuşkulu bir bakış attı. “Şimdi ne olacak Prens? Demir Divan’a gitmeli miyiz?”

“Yapamam.” Hayal kırıklığı soğuk öfkemin de önüne geçmişti, kılıcımı öyle sıkı tutuyordum ki sivri tarafı avcuma batmıştı. “Demir Divan’a adım atmam yasak. Bu yüzden buradayız, hatırladın mı? Yoksa unutmuş muydun?”

“Kafayı yeme, buz çocuk.” Puck sırtarak kollarını kavuşturdu. “Henüz her şey bitmiş değil. Bir kuzguna dönüşüp geri dönebilir ve onu uyara...”

“Aptallık etme, Goodfellow,” diyerek Grimalkin onun sözünü kesti. Hiç yoktan ortaya çıkıp bir taşın üzerine zıpladı. “Ne tılsımın ne de Krallık’ın mahvedici etkisinden seni koruyabilecek bir gücün var. Demir Kraliçe’ye ulaşmadan yok olur gidersin.”

Puck homurdandı. “Bana biraz güven, tüy yumağı. Karşındaki benim. Kiminle konuştuğunu unuttun mu yoksa?”

“Keşke unutabilsem.”

“Yeter!” İkisine de ters ters baktım. Grimalkin esnedi ama en azından Puck biraz suçluluk hissetmiş gibi görünüyordu. Hayal kırıklığı ve öfke içimde kaynıyordu. Meghan’la olamamaktan, mesafemi korumak zorunda olmaktan nefret ediyordum. Ancak böyle oturup, hiçbir şey yapmadan duramazdım. “Meghan hâlâ tehlikede,” diye devam ettim tepelere bakarak. “Ve suikastçılar yakında. Onu uyarmak için geri dönemiyorsam, burnumun ucundaki tehlikeyi ortadan kaldırırm.”

Puck gözlerini kırptırdı ama çok da şaşırılmış görünmüyordu. “Evet, ben de böyle diyeceğini düşünmüştüm.” İçini çekti. “Ve tabii ki tüm eğlenceyi sana bırakamam. Ama bir sürü Demir şövalyeyi ortadan kaldırdıklarını da biliyorsun değil mi buz çocuk?” Ölü periye baktı ve burnunu kırıştırdı. “Bunu yapmamalıyız demiyorum tabii ki ama ya bir orduyla karşılaşsak?”

Ona gevrek bir gülümsemeyle baktım. “O zaman günün sonunda her yer ölmüş askerlerle dolu olur,” dedim sessizce ve geçitten yürüyüp uzaklaştım.

BİR GÖLÜN KENARINDA çarpık, ince bir kule, yosunlu gargoylları¹⁰ ve solmuş mavi çatısıyla gururla gökyüzüne uzanıyor, ağaçların

10 Groteks tarzda yapılmış, genellikle iblisleri tasvir eden ve çatı oluklarındaki suyu tahliye etmeye yarayan taş heykeller. (ed.n.)

arasından kolayca göze çarpıyordu. Girişteki kayaların ve minik taşların arasında birçok peri şövalyesi yanan kamp ateşinin etrafına tünemişti. Ağaçların dibindeki gölgelere saklanmış Puck ve benden bihaberlerdi. Şövalyeler tanıdık siyah zırhlar içindeydi ve omuzlarında uzun iğnelere benzeyen dev dikenler vardı. Miğferlerin altındaki, bir zamanlar keskin bakışlı, gururlu olan yüzler şimdi yanmış, erimiş, açık yaralarla doluydu ve ışıldayan kamp ateşinde parlayan çıplak kemikler göze çarpıyordu. Bazılarının burnu düşmüştü, yanmış, çürümüş et kokusu duyularımıza taarruz ediyor, âdeta bizi yıkıyordu. Puck öksürmemeye çalıştı.

“Dikenmuhafızlar,” diye mırıldanıp eliyle burnunu kapadı. “Ne halt ediyorlar burada? Son savaşta hepsinin öldüğünü sanıyordum.”

“Görünüşe göre birkaçını kaçırmışız.” Soğukkanlılıkla kampa göz gezdirdim. Dikenmuhafızlar bir zamanlar kardeşim Rowan’a aitti, onun seçkin korumalarıydı. Rowan Demir perilere katıldığında, Dikenmuhafızlar da Rowan’ın demire bağışıklık kazanma vaadine inanarak onun peşinden gitmişti. Demir perilerin Olurolmaz’ı yok edeceğini ve kurtulmanın tek yolunun onlardan birine dönüşmek olduğunu sanmışlardı. Sadakatlerini kanıtlamak için eldivenlerinin altına demirden bir yüzük takıyor, acıya ve yarattığı yıkıma katlanıyorlardı. Bu acıdan kurtulurlarsa, yeniden doğabileceklerine inanıyorlardı.

Dikenmuhafızlar yanlış yönlendirilmiş, kandırılmıştı ama son savaşta yine Demir perilerin ve Rowan’ın tarafım tutmuş, Periler Ülkesi’ne düşman olmuşlardı. Buradakilerse daha ileri giderek Meghan’ı tehdit edip hayatına kast etmişlerdi. Bu durum onları benim kişisel düşmanım yapıyordu ki bu oldukça tehlikeli bir konumdu.

“Pekâlâ,” dedi Puck kampı izlerken, “ateşin etrafında en az yarım düzine kötü çocuk saydım, belki birkaç tane daha vardır ve

çevrede nöbet tutuyorlardır. Bunu nasıl yapmak istersin Prens? Onları tek tek dışarı çekebilirim. Ya da farklı taraflardan gizlice yaklaşıp saldırabiliriz.”

“Yalnızca yedi kişiler.” Kılıcımı çektim, ağaçların arasından çıktım ve kampa doğru yürümeye başladım. Puck iç çekti.

“Ya da kapıya tekme vurun gireriz,” diye mırıldandı peşime düşerken. “Ne aptalım, başka bir yol olamaz tabii.”

Şaşkınlık ve panik bağırtıları kampta yankılanmaya başladı ama ben hiç de gizlenmeye çalışmıyordum. Puck’la birlikte kuleye doğru nehrin kıyısından yürüyorduk, zalim ve ölümcüldük, sessizliğe bürünmüştük. Bir nöbetçi uluyarak yanımıza geldi, onu kılıcım ile durdurdum, zırhına kılıcımı sapladım ve yanından geçip gittim. Muhafız pisliğin içine düşüp kaldı.

Kampa vardığımızda altı Dikenmuhafız bizi bekliyordu; kılıçları çekili pozisyonda duruyorlardı. Puck’la sakın bir biçimde yaklaştık ve ateşin kıyısında durduk. Bir an kimse hareket etmedi.

“Prens Ash.” Dikenmuhafızların lideri hafifçe gülümsedi, dudakları olmadığı için anlamak zordu. Ağzının olması gereken yerde incecik, lime lime olmuş bir yarık vardı. Bir adım ilerledi. Cam gibi mavi gözleri bir Puck’a bir bana bakıyordu. “Ve Robin Goodfellow. Seni burada bulmak ne şaşırtıcı. Onurlandık doğrusu, değil mi çocuklar?” Sesi alaycı olmasına rağmen hâlâ umut doluydu, arkamızdaki ormanı gösterdi. “Kış Prensi ve Yaz Divanı soytarısı bizi buralara kadar takip ettiğine göre, yeni başarı hikâyelerimiz hızla yayılıyor demektir.”

“Pek değil.” Puck sırtıttı. “Biz sadece buradan geçiyorduk.”

Gülümsemesi birden yüzünde dondu ama bir şey demesine izin vermeden bir adım daha ilerledim. “Demir Krallık’a saldırdın,” dediğim anda bana odaklandı. “Demir Kraliçe’ye bir suikast

planladın, canına kast ettin. Seni öldürmeden önce nedenini öğrenmek istiyorum. Savaş bitti. Demir Krallık artık bir tehdit oluşturmuyor ve divanlar barış sağladı. Neden tekrar her şeyi tehlikeye atıyorsunuz?”

Dikenmuhafız bir süre bana baktı, gözlerinde ve yüzünde tamamıyla boş bir ifade vardı. Sonra ince ağzı kıvrılarak bir sırıtışa dönüştü. “Neden olmasın?” Omuzlarını silktiler ve kampı gösterdi. “Şu halimize bir bak Prens,” dedi acı acı. “Yaşamak için tek bir sebebimiz yok. Rowan öldü. Demir Kral öldü. Kış Divanı’na dönemiyoruz ve Demir Diyar’da yaşayamıyoruz. Şimdi nereye gideceğiz? Bizi geri alacak hiçbir yer yok.”

Hikâyesi ürkütücü bir şekilde tanıdık geliyordu, tıpkı benimki gibiydi. Kendi sarayımdan kovulmuştum, Demir Krallık’a da adım atamıyordum.

“Geri kalan tek şey intikam,” diye devam etti Dikenmuhafız. Öfkeyle kendi yüzünü işaret etti. “Bize bunu yapan her Demir pisliği öldüreceğiz ve işe melez kraliçelerinden başlayacağız. En iyi hamlemizi yaptık, taht odasına kadar da gittik ama küçük kaltak düşündüğümüzden güçlüymüş. Son anda geri püskürtüldük.” Çenesini küstahça kaldırdı. “Gerçi birçok şövalyesini öldürmeyi başardık, peşimizden gelenleri bile.”

“Birini gözden kaçırmışsınız,” dedim sessizce, kaşlarını kaldırdı. “Canlı bıraktığınız şövalye bize nerede olduğunuzu ve neler yaptığınızı söyledi. Yolunuza devam etmeden önce tüm düşmanlarınızın öldüğünden emin olmalısınız. Acemi hatası ne yazık ki.”

“Ya? Peki, bir dahaki sefere bunu aklımda tutarım.” Acı acı sırıtınca ağzı büküldü. “Söyle bana Ash,” diye devam etti, “şövalye ölmeden önce onunla tatlı ve samimi bir sohbet ettiniz mi? Ne de olsa ikiniz de yeni Demir Kraliçe’ye abayı yakmışsınız, onunla

birlikte olmak için can atıyor olmalısınız. Size onlar gibi olmanın sırrını söyledi mi?”

Soğuk bir şekilde Dikenmuhafız’a baktım. Sırtışı yüzüne yayıldı. “Ne hakkında konuştuğumu anlamamış gibi yapma, Ash. Hepimiz hikâyeyi duyduk, değil mi çocuklar? Kaybettiği Kraliçesine özlem duyan kudretli Kış Prensi, Demir Krallık’ta onunla olabilmeyen bir yolunu bulacağına dair söz verir. Ne kadar da dokunaklı.” Küçümsercesine nefes aldı ve öne eğildi. Ateşin ışığı yanmış, mahvolmuş yüzüne vurdu. Bu loş ışıkta sanki bir cesede bakıyor gibiydim.

“İyi bakın Majesteleri,” diye tısladı çürümüş sarı dişlerini göstererek. Pis kokusu üzerimdeydi, bir adım gerilememek için kendimi tuttum. “Çevrenize, bize iyi bakın. Demir Krallık’taki halkımıza olan şey bu. Onlar gibi olabileceğimizi düşündük. Demirle yaşayabilmek, insanlar inancını kaybettiğinde bile solmadan devam edebilmek için bir yol bulabileceğimizi düşündük. Şimdi şu halimize bakın.” Ölü, harabeye benzer yüzü buruştu. “Bizler canavarız, tıpkı onlar gibi. Demir periler Olurolmaz’ın laneti ve hastalığı... Bu yüzden zamanımız yettiğinde, elimizden geldiğinde çok Demir peri öldüreceğiz. Kraliçeleri ve Demir Diyar sempatanları dâhil. Demir perilerle yeni bir savaş başlatabilirsek ve krallıkları sonsuza dek yok olursa, şu güne kadar katlandığımız bütün acıya değecek.”

Gözlerimi kıstım, Demir perilerle yeni bir savaş, bir başka ölüm ve kan gölü ve tüm bunların ortasında duran Meghan’ı hayal ettim. “Bunun olmasına izin vereceğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun.”

Dikenmuhafız başını salladı, bir adım geriledi ve kılıcım çekti. “Bize katılmalısın Ash,” dedi esefle, diğerleri de hareketlenip kılıçlarını çekmişti. “Taht odasına ulaşmak için savaşabilir ve

Demir Kraliçe'nin kalbine kılıcı dayayabilirdin. Bir Kış prensinin yapması gerektiği gibi, zayıflıklarını yok edebilirdin. Ama ona âşık oldun, değil mi? O yüzden sen de bizim gibi Demir Diyar'a yenildin." Bana değerimi tartar gibi bir bakış attı. "O halde pek de farklı sayılmayız."

Puck sesli bir şekilde içini çekti. "Eee çocuklar sonsuza dek böyle konuşacak mısınız?" Dikenmuhafız ona bir bakış attı. "Yoksa işe koyulacak mıyız artık?"

Liderleri kılıcını savurdu; siyah, dişli kılıç alevlerin arasında parlıyordu. Etrafındakiler de aynısını yaptı. "Bizden merhamet beklemeyin Majesteleri," diye uyardı ekibiyle yaklaşırken. "Artık bizim prensimiz değilsin ve biz de artık Kış Sarayı'nın üyesi değiliz. İnandığımız her şey öldü."

Puck acımasız bir şekilde sırtıttı ve arkasını döndü, böylece sırt sırta verip yaklaşan muhafızları beklemeye koyulduk. Kılıcımı kaldırdım, havadan büyümü topladım ve Kış'ın soğuk gücünün girdaplar oluşturmaya izin verdim. Ve gülümsedim.

"Merhamet zayıflar içindir," dedim Dikenmuhafızlara. Onların gerçek yüzünü görüyordum; kesilip atılması, yok edilmesi gereken iğrenç mahlûklar. "İzin verin de size nasıl hâlâ bir Tekinsiz prensi olduğumu göstereyim."

Dikenmuhafızlar savaş çılgınlıkları atıyor, her taraftan sesleri geliyordu. Önce bir hamleden, sonra bir diğerinden kaçtım ve üçüncüsünden kurtulmak için geri atladım. Arkamda Puck keyif haykırışlarıyla düşmanlarıyla savaşıyor, onların etrafında dans edercesine hareket ederken hançerinin sesi kulaklarımda çınılıyordu. Muhafızlar da vahşi ve boyun eğmez tavırlarla onu takip ediyorlardı. Rowan'ın seçkin muhafızları tehlikeliydi ve iyi eğitilmişlerdi ama ben de uzun süre Kış Divanı'nın bir parçasıydım;

güçlü yanlarını olduğu kadar zayıf yönlerini de gözlemlemiştim, ölümcül kusurlarını biliyordum.

Dikenmuhafızlar birlik halindeyken tüyler ürperticiydi, kurtlar gibi, saldırmak ve göz korkutmak için sürü taktikleri uyguluyorlardı. Ama bu aynı zamanda en büyük zaaflarıydı. İçlerinden biri ayrılırsa, dağılıp gidiyorlardı. Üç Dikenmuhafız etrafımı sarmıştı, aniden geri çekilip iğne gibi buz sarkıtlarını ortalarına attım, iki tanesini ölümcül bir darbeye yakalamayı başardım. Çok kısa bir an geri çekildiklerinde üçüncüsü tek başına kaldı, ileri atıldı ve boynunu kesen kılıcımla buluştu. Yere yığıldı, siyah zırhı yarılmıştı, düşüp öldüğü noktada zırhından kara dikenler açığa çıktı. Tüm perilerde olduğu gibi ölüm onu Olurolmaz'a geri götürdü ve öylece yok olup gitti.

“Eğil, buz çocuk!” diye bağırdı Puck. Eğildim ve bir Dikenmuhafız'ın kılıcının başımın üzerinden geçişini hissettim. Dönerek savaşçıyı göğsünden bıçakladım, o sırada Puck da arkamdan gelen bir diğerini hançeriyle püskürttü. Muhafızdan geriye kalan kaba dikenler taşlara saçıldı. Şimdi yalnızca üç Dikenmuhafız kalmıştı. Puck'la hâlâ sırt sırtaydık, birbirimizi koruyor, mükemmel bir uyum içinde hareket ediyorduk. “Biliyor musun,” dedi Puck kesik kesik nefes alırken, “bu durum bana yer altında *duergar*’ların” şehrine rastladığımız zamanı anımsattı. Hatırladın mı, buz çocuk?”

Kaburgalarımın gelmek üzere olan bir darbeden kıl payı sıyrıldım ve hızlı bir dönüşle karşımdaki muhafızın gerilemesini sağladım. “Konuşmayı bırak da dövüşmeye devam et, Goodfellow.”

“Evet, o zaman da böyle demiştin.”

Bir hamleyi engelledim, ileri atıldım ve kılıcımın muhafızın boğazını yardığım sırada Puck da düşmanımla dans edip hançerini kaburgalarına soktu. İki savaşçı da parçalara ayrıldı, onlar yitip giderken silahları kayalara düşerek çınladı. Kalan son Dikenmuhafız, dövüşe başlamadan önce bana meydan okuyan liderleri kaçırmaya çalıştı.

Kolumu kaldırdım, büyü etrafımda dönüyordu. Üçlü buz sarkıtlarını savaşçının gittikçe uzaklaşan sırtına patlatıverdim. Boğuk çarpma sesleriyle sarkıtlar Dikenmuhafız'a saplandı. Nefesi kesilince ileriye doğru sendeledi ve dizlerinin üstüne çöktü. Etrafından dolanıp yüzünü görmek için önüne geçtiğimde başını kaldırdı, cam gibi mavi gözleri acı ve nefret doluydu.

“Sanırım yanılmışım,” dedi soluk soluğa, mahvolmuş ağzı son bir küstah sırtıyla büzüldü. “Sen *hâlâ* baştan aşağı bir Tekinsiz perisisin.” Güldü ama bu kez boğulur gibi öksürdü. “Eee, ne bekliyorsunuz daha Majesteleri? Bitirin şu işi.”

“Seni öldüreceğimi biliyorsun.” Kış Divanı’nın boşluğunun içimde yayılmasına, duygularımı dondurmasına, şefkat ya da merhamet düşüncelerini bastırmasına izin verdim. “Meghan’ı öldürmeye çalıştın ve gitmene izin verirsem, onun Krallığına saldırmaya devam edeceksin. Buna müsaade edemem. Demir Kraliçe’ye, onun halkına ve Krallığına zarar vermekten vazgeçeceğine dair yemin edersen işler değişebilir. Bana bu yemini et, yaşamana izin vereyim.”

Dikenmuhafız bir an bana baktı, sonra boğularak tekrar güldü. “Peki sonra nereye gideceğim?” dedi alayla gülümseyerek. Puck arkasına geçmiş, ciddi bakışlarla izliyordu. “Kim beni bu haldeyken geri alacak? Mab mi? Oberon mu? Yoksa küçük melez Kraliçen mi?” Öksürdü ve aramızdaki kayalara tükürdü, koyu kırmızı kan

kayaya yayıldı. “Hayır, Majesteleri. Eğer gitmeme izin verirseniz, yolum tekrar Demir Kraliçe’ye düşecek ve kalbine kılıcımı saplayacağım ve beni bunun için keserlerken onlara güleceğim. Olur da kurtulursam, tüm topraklar onların zehirli kanına bulanana dek karşıma çıkan her Demir periyi mahvedeceğim, onları lime lime edeceğim ve bir tane bile kalmadığından emin olana dek durmayaca...”

Daha fazla devam edemedi; kılıcım boynunu biçip başını vücudundan ayırmıştı.

Etraf ölen Dikenmuhafız’ın dikenleriyle dolarken ve çarpık çurpuk parmakları gökyüzünü tırmalarken Puck iç geçirdi. “Evet, olay tıpkı beklediğim gibi ilerledi.” Puck hançerini pantolonuna sürdü ve dönüp kuleye, yerde yeni yeni çıkan dikenlere baktı. “Sence daha kalmış mıdır bunlardan?”

“Hayır.” Kılıcımı kınına soktum ve eski Tekinsiz arkadaşlarımdan uzaklaştım. “Öleceklerini biliyorlardı. Saklanmak için bir sebepleri yoktu.”

“Deli adamlarla anlaşılamıyorsun bir türlü.” Puck burun kıvrarak silahlarını kınlarına soktu, kafasını salladı. “Tıpkı eskisi gibi sanrılar içinde, sadece farklı bir çılgınlık seviyesinde yaşadıklarını görmek güzeldi.”

Sanrılar içinde mi? Liderin dalga geçen, uğursuz kelimeleri aklıma gelince gözlerimi kırptım. *Sen de bizim gibi Demir Diyar’a yenildin. O halde pek de farklı sayılmayız.*

Dikenmuhafızlar hayal mi görüyorlardı? Yalnızca benim istediğimi istemişlerdi; demirin etkilerinden kurtulabilmenin bir yolunu. Hayatları üzerine pazarlık etmişlerdi, normal bir perinin dayanamayacağı kadar acıya maruz kalmışlardı, sonsuz

zayıflığımızı fethetmeyi umuyorlardı. Demir Diyar'da yaşamayı umut ediyorlardı.

Ben de şimdi aynısını yapmaya çalışmıyor muydum, imkânsızı başarmak istemiyor muydum?

“Yine yüzünde o düşünceli ifade var, buz çocuk.” Puck gözlerini kısmış, bana bakıyordu. “Ve beyninin hızla çalıştığını görebiliyorum. Ne düşünüyorsun?”

Başımı salladım. “Önemli bir şey değil.” Arkamı döndüm ve yürüyerek ağaçların olduğu yere doğru ilerledim. Puck söylenmeye başladı ama hızla yoluma devam ettim, daha fazla düşünmek istemiyordum. “Burada vaktimizi boşa harcıyoruz ve bu bizi biliciye bir adım olsun yaklaştırmıyor. Haydi gidelim.”

Puck yavaş yavaş arkamdan geliyordu. Sessiz olup beni huzur içinde bırakmasını diledim ama tabii ki ağzını açmadan yalnızca birkaç saniye dayanabildi. “Hey, sorularımı hiç cevaplamıyorsun Prens,” deyip yerdeki bir taşa tekme attı ve ormanın içine doğru sekmesini izledi. “Bu arada biz o yer altı şehrinde ne arıyorduk? Bir kolye mi? Yoksa bir ayna mı?”

“Bir hançer,” diye mırıldandım.

“Aha! Demek *hatırlıyorsun!*”

Dönüp Puck’a baktım. Arsız arsız sırıttı. “Yalnızca kontrol ediyorum, buz çocuk. Geçirdiğimiz onca güzel zamanı unutmanı istemem. Hey, o alete ne olmuştu peki? Çok değerli bir silah olduğunu hatırlar gibiyim.”

Göğsüme bir uyuşukluk yayıldı ve sesim gittikçe kısıldı: “Onu Ariella’ya vermiştim.”

“...ah,” diye mırıldandı Puck.

Ve bir daha bir şey söylemedi.

Grimalkin bir ağaç sırasının kenarındaki kırılmış bir dalın üstüne oturmuş, bizi bekliyor, bir yandan da ilgisizce patisini yahyordu. “Bu umduğumdan uzun sürdü.” Yanına gittiğimizde esnedi. “Ben de sizi beklerken biraz kestirsem mi diye düşünüyordum.” Patisini son bir kez daha yaladı ve altın rengi gözlerini kısarak bize döndü. “Her neyse, siz ikiniz işinizi hallettiyseniz yola devam edebiliriz.”

“Dikenmuhafızlardan haberin var mıydı?” diye sordum. “Ve Demir Divan’a yaptıkları saldırıdan?”

Grimalkin homurdandı. Kuyruğunu savurarak ayaklandı ve herhangi bir açıklama yapmadan dalın üzerinde yürüdü. Daha yukarıdaki bir dala zıpladı ve yaprakların arasında kayboldu. Kedi arkasına bile bakmayınca Puck’la onun peşinden koşturmaya mecbur kaldık.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ARIELLA TULARYN

Yabanılorman önümüzde uzanıyordu; karanlık, karmaşık ve sonsuzdu. Güneşin kaç kez doğup battığını saymadım çünkü yabani ormanda ilerledikçe, tahmin etmesi daha da zorlaşıyor ve vahşileşiyordu. Grimalkin, ağaçların bizi yavaşça arkamızdan takip ettiği, onlara döndüğümüzde yerlerinde donup kaldığı, tekrar önümüze döndüğümüzdeyse sürünerek ilerlediği, ortalarından dere akan bir vadiye götürdü. Yosunla kaplı bir tepeye çıktık fakat “tepenin” aslında uyuyan dev bir yaratığın vücudu olduğunu, yaratık çenesini kaşımak için devasa elini kaldırıncı fark ettik. Vahşi atların buz gibi ama zekâ dolu bakışları altında inişli çıkışlı, rüzgârlı bir düzlükten geçtik. Atların gizli konuşmaları rüzgârda uçup gidiyordu.

Bu sırada Puck’la konuşmadık, konuştuysak da gereksiz şakalar, tehditler, hakaretler içeren şeylerdi. Robin Goodfellow’la sırt sırta Dikenmuhafızlara karşı savaşmak, bana şu anda uğraşmak istemediğim, içimde donmuş ve verebileceği acının korkusuyla dışa vuramadığım anıları hatırlatıyordu. Avları, mücadeleleri,

boğazımıza kadar belaya battığımız ve kurtulmak için savaşır durduğumuz zamanları hatırlamak istemiyordum. Bir zamanlar en yakın arkadaşım olan Puck'la attığımız kahkahaları, dostluğumuzu hatırlamak istemiyordum. Çünkü Puck'ı bir rakipten daha fazlasıymış gibi düşünmek bana yalnızca çaresizlik ve kızgınlıkla ettiğim, yıllar sürecektir düşmanlığı doğuran yeminimi hatırlatıyordu.

Ve Puck'ı düşündüğümde aklıma doğrudan *o* geliyordu...

ARIELLA... CAMHÖYÜK BUZ BARONU'NUN tek kızı Ariella, Tekinsiz Divanı'na ilk kez Mab o yılın Elysium'una¹² ev sahipliği yaparken, kış ekinoksu sırasında gelmişti. Geleneklere göre, iki fâni yılında bir Yaz ve Kış Divanları politikaları tartışmak, yeni anlaşmalar imzalamak ve temel olarak gelecek mevsimde iyi geçineceklerine dair sözler vermek için toplanıyorlardı. Ya da en azından diğer Divan'a savaş açmaktan kaçınacaklarını belirtiyorlardı. Bu seremonilerden çok sıkılıyordum ama bir Kış prensi ve Kraliçe Mab'in oğlu olarak orada bulunmam gerekiyordu dolayısıyla ayak uydurup sevimli, iyi bir saray maymunu olmayı öğrenmiştim.

Henüz şafak sökmemişti ve Yaz Divanı gelmemişti. Mab, Elysium başlayana dek kendimi odamda kilitli tutmama izin vermediği için ben de avlunun karanlık bir noktasına çökmüş, fâni yazarlar ve şairler koleksiyonumdaki bir kitabı tekrar okuyordum. Eğer biri sorarsa, gelen son davetlileri karşıladığımı söylüyordum ama çoğunlukla Rowan'ı ve isteksiz, yapmacık, keskin tebessümlerle çevremi sarmaya çalışan soylular sürüsünü görmezden geliyordum. Sesleri narin mırıldanmaları, en tatlı şarkıları andırıyordu fakat o bal gibi kelimelerin özü zehirliydi. Sonuçta en genç ve Mab'in en gözde prensiydim, en azından bazılarına göre. Sanıyorum genel

görüş, benim daha saf, tuzağa düşürülmesi daha kolay olduğum yönündeydi. Divan'da daha çok vakit geçiren Rowan ya da Sage kadar iyi dans edemiyordum. Ama Kış Divanı'nın gerçek oğullarından biriydim ve sarayın kıvrak adımlarını çoğu periden iyi biliyordum. Ve beni baldan tatlı kelimelerle tuzağa düşürmeye çalışanlar, sonunda kendilerini kendi verdikleri kara sözlerin içinde buluyorlardı.

Dans etmeyi biliyordum. Yalnızca bundan zevk almıyordum.

Buzla kaplı bir duvara yaslanmış, Musası'nın *Beş Çember Kitabı*'nı okuduğum için büyük kapılardan telaşla geçen at arabalarının ve üst tabakadan Kış perilerinin karda yürüyüşünden pek de haberdar değildim. Çoğunu tanıyordum ya da daha önce görmüştüm. Leydi Karateşi, sarkıtlarla donatılmış parlak bir elbise giymişti ve o yürüdükçe sarkıtların birbirine çarpmasıyla hoş bir melodi çıkıyordu. Eski Dük'ü fâni dünyaya sürgün ettirerek tahta geçen Ayaztepesi'nin yeni Dükü, goblin köleleriyle birlikte karın üstünde sessizce süzülüyordu. Buzbağı Kalbi Baroniçesi yanımdan geçerken soğuk bir bakışla selam verip önümden geçerken gümüş zincirlere bağlı iki kar leoparı da bana hırladı.

Ve sonra o içeri girdi.

Onu tanıımıyordum ve bu merakımı daha da artırmıştı. Kimse güzelliği üzerine tartışamazdı; uzun, gümüş rengi saçlar, pürüzsüz bir yüz, hem narin hem de güçlü görünen zarif bir vücut. Ama tüm türümüz çok çekici olmasa da bir açıdan etkileyiciydi. Güzellik tarafından çevrelenmiş olmak, hayranlığınızı köreltiyordu; özellikle de o güzellik, altında yatan acımasız kişiliği saklıyorsa. O gün dikkatimi çeken görüntüsü değil, hoş hatlarından yansıyan korku ve merak karışımıyla Kış sarayını süzmesiydi. Bu uygunsuz bir duyguydu, çoğumuz bunu bir zayıflık, yok edilmesi gereken

bir şey olarak görürdük. Asiller bu tür duyguları tıpkı kan kokusu alan bir köpek balığı gibi sezebilirlerdi ve gün sona ermeden onu silip süpürürlerdi.

Bir parçam umursamamamı, Kış Divanı'nda herkesin kendinden sorumlu olduğunu ve bu işin her zaman böyle işlediğini söylüyordu. Bu yeni ve el değmemiş kız, ilk kez ilgi odağının ben-den başka birine kayacağı anlamına geliyordu. Ancak kafamdaki o sese rağmen, ilgimi çekmişti.

Kitabı kapayarak ona doğru yürümeye başladım.

Ben ona yaklaşırken, küçük daireler çizerek etrafında dönüyordu ve yüz yüze geldiğimizde yerinde sıçradı. "Ah, pardon!" Sesi tertemiz ve hafifti, tıpkı minik çanlar gibi. "Orada durduğunuzu görmedim."

"Kayıp mı oldunuz?" Bu bir sorudan çok, onun savunmasını test etmek için kurduğum bir cümleydi. Kaybolduğunu itiraf etmek Kış Divanı'nda ölümcül bir hatadır, kimsenin sizi gafil avlamasını istemezsiniz. Yaptığım ilk şeyin zayıflığını test etmek ve zırhındaki delikleri yoklamak olması beni biraz rahatsız etmişti. Ama Tekinsiz Divanı'nda işleri sıkı tutmak gerekiyordu.

Soruma karşılık gözlerini kırpıştırıp bir adım geriledi, beni ilk kez görüyor gibiydi. Açık, mavi-yeşil gözleri bakışlarımla buluştu ve ben de gözlerine bakmak gibi bir hata yaptım.

Gözleri gözlerime kenetlendi, beni içine çekiyordu ve ben oracıkta boğuluyordum. Gümüşü taneler gözünün irisine minik yıldızlar gibi serpilmişti, sanki tüm evren onun gözlerindeydi. Tekinsiz Divanı'nın karanlığından etkilenmemiş saf, temiz ve zehirsiz harika duygular gözlerinde fişkırıyordu.

Bir süre başka bir yere bakmak istemeksizin yalnızca birbirimize baktık.

Ne yaptığımı fark edince dönüp kapılardan geçen başka bir at arabasına bakıyormuş gibi yaptım, gardımı düşürdüğüm için kendime kızıyordum. Kısa bir süreliğine tüm bunların onun bir oyunu olup olmadığını düşündüm; saf ve masum kızı oynayarak bir şeyden kuşku duymayan prensleri cezbetmek. Alışılmışın dışındaydı ama etkili bir hareketti.

Neyse ki kız da en az benim kadar sarsılmış görünüyordu. “Hayır, kaybolmadım,” dedi biraz nefes nefese kalmış halde. Bir başka hata daha... ama artık açık yakalamaya çalışmıyordum. “Sadece... demek istediğim... daha önce buraya gelmemiştim, hepsi bu.” Boğazını temizledi ve doğruldu, kontrolü tekrar eline alıyor gibiydi. “Ben, Camhöyük’ten Ariella Tularyn,” dedi âdeta bir kraliçe gibi, “ve burada babam, Camhöyük Dükü’nü temsilen bulunuyorum. Şu an biraz rahatsız ve katılamadığı için özürlerini iletiyor.”

Bunu duymuştum. Söylentilere göre Dük kendi bölgesinin dağlarında buz ejderlerini avlamaya çalışırken birtakım sorunlarla karşılaşmıştı. Sarayda da kendi bölgesinden hiç ayrılmamış bir kızından başka kimsesi olmayan Dük’ü temsilen kimin geleceği tartışma konusu olmuştu.

Demek ki karşımdaki oydu.

Ariella tekrar gülümsedi, gergin bir şekilde eliyle saçını tarıyordu ve aniden o asil duruşunu kaybetti. “Doğru söyledim, değil mi?” diye sordu, sesinde hilekârlıktan iz yoktu. “Uygun olan selamlama şekli böyleydi, değil mi? Daha önce hiç saraya gelmedim ve Kraliçe’yi üzmem istemem.”

Tam o anda karar vermiştim. Bu kızın bir refakatçiye ihtiyacı vardı; ona Kış Divanı’nın âdetlerini gösterecek birine. Yoksa asiller kızı bir lokmada yutuverirdi. Hürmetsizlik etmekten korkan,

endişeli bakışlarla etrafı izleyen bu hüznü kızı düşünmek, bana açıklayamadığım, garip bir koruma içgüdüğü vermişti. Eğer birileri Ariella Tuların'le oyun oynamak istiyorsa, önce beni geçmek zorundaydı. Ve konu Tekinsiz Divanı olduğunda *ben* toy değildim.

“Gelin o halde,” dedim ve kolumu uzatarak onu şaşırttım. Ancak yine de koluma girdi. “Sizi tanıştırayım.”

O ısıtılı gülüşü ihtiyacım olan tek teşekkürdü.

O ANDAN SONRA Camhöyük Dükü'nün kızının etrafında olabilmek için bahaneler uydurup durdum. Camhöyük Dağları'na gizli av gezilerine gittim, onu baştan çıkarmaya çalıştım. Mab'ın Dük ve Ariella'nın Elysium'a gelmelerini talep etmesini sağladım. Onunla birlikte olabileceğim her anı değerlendirdim ve nihayetinde onu Dük'ün bölgesinden ayrılıp sarayda yaşamaya ikna ettim. Camhöyük Dükü çok öfkelenmişti ama ben bir Kış prensiydim ve bana karşı koyması durumunda ya sürgün edilecekti ya da ölecekti.

Tabii ki bu sırada dedikodular yayıldı. Kraliyet ailesinin bir parçası olarak, hayatım didik didik inceleniyordu, hiç ilginç olmasa bile. Genç bir düşes adayıyla bu kadar çok vakit geçirince... Mab ve Oberon evlenmeye karar vermişçesine çok söylenti vardı. Prens Ash takıntı yaptı, Prens Ash kendine yeni bir oyuncak buldu... en kötüsüye: Prens Ash âşık oldu. Umurumda değildi. Ariella'yla birlikteyken Divan'ı, sorumluluklarımı, her şeyi unutuyordum. Onunla olduğum zaman gardımı düşürecekimden endişelenmek, sürekli arkamı kollamak ve sözlerime dikkat etmek zorunda kalmıyordum. Ariella Kış Divanı'nın oyunlarını umursamıyordu, bu beni çok etkilemişti. *Âşık* mı olmuştum? Bilmiyordum. Aşk bilinmeyen bir denklem, herkesin temkinli olduğu bir konuydu. Aşk ölümlüler ve zayıf Yaz perileri içindi. Tekinsiz Prensi'nin ha-

yatında yeri yoktu. Bunların hiçbirini beni yaşadıklarımın alıkoyamadı. Tüm bildiğim, beraber olduğumuzda Divan'ın entrikalarını ve tuzaklarını arkamda bırakıyor, yalnızca kendim oluyordum.

Yazın ortasında bir gün, bizi bulmasını istediğim son kişiye yakalandık.

Ariella ve ben sık sık ava çıkıyorduk. Fısıltılardan, bakışlardan ve sinsi, zavallı yorumlardan kurtulmak, Divan'dan uzaklaşmak ve yalnız kalabilmek için harika bir fırsattı. Mükemmel bir avcıydı ve gezintilerimiz genelde hoş yarışlara dönüşüyordu, ilk hangimizin oku hedefi tutturamayacak diye bekliyorduk. Kazandığım kadar kaybediyordum, bu da beni garip bir gururla dolduruyordu. Bir hayli becerikli olduğumu biliyordum. Ariella'nın benim becerilerimle yarışabilmesi beni av sırasında heyecanla dolduruyor ve odaklanmaya zorluyordu.

O gün yine yabanılormandaydık ve başarılı bir avdan sonra dinleniyor, birlikte olmanın keyfini çıkarıyorduk. Tertemiz, yeşil bir gölün kenarındaki ağaç dallarında oturuyorduk, kollarımı beline dolamıştım, o da başını omzuma yaslamıştı, kanatlı iki perinin kocaman bir sazan balığını yakalamaya çalışmasını, sazan onlara hamle yapınca kaçışmasını izliyorduk. Hava kararıyordu ama Divan'a geri dönmekten nefret ediyorduk; Kış perileri yaz aylarında rahatsız ve aksi olurlardı, bu da periler arasında çok fazla atışmaya ve dedikoduya yol açardı. Burası; yabanılorman sessiz ve sakindi ve vahşi perilerin ancak en çaresizleri ya da yabanileri iki güçlü Tekinsiz perisiyle atışmayı göze alabilirdi.

Birden o huzurlu sessizlik bozuldu.

“Demek buradasınız! Tanrım, buz çocuk, seni arayıp duruyorum. Seni tanımasam, benden *kaçtığımı* düşüneneceğim.”

İrkildim. Tabii ya, hiçbir şey onun için kutsal değildi.

Ariella şaşkınlıkla silkindi. “Kim...” Arkasını dönmeye çalıştı ama hareket etmesine ya da arkasına bakmasına izin vermedim. Homurdanarak yüzümü saçma gömdüm. “Arkanı dönme,” diye mırıldandım. “Ona cevap verme, belki gider.”

“Hah, sanki bu hiç işe yaradı da.” Konuşan şey onu göz ucuyla görebileceğim kadar yaklaştı, çıplak göğsünün üzerinde kollarını kavuşturmuştu, daimi sırtışı yüzüne yayılmıştı. “Beni görmezden gelmeye devam edersen, seni göle atmak zorunda kalacağım.”

Ariella’yı bıraktım, neşeli sırtışıyla Puck beni tehdit ederken göl kenarından bir adım geriledim. “Ne istiyorsun Goodfellow?”

“Seni görmek de çok güzel Prens.” Puck dilini çıkardı, bakışlarından zerre etkilenmiyordu. “Sanıyorum bir daha ağız sulandırıcı bir dedikodu duyduğumda, bunu yalnızca kendime saklayacağım. Meksika’da *coatlı*’lar¹³ görülmüş, gidip bakalım diyecektim ama görüyorum ki gayet meşgulsün.”

“Goodfellow mu?” Ariella merakla Puck’a bakarak tekrar etti. “Robin Goodfellow mu? O *sensin*, değil mi? Puck?”

Puck ağzını gere gere sırttı ve başıyla selam verdi. “Ta kendisi,” dedi kendi reklamını yapar gibi ve ben işlerin kontrolümden çıktığını hissetmeye başladım. “Ve siz de, buz çocuğun tüm dikkatini çalan hanımefendi olmalısınız.” Ariella cevap veremeden, Puck burnunu kıvırdı ve somurtarak bana döndü. “Prens, kalbimi kırdın. Yaşadığımız onca şeyden sonra, en azından beni yeni hanım arkadaşınla tanıştırebilirdin.”

“Bu Ariella Tularyn,” diye tanıttım Puck’ın seviyesine inmemeye çalışarak. “Ariella, bu Robin Goodfellow, tüm çabalarım

13 Aztek dilinde yılan anlamına gelen, ejderhaya benzer yaratık. (ed.n.)

rağmen istenmediğinde etrafta olmak konusunda ısrarcı olan Goodfellow.”

“Beni yaralıyorsun Prens.” Puck yaralı olmak dışında her türlü duyguyu besliyordu. Kollarımı kavuşturdum. “Ee, sanıyorum şu harpya¹⁴ yenilgisi konusunda hâlâ çıldırıyorsun. Yemin ederim, o mağaraların boş olduğunu düşünmüştüm.”

“Nasıl olur da bir mağarada saklanan yüz tane harpyayı görmezden gelebilirsin? Dev kemik halısı sana tüyo vermedi mi?”

“Ah, şimdi şikâyet edersin tabii. Ama sonuçta Atina’ya giden kestirme hattı bulduk, değil mi?”

Ariella gözlerini kırpıştırarak bir bana bir Puck’a bakıyordu. “Durun, durun,” dedi ellerini kaldırarak. “Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz? Birlikte seyahat mi ettiniz?” Kaşlarını çattı ve ikimize baktı. “Siz arkadaş mısınız?”

Homurdandım. “O kadar da değil.”

“Ah, hem de en iyi arkadaşlarız, Leydim,” dedi Puck aynı anda ve Ariella’ya göz kırptı. “Buz çocuk dağlar yıkılana dek bunu reddedecektir ama duygularını itiraf etmesinin ne kadar zor olduğunu bilirsiniz herhalde.”

“Ama sen Yaz tarafındansın.” Ariella tekrar bana döndü, kafası karışmış görünüyordu. “Robin Goodfellow Yaz Divanı’nın bir üyesi, değil mi? Yaz perisiyle işbirliği yapmak yasalara aykırı değil mi?”

“İşbirliği mi?” Puck bana bakarak sırtıttı. “Bu çirkin bir kelime. Biz işbirliği yapmayız, değil mi Prens?”

“Puck.” İç geçirdim. “Kapa çeneni.” Ondan uzaklaşarak Ariella’yı kendime çektim ve Puck’ın neşeli gözlerini görmezden

14 Yunan mitolojisinde kadın yüzlü, kuş bedenli yırtıcı kuşlar. (ed.n)

gelmeye çalıştım. “Sorunun cevabı evet,” dedim Ariella’ya yavaşça. “Bu yasalara aykırı. Arkadya¹⁵ ve Tir Na Nog sınırları içinde Robin Goodfellow ve ben düşmanız. Bunu ikimiz de kabul edebiliriz.” Puck’a bir bakış attım, o da sırtışından ödüün vermeden başıyla onayladı.

“Ama yasalar tamamıyla esnek olmasa da,” diye devam ettim, “buraya, yabanılırmına kadar uzanmıyor. Puck ve ben yasaları... biraz esneten periler olarak biliniz. Her zaman değil, çok sık da değil. Ama benimle aşık atabilen ve Kış Divanı’ndan olmamı umursamayan tek kişi Puck.”

Arilla geri çekildi ve bana baktı, deniz yeşili gözleri iyice odaklanmıştı. “Yani bana diyorsun ki, Tekinsiz Divanı’nın Prensi yasaları çiğnediğini ve Kış Sarayı’nın yeminli düşmanı ile düzenli aralıklarla işbirliği yaptığını itiraf ediyor.”

Nefesimi tuttum. Bugünün geleceğini biliyordum ama Puck’la olan... ilişkimi... kendi koşullarımda açıklamayı umuyordum. Yaz Divanı soytarisının konuyu zorla ortaya çıkarması şaşırtıcı değildi ama en çok korktuğum şey sadakatimin nereye bağlı olduğu konusunda bir seçim yapmaya zorlanmaktı. Ariella hâlâ bir Tekinsiz’di Yaz bölgesinden ve içindeki her şeyden nefret etmesi öğretilmişti. Puck’ın düşman olduğuna ve onu hayatımıza hiçbir şekilde sokamayacağımıza karar verirse, bu ölümüne bir dövüş doğururdu... O zaman ne yapardım?

Sessizce iç çektim. Ben Tekinsiz Divanı Prensi’ydim. Her daim Divanım ve dostlarımla taraf olmalıydım, bu konuda kafamda bir soru işareti yoktu. Bu seçimi yapmaya zorlanırsam, Puck’a, onca

15 Yunan mitolojisinde yabani hayatın, kırların, *satyr*’lerin ve çobanların tanrısı Pan’ın diyarıdır. (ed.n.)

yıllık dostuma sırtını dönüp Kış'ı seçmem gerekecekti. Fakat bunun zor olacağı kesindi.

Ariella bize baktı, ne yapacağını, nasıl tepki göstereceğini görmek için bekledim. Sonunda muzip bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Ash'in Kış Divanı'nda 'arkadaşlarına' nasıl davrandığını gördüğümünden, sizin bir istisna olduğunuzu söylemek zorundayım, Robin Goodfellow. Sizi tanıdığımı çok memnun oldum.” Bana baktı ve göz kırptı. “Ben de Ash'in hiç arkadaşı olmadığından korkuyordum.”

Puck gülerken âdeta kükredi. “Ondan hoşlandım,” dedi, ben kollarımı birleştirmiş, sıkkın ve rahatsız görünmeye çalışırken. İkisi de ifadem karşısında kıkırdadı ama umursamadım. Ariella benim “arkadaşımı” yadırgamadan kabullenmişti. Seçim yapmama gerek kalmamıştı. Hiçbir tarafı feda etmeden iki dünyaya birden sahip olabiliyordum.

Bunun sonsuza dek sürmeyeceğini bilmeliydim.

“PRENS,” DEDİ PUCK ve beni karanlık düşüncelerimden çekip çıkardı. “Prens. Hey, buz çocuk!”

Gözlerimi kırıştıtararak ona döndüm. “Ne?”

Sırtı ve başıyla gökyüzünü gösterdi, tepemizde kara bulutlar vardı. “Fena fırtına geliyor. Tüy yumağı sığınmak için bir yer aramamızı önerdi, bu bölge ani selleriyle meşhurmüş. Dediğine göre, biliciye yarın varırmışız.”

“Peki.”

“Ooo, bugün pek konuşkan değiliz.” Puck başını sallarken yanından geçtim ve Grimalkin'in dibinde beklediği, kurumuş vadiden aşağı ilerledim. Puck takipteydi ve konuşmaya devam

ediyordu. “İki gündür ağzından çıkan kelimelerin sayısı elimin parmaklarını geçmiyor. Ne oluyor, buz çocuk? Son zamanlarda çok fazla düşüncelere dalıyorsun, bu senin için bile fazla.”

“Boş ver, Puck.”

“Ben de aramızın iyi olduğunu düşünmeye başlamıştım.” Puck bayırdan aşağı inerken bana yetişti ve iç çekti. “Söyle de kurtul, Prens. Hiçbir şeyi boş vermeyeceğimi şu güne dek öğrenmiş olman gerekirdi. Bir şekilde bulup çıkaracağım, her neyse.”

İçimde derinlerde karanlık bir şey kıpırdadı. Uyuyan bir dev hava değişimini hissediyordu, tıpkı unutulmuş, baygın ama hâlâ canlı bir kalp atışı gibi tekrar yüzeye çıkıyordu. Bu yıllardır hissetmediğim, hissetmek için kendime izin vermediğim bir şeydi. Bir parçam tamamıyla Tekinsiz’di, tamamen nefret, karanlık ve kana susamışlığa bürünmüştü. Bir kez buna yenik düşmüştüm, Ariella’nın öldüğü gün. Öfke tarafından tüketilmiş, en yakın arkadaşına sırtımı döndürten kara bir nefretle dolmuştum. Duygularımı dondurduğum zaman bunu da gömebileceğimi, kendimi hissizleştirmeye adayacağımı, hiçbir şey hissetmeyeceğimi düşünmüştüm.

Bunu şimdi içimde hissedebiliyordum, eski bir çılgınlık, kadim bir karanlık yüzeye çıkıyor, beni öfkeyle dolduruyordu. Ve nefretle. Hiçbir zaman kapanmamış olan yaralar tekrar açılıyor, kalbime zehir pompalıyordu. Bu beni rahatsız ediyordu, bu yüzden onu geldiği yere, karanlığa göndermeye çalıştım. Ama hâlâ hissedebiliyordum, yerin altında nabız gibi atıyor ve fokurduyordu.

Tabii ki hâlâ konuşmakta olan Puck’a yönelmişti.

“Bilirsin, içinde tutmak sağlıklı değildir Prens. Tüm bu saplantılı düşünme hali gerçekten fazla. Bu yüzden haydi, çıkar içindekileri. Seni rahatsız eden...”

“Sana dedim ki...” Ansızın döndüm ve Puck’la yüz yüze geldim, şaşkın yeşil gözlerinde yansımamı görebilecek kadar yakındım. “Boş ver Puck.”

Tüm şaklabanlıkları bir yana, Robin Goodfellow aptal değildi. Birbirimizi çok uzun zamandır, hem arkadaş hem rakip olarak tanıyorduk ve beni herkesten, hatta bazen kendimden bile daha iyi tanıyordu. Alaycı sırtışı yüzünden kayboldu ve gözleri bir kaya gibi sertleşti. Aramızda santimetreler vardı, birbirimize bakıyorduk, rüzgâr bir anda ortaya çıkıp etrafımızı sardı ve yaprak ve toz bulutunu beraberinde getirdi.

“Tereddüt etmeye mi başladın?” Puck’ın sesi dingin ve tehlikeliydi, normal küstahlığından çok uzaktı. “Bunu şimdilik geride bıraktığımızı düşünüyordum.”

“Asla,” dedim bakışlarını yakalayarak. “Bunu geri alabilmem mümkün değil, Goodfellow. Seni hâlâ öldüreceğim. Bunu yapacağıma dair ona yemin ettim.” Şimşek çaktı ve gökgürültüsü uzakta kükremeye başladı, bizse gözlerimizi kısmış birbirimize bakıyorduk. “Bir gün...” dedim yavaşça. “Bir gün bir bakacaksın, oradayım. Bizim sonumuz bu olacak. Hiçbir zaman unutma.”

Puck yavaşça başını salladı, beni dikkatle süzüyordu. “Şu an Ash mi konuşuyor? Yoksa yemini mi?”

“Bir önemi yok.” Geriledim ama bakışlarımın yönünü değiştirmedim, ona arkamı dönmek istemiyordum. “Asla aynı olamaz, Puck. Bunu düşünerek kendini kandırma.”

“Hiçbir zaman unutmadım, Prens.” Puck aniden çöken karanlıkta parlayan yeşil gözleriyle beni izliyordu. Şimşek ağaçların arasında tekrar parladı ve gökgürültüsü cevap verdi. Puck’ın sonraki kelimeleri rüzgârda kayboldu. “Pişmanlık duyan tek kişi sen değilsin.”

Döndüm ve ondan uzaklaşarak yürümeye başladım; soğuğu ve boşluğu hissediyordum, karanlık kalbimi sarıyordu. Bayırın dibinde Grimalkin bir kütüğün üzerine oturmuş, kuyruğunu ayaklarının etrafına sarmış, kırpmadığı altın rengi gözlerle bizi izliyordu.

BİR MAĞARA BULDUK... Daha doğrusu rahatsız, sabırsız Grimalkin bizi bir mağaraya sürükledi ve saniyeler sonra gökyüzü yarılıp yağmur yağmaya başladı. Işık aniden kaybolunca, ateşi dürtükleyen Puck'ı tek başına bıraktım ve karanlık bir köşeye çekildim. Sırtımı duvara yaslayarak oturdum, bir dizimi göğsüme çektim ve uzaktaki alevlere öfkeyle bakmaya başladım.

“Ve işte başlıyor.”

Grimalkin yanımdaki bir kayanın üzerinde belirdi ve Puck'ın kamp ateşini beslemesini izlemeye koyuldu. Alevler kedinin etrafında turuncu bir hale oluşturuyordu. Ona yandan bir bakış attım ama o bana dönmedi. “Ne demek istiyorsun?”

“Bunun kolay bir macera olmadığına dair seni uyarmıştım. Sana daha önce de söyledim, sen ve Goodfellow geleceğe dair en ufak bir fikre bile sahip değilsiniz.” Kulağını kıpırdattı, kayanın üzerinde kıpırdandı, hâlâ ateşi izliyordu. “Bunu hissediyorsun, değil mi? Öfkeyi. Karanlığı.” Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım ama Grimalkin oralı olmadı. “Biz ilerledikçe daha da kötüleşecek.”

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum yavaşça. Kamp ateşinden gelen ani bir tıslama Puck'm bir tavşanı alevlerin üstünde tuttuğunun göstergesiydi. Tavşanı nereden bulduğunu tahmin etmek bile istemiyordum, Grimalkin'e döndüm. “Biliciye gittiğimizi biliyorum ama nerede olduğunu hâlâ söylemedin.”

Cait sith duymamış gibi yaptı. Esnedi, aygın baygın gerindi, pençelerini kayaya sürttü ve akşam yemeği hazırlıklarına göz atmak üzere uzaklaştı.

Dışarıda fırtına kükrüyordu, öfkeliydi, ağaçları büküyor, yağmurunu keskin bir açıyla mağaranın ağzına püskürtüyordu. Ateş çitiriyor, alevleri tavşanın leşini yalıyordu. Kavrulmuş et kokusu mağarayı doldurmaya başladı.

Ama bir şeyler yolunda değildi.

Kalktım ve mağaranın ağzına doğru ilerleyerek fırtınaya baktım. Rüzgâr beni savuruyordu, yüzüme yağmur damlaları çarptı. Mağaranın ötesinde yağmur yere dalga dalga vuruyordu, sanki rüzgârla savrulan gümüş rengi perdeler gibiydi.

Dışarıda bir şey vardı. Bizi izliyordu.

“Hey, buz çocuk.” Puck yanımda belirdi, benimle birlikte yağmura bakıyordu. Gayet normal hareket ediyordu, sanki biraz önce konuştuklarımız hiç yaşanmamıştı. “Neye bakıyorsun?”

“Bilmiyorum.” Ağaçları, gölgeleri inceledim, bakışım fırtınayı kesiyor, karanlığı kaldırıyor ama olağandışı bir şey göremedim. “Sanki izleniyor gibiyiz.”

“Hımm.” Puck yanağını kaşıdı. “Ben öyle bir şey hissetmiyorum. Ve tüy yumağı da hâlâ yerinde duruyor. Yani her şey normal gibi. Biliyorsun, tehlikeli bir şey gelecek olsa sen *puf* diyene kadar o ortadan kayboluyor. Paranoyaklık yapmadığına emin misin?”

Yağmur yağmaya devam ediyordu, karanlık ve gölgelerin ardında hareket eden hiçbir şey yoktu. “Bilmiyorum,” dedim tekrar. “Olabilir.”

“Burada durup endişelenmeye devam edebilirsin. *Ben* yemek yiyeceğim. Kocaman ve bize doğru gelen bir şey görürsen, sesle...”

“Goodfellow.”

Sesim onu durdurdu, sonra dikkatli ve temkinli bir şekilde arkasını döndü. Mağaranın ağzında birbirimize bakıyorduk, fırtına üzerimize vuruyor, kamp ateşini titretiyordu.

“Neden buradasın?”

Puck gözlerini kırptı, isteksizce espri yapma girişiminde bulundu: “Eh... çünkü ıslanmak istemiyorum?”

Yalnızca bekledim. Puck iç çekti ve duvara yaslanarak kollarını kavuşturdu. “Gerçekten bunu konuşmak zorunda mıyız buz çocuk?” dedi, kelimeleri hafif, ses tonu neredeyse yalvarır gibiydi. “Bence ikimiz de neden burada olduğumu biliyoruz.”

“Peki senden gitmeni istersem?”

“Bunu neden isteyesin?” Puck sırtıttı ama anında o ifade kayboldu. “Bu daha önce olanlarla ilgili, değil mi?” diye sordu. “Neler oluyor, Ash? İki gün önce gayet iyiydin. Biz iyiydik.”

Oturmuş, ateşe suyu damlayan tavşanı meraktan daha güçlü bir duyguyla izleyen Grimalkin’e baktım. Dondurmak için uğraştığım tüm çabalarıma rağmen, içimde büyüyen karanlığı hissedebiliyordum. “Seni öldüreceğim,” dedim yavaşça ve Puck’ın kaşları kalktı. “Bu gece değil. Belki yarın da değil. Ama yakında. Geçmişimiz peşimizde Goodfellow ve bu düşmanlık fazla uzadı.” Ona baktım, durgun gözlerle beni süzüyordu. “Şimdi sana buradan gitme şansı veriyorum. Kaç. Meghan’ı bul. Ne yapmaya çalıştığımı söyle. Eğer geri gelemesem, benim için ona iyi bak.” Meghan’ı bir daha görememe düşüncesi göğsümün sıkışmasına sebep oldu. Ama en azından ben başarısız olsam da Puck yanında olacaktı. “Git buradan, Puck. Gitmen ikimiz için de iyi olacak.”

“Hah. Gerçekten birine kendini nasıl değerli hissettireceğini biliyorsun Prens.” Puck gözlerini üzerime dikti, öfkesini sakla-

yabilecek gibi değildi. Kendini duvardan itti, bir adım ilerledi, bakışlarını benden ayırmıyordu. “Yine de şunu bil ki ne kadar tehdit etsen de, rüşvet versen, baskı yapsan ya da yalvarsan da bir yere gideceğim yok. Beni yanlış anlama. Daha çok *onun* için buradayım, senin için değil. Ama iddiaya girerim ki bu tek başına yapabileceğin bir şey değil. Bu yüzden durumu kabullenip bana alışmaya çalışsan iyi edersin Prens çünkü bu düelloyu şu anda, burada yapmayacaksan, hiçbir yere gitmiyorum. Ve ben de en az senin kadar inatçı olabilirim.”

Dışarıda şimşek çaktı, her şeyi beyaza bürüdü ve rüzgâr ağaçların dallarına vurdu. Kamp ateşinden gelen bir ses bizi bölene dek Puck’la birbirimize baktık. Sonunda Puck göz temasını keserek omzunun üzerinden arkasına baktı.

“Hey!” Arkasını dönüp ateşe doğru yürümeye başladı. Ateşin üzerinde tavşandan eser kalmadığını görünce kollarını salladı. “Tavşanım! Grimalkin, seni sinsi, gri... domuz! Umarım tadını çıkarıyorsundur çünkü bir dahaki sefere ateşin üzerindeki sen olabilirsin!”

Her zamanki gibi cevap gelmedi. Kendi kendime gülümseyip yağmura sırtımı döndüm. Fırtınanın şiddeti dinmedi, izlendiğimize dair olan hissim de; ağaçları ve gölgeleri incelemeye devam ettim ama bir şey bulamadım.

“Neredesin?” dedim kısık sesle. “Beni görebildiğini biliyorum. Neden seni bulamıyorum?”

Fırtına benimle oynuyor gibiydi. Rüzgâr dinene, yağmur çisentiye dönüşene dek orada durup dışarı baktım. Tüm gece boyunca bekledim. Ancak gizli konumundan beni izleyen her neyse, kendini göstermedi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

AV

Ertesi gün şafak söktüğünde ortalık loş ve uğursuz görünüyordu, yere saplanıp kalmış sis her şeyi renksiz bir sessizliğe boğmuştu. Sesler etrafı çevreleyen beyazlığa gömülmüştü ve üç metre ötesini görmek mümkün değildi.

Mağaradan ayrıldık, sisin içine doğru, ukala Grimalkin'i takibe koyulduk. Dünya bir önceki geceden farklı görünüyordu, sanki her an üstümüze bir şeyler atlayacakmış gibiydi, ağaçlar koyu renkleriyle sisin içinde dolanan iskeletleri andırıyordu. Kuşlar ötmüyor, böcekler vızıldamıyordu, yerin altında en ufak bir yaratık bile kıpırdamıyordu. Hiçbir şey hareket etmiyor ya da nefes almıyordu. Puck bile bu karamsar havadan etkilenmiş, bu tuhaf dünyada ilerlerken çok az konuşmuştu.

Birileri tarafından izlendiğimiz hissi şimdi bile kaybolmamıştı ve beni gittikçe daha çok rahatsız ediyordu. Birinin bizi bu sessiz ormanda takip ettiğini hissetmek çok sinir bozucuydu. Etrafımızı saran ağaçları, gölgeleri ve çalılıarın altını gözlemliyor,

yerine oturmayan şeylere karşı uyanık olmaya çalışıyordum. Ama hiçbir şey göremiyordum.

Sis yerden kalkmayı inatla reddediyordu ve sessiz ormanda ilerledikçe his daha güçlü hale geliyordu. Sonunda durup arkamıza baktım. Sis yere çökmüş, ilerlediğimiz küçük orman patikasında kıvrılıyordu ve beyaz örtünün altında bir şeyin bize yaklaştığını hissedebiliyordum.

“Orada bir şey var,” diye mırıldandım Puck yanımda durduğunda, o da sise bakıyordu.

“Tabii ki var,” diye cevapladı Grimalkin gerçekçi bir şekilde ve yere devrilmiş bir ağacın üzerine zıpladı. “Dün gecedен beri bizi takip ediyor. Fırtına onu biraz yavaşlattı ama şimdi daha hızlı ilerliyor. Onunla karşılaşmak istemiyorsak ki bana güvenin, karşılaşmak istemeyiz, hızlanmamızı tavsiye ederim.”

Puck bakışlarını ağaçlarda ve çalılarda gezdirirken, “Cadı mı?” diye sordu. “Tanrım, bir evin bacaklarını bağla ve hayatının sonuna dek lanetlen. Yaşlı kadın gerçekten kin tutuyor, değil mi?”

“Cadı değil,” dedi Grimalkin rahatsız edici bir şekilde. “Korkarım daha da kötüsü. Şimdi acele edin, vakit kaybediyoruz.” Daldan atladı ve sisin içinde kayboldu. Puck’la birbirimize bakakaldık.

“Yaşlı tavuk yüzücüsünden de mi kötü?” Puck suratını buruşturdu. “Buna inanmak zor. Ürkünç eski ormanda karşılaşabileceğin daha fena birini tanıyor musun Prens?”

“Aslında evet,” dedim ve Grimalkin’i ağaçların arasında takip ettim.

“Hey!” Puck arkamızdan koşturdu. “*Bu* da ne demek oluyor buz çocuk?”

Orman önümüzde uzanıyordu ve Grimalkin hiç yavaşlamadı, arkasına bakmadan boğumlu köklerin altından geçerek ağaçların

arasında yola devam ediyordu. Sisin yarılıp bizi takip eden her neyse ortaya çıkmasını biraz olsun umarak sürekli omzumun üzerinden arkaya bakma isteğime karşı koymaya çalıştım. Görülmeyen, bilinmeyen canavarlar tarafından avlanmaktan, takip edilmekten nefret ediyordum ama Grimalkin onu geride bırakmaya kararlıydı ve duraksarsam sisin içinde kediye kaybedebilirdim. Arkamızda bir yerlerde, bir karga sürüsü, sessizliği delen, sağır edici, çılgın çığlıklarla havaya yükseldi.

“Yakınımızda,” diye mırıldandım elimi kılıcıma götürürken. Grimalkin arkasına bakmadı.

“Evet,” dedi sakince. “Ama neredeyse geldik.”

“Nereye geldik?” diye lafa karıştı Puck fakat o anda sis azaldı ve kendimizi gri-yeşil bir gölün kenarında bulduk. İskelete benzer ağaçlar suyun kenarına dizilmişti, yayılan kökleri karanlıkta yılana benziyordu. Gölün yüzeyinde yosun tutmuş tepelikler göze çarpıyordu, halat köprüler aralarındaki uçurumu kapıyordu, bazıları yüzeye dokunacak kadar aşağıdaydı.

“Diğer tarafta yaşayan bir bataklık cini kolonisi var,” diye açıkladı Grimalkin ve ilk halat köprüye zıpladı. Bize bakmak için arkasını döndü kuyruğunu sallayarak. “Bana bir iyilik borçlular. Acele edin.”

Arkamızda bir şey çalılarını yarararak geliyordu, bir çift korkmuş geyik çalılarının altına kaçarak kayboldu. Grimalkin kulaklarını düzleştirdi ve köprüyü geçmeye başladı. Puck ve ben onu takip ettik.

Göl büyük değildi ve birkaç dakika içinde diğer tarafa ulaşmıştık. Tabii çamurlu kıyıya atladığımızda Grimalkin’in rahatsız bakışlarıyla da yüzleşmek durumunda kaldık. Puck ve ben sistematik olarak geçtiğimiz her halatı kesmiştik, böylece bizi takip eden her neyse yüzme zorunda kalacaktı. Bunun onu biraz olsun

yavaşlatacağını umduk ama bu aynı zamanda kendi köprülerimizi de yaktığımız anlamına geliyordu, yani dönmek istersek biz de aynı şeyi yapmak zorunda kalacaktık.

Puck, “Eyvah,” diye mırıldanınca arkamı döndüm.

Nehrin kıyısında, çamurun içinde minik bir köy uzanıyordu, koca koca ağaçların kökleri arasına saman ve yosunla kaplı çatılardan oluşan ilkel kulübeler kurulmuştu. Çamurda mızraklar yatıyordu, bazıları kırık ve birçok kulübenin çatısı yarılmıştı. Köyde derin bir sessizlik vardı, gölden yükselen sis küçük köyden geriye kalanları örtüyordu.

“Görünüşe göre biri buraya bizden önce varmış,” dedi Puck ve çamurun içinden kırık bir mızrak aldı. “Köye de zarar vermiş. Bizi kimse karşılamayacak, Grim. Başka bir şey denemek zorundayız.”

Grimalkin havayı kokladı, bir dalın üzerine atladı, çamurun gitmesi için patilerini salladı. “Ne kadar uygunsuz.” İçini çekti ve memnuniyetsizlikle etrafa bakındı. “İyiliğimin karşılığını hiçbir zaman alamayacağım.”

Uzakta, sisin ötesinde, suda bir sıçrama oldu. Puck arkasına bakıp yüzünü buruşturdu. “Hâlâ gelmeye devam ediyor, inatçı pislik.”

Kılıcımı çektim. “O halde biz de gardımızı almalıyız.”

Puck başını salladı ve silahlarını çıkardı. “Ben de bunu diyeceğini düşünmüştüm. Çıkabileceğimiz daha yüksek bir yer bulacağım. Çamurda dövüşmek tarzım değil, yarı çıplak değilsek tabii.” Ona bir bakış atınca sustu. “Pekâlâ,” diye mırıldandı. “Şu tepe umut vadeditici görünüyor. Bir bakacağım.”

Grimalkin bakışlarını takip etti, Puck yeşil yosunlardan ve eğrelti otlarından oluşan yumrulu bir tümseğe sıçrarken gözlerini

kırpıstırdı. “En son buraya geldiğimde öyle bir şey yoktu,” dedi yavaşça gözlerini kısarak. “Aslında...” Gözlerini açtı.

Ve ortadan kayboldu.

Arkamı döndüm ve tepeye çıkan Puck’ı takip ettim. Bükümlü bir köke tırmanmaya çalışıyordu. “Puck!” diye bağırdım ve kaşlarını çatarak bana baktı. “Hemen oradan in!”

Tepe hareket etti. Puck bir haykırıyla tökezledi, yosunlu tepe yer değiştirip hareket etmeye başlayınca Puck şiddetle oradan oraya savruldu ve tepe çamurun içinden yükselmeye başladı. Puck ileri doğru atılıp çamurun içine düştü. Tepe ayağa kalktı, pençeli, uzun kollarını ve kalın bodur bacaklarını ortaya çıkardı. Altı metre uzunluğundaki çamurlu yeşil bataklık trolünün sırtında yosunlar ve çeşitli bitkiler yeşermiş, manzaraya tamamıyla uyum sağlamıştı. Nemli, yeşil saçları kafasından sarkıyordu ve boncuğa benzeyen kırmızı gözleriyle şaşkınlıkla yeri inceliyordu.

“Ah.” Puck çamurdan devasa yaratığa bakınca düşünceli düşünceli konuştu: “Evet, bu bazı şeyleri gayet iyi açıklıyor.”

Bataklık trolü kükreyince açık ağzından tükürükler saçıldı. Ayağa kalkan Puck’a doğru bir adım ilerledi. Trol Puck’a pençe atmaya çalışırken Puck onun koca cüssesinin altından geçerek sıyrıldı; ağaç kalınlığındaki bacaklar arasında oradan oraya fırlıyordu. Trol tekrar kükredi ve dönmeye başladı, ona fırlattığım buz hançerleri omzuna ve yüzüne isabet etti. Feryat ederek bana döndü, o hareket ettikçe yer sallanıyordu. Eğilerek yolundan çekildim. Trol su kıyısında tepiniyor, kulübeleri yıkıp geçiyordu.

O geri çekilince üzerine atladım, kalın kollarında, kabuğa benzer derisinde derin bir yarık açtım. Daha kızarak ve acı içinde kükreyip bana döndü.

Geniş omuzlarında bir hareketlilik vardı; Puck yaratığın sırtında göründü, yüzünde yine koca bir sırıtış vardı. “Pekâlâ,” dedi, trol sarsılarak etrafında döner, nafile çabalarla ona ulaşmaya çalışırken, “Kolomb’un da dediği gibi, bu toprakları İspanya adına ele geçiriyorum.” Ve Puck hançerini trolün kalın ensesine sapladı.

Yaratık kükredi, acı dolu bir feryatla inledi, titredi ve umutsuzca arkaya doğru pençesini salladı. Puck kaçındı, trolün eğik pençesinden korundu ve hançerini boynunun diğer tarafına da sapladı. Trol tekrar inlerken Puck darbelerinden uzaklaştı. Trolün tüm dikkati Puck’tayken üzerine atıldım, bodur bacaklarından birinin üstüne çıktım ve kılıcımı göğsüne sapladım.

Sendeledi ve derin bir kükremeyle dizlerinin üzerine çöktü, yolundan çekildiğim sırada çamurun içine gömüldü. Trol çökünce Puck omuzlarından indi, ayağa kalkarken sırtıyordu, o da bir tür çamur canavarına dönüşmüştü.

“Evet!” diye bağırды, başım sallayarak ve her yanı çamur yaptı. “Dostum, bu eğlenceliydi. Vahşi Pegasus’a Binmece oyunundan çok daha iyiydi. Bir daha yapabilir miyiz?”

“Aptal.” Elimin tersiyle çenemdeki çamuru temizledim. “Henüz bitmedi. Bizi takip eden her neyse hâlâ buralarda bir yerde.”

“Ayrıca, hatırlatırım,” dedi Grimalkin uzun bir ağacın üzerindeki dallardan amirane bir şekilde bize bakıyordu, “bu bataklık trollerinin iki kalpleri ve hızlı iyileşme yetenekleri vardır. Eğer onu gerçekten öldürmek istiyorsanız, bir kılıçtan fazlasına ihtiyacınız olacak.”

Puck gözlerini kırptırdı. “Yani, yosunlu arkadaşımızın gerçekten ölmediğini...”

Arkamızda çamurdan gelen bir şapırtı işittik. Grimalkin tekrar ortadan kayboldu, Puck yüzünü buruşturdu.

“Tamam o halde,” diye mırıldandı biz arkamıza dönerken. Bataklık trolü ayaklanmış, kırmızı gözleri öfke ve alevle bize kilitlenmişti. “İkinci raunt.” Puck iç çekti ve bir şeyi keser gibi elini aşağı indirdi. “Dövüşelim!”

Trol kükredi. Bir çam ağacını hiç güç sarf etmeden tek bir pençesiyle yerinden söktü; âdeta ot yolmak kadar kolay bir işti onun için. Kör edici bir hızla silahını üzerimize fırlattı.

Puck ve ben farklı yönlere atladık, ağaç çamur ve su patlamasına yol açarak aramıza düştü. Hemen ardından trol ağacı yerden aldı, sanki süpürgeyle yerin tozunu alıyordu. Bu kez Puck hızlı kaçamadı. Ağaç gövdesi Puck’a isabet etti, vücudunu havaya savurdu, Puck başını bir başka ağaca çarptı ve birkaç metre ötede çamurun içine düştü. Kırmızı gözlü trol bana döndü, tehditkâr bir şekilde ilerliyordu. Sırtım su kıyısındaki toprak sete değene dek geriledim ama koca trol üzerime geliyordu. Sopasını başının üzerine kaldırdı ve bir koçbaşı gibi indirdi.

Büyük ve kara bir şey hırlayarak trolle aramıza girdi, canavarımsı koca tüylü *şey* trole çarparken dişleri parladı. Trol ciyaktı ve geri çekildi, bozayı büyüklüğündeki kocaman siyah bir kurt, trolün koluna ağzını geçirmişti, kükrüyor ve başını sallıyor, azı dişlerini daha da derine saplıyordu. Uluyan trol sağı solu dövüyordu, sonunda geri atıldı, çaresizce üzerindeki yaratıktan kurtulmak istiyordu ama kurt izin vermiyordu. Nefesimi tuttum; yaratığı tanımıştım, kim olduğunu biliyordum ama neden burada olduğunu düşünecek vaktim yoktu.

Kurdun altından geçerek, trolün bacaklarına atladım ve dönüp dizlerinin arkasındaki kalın tendonları kestim. Acı bir feryatla trolün bacakları büküldü ve ben de Puck gibi üstüne atıldım. Ama

bu kez kılıcımı kaldırdım ve trolün iki boynuzunun arasını hedef alarak silahımı gömdüm.

Yaratığın vücudu sarsıldı. Teni griye dönmeye ve sertleşmeye başladı. Kılıcımı hızla geri çektim ve trol dev bir böcek ya da örümcek gibi büzülüp taşa dönüşürken üzerinden atladım. Birkaç saniye içinde geriye köyün kıyısındaki çamurda trol şeklinde bir kaya parçası kalmıştı.

Yanımda derinden gelen bir kıkırdama vardı. “Kötü değil küçük prens. Kötü değil.”

Yavaşça döndüm, silahımı tekrar kavradım. Hızla büyüümü ortaya çıkarmaya hazırdım. Birkaç metre ötede efsanelerdeki dev kurt bana bakıyordu, sarı-yeşil gözleri loş ışıktaki parlıyordu, vahşi gülümsemesi dişlerini ortaya çıkarmıştı.

“Merhaba Prens,” diye gürledi Büyük Kötü Kurt. “Sana daha önce söylemiştim. Bir dahaki sefer karşılaştığımızda geldiğimi bile görmeyeceksin.”

ETRAFIMDA DOLAŞAN Kurt’a bakıyor, görüş alanımdan çıkmasını engellemeye çalışıyordum. Vahşi gülüşü dişlerini ortaya çıkarmıştı, koca pençeleri çamura batıyordu. Çevremde ve içimde büyü alevleniyor, soğuk ve ölümcül bir halde salıverilmeyi bekliyordu. Elimdeki her şeyi kullanmalıydım. Oluluolmaz’ın yabani bölgelerinde dolaşan en eski ve en tehlikeli yaratık oydu muhtemelen. Hikâyeleri bütün efsanelere konu olmuştu ve ondan her bahsedildiğinde, onun ismini fısıldayan her hikâyede, her uğursuz uyarıda gücü artıyordu. Tüm efsaneleri korkudan doğmuştu; hikâyelerdeki baş kötü karakter oydu, yaşlı kadınların çocuklarını uyardığı, küçük kızları yiyen, sürüleri sebepsiz yere katleden canavar. Ölümlü dünyadaki kardeşleri onu yaratan bu korkular

yüzünden çok acı çekmişti. Vurulmuş, tuzağa düşürülmüş ve topluca katledilmişlerdi. Ama her ölüm o korkuları besledi ve Kurt'u her zamankinden daha güçlü bir hale getirdi.

Ölümsüz Büyük Kötü Kurt. Meghan ve ben onunla daha önce karşılaşmıştık ve beni neredeyse öldürüyordu.

Bu tekrar gerçekleşemezdi.

"O sopayı bırak." Kurt'un boğuk ve derinden gelen sesinde alay seziyordum. "Ölmeni isteseydim, leşini bataklık trolünden kurtarmazdım. Bu, seni daha sonra öldürmeyeceğim anlamına gelmiyor tabii ama senin aptal oyuncağın o zaman da beni durduramayacak, o yüzden en azından şu anda biraz medeni davran."

Kılıcımı elimde tutmaya devam ettim, bunun Kurt'u rahatsız ettiğini görebiliyordum ama dövüşmeden pes etmeyecektim. "Ne istiyorsun?" diye sordum, medeni olmaya çalışıyordum ama Kurt'un da gerekirse kendimi savunabileceğimi görmesini istiyordum. Bundan da kurtulacaktım. Kurt'un ölümsüz olması bir şeyi değiştirmezdi. En son karşılaştığımızda beni neredeyse öldürüyor olması önemli değildi. Yine dövüşeceksek, bu kez kazanmakta kararlıydım, ne gerekiyorsa da yapacaktım. Burada, bu kasvetli gölün kıyısında, Büyük Kötü Kurt tarafından parçalanarak ölmeyecektim. Bu karşılaşmadan sağ çıkabilir ve yoluma devam edebilirdim. Meghan beni bekliyordu.

Kurt gülümsedi. "Mab yolladı beni, senin için," dedi hırıltı bir sesle.

İfademi doğal tutmaya çalıştım ama bir buz yumruğu mideme oturmuştu. Şaşkınlıktan ya da korkudan değil, yalnızca Kış Kraliçesi'nin, tüm halkı gibi artık benden de bıktığını fark ettiğim için. Belki saraya dönmediğim için kendini aşağılanmış hissetmişti. Belki de ortalıkta eski bir Kış prensinin dolaşmasının iyi bir şey

olmadığına, tahtına karşı bir tehdit oluşturabileceğine karar vermişti. *Nedenler* artık önemli değildi. Mab, tüm Oluruolmaz'ın en korkutucu avcısı ve katilini beni öldürmesi için yollamıştı.

Birden çok yorgun hissederek iç çektim. “Sanırım onur duymalıyım,” dedim ve Kurt koca tüylü başını kaldırdı, hâlâ sırtıyordu. Gizlice bir nefes alarak zihnimi sakinleştirdim, büyü sakın bir çarpıntıyla içimde atıyordu. “Burada böyle birbirimize bakarak bir yere varamayız,” dedim kılıcımı kaldırarak. “İşe koyulalım.”

Kurt güldü. “Kafanı koparmaktan ne kadar zevk alacak olsam da küçük Prens,” dedi ve gözleri parladı, “buraya hayatına son vermek için gelmedim. Aslında tam tersi. Mab beni buraya sana yardım etmem için yolladı.”

Ona bakakaldım, duyduklarıma inanmak güçtü. “Neden?”

Kurt omzunu silkince koca omzu dalgalandı. “Bilmiyorum,” dedi ve ölümcül dişlerini göstererek esnedi. “Umurumda da değil. Kış Kraliçesi isteğinden haberdar. Bunun için uzun bir yolculuk yapacağını biliyor. Bağırsakların parçalanmadan hedeflediğin noktaya vardığından emin olmak için buradayım. Karşılığında bana bir iyilik borçlu olacak.” Havayı kokladı ve yere oturdu, yarı kapalı gözlerle beni izliyordu. “Bunun ötesinde seninle ilgilenmiyorum. Ya da Yaz soytarıyla. Kendisi kafasının omzunun üzerinde kalmasını istiyorsa, arkadan sırtıma atlamadan önce uzunca düşünmeli. Bir dahaki sefere rüzgârı önüne almayı dene ki kokun gelmesin, Goodfellow.”

“Lanet olsun.” Puck sazlıkların arasından belirdi, yüzünde salak bir sırıtışla Kurt'a bakıyordu. “Bir şey unuttuğumu biliyordum.” Yüzünün bir tarafı kan kaplıydı ama onun dışında iyi görünüyordu. Hançerlerini savurarak yanıma gelip dev avcıyla yüzleşti. “Mab için çalışıyorsun demek, kurtadam?” diyerek sırttı.

“Tıpkı iyi bir saldırı köpeği gibi mi? İstese yerlerde yuvarlanıp yalvarır mısın peki?”

Kurt ayaklandı, ikimize birden yukarıdan bakmaya başladı, omurgasındaki tüyler dikleşmişti. Goodfellow’un ne yapmaya çalıştığını bilsem de, onu tekmeleme arzumu bastırdım. Aslında daha fazla bilgi almak için rakibi zorluyordu. “Ben *köpek* değilim,” diye hırladı Kurt, derin sesi su birikintilerinin dalgalandırdı. “Ve kimse için çalışmam.” Küçümsercesine dudaklarını büzdü. “Kış Kraliçesi’nin iyiliği önemli bir ödül ama sakın insanların o zayıf yaratıklarına verdikleri gibi bana emir verebileceğinizi sanmayın.” Tekrar hırladı ve dişlerini gösterdi.

“Buraya ödül yüzünden gelmedin,” dedim. Şüpheli bakışlarla gözlerini kırptı. “İyiliğe falan ihtiyacın yok senin,” diye devam ettim, “ne Mab’dan, ne de bir başkasından. Avı, zorluğu seviyorsun ama sonunda bir ölüm olmadan böyle bir teklifi kabul etmek mi? Bu hiç senlik bir hareket değil.” Kurt bize bakmaya devam etti, yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. “Gerçekten neden buradasın?” diye sordum. “Ne istiyorsun?”

“Onun umurunda olan tek şey...” Ses yukarıdan duyulmuştu. Grimalkin bir ağacın dalında göründü, yerden neredeyse altı metre yukarıdaydı. “Güç.”

Kurt’un sırtındaki ve omuzlarındaki tüyler diken diken oldu fakat Grimalkin’e vahşi bir gülümsemeyle baktı. “Merhaba kedi,” dedi sohbet eder gibi. “Ben de senin pis kokunu aldığımı düşünmüştüm. Neden aşağı inip benimle konuşmuyorsun?”

“Komik şeyler söyleyerek kendini küçük duruma düşürme,” diye karşılık verdi Grimalkin hemen. “Benim türümün çok daha üstün olması senin aptallıklarını böyle böbürlenerek dışa vurmanı gerektirmiyor. Neden burada olduğunu biliyorum, köpek.”

“Gerçekten mi?” dedi Puck başını kaldırıp kediye bakarak. “O halde teorini neden bizimle paylaşmıyorsun, tüy yumağı?”

Grimalkin havayı kokladı. “Siz hiçbir şey bilmez misiniz?” Ayağa kalkıp dalın üzerinde yürüdü, Kurt aç bakışlarla onu takip ediyordu. “Burada, çünkü hikâyenize ismini eklemek istiyor. Onun gücü, tüm varlığı, insanların yıllardır ürettiği hikâyelerden, efsanelerden, tüm karanlık, korkutucu ve güldürücü masallardan geliyor. Büyük Kötü Kurt bu sayede bunca yıl hayatta kaldı. *Sen* yıllarca bu şekilde hayatta kaldın, Goodfellow. Bunu bildiğine eminim.”

“Eh, tabii ki *bunu* biliyorum,” diye alay etti Puck ve kollarını kavuşturdu. “Ama bu yine de bana kurtadamin birden bu kadar yardımcı olmak istemesini açıklamıyor.”

“Bir yola baş koyduğunuz ortada,” diye devam etti Kurt, sonunda bakışlarını kediden bana çevirmişti. “Kraliçe söyledi bunu bana. Sen, ruhsuz ve ölümsüz varlık, sevdiğin bir fâni için insan olmak istiyormuşsun.” Duraksadı ve isteksiz bir hayranlıkla, belki acımayla başını salladı. “*Bu* bir destan. Nesiller boyunca anlatılacak bir masal, tabii zorlukları aşabilirsen. Ama başaramasan bile masal bir trajedi haline gelir ve ismim yine de içinde olur, gücüme güç katar.” Gözlerini kısarak bana baktı. “Tabii hedefine ulaşırsan daha güzel bir masal olur. Bu konuda sana yardım edebilirim. Her şekilde, hikâyeyi uzatacaktır.”

“Sana ihtiyacımız olduğunu ya da yardımını istediğimizi düşündürten nedir?” diye sordu Grimalkin yüksek sesle.

Kurt ürkütücü bir gülümsemeyle bana baktı, tüm dişleri ve gözleri gölgeler arasında parlıyordu. “Öyle veya böyle bu hikâyede yer alacağım, küçük Prens,” diye uyardı. “Ya sizi varış noktanıza dek koruyan ve yol gösteren harika kurt olarak ya da geceleri sizi takip eden, her adımınızın peşine düşen ve rüyalarınıza giren

yılmaz kötü kurt olarak. İkisini de olabilirim, benim için kolay iş. Seçimi sana bırakıyorum.”

Bir süre birbirimize baktık, iki avcı birbirinin gücünü ve zayıflıklarını ölçüyordu. Sonunda başımı salladım ve dikkatle kılıcımı kınına soktum.

“Pekâlâ,” dedim, Puck gözlerini kırptı, Grimalkin ise nefretle homurdanarak baktı. “Yardımları şimdilik kabul ediyorum. Ama yolun devamı için söz vermiyorum.”

“Ben de, çocuk.” Kurt bana bir kedinin fareye baktığı gibi bakıyordu. “O halde bir anlaşmaya vardık, ilk işimiz nedir?”

Başımın üzerinde Grimalkin oldukça yüksek sesle içini çekti. “İnanılır gibi değil,” dedi ve Kurt sırtıp pembe dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Grimalkin etkilenmiş görünmüyordu. “Hatırlatayım,” diye devam etti aynı sıkıcı, rahatsız ses tonuyla, “bu grup içinde yalnızca *ben* biliciye giden yolu biliyorum. Ve olur da bir köpek nasıl davranması gerektiğini unutursa, bu yolda tek başına ilerler, başına büyük belalar alırsın. Bunu unutma Prens.”

“Onu duydun,” dedim Kurt’a, Kurt’sa dudağını kıvrarak bana bakıyordu. “Rehberimize saldırmak ya da onu yakından takip etmek yok. Biliciye ulaşmak için ona ihtiyacımız var.”

“Abartma.” Grimalkin havayı koklayıp başka bir dala atladı. “Sanki bunun olmasına izin veririm de. Bu taraftan... ve lütfen bana yetişmeye çalışın.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

VADİ

Gölü ve bataklık cinlerinin köyünü terk ettikten sonra karmaşık bir orman ve kayalık bir düzlük boyunca Grimalkin'i takip ettik. Bu sırada ulu kara Kurt sessiz bir şekilde arkamızdan geliyordu. İki hayvan birbiriyle konuşmuyordu ama Kurt kediye olan mesafesine dikkat ediyor, açık vadilerden geçerken bile uzakta kalıyordu. Sanki bir tür ateşkes imzalamış gibi görünüyorlardı. Bir kayalığın üzerinde beliren şahmeran¹⁶, altından geçtiğimiz sırada aç gözlerle bizi süzdü. Ama Kurt sessizce dudağını büküp dişlerini gösterince yaratık ilgisini kaybetti.

Düzlüğü geçtikten sonra aniden bir vadiye geldik. Etrafta kalın, dikenli çalılar belirmeye başladı; ağaçları sarmış neredeyse boğuyorlardı. Vadinin dibine vardığımızda fundalık, dikenli bir labirent gibi etrafımızda yükseliyor sisin dağılan kalıntıları dallar arasında esir kalıyordu. Zemin ıslak ve yumuşaktı, su, çamur ve

16 Baş insan, gövdesi yılan biçiminde olduğuna inanılan efsanevi yaratık. (ed.n.)

başka bir şeyin karışımıyla doluydu. Karanlık bir şey toprağı ele geçirmiş, onu siyaha çevirmiş, zehirliyordu. Hava durgundu, bir mezarlık kadar sessizdi; gölgelerin ya da dikenlerin arasında hiçbir şey hareket etmiyordu, böcekler bile.

“Benim yolum buraya kadar.”

Şaşkın bir şekilde ikimiz birden Grimalkin’e döndük, kuru bir zemin bulmuş, oturduğu yerden bizi izliyordu. “Buradan sonra,” dedi ikimize birden bakarak, “tek başınızasınız.”

“Ne?” diye bağırdı Puck. “Bizimle birlikte ölüm vadisine dalmayacağını mı söylüyorsun yani? Çok şaşırdım. Sence burada ne tür bir yaratık yaşıyordur, buz çocuk? Tüy yumağı bizi bırakıp gittiğine göre bayağı bir tehlikeli olmalı. Ah, bekle...”

Grimalkin kulaklarını düzleştirdi ama onun dışında Yaz perisini görmezden geldi. Kurt havayı içine çekti, hafifçe hırladı ve omurgasındaki tüyler kabardı. “Burası,” diye mırıldandı dudağını bükerken, “hiç hoşuma gitmedi.” Hafifçe titreyip bir adım ilerledi. “Ben keşfe çıkacağım, ne var ne yok diye...”

“Hayır,” dedi Grimalkin ve Kurt hırlayarak ona döndü. *Cait sith* yoğun bir ciddiyetle ona bakıyordu. “Sen burada kalmalısın. Vadi davetsiz misafirlere müsamaha göstermeyecektir. Yolculuğun bu kısmı onlar için... yalnızca onlar için.”

Kurt ve kedinin gözleri birbirine kenetlenmişti. Grimalkin gözünü kırpmadı ve donuk bakışlarındaki bir şey koca kurdu ikna etmeye yetti. İsteksizce başını sallayarak bir adım geriledi. “Pekâlâ,” diye gürlledi. “O halde çevrede keşfe çıkacağım.” Bana ve Puck’a bir bakış attı. “Bana ihtiyaç duyarsanız, çığlık atmanız yeter.”

Hızla dönüp uzaklaştı, gölgelerin ve ağaçların arasında kayboldu. Grimalkin gidişini izledi ve bize döndü.

“Sizi getirebileceğim yere kadar getirdim,” dedi ve zarifçe ayağa kalkıp kuyruğunu salladı. “Son birkaç adımı atmak size kalmış.” Gözlerini kıstı, ciddi bir tavırla bize bakıyordu. “İkinize.”

Bir sis bulutu Grimalkin’in oturduğu yeri kapladı ve Grimalkin ortadan kayboldu.

Puck kollarını kavuşturup karanlık ve dikenlikler içindeki vadiye gözlerini dikti. “Evet.” İçini çekti. “Gerçekten ama gerçekten fena bir yaratık olmalı.”

Önümde uzanan araziye baktım, aslında hiçbir şey olmayan yerlerde dikenlerin arasında gölgeler ve ejderler yaratan sisi izliyordum. Sessizlik havada asılı kalmıştı; huzurlu, hoş bir sessizlik değildi, bir mezarın ya da ölümün ve karanlığın kol gezdiği, yaşama yer olmayan savaş sonrası sessizliğine benziyordu. Fundalığın arasında dolanan nefret ve korku fısıltılarını duyabiliyordum, rüzgârda dolaşan hayaletleri hissedebiliyordum. Beni çağırdıklarını duyabiliyordum.

İçimde bir şey sıkıştı, karanlık vadiye adım atmak istemedi. Orada beni bekliyordu, sisin ötesinde bir yerde. Hâlâ izliyordu.

Kötü bir şeyler olacağını seziyor ama açıklayamıyordum, geri çekildim, sonra kendime kızarak durdum. Bu ani korku da neydi böyle? Korku benim için bir şey ifade etmiyordu. Korku, acının habercisidir, yaralanabileceğinin, ölebileceğinin farkında olmaktır. Olabilecek en kötü şey buydu zaten. Acıyı biliyordum. Çok yakından hem de. Onu kollarımı açarak karşıladığım zamanlar olmuştu çünkü hâlâ hissedebildiğimi, tamamen donmadığımı anlatıyordu bana. Henüz yaşamadığım ne gibi bir şey yaşayabilirdim ki?

Puck'a başımla işaret ederek kılıcımı çektim ve karanlığa doğru ilerlemeye başladım, içine girdikçe etrafımı saran sisi hissedebiliyordum.

Gri bir örtü bizi aniden içine aldı, cılız bir parıltı nasılsa her şeyi karartmayı başarıyordu. Burada hiçbir şey hareket etmiyordu; tüm hayat her yere yayılan ve her şeyi boğan kalın kara fundalık tarafından yutulmuştu. Altımızdaki zemin ıslak ve yumuşaktı, yerde kıvrılan sis tabakası attığımız adımı görmemizi imkânsız hale getiriyordu.

Fundalığın içinde ilerlerken kılıcım elimde hazırды, bu sırada ayağımın altındaki vadide bir şeylerin ters olduğunu hissetmeye başladım. Zemin nefret, kan ve çaresizlikle nabız gibi atıyordu, yerin karanlığının beni pençelediğini hissedebiliyordum. Karşılık olarak soğuk, acımasız ve kızgın Tekinsiz doğam içimde yükseliyordu.

"Burası lanetlenmiş," diye mırıldandı Puck, ben kendimi kontrol etmeye, içimde yükselen karanlığı dağıtmaya çalışırken. "Şu biliciyi bulmalı ve hemen buradan ayrılmalıyız."

"Ash." Fundalığın içinden bir ses ismimi fısıldayınca ensemdeki tüyler diken diken oldu. Hemen döndüm fakat arkamda kimse yoktu.

"Buz çocuk?" Puck bir adım ilerledi, gözlerini kısarak endişeyle baktı. "Ash. İyi misin?"

Bir anlığına onu öldürmek istedim. Kılıcımı kaldırıp göğsünün derinliklerine saplamak ve ayaklarıma çökmeden önce gözlerindeki o ışığın sönmesini izlemek istedim. Arkamı dönerek içimi dolduran öfkeyle çatıştım, onu uzaklaştırmaya uğraştım. İçimdeki şeytan durmak bilmiyordu, artık onu geride tutmak zorlaşıyordu ve öfkem sivri bir mızrak gibi Puck'ı işaret ediyordu.

“*Ash*,” diye fısıldadı ses tekrar. Kafamı kaldırdım.

Birkaç metre ötede, sisin içinde zar zor görülebilen, hayalet gibi bir şey vardı, parlak silüet fundalığın arasında ilerliyor, gözüme takılıyor, sonra görüş alanından çıkıyordu. Nefesim boğazımda düğümlendi.

Puck’ı unutarak, bizi buraya getiren her şeyi unutarak sisin içindeki figürü takip ettim. Sesler fundalığın içinde fısıldıyordu, kısık ve anlaşılmaslardı ama sık sık ismimi telaffuz ettiklerini duyabiliyordum. Dalların arasından tek başına olan figürü görüyordum, sonra hemen uzaklaşıyor, ulaşamadığım bir yere gidiyordu. Sisın içinde bir yerde Puck’ın beni çağırdığını duydum, beni takip etmeye çalışıyordu ama onu duymazdan geldim. Önümdeki dikenler sonunda azalıyordu ve hayalete benzer figür hiç arkasına bakmadan ilerliyordu. Bir köşeyi döndü, yakalamak için aceleyle koştum...

Fundalık sona erince kendimi küçük bir açıklıkta buldum, kalın dikenler çevremde duvar örmüştü. Önümde sisin içinden yükselen bembeyaz bir iskelet, açıklıktaki çamurlu durgun suyun içinde duruyordu. Kocamandı, kalın arka bacakları ve uzun, güçlü bir kuyruğu olan devasa bir sürüngene benziyordu. Kanat kemikleri altında uzanıyordu, kırılmış ya da kopmuştu, koca ağzı son bir sessiz kükreyişle açık kalmıştı.

Titremeye başladım. Korkudan değil, beni tüketen öfke ve sinirden. Çaresizlik boğazımı yakıyordu. Nerede olduğumuzu sonunda anlamıştım. Burada, tam bu noktadaydı; Puck, Ariella ve ben o devasa *wyvern*’le dövüşüp yarattığı öldürmüştük; onu katletmiş ama aynı zamanda içimizden birini kaybetmiştik. Burası Ariella’nın öldüğü yerdi. Burası Puck’ı öldüreceğime yemin ettiğim yerdi. Her şey burada başlamıştı.

Burada da bitecekti.

“Ash!” Ayak seslerinin yaklaştığını duyuyordum, Puck açıklığa geldi ve nefes nefese durdu. “Lanet olsun buz çocuk, içine ne kaçtı böyle? Bir dahaki sefer çekip gitmeden önce haber ver. Böyle ürkünç, sisle dolu bir ölüm vadisinde kimseyi tek başına bırakmamahısın.”

“Nerede olduğumuzu biliyor musun?” diye sordum yavaşça, arkamı dönmeden. Kafasının karıştığını hissettim, durumu kavradığı anda içine çektiği nefesi duydum. Kılıcıma sarıldım ve onunla yüzleşmek üzere yavaşça çektim, mürekkebin kâğıda yayılması gibi karanlığın tüm vücudumu ele geçirdiğini hissediyordum. Tekinsiz şeytanı artık tamamen uyanıktı, onu geride tutan buz bariyer çatırdıyordu. Anılar canlandı, taze ve acı doluydular; av, Puck’ın ısrarı üzerine bu vadiye inişimiz, ölümcül bir hızla gelen canavarın kükremesi. Öfke ve çaresizlik çevremi sardı; benim mi yoksa bu kara yerin anılarının mıydı, bilemiyordum. Umurumda değildi. Puck’ın bakışlarıyla buluştuğum anda, ileri atıldım.

“Ash,” dedi Puck gerileyerek, gözleri ürkek ve sorgularcasına bakıyordu. “Bekle. Ne yapıyorsun?”

“Sana söylemiştim.” Kendimden emin, sakın bir şekilde ilerledim, elimdeki kılıcın ağırlığını hissediyordum. “Bunun yakında olacağına dair seni uyarmıştım. İşte vakit geldi, Puck. Bugün.”

“Şimdi değil.” Puck’ın yüzü soldu, o da hançerlerini çıkardı. Durmadım, o da etrafımda dolanmaya başladı, silahlarını kaldırmıştı, o da hazırды. “Bunu şu anda yapamayız. Buraya onun için gelmedin.”

“Nerede olduğumuza bir bak!” diye kükredim, kılıcımı çamurda yatan beyaz iskelete doğru uzzattım. “Şimdi değilse, ne

zaman? Burası orası, Puck! Onun öldüğü yer. Ariella'yı burada kaybettim. *Senin yüzünden!*" Boğazım düğümlendi ve Puck gözlerini açıp bana baktığında nefessiz kaldım. Daha önce hiç bu kelimeleri kullanmamıştım, bizi her daim kavgaya sürükleyen şey dile getirilmemiş bir kan davasıydı. Sebebinin ikimiz de biliyorduk ama Puck'ı hiçbir zaman açık açık suçlamamıştım, bugüne dek.

"Bunun olmasını istemediğimi biliyorsun." Birbirimizin etrafında dönerken Puck'ın sesi titriyordu, silahlarımız açıkta, loş ışıktaki parlıyordu. "Ben de onu seviyordum, Prens."

"Benim gibi değil." Artık kendimi durdurmam mümkün değildi. Öfke soğuk, tüketici bir ateş gibiydi, toprağın karanlığından, kederden, buraya yayılmış acı dolu anılardan besleniyordu. "Ve bu, onun ölümünün senin elinden geldiği gerçeğini değiştirmez. Yapmam gerektiği gibi, seni tanıştığımızda öldürseydim o şimdi yaşıyor olacaktı!"

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Puck artık bağıırıyordu, yeşil gözleri alev alevdi. "Yaptığım şeyden pişmanlık duymuyorum sanıyorsun, hem de her gün? Sen Ariella'yı kaybettin ama ben ikinizi de kaybettim! İnan ya da inanma, ben de fena dağılmıştım, Ash. Olağan düellolarımızı iple çekiyordum çünkü ancak o zamanlarda seninle konuşabiliyorduk. Yani deli gibi beni öldürmek istediğin zamanlarda!"

"Senin kaybınla benimkini kıyaslama sakın," diye hırladım. "Neler yaşadığım, nelere sebep olduğun konusunda en ufak bir fikrin yok."

"Acıyı bilmediğimi mi sanıyorsun?" Puck başını salladı. "Ya da kaybı? Senden çok daha uzun zamandır buralardayım, Prens! Aşkın ne olduğunu biliyorum ve ben de kendi payıma düşeni

kaybettim. Kayıplarımızla başa çıkış şeklimiz farklı diye benim yaralarım yok sanma.”

“Bir tane söylesene,” diye alay ettim. “Bana bir tane örnek ver...”

“Meghan Chase!” Puck kükredi ve beni sessizliğe gömdü. Gözlerimi kırptırdım, alayla gülümsedi. “Evet, Majesteleri. Kaybın ne demek olduğunu biliyorum. Onu, o beni daha tanımadan önce seviyordum. Ama bekledim. Bekledim çünkü kim olduğum konusunda yalan söylemek istemiyordum. Her şeyden önce gerçeği bilmesini istiyordum. Bu yüzden bekledim ve işimi yaptım. Yıllarca onu korudum, doğru zamanı bekledim, ta ki kardeşinin peşinden Olurolmaz’a gelene dek. Sonra sen ortaya çıktın. Ve sana nasıl baktığını gördüm. Ve hayatımda ilk kez, senin beni öldürmek istediğin gibi ben de seni öldürmek istedim.

“Al sana örnek Prens!” dedi ve hiçbir uyarıda bulunmadan hançerlerini bana doğru fırlattı. Ayağımın ucunda zemine saplandılar, kabzaları yukarı bakıyor, loş ışıktaki parlıyordu. “Savaşmaktan yoruldum. İntikam mı istiyorsun?” Doğrudu, kollarını iki yana açtı ve bana baktı. “Gel de al! Burası onun öldüğü, her şeyin başladığı yer. İşte buradayım Ash, saldır bana. Seninle dövüşmeyeceğim. Bitirelim şu işi, sonsuza dek!”

İçimdeki öfke kaynıyordu. Kılıcımı kaldırdım, ona doğru ilerledim, kılıcımı boynuna savurmak üzere ileri atıldım. Bir hamleyle köprücük kemiğini ikiye ayırabilir ve diğer taraftan dışarı çıkarabilirdim. Buna bir son verebilirdim, hemen burada. Ben atılırken Puck hareket etmeksizin bana bakmayı sürdürdü. Silahım buz mavisi bir ışıkla aşağı inerken gözünü bile kırpmadı...

...ama ben durdum.

Ellerim titriyordu. Puck'ın boğazına dayadığım kılıç da titriyor, tenine bastırdığım noktada ince kırmızı bir çizgi oluşturunuyordu. Soluk soluğaydım, zor nefes alıyordum ama o hâlâ boş bakışlarla beni izliyordu ve gözlerinde işkence dolu yansımamı görebiliyordum. *Yap şunu.* Ben kollarımı hareket ettirmeye, başladığım işi bitirmeye çalışırken öfke kulağıma fısıldıyordu. *İndir onu. Hep bunu istemiştin. Kan davanı bitir ve sözünü tut.*

Puck derince, dikkatle nefes aldı ve yavaşça konuştu, sanki fısıldıyordu: “Eğer bunu yapacaksan, şimdi yap Prens. Beklenti beni öldürüyor.”

Doğrudum, yapacağım şey için kendimi hazırladım. Robin Goodfellow bugün ölecekti. Bu şekilde bitmek zorundaydı. Puck'ın da benim kadar kaybının olması bir şey ifade etmiyordu. Onun da acısı büyüktü, Meghan'ı o kadar çok sevmiştiki nezaketle geri adım atıp aradan çekilmişti. Onu öyle çok sevmesi, sırf Meghan mutlu olsun diye imkânsız arama yolunda yeminli düşmanına katılması bir şey ifade etmiyordu. Hiçbiri önemli değildi. Burada, tam bu noktada bir yemin etmiştim ve bunu gerçekleştirmek zorundaydım.

Kılıcı ellerimin arasında sıktım. Puck bir kaya gibi hareketsiz bekliyordu. Kılıcı tekrar kaldırdım... ve büyük bir hayal kırıklığıyla kükreyerek geri çekilerek kılıcımı en yakındaki dikenliğe fırlattım.

Puck rahatlayarak aldığı nefesi saklayamadı. İçim paramparça olmadan önce sisin içine daldım. Dizlerimin üzerine çöktüm, yumruğumu çamura gömdüm ve başımı eğdim, o anda toprağın açılıp beni tamamen yutmasını diledim. Kızgınlıkla, kederle, kendime nefretimle ve pişmanlıkla tir tir titriyordum. Burada olanlara

dair pişmanlık. Başarısız olduğum için pişmanlığım. En yakın arkadaşımı öldürmek üzere yemin ettiğim için pişmanlığım.

Özür dilerim, Ariella. Beni affet. Zayıfım. Sözümü tutamadım.

Orada, dizlerimin üzerinde ne kadar durduğumu bilmiyordum. Belki yalnızca dakikalar sürmüştü ama nihayet kendime geldiğimde yalnız olmadığımı fark ettim. Puck'ın şu an beni rahatsız edebilecek kadar aptal olup olmadığını düşünerek başımı kaldırdım.

Puck değildi.

Üzerinde uzun bir elbise olan bir figür sisin kıyısında duruyordu; solgun ve bulanıktı, etrafını saran sise karışmıştı. Cübbesinin başlığı başını örttüğünden, altında karanlıktan başka bir şey görünmüyordu ama gözlerinin üzerimde olduğunu, beni izlediğini hissedebiliyordum.

Yavaşça kalktım ve yabancı, bir hamlede bulunursa geri kaçabilmek için kaslarımı gerdim. O an kılıcımın olmasını diledim ama buna pişman olmaya vaktim yoktu.

Yabancıyı izlerken, sanki onu tanıdığımı hissettim. Daha önce tanışmıştık, hatta yakın zamanda. Demir Diyar kâbusumda hissettiğim varlıktı, görüş alanıma bir türlü girmeyen ve beni rüya âleminde tutan kişi. Hafızam parçalar halinde geri gelirken, neden burada olduğumuzu, kimi bulmak için buraya geldiğimizi hatırladım.

“Sen... bilici misin?” diye sordum yavaşça. Sesim titrek çıkmıştı ve sis tarafından yutulmuştu ama cübbeli figür başıyla onayladı. “O halde... neden geldiğimi biliyorsun.”

Tekrar başıyla onayladı. “Evet,” diye fısıldadı bilici, sesi etrafımızdaki sisten daha yumuşaktı. “Neden burada olduğunu biliyorum Kış Divanı'nın Ash'i. Esas soru... sen biliyor musun?”

Cevaplamak için bir nefes aldım ama bilici ilerledi ve başımı açtı.

O anda yer sanki altımdan kayıverdi. Hayretler içinde bakakaldım; kışla hiç alakası olmayan bir şekilde donmuştum.

“Merhaba Ash,” diye fısıldadı Ariella. “Uzun zaman oldu.”

İKİNCİ KISIM

ALTINCI BÖLÜM

BİLİCİ

Önümdeki figüre bakıyor, aklımı toparlamaya çalışıyordum. Ariella'ya benziyordu, sesi onun sesi gibiydi. Onca yıldan sonra bile sesinin tonunu, başını eğiş şeklini tam olarak biliyordum. Ama... karşımdaki o değildi. Olamazdı. Bu bir oyundu, belki de çevremizdeki duygu yoğunluğu yüzünden canlanan bir anıydı. Ariella ölmüştü. Uzun zaman önce.

“Hayır,” diye fısıldadım başımı sallayarak, çaresiz bir şekilde elimi ayağımı tekrar hissetmeye çalışıyordum. “Bu... bu gerçek değil. Sen gerçek değilsin. Ariella... öldü.” Sesim çatladı, kızgın bir şekilde başımı salladım. “Bu gerçek değil,” diye tekrarladım, kalbimin buna inanmasını istiyordum. “Her neysen, burayı terk et. Bana daha fazla işkence etme.”

Cübbeli figür ileriye doğru süzülürken etrafındaki sis ikiye ayrılıyordu. Hareket etmek, geri çekilmek istedim ama vücudum artık düzgün çalışmıyordu. Donup kalmıştım, çaresizdim, Ariella'ya benzeyen şey çok yakınımıdaydı, öyle yakındı ki gözlerindeki

gümüşi ışıltıları görebiliyor, her zaman onu sarmalayan karanfil kokusunu alabiliyordum.

Ariella bir süre beni izledi, sonra solgun, narin elini kaldırıp yanağıma koydu, soğuk ve sertti.

“Bu bir anıya benziyor mu Ash?” diye fısıldayınca nefesim kesildi, dizlerim boşalacaktı neredeyse. Gözlerimi kapadım, umuda kapılmak istemiyordum, bir kez daha kalbimin sökülmesini istemiyordum. Gevşek duran elimi tutup göğsüne götürdü. Parmaklarımın altında kalp atışını hissedebiliyordum. “Peki ya bu?”

Yavaş yavaş inanmaya başlıyordum. “Sen yaşıyorsun.” Boğulur gibi yutkundum. Üzgün, acı dolu bir gülümsemeyle karşılık verdi, kayıp ve çaresizliğin ele geçirdiği tüm o yılları içinde barındıran, benim de aynılarını hissettiğim duygularla gülümsedi. Kederi, tıpkı benimki gibi tüketici ve haşındı. “Sen yaşıyorsun,” diye fısıldadım tekrar ve onu kendime çektim.

Kollarını belime doladı, beni iyice kendine çekti ve ismimi fısıldadı. Onu daha sıkı tuttum, kollarımın arasından kayıp sisin içinde kaybolmasından korkuyordum. Kalbime karşılık çarpan kalbini, yanağıma dokunan nefesini hissediyordum, yüzyıllardır süren keder çözülüyor, güneş ışığında eriyen buz gibi yok oluyordu. Buna inanması çok zordu. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama Ariella yaşıyordu. Hayattaydı. Kâbus nihayet sona ermişti.

Birbirimizden tekrar ayrılanaya kadar sanki sonsuzluk kadar uzun zaman geçmişti ama şaşkınlığım azalmamıştı. Yıldız gibi parıltıyan gözleriyle bana baktığında, zihnim hâlâ gördüğüm şeyi kabul etmekte zorlanıyordu. “Nasıl?” diye sordum, henüz kollarımın arasından çıkmasına istekli değildim. Onu hissetmek istiyordum. Buna; dokunulabilir, gerçek ve canlı tenine temas etmeye ihtiyacım vardı. “Senin ölümünü izledim.”

Ariella başını salladı. “Evet, pek hoş bir deneyim değildi,” dedi ve serseme dönmüş ifademe gülümsedi. “Açıklanması gereken birçok... şey var,” diye devam etti ve yüzüne bir gölge düştü. “Sana anlatacak çok şeyim var, Ash. Ama burada değil.” Kollarımdan ayrılarak geri çekildi. “Buradan çok uzak olmayan bir yer biliyorum. Git Robin Goodfellow’u da bul, ikinize birden anlatayım.”

Boğuk bir ses araya girdi. Dönünce birkaç metre ötede duran Puck’ı gördüm, ağzı açık halde Ariella’ya bakıyordu. Yeşil gözleri kocaman olmuştu, onları hiç o kadar büyük görmemiştim.

“Ben... hayal görüyorum,” diye kekeleyip bana baktı. Bir anlığına gözlerinin derinliklerinde umudun yeşerdiğini fark ettim. “Ash? Bana onu gördüğünü söyle.”

Ariella ona gülümsedi. “Merhaba Puck. Seni tekrar görmek güzel. Ve hayır... hayal görmüyorsun. Gerçekten benim.” Puck derin bir nefes alırken Ariella elini kaldırdı. “İkinizin de çok sorusu olduğunu biliyorum ama burası onları soracağınız yer değil. Beni takip edin, sonra her şeyi açıklamaya çalışacağım.”

UYUŞMUŞ BİR HALDE, kılıcımı fırlattığım fundalıktan aldım ve sis ile fundalığın içinde Ariella’yı takip ettik. Bir hayale benzeyen figürü hayalet gibi siste süzülüyordu. Sis solgun figürü her sarmaladığında kalbim korkuyla sıkışıyordu, asmalar onu içine alacak ve ortadan kaybolacak sanıyordum. Arkamdaki Puck sessizdi, onun da benim kadar şaşkın olduğunu biliyordum, daha yeni gördüğü ve duyduğu şeylere ayak uydurmaya çalışıyordu. Beynimde dönüp dolaşan sorulardan ve şaşkınlığımdan kurtulmaya uğraşıyordum ve Puck konuşmak istediğim son kişiydi.

Çalıların arasında Ariella’yı takip ettik ve sis dağılıp fundalığın karlı bir vadinin etrafını korurcasına sardığı bir kayrana

geldik. Minik alan büyüyle doluydu, yavaşça düşen kar taneleri, dallardan sarkan buz sarkıtları ve havadaki serinlik... ama her şey hayal değildi. Kayranın ortasında temiz bir gölet parlıyordu ve yanında yalnız bir mürver vardı, dalları mor yemişlerle ağırlaşmıştı. Kavanozlar, kurumuş bitkiler ve basit kemik aletlerle dolu ağaç dallarından raflar fundalığın içine yerleştirilmişti ve ağacın altında saman ve buzdan örülü bir kubbenin altında küçük bir yatak duruyordu.

Ariella bir rafa doğru yürüdü, iki kavanoz arasındaki hayali tozu temizledi, düşüncelerini toparlıyor gibi görünüyordu. Merakla etrafta göz gezdirdim. “Burada... burada mı yaşıyorsun?” diye sordum. “Bunca zaman burada mıydın?”

“Evet.” Ariella derin bir nefes aldı ve arkasını döndü, saçının arkasını eliyle düzeltti. Gergin olduğu zamanlarda hep böyle yapardı. “Oturun isterseniz.” Eski bir kütüğü işaret etti, pürüzsüz parlak yüzeyi kullanıldığını gösteriyordu ama oturamadım. Görünüşe göre Puck da yapamamıştı.

Puck, “Ne zamandır buradasın Ari?” diye sorunca eskiden kullandığımız takma adını duyarak titredim. Hiçbir şey olmamış gibi onunla böyle konuşmaya hakkı yoktu; sanki her şey düzelmiş gibi. “O günden beri... burada mıydın? Tek başına?”

Başıyla onayladı ve yorgun bir şekilde gülümsedi. “Kış sarayını andırmıyor tabii ama idare ediyorum.”

Rahatsızlığım şimdi yerini gerçek bir kızgınlığa bırakmıştı. Dindirmeye çalıştım ama hayatımın en kara yılları birden üzerime çökünce engel olamadım. Onca zaman buradaydı ve beni görmeyi, yaşadığını söylemeyi hiç düşünmemişti. Onca yıl dövüşmem, birilerini öldürmem boşunaydı. “Neden bana söylemedin?” diye sordum. Bu soruyu bekler gibi yüzünü buruşturdu.

“Ash inan bana, istedim...”

“Ama söylemedin.” Yaşlı ağaca doğru ilerledim çünkü artık hareketsiz duramıyordum. Bakışlarıyla beni takip etti. Sertçe arkamı dönüp açıklığı işaret ettim. “Yıllardır buradaydın Ari ve hiç geri gelmedin, beni görmek için hiçbir hamle yapmadın. Öldüğünü düşünmeme izin verdin! *Neden?*” Sesim neredeyse bağırır gibi çıkıyordu, dengem bozuluyordu ama kendime engel olamıyordum. “Haber gönderebilirdin, iyi olduğunu bilmemi sağlayabilirdin! Onca yıl öldüğünü, seni kaybettiğimi düşündüm. Neler yaşadığımı biliyor musun? Puck ve benim neler yaşadığımızı biliyor musun?”

Puck, onu da bu şekilde dâhil etmeme şaşırarak gözlerini kırıştırdı. Onu görmezden geldim, hâlâ gözlerim Ariella’daydı, üzgünce beni izliyor ama karşılık vermiyordu. Kollarımı iki yana bıraktım, kızgınlığım geldiği hızla sönmüştü. “Neden bana söylemedin?” diye fısıldadım.

“Çünkü dönseydim, Meghan Chase’le tanışamayacaktın.”

Adımı duyduğum anda dondum.

Ariella içini çekince yüzyıl yaşlanmış gibiydi, bir kez daha saçını düzeltti. “Hiç iyi açıklayamıyorum,” dedi, neredeyse kendi kendine gülerek. “Tekrar başlamama izin ver, en baştan... Öldüğüm günden.”

“HER ZAMAN BİRAZ BİLİCİLİK yeteneğim vardı,” diye söze başladı. Bana değil, kayranın ortasındaki gölete bakıyordu, sanki içinde gelecekte bir şeyler görür gibiydi. “Ondan önce bile... yani kazadan önce... bir şeyler tahmin edebiliyordum. Küçük, önemsiz şeyler. Kimseyi tehdit etmeye ya da Divan’daki gruplara kafa tutmaya yetmezdi. Babam bu yeteneğimi gücünü yükseltmek için

kullanmaya çalıştı ama imgelemlerimin hiçbir işe yaramadığını fark edince vazgeçti.

“Vadideki o gün,” diye devam etti, sesi daha da yumuşamıştı, “*wyvern* bana saldırdığında, bir şeyler oldu. Öldüğümü hissettim, ruhum soldu, Olurolmaz’ın bir parçası haline geldi. Karanlıktı, sonra Demir perilerle ilgili bir rüya... bir imgelem gördüm, kaosun geleceğini işaret ediyordu. Ve sonra... bilmiyorum. Uyandım, öldüğüm yerde bir başımaydım. Neyin yaklaştığını biliyordum. Demir periler bizi yok edeceklerdi, o hariç.

“Bir kız. Oberon’un melez kızı, Meghan Chase. Zamanı geldiğinde, Demir Kral planlarını uygulamaya koyduğunda, o bizi kurtaracaktı, tabii zorluklarla mücadele ederek hayatta kalmayı başarabilirse.”

Ariella saçını düzelterek duraksadı, gözleri göremediğim bir şeyin üzerindeydi. “Meghan Chase’e dair pek çok imgelem gördüm.” Düşünceli bir ses tonuyla devam etti: “Çektiği tüm sıkıntıları sanki ben de yaşıyormuşum gibi hissettim. Gelecek sürekli değişiyor, hiç sona giden düz bir yol olmuyordu ve gördüğüm bazı imgelemler korkunçtu. Birçok kez öldüğünü gördüm. Ve her seferinde, Demir periler, Periler Ülkesi’nin hakkından geldi. Demir Kral sonunda kazandı, karanlık Olurolmaz’ı ele geçirdi ve bildiğimiz her şey mahvoldu.”

“Ama o başarısızlığa uğramadı,” diye araya girdi Puck. “O kazandı. Bir Demir peri ordusuyla sahte kralın kalesine yürüdü, kapıyı tekmeledi, ihtiyarı bir ağaca dönüştürdü ve kraliçe oldu. Onun sayesinde artık Demir periler Olurolmaz’ı zehirlemiyor, tabii kendi bölgelerinde kaldıkları sürece. Öngördüğün son bu değil, Ari.”

Ariella başıyla onayladı. “Evet, o gelecekleri de gördüm Robin Goodfellow. Ama hiçbir zaman yalnız değildi. Siz hep onun yanındaydınız; sen ve Ash. Onu güvende tutuyor, başarmasına yardımcı oluyordunuz. Sonunda son kötülüğü de mağlup etti ve kaderini gerçekleştirdi ama bunu başarmasını sağlayan sizdiniz. Yardımınız olmasaydı, ölürdü.”

Ariella içini çekti, ağaçların dallarıyla oynuyordu, bakışları yine uzaklardaydı. “Ben de oyundaki rolümü oynadım tabii,” diye devam etti tereddütle, sanki hoş olmayan şeyler yapmış gibi. “Ben kuklacıyım, ipleri kontrol ediyordum, o gideceği yere varmadan önce her şeyin yerli yerinde olmasını sağlıyordum. Gelişine dair işaretleri bekledim. Leanansidhe’nin Divanları çökertmeyi planladığına dair fısıltılar ortaya attım, böylece onu sürgün ettiler. Ölümlü dünyada Meghan’ı izleyecek bir koruyucu olması gerektiğini söyledim. Ve çok iyi tanıdığınız bir kedinin, olur da ortaya çıkarsa Yaz Kralı’nın melez kızını gözetleyeceğinden emin oldum.”

Nefesim kesildi, sersemlemiştim. Onca zaman Puck’a kızmıştım fakat çektiğim acının sebebi olan kadın çok daha büyük şeyler hazırlamıştı. Ve bunu bana söyleyememişti bile.

Ariella duraksadı, gözlerini kapadı, ağzı gerildi. “Ona âşık olacağımı biliyordum, Ash,” diye fısıldadı. “İmgelemler bana bunu gösterdi; sen daha onu görmeden yıllar önce. Sana gelmek, yaşadığımı göstermek istedim. Neler yaşadığını biliyordum, Puck’la ilgili yeminini biliyordum. Sana söylemeyi o kadar çok istedim ki.” Sesi çatlayınca boğazım düğümlendi. “Ama yapamadım. Onunla tanışmana, ona âşık olmana, onun şövalyesi olmana izin vermek zorundaydım. Çünkü sana ihtiyacı vardı. Çünkü hepimizin onun başarmasına ihtiyacı vardı. Periler Ülkesi’nin beni geri getirme sebebinin, Meghan Chase’in başarısını garantiye almam olduğunu düşünüyorum. Sana karşı duygularımın buna engel olmasına izin

veremezdim. Ben... ben seni bırakmak zorundaydım.” Derin bir nefes aldı, zorlukla konuşuyordu. “Seni bırakmayı *seçtim*.

“Buraya geleceğini biliyordum.” Ariella yüzüme baktı, turkuaz rengi gözlerinde yıldızlar parlıyordu. “Eninde sonunda geleceğini biliyordum. Neyin peşinde olduğunu biliyordum, Ash. Ve neden burada olduğunu da biliyorum. İnsan olmak, ölümlü olmak istiyorsun, onun yanma dönebilmek için. Ama artık hiçbir şey siyah beyaz değil, öyle değil mi? Bu yüzden sana bir soru soracağım. Ölümlü olmak için ne yapman gerektiğini biliyorum. Ancak bu yolculuk bir hayli zor olacak ve bazılarımız bundan sağ çıkamayabiliriz. İşte sana sorum: Hâlâ insan olmak istiyor musun? Hâlâ Meghan Chase’le birlikte olmak istiyor musun?”

Dönüp duran zihnimi sakinleştirmek için yavaşça bir nefes aldım. Onyıllardır ölü olan aşkım birkaç metre ötemde dururken cevap veremezdim. Tek kelime etmeden arkamı döndüm ve kayranı terk edip sis kaplı vadiye ve düşüncelerimin sessizliğine doğru ilerledim. Ben uzaklaşırken Ariella’nın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ama peşimden gelmedi.

Tek başıma, Ariella’nın öldüğü, koca *wyvern* iskeletinin uçurumun kenarına kıvrıldığı yerde durdum. Tüm olanları içselleştirmeye çalıştım. O yaşıyordu. Bunca zaman hayattaydı, dışarıda bir yerde olduğumu biliyordu, izliyordu ama benimle iletişime geçemiyordu. Çok uzun zaman yalnız kalmıştı. Onun için korkunç bir şey olmalıydı. Eğer durum tam tersi olsaydı, izleyen ve onun bir başkasına âşık olacağını bilen ben olsaydım çılgına dönerdim. Bugünün geleceğini, sonunda bu noktaya döneceğimi ve bir gün tekrar bir araya geleceğimizi ummuş muydu acaba?

Ama şimdi bir başkası vardı. Beni bekleyen, Esas İsmimi bilen ve sadakatime sahip biri. Söz verdiğim biri.

Puck'ın arkamda olduğunu hissettim ama dönmedim. “Bu çılgınca, değil mi?” diye mırıldanarak yanıma geldi. “Kim bilebilirdi ki o kadar zaman hayatta olduğunu. Bilseydim...” İçini çekti, kollarını kavuşturdu, sesinin alçalmasına izin verdi. “Her şey farklı olurdu, değil mi?”

“Nereden biliyordun?” diye sordum arkamı dönmeden ve Puck'ın şaşkınlıkla çatılan kaşlarını âdeta hissettim. “Seni öldürmeyeceğimi nasıl biliyordun?”

“Bilmiyordum,” dedi Puck zorla gülmeye çalışarak. “Yalnızca yapmayacağını umuyordum. Sanırım çok fena olurdu.” Bir adım yaklaşıp o da ölü *wyvern*'e bakmaya başladı. Ağzından çıkan bir sonraki cümle çok daha yumuşaktı: “Yani aramızdaki şey sonunda bitti mi?”

Ona bakmadım. “Ariella yaşıyor,” diye mırıldandım. “Sanırım bu yemini bozuyor. Artık onun ölümünün intikamını almam mümkün değil. Yani doğruysa, evet.” Duraksadım, söylediğim şeylerin doğru hissettirip hissettirmeyeceğine baktım, yıllardır söylemek istediğim kelimeleri söyleyebilecek miydim? Eğer kelimeler yalan olsaydı, ağızından çıkamazlardı. “Bitti.”

Bitti.

Puck bir nefes verdi ve kafasını geriye atıp ellerini saçının arasında dolaştırdı, yüzüne rahatlamış bir sırıtış yayıldı. Ona yandan bir bakış attım. “Bu aramızın düzeldiği anlamına gelmiyor,” diye uyardım, bu alışkanlık olmuştu artık. “Seni öldürmeye yemin etmemiş olmam seni öldürmeyeceğim anlamına gelmiyor.”

Ama bu boş bir tehditti ve ikimiz de bunu biliyorduk. Puck'ı öldürmek *zorunda* olmamak, hiçbir zaman istemediğim bir yeminden kurtulmak harikaydı. Yaşammasına izin vererek kimseyi hayal kırıklığına uğratmıyordum. Şimdilik içimdeki Tekinsiz iblisi tatmin olmuştu.

Yine de aramızın düzelmediği doğrudu. Hâlâ aramızda çok fazla kavga, çok fazla öfke ve çok fazla kötülük vardı. Yıllarımız pişman olduğumuz laflar ve hareketlerle geçmişti, eski yaralar çok derinleşmişti. “Puck,” dedim hareket etmeden, “bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmiyor. Kalbine bir kılıç saplamayacağım diye hemen rahatlama. Hâlâ düşmanınız. Hiçbir şey eskisi gibi olamaz.”

“Öyle diyorsan öyle olsun.” Puck sırttı, sonra tamamen ciddileşerek beni şaşırttı. “Ama şu anda ilgilenmen gereken benden daha önemli bir meselen var.” Kaşlarını çatarak gerideki kayrana baktı. “Meghan ve Ariella... bu *asla* yapmak istemeyeceğim türden bir seçim. Ne yapacaksın?”

Meghan ve Ariella. İkisi de yaşıyordu. İkisi de beni bekliyordu. Durum tam anlamıyla gerçeküstüydü. Meghan, Demir Kraliçe’ydi, ulaşabileceğimden çok uzaktaydı. Ariella yaşıyordu ve değişmemişti, birkaç metre ötede beni bekliyordu. İhtimaller beynimi kemiriyordu. Bir an, sonsuza dek Ariella’yla burada kalsam neler olur diye düşündüm.

Acı çok ani ve hızlıydı. İçime saplanmıyordu, dayanılmaz ya da ateşli değildi. Ancak benliğimi yıpratan, lime lime eden bir histi, parçalar havada yok oluyordu. Gözlerimi kırptım, nefesimi tuttum, düşünmeyi bıraktım. Meghan’a ettiğim yemin, verdiğim söz ruhuma işlenmişti, onu bozmak kendimi yok etmek olurdu.

“Yeminim hâlâ geçerli,” dedim sessizce ve gelen acı dalgaları geldikleri hızla gittiler. “Ne istediğim önemli değil, şu anda vazgeçemem. Devam etmek zorundayım.”

“Yeminler bir yana.” Puck’ın sesi daha sert çıkıyordu şimdi, onaylamaz bir tonu vardı. “Eğer söz vermemiş olsaydın, seni hiçbir yemin bağlamıyor olsaydı, devam eder miydin Ash? Şu an özgür olsaydın, ne yapardın?”

“Ben...” Tereddüt ettim, beni buraya getiren yolları, imkânsız seçimleri, benim için her şey olan iki hayatı düşündüm. “Ben... bilmiyorum. Buna şu anda cevap veremem.”

“Pekâlâ, bunu bir an önce çözsen iyi edersin Prens.” Gözlerini kısıtı, sesi sertleşti. “İkisinin de hayatını mahvettik. Şimdi en azından birininkini düzeltebilirsin. Ama ikisine birden sahip olamazsın, biliyorsun. Yakında bir seçim yapman gerekecek.”

“Biliyorum.” İç çektim, arkamdaki kayrana baktım, Ariella’nın beni izlediğini biliyordum, şimdi bile. “Biliyorum.”

ARIELLA BİZİ BEKLİYORDU. Yaşlı ağacın altında durmuş, boş dallarla konuşuyordu. En azından biz oraya varana kadar boştu fakat sonra iki altın rengi göz yaprakların arasında belirdi ve Grimalkin gerinerek oturdu, kuyruğunu etrafına dolayıp bize baktı.

“Kararını verdin mi?” diye mırıldandı pençeleriyle önündeki dalı tırmalarken. “İyi. Tüm bu acılar bayatlamaya başladı. Neden insanların ve soyluların bir seçim yapması bu kadar *uzun* sürüyor?”

Puck gözlerini kırptırdı. “Ah, dur tahmin edeyim. Bunca zaman Ariella’nın burada olduğunu biliyordun.”

“Sizin türünüzün malumu ilan etmede özel bir yeteneği var.”

Ariella beni izliyordu, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. “Kararın nedir Kış Divanı’nın Ash’i?”

Yüzünü görebilecek kadar yaklaştım, o kadar yıl yanımda olmamasına rağmen yüzünde tek bir şey bile değişmemişti. Hâlâ güzeldi, pürüzsüz ve mükemmeldi, gerçi gözlerinde daha önce olmayan gölgeler vardı. “Bana nasıl ölümlü olabileceğimi bildiğini söyledin,” dedim yavaşça, tepkisini ölçerek. Bakışları biraz gerildi ama ifadesinde bir değişiklik yoktu. “Ben bir söz verdim,” dedim yavaşça. “Dönmenin bir yolunu bulacağıma dair Meghan’a yemin

ettim. İstesem de bundan cayamam. Nasıl ölümlü olunacağını öğrenmem gerek.”

“O halde karar verildi.” Ariella uzun bir süre gözlerini kapadı. Konuştuğunda sesi alçak ve mesafeli geliyordu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. “Bir yer var,” diye mırıldandı, “Olur olmaz’ın sonunda. Periler Ülkesi’ni saran Fundalık’ın ardında, bizim dünyamızın dışında, kadim Sınav Sahası zamanın başlangıcından beri orada duruyor. Periler Ülkesi’nden kaçmak, hayallerin dünyasını terk etmek ve dünya âlemine girmek isteyenleri bekleyen bir Koruyucusu var. Ama bunu yapabilmek için imtihana katlanmak zorundalar. Bu imtihana girmeyi kabul edenlerden sağ kalanlar aklını yitirip döndü. Ama efsaneye göre bu imtihtandan sağ çıkar-san, Koruyucu sana ölümlü olmanın anahtarını sunuyor. İmtihan senin geçmen gereken sınav ve ödülün de... ruhun.”

“Ruhum... mu?”

Ariella bana ciddiyetle baktı. “Evet. İnsanlığın esası, ruhtur. Bizim eksikliğimiz bu, bu yüzden insanları tam olarak anlayamıyoruz. Onların rüyalarından, korkularından ve hayallerinden doğuyoruz. Kalplerinin ve zihinlerinin birer ürünüyüz. Ruhsuzken ölümsüzüz ama boşuz. Hatırlandığımız sürece yaşıyoruz. Unutulunca ölüyoruz. Öldüğümüzdeyse, öylece yok olup gidiyoruz, sanki hiç var olmamış gibi. İnsan olmak için bir ruha sahip olmak gerekiyor. Bu kadar basit.”

Puck’a baktım ve sanki hepsi çok mantıklıymış gibi başıyla onayladığını gördüm. “Pekâlâ,” dedim tekrar Ariella’ya dönerek. “O halde Sınav Sahası’na gitmem gerek. Tam olarak nerede?”

Üzgünce gülümsedi. “Yürüyerek gidebileceğin bir yer değil, Ash. Sınav Sahası’na giden hiç kimse sağ dönemedi. Yine de...”

Uzaklara baktı, gözleri yıldızlar kadar mesafeliydi. “İmgelemlerimde orayı gördüm. Sana yolu gösterebilirim.”

“Gösterebilir misin?” Ona uzun, meraklı bir bakış attım. “Peki karşılığında ne isteyeceksin? Ne üzerine yemin etmemi istersin?” Bir adım yaklaştım, sadece onun duyabileceği şekilde sesimi alçalttım. “Sana geçmişini geri veremem, Ariella. Aynı olacağına söz veremem. Şimdi... başka biri var.” Anılarımdaki bir yüz gözümde canlandı; Ariella’ninkinden farklıydı, solgun saçlı, mavi gözlü kız gülümsüyordu. “Bu yolculuk, ruhumu kazanmam, her şey onun için.”

“Biliyorum,” diye karşılık verdi Ariella. “Sizi birlikte gördüm, Ash. Onun için neler hissettiğini biliyorum. Sen her zaman... tüm kalbinle sevdin.” Sesi titredi, derin bir nefes alıp gözlerine baktı. “Tek istediğim, sana yardım etmeme izin vermen. Tüm isteğim bu.” Hâlâ tereddüt ediyordum ki Ariella dudağını ısırды ve gözleri yaşlarla doldu. “Seni yıllardır görmedim, Ash. Bu an için o kadar uzun zaman bekledim ki... lütfen arkana dönüp gitme, beni tek başıma bırakma. Bunu tekrar yapma.”

Suçluluk duygusu kalbime saplandı. Gözlerimi kapadım. “Pekâlâ.” İçimi çektim. “Sanırım sana bu kadarını borçluyum. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek, Ari. Meghan’a verdiğim sözü tutmak zorundayım. Ruhumu kazanana dek durmayacağım.”

Başıyla onayladı, dalgın görünüyordu. “Dünyanın Sonu’na giden yol epeyce uzun.” Benden uzaklaşıp raflara doğru yürüdü, bir sonraki cümlesini neredeyse duyamayacaktım. “Her şey olabilir.”

YEDİNCİ BÖLÜM

RÜYALAR NEHRİ

Ariella, Puck ve Grimalkin'le birlikte vadiden ayrılırken aklıma başka bir yolculuk geldi. Rahatsız edici biçimde buna benziyordu. Sanırım fânilerin dejavu dedikleri şey buydu ve neredeyse önceki gibi aynı kişilerle seyahat etmek tuhaftı. Ben, Grimalkin, Robin Goodfellow... ve bir kız. Garipti, yakın zamanda Meghan'ın bana Ariella'yı hatırlattığını düşünmüştüm ama şimdi eski aşkımın sisin içinde bizi vadiden çıkarmasını izlerken, Ariella'nın Meghan'a ne kadar benzediğini –ve ne kadar farklı olduğunu– fark ediyordum.

Düşünceleri kafamdan atıp yalnızca görevime odaklanmaya çalıştım. Şu anda hedefimden uzaklaşamazdım. Şimdi geçmişteki aşkımla, uğruna her şeyi yapabileceğim kızı karşılaştırmaya başlayamazdım, bu beni çıldırtırdı.

Vadiden ayrıldığımız gibi Kurt bize katıldı, çıt çıkarmadan karanlığın içinden belirmişti. Merakla Ariella'yı kokladı ve burununu buruşturdu ama Ariella, sanki onun geleceğini biliyormuş

gibi sakin bir şekilde baktı. Kimse ikisini tanıştırmadı, onlar da konuşmadan birbirlerini kabullenmiş görünüyorlardı.

Vadiyi arkamızda bırakıp bir alıç ormanına doğru ilerledik. Orman pek arkadaş canlısı görünmüyordu, kemik parçaları ve onlardan kalan kürkler ve tüyler dikenlere asılıydı. Yalnızca ağaçlar değil, çiçekler, eğreltiotları ve kayalar bile dikenler içindeydi, ayağınızı nereye bastığınıza dikkat etmek durumundaydınız. Bazı ağaçlar varlığımızdan rahatsız olmuşlardı ya da yalnızca kana susamışlardı. Dikenli dallarıyla sürekli bize ulaşmaya çalışıyorlardı. Ancak Kurt'tan da bir o kadar uzak duruyor, onun geçmesi için yolu açıyor, hemen arkasından bana vurmaya çalışıyorlardı. Sonunda oyundan sıkıldım ve kılıcımı çektim. Yüzüme saldırıya geçen bir sonraki dalı ikiye ayırınca ağaçlar bizi yalnız bıraktı, en azından çoğu.

Ariella aniden, "O nasıl biri?" diye sorunca şaşırdım. Şu ana dek hep sessiz kalmış, dikenler onu da geriletene ve benim kılıcımı çekerek öne geçmeme sebep olana dek önden ilerlemişti. Beyaz, parlayan, uzun bir yay sırtında asılıydı, her daim iyi bir okçu olmuştu ve yanında keskin silah olarak yalnızca bir hançer taşırdı.

Sorusuna hazırlıksız yakalanmıştım, kafam karışmış halde ona bakarak gözlerimi kırptırdım. "Bunu bildiğini düşünmüştüm."

"Kızı biliyorum, evet," diye cevapladı Ariella, kalın iğneli bir dalm altından geçerken. "Ama yalnızca parça parça biliyorum. İmgelemlerim bana daha fazlasını göstermedi."

Arkamızda Puck'ın neşeli çığlığı bir saldırıdan kurtulduğunu gösteriyordu, o döne döne ilerlerken diğer ağaçlar hışırdayarak saldırıya devam ettiler. Halinden memnun gibiydi ve muhtemelen ormanı daha çok öfkeliendiriyordu ama en azından dikkati başka yerdeydi. Grimalkin dikenli çalıların altında çoktan kaybolmuş,

bizimle diğerk tarafta buluşacağını söylemişti. Kurt'un kara gölgesiye önümüzde ilerliyordu, yani Ariella'yla yalnızdık.

Dikkatli bakışlarından rahatsız olarak döndüm, şüpheli görünen bir dala üzerime saldırmadan önce kılıcımla vurdum ve ormanda ilerledim. "O... senin gibi," diye itiraf ettim, bu sırada ağaç da öfkeyle sarsıldı. "Sessiz, saf, bazen biraz dikkatsiz. Öyle inatçı ki, tıpkı..." Aniden söylediklerimin farkına vararak durdum, Ariella'nın bakışını ensemde hissedebiliyordum. "Bunu bana neden soruyorsun?"

Kıkırdadı. "Cevap verip veremeyeceğini merak ettim. Eski-den senden bir cevap almak ne kadar zordu, hatırlıyor musun? Ağzından ipe laf alırdık." Homurdandım ve yoluma devam ettim, o da arkamdan geliyordu. "Şimdi durma, Ash. Bana o insandan bahsetmeye devam et."

"Ari." Durdum, hem mutlu, hem acı dolu anılar bir bir zihnimde canlanıyordu. Meghan'la dans etmek. Ona dövüşmeyi öğretmek. Büyük demir meşenin altında onu ölüme terk ederek gitmek. Dikkat dağınıklığımın yararlanmaya çalışan dallardan biri bana saldırmaya kalkıştı ama hemen ikimizi birden kenara çekmeyi başardım. "Ben... şu an bu konuda konuşamam," dedim Ariella'ya, anlayışlı bakışlarıyla çok şeyi görüyordu. "Başka zaman tekrar sor."

DİKENLİ ORMANI TERK ETTİĞİMİZDE aniden karanlık çöktü, sanki Gece'ye açılan bir kapıdan geçmiş gibiydik. Bir an yabanılormanın ebedi gri alacakaranlığında'yık, sonraysa yıldızlar hariç her yer kapkaranlık oldu. Sessiz ormanda yeni bir ses duyulmaya başladı, önceleri derinden geliyordu ama sonra arttı. Sürekli bir uğultu,

yavaş yavaş kükremeye dönüştü ve sonunda ağaçların ardında kocaman siyah bir nehir bizi selamladı.

“Vay canına.” Puck yanıma gelerek nehri süzdü. “Rüyalar Nehri. Daha önce birkaç kez görmüştüm ama etkileyiciliğinden bir şey kaybetmiyor.”

Onunla aynı fikirdeydim ama konuşmadım. Nehrin yüzeyi gece kadar siyahtı, gökyüzünü dolduran yıldızların yansıması üzerindeydi, öyle uçsuz bucaksızdı ki nehrin nerede bitip gökyüzünün nerede başladığını ayırt etmek imkânsızdı. Aylar, kuyruklu yıldızlar ve takımyıldızlar yüzeyde dalgalanıyordu. Puslu kara suyun üzerinde tanımlayamadığım başka ilginç şeyler de vardı. Taç yaprakları ve kitap sayfaları, kelebek kanatları, gümüş madalyalar. Bir kılıcın kabzası garip bir açıyla sudan çıkmıştı, gümüş bir bıçak kurdelelere ve örümcek ağlarına dolanmıştı. Bir tabutun ölmüş zambaklarla çevrelenmiş ucu göründü ve bir kez daha derinlere battı. İnsanın hayal gücünün kalıntıları, rüyalar ve kâbuslarla dolu kara suda yüzüyordu. Ateşböceği sürüleri ve *wisp*’ler¹⁷ hareket halindeki yıldızlar gibi dalgaların üzerinde süzülüp sekiyor, karmaşaya karmaşa katıyorlardı. Yabanılormanın bilindik son sınırı burasıydı. Nehri geçince Olurolmaz’ın keşfedilmemiş geniş bölgeleri, efsanelerin ve en eski mitlerin gezindiği ya da uyuduğu, en karanlık ve en kadim yaratıkların saklandığı Derin Yabanıl başlıyordu.

Kurt suya baktı; sakın, heyecansız ne neredeyse sıkın görünüyordu. Rüyalar Nehri’ni daha önce birçok kez gördüğü hissine

17 *Will-o'-the-wisp*. Bataklık yakamozu; ılgın, serap. Geceleri gezginlere ışık küreleri gibi görünerek, peşine düşenleri yoldan çıkarıp tehlikeye sürükleyen ve asla yakalanamayan peri ya da ruhlar. (ed.n.)

kapıldım ve eğer Derin Yabanıl'ı evi haline getirdiyse nehrin ne kadar aşağısına gittiğini merak ettim.

Ariella'ya baktım. "Şimdi ne tarafa Ari?"

Nehrin ışıkları gözünden yansırken *wisp*'ler etrafında dönüp saçına dolanıyordu. Nehrin kenarında ışıldayan, hayalete benzeten silüetiyle, pus kadar gerçekdışı görünüyordu. Solgun, narin elini kaldırdı ve nehrin aktığı yönü gösterdi.

"Nehri takip edeceğiz. Bizi istediğimiz yere götürecekt."

"Derin Yabanıl'a."

"Evet."

"Ne kadar uzak?" Rüyalar Nehri'nin sonsuza kadar aktığı söylenirdi, hiç kimse sonuna kadar gidememişti; en azından geri dönüp de anlatabilen olmamıştı.

Ariella'nın gözleri yıldızlar kadar uzaktı şimdi. "Dünyanın kıyısına ulaşana dek."

Başımınla onayladım. Gereken her şeye hazırdım, imkânsız olsa bile. "O halde gidelim."

Tanıdık gri bir kedi nehrin kenarında yarısı çamura batmış bir varilin üzerinde oturuyor, başında uçuşan ateşböcekleriyle tembel tembel oynuyordu. Biz yaklaştıkça yosun kaplı ve peşinde otlar yüzen geniş bir ahşap sal, bir dal kümesinin arasından suyun üstünden bize doğru süzölmeye başladı. Üzerinde kimse yoktu. Sağlam görünüyordu, kalın ve geniş kütükler sah bir arada tutuyordu, koca bir kurdun bile rahatlıkla sığabileceği büyüklükteydi. Arkasında uzun bir tahta direk vardı, yarısı suyun içindeydi.

"Hey, şuna bak," dedi Puck neşeli bir şekilde ve ellerini ovaladı. "Nehir geleceğimizi biliyormuş. Ben sürerim."

Puck ilerleyemeden elimle onu durdurdum. "Mümkün değil."

“Öf. Hiçbir şeyi benim yapmama izin vermiyorsun.”

Kurt tatsız bir şekilde dudaklarını büktü, sal sanki üstüne atlayacakmış gibi onu süzüyordu. “Dünyanın Sonu’na *bunun* üzerinde mi gitmeyi umuyorsunuz? Rüyaalar Nehri’nde yaşayan şeylerden haberiniz var mı? Henüz kâbus bölümünü görmediniz bile.”

“Yaa, Büyük Kötü Kurt birkaç pis balıktan korkuyor mu yoksa?”

Kurt, Puck’a nefret dolu bir bakış attı. “Derin Yabanıl’daki balıkların birkaçını görmüş olsaydın böyle konuşmazdın, Goodfellow. Ama daha önemlisi, ben senin kafanı koparırsam Dünyanın Sonu’na nasıl varacaksın?”

“Merak etmeyin,” dedi Ariella sessizce, biz karşılık veremeden. “Bizi... nehrin sonuna doğru ilerlerken gördüm. Bu yönden gitmeliyiz.”

Kurt homurdandı. “Aptalca,” diye hırladı ama sala atlayıverdi. Sal ağırlığı altında sallanıyor, etrafa su sıçratıyordu ama sağlamdı. “Eee?” Arkasını dönerek bizi süzdü. “Şu saçmalığı halledecek miyiz artık?”

Ariella’nın sala binmesine yardım ettim, sonra da arkadaki platforma geçip uzun tahta direği tuttum. Sala binen Puck düşünceli görünüyordu. Hâla fiçinin üstünde oturan Grimalkin’e başımı salladım. “Geliyor musun, gelmiyor musun *cait sith*?”

Sala şüpheli bir bakış atıp bıyıklarını oynattı. “Sanıyorum seni Dünyanın Sonu’na kadar götürmek için gelmem gerekiyor.” Ayaklandı, fiçinin üzerinde bacaklarını gerdi ve tereddütle gözlerini kıstı. “Yine de uyarayım; bazı aptallar salı salları da kendimi suda bulursam,” masum bakışlar atan Puck’a bakıp kulaklarını düzleştirdi, “başına iş açan aptalı lanetlemekten mutluluk duyacak birçok cadı tanıyorum.”

“Bunu her söyleyenin bana iyilik borcu olsaydı...”

Grimalkin eğlenmiş gibi görünmüyordu. Puck'a son bir kedi bakışı attıktan sonra salın kenarına zıpladı, üzerinde zarifçe yürüdü ve mağrur bir gemi başı süsü gibi salın baş tarafına oturdu. Direği ittim ve sal yavaşça Rüyalar Nehri'nde Dünyanın Sonu'na doğru süzüldü.

NEHİR UZUNCA BİR SÜRE SAKİNDİ. Ara sıra rüya kalıntılarının salla çarpışması dışında, neredeyse dalgasız nehirde ilerleyip gittik. Yanımızdan daha ilginç objeler geçti; aşk mektupları, kol saatleri, oyuncak hayvanlar ve pörsümüş balonlar. Bir ara Puck, suya uzanıp *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'nın solmuş bir kopyasını aldı, sonra aptal gibi sırtıp kitabı tekrar suya bıraktı.

Nehirde ne kadar gittiğimizi bilmiyordum. Gece gökyüzü üzerimizi ve etrafımızı kaplıyor, hiç aydınlanmıyordu. Kurt uzanmış, başını koca patilerinin üzerine koymuş halde uyukluyordu. Puck ve Ariella salın ortasında sessizce konuşuyor, onca yıldan sonra arayı kapamaya çalışıyorlardı. Birbirleriyle gayet rahat anlaşıyor, hallerinden memnun görünüyorlardı, arada bir Ariella'nın kahkahası geliyordu ki bu çok uzun zamandır duymadığım bir sestti. Beni gülümsetti ama eski günlerden konuşmaya katılmadım. Puck'la ilişkimiz hâlâ karmaşıktı. Vadideki karanlık, kalıcı anıların o gece ikimizi de uçlara sürüklediğini biliyordum ve bunu bir süreliğine arkamızda bırakmış olsak da kendime henüz güvenemiyordum. Ayrıca düşüncelerimde kaybolmuştum. Ariella'nın önceki sorusu bana bu işleri yaptıran kızı hatırlatmıştı. Nerede olduğunu, o anda ne yaptığını merak ettim. O da beni düşünüyor muydu acaba?

"Prens." Ayağımın dibinden Grimalkin'in sesini duydum. Yanımda duran *cait sith*'e baktım. "Bir süreliğine durmayı öneriyorum." Akıntıya kapılmış sal bir inip bir kalkarken dengede

durmak için kuyruğunu sallıyordu. “Olduğum yerde oturmaktan sıkıldım ve sanıyorum tek sıkılan ben değilim.” Tahtaların üzerinde oturan Ariella ve Puck’a doğru başını salladı. Ariella başını Puck’ın omzuna koymuş, yarı uyur haldeydi. Onları öyle görünce biraz sinirlendim ama Puck bana bakıp hüznle omzunu silkince sinirimi unutmaya çalıştım. Kıskanmak saçmaydı, herhangi bir şey hissetmek dahi saçmaydı. Hayatımın o kısmı sona ermişti. Bundan pişmanlık duyabilirdim, her şeyin daha farklı olmasını dileyebilirdim ama onu geri getiremezdim. Bunu uzun zamandır biliyordum.

Salı nehrin kıyısına yöneltip kadim, yosun kaplı ağaçların altındaki kumsala yanaştırdım. Puck ve ben salı kıyıya çekerken Ariella uyandı, uykulu gözlerle etrafına baktı.

“Nerede...”

“Rahatla, Ari. Yalnızca kısa süreliğine mola verdik.” Puck salı bırakıp kollarını başının üstüne doğru kaldırarak gerindi. “Bu tür yolculuklarda hep böyle sallara veya küçük botlara filan binmek zorunda kalıyorsun. Neden Dünyanın Sonu’na yatla gidemiyoruz ki?”

Kurt saldan inip gerindi, kocaman esneyerek tüm dişlerini gösterdi. Üzerindeki suyu atmak için silkelendi, etrafındaki büyük ağaçlara baktı ve sırttı. “Ben avlanmaya gidiyorum,” dedi kısaca. “Uzun sürmez.” Bana bir bakış atarak ağzını büktü. “Ormanda keşfe çıkmamanızı öneririm küçük Prens. Artık Derin Yabanıl’da-sınız ve sizi parçalarınıza ayrılmış halde bulmak istemem. Eh, kedi hariç tabii... O istediği zaman kendini birilerine yedirebilir.” Son cümlesiyle döndü ve uzaklaştı, karanlık silüeti gölgelerin arasında kayboldu.

Birkaç dakika sonra Grimalkin'in de kaybolduğunu fark ettik. Muhtemelen sal toprağa değdiği anda ormana girmişti, tabii ki hiçbir açıklamada bulunmamış ve ne zaman döneceğine dair bir ipucu bırakmamıştı. Yani üçümüz baş başa kalmıştık.

“Onları bırakıp gidebiliriz, biliyorsunuz değil mi?” diye önerdi Puck, ciddi olmadığını göstermek için sırtarak. “Ne? Bana öyle bakma, Ari. Muhtemelen burası kurtadamin yuvası gibidir ve istesek de tüy yumağından kurtulamayız. Dünyanın Sonu'na doğru yolu yarladığımızda onu salın köşesinde bir yerde uyurken bulabiliriz.”

Ariella onaylamaz bakışlarla kaşlarını çatmaya devam edince Puck ellerini kaldırdı. “Tamam. Peki tüylü hazretler geri dönmeye tenezzül edene dek burada tıklıp kaldık yani.” İkimize birden bakıp iç çekti. “Pekâlâ o halde. Kamp. Yemek. Ateş. Ben bunlarla ilgileneyim.”

ÇOK GEÇMEDEN sığ bir çukurda çatırdamaya başlayan neşeli ateş yığıtçe karanlığı defetmeye çalışıyordu. Rüyalar Nehri'nin yakınında gölgeler daha yoğun görünüyordu, sanki Gece'nin kendisi yanan kamp ateşine gücenmiş de ışığın her damlasını yutmaya çalışıyormuş gibiydi. Işık burada davetsiz bir misafirdi, tıpkı bizim gibi.

Ariella bağdaş kurup kuma oturmuş, bir çubukla ateşle oynuyordu. Puck ve ben yemek bulma işine koyulmuştuk. Puck bir dal parçası ve cebinden çıkardığı ipi büyüleyerek bir olta yapmıştı ama Rüyalar Nehri'nde balık tutmak tuhaf olaylara gebeydi. Puck nehirden birkaç balık tutmayı başardı ama oldukça garip, olağandışı şeylerdi; koca dişleri olan uzun ve siyah yılanbalıklarına benziyorlardı, onları yakalamaya çalışırken bizi ısırmağa çalıştılar ve sopayla tutmaya çalışırken çubuklarımıza saldırdılar. Sonunda bir parmağımızı kaybetmektense onları yememeye karar verdik

ve suya geri bıraktık. Puck'ın diğer yakaladıkları arasında sarı bir bot, bizden bir cep saati isteyen dev bir kaplumbağa ve koca bir kedibalığı vardı. O da ailesinin yanına dönmek için bize yalvarıp durdu. Ben olsam sızlanan balığın isteklerini görmezden gelir, onu mideye indirirdim ama yufka yürekli Goodfellow gitmesine izin verdi.

“Biraz önce bir balık tarafından kandırıldığının farkında mısın?” dedim balığın karanlık suya girmeden önce dönüp bana sırtışını izlerken. Puck omuz silkti.

“Hey, torunlarından birine benim adımı verecek,” dedi suya tekrar olta atarken. “Bu kurallarımdan biridir, biliyor musun? Çocuğuna benim adımı vereceğini söyleyenleri yemiyorum.”

“Balıkların çocuğu olmaz,” dedim ifadesiz bir şekilde. “Balıkların yumurtaları olur.”

“Yine de...”

“İyi.” Gözlerimi devirip kıyıda bir adım uzaklaştım. “Bana bu kadarı yetti. İşe yarar bir şey bulabilirsen haber ver.”

Ateşin başına, Ariella'nın yanına döndüm. Hafifçe gülümsedi, sanki balık tutma işinin nasıl gittiğini biliyor gibiydi.

“Al,” dedi ve bana yuvarlak, pembe bir şey attı. Düşünmeden yakaladım ve ne olduğunu fark edince gözlerimi kırıştırdım. Tüylü ve yumuşak, neredeyse yumruğum büyüklüğünde bir şeftaliydi. Yanına baktığımda bir sepet dolusu şeftali gördüm.

“Nereden buldun bunları?” diye sordum şaşkınlıkla. Kıkırdadı.

“Nehirden,” diye cevaplayıp başını karanlık, parlak suya doğru salladı. “Bir insanın hayal edebileceği her şeyi bulabilirsin, tabii ne aradığını biliyorsan. Sen ve Puck kâbuslarla uğraşırken, ben yalnızca yüzeye baktım ve rüya kalıntılarının gelmesini bekledim.”

“Bunu daha önce de yapmış gibi konuşuyorsun,” dedim yanına oturarak.

“Tam olarak değil,” diye itiraf etti. “Nehre hiç gelmemiştim. Ama bir bilici olarak, ister peri ister ölümlü olsun, bazen imgelemlemlerimde rüyaları görebiliyorum. Rüyagezzerlik deniyor sanırım buna. Ve bazen o rüyaları şekillendirebiliyorum, birine görmesini istediğim şeyi gösteriyorum.”

“Tıpkı bana yaptığın gibi.”

O an sessiz kaldı ve bakışlarını tekrar ateşe çevirdi. “Evet,” diye mırıldandı sonunda. “Üzgünüm, Ash... Meghan kaybolursa neler olabileceğini sana göstermek istedim. Neden bunu yapmayı seçtiğimi anlamamı istedim, acıtacağını bilsem de.”

“Sen...” Duraksadım, düşüncelerimi toparlamaya çalışıyordum. “Sen daha önce de... rüyalarımı gördün mü?” Meghan’ı bulmadan önce, duygularımı dondurmaya öğrenmeden önce, gözlerimi kapamaya korkardım çünkü kâbuslarımda o günü tekrar tekrar yaşıyordum.

Ariella titredi, dizlerini göğsüne çekti ve başıyla onayladı. “Sana yardım edebilmeyi dilerdim.” İçini çekti, çenesini dizine koydu. “Puck ve sen yaşadığımı öğrenmeyin diye elimden sadece bu kadar geliyordu.”

Kaşlarımı çattım. Puck da mı kâbus görüyordu? Bu düşünceyi uzaklaştırmaya çalıştım, üzerinde durmak istemiyordum. O da benim gibi acı çekiyorduyorsa, bu iyi bir şeydi. Bunu hak etmişti. “Yani,” diye sordum konuyu değiştirerek, “şimdi ne olacak?”

Ariella içini çekti. “Bilmiyorum,” diye mırıldadı, neredeyse kendi bile duymayacaktı söylediğini. “Şu an her şey çok bulanık. Yabanılormanda hiç bu kadar ileri gitmemiştim.”

“Ben de.”

“Ama bu seni endişelendirmiyor, değil mi?” Kendine sarıldı ve tekrar nehre baktı. “Ne gerekirse yapacaksın, değil mi? Hep böyleydin. Tamamen korkusuz.” Tekrar titredi ve gözlerini kapadı, içine gömülüyor gibiydi. “Keşke ben de öyle olabilseydim.”

“Ben korkusuz değilim,” dedim. “Beni korkutan birçok şey var.” Başarısızlık. Kendi vahşiliğim, Tekinsiz doğam. Koruyacağıma yemin ettiğim kişileri koruyamamak. Kalbimin bir kez daha sökülüp atılması. “Ben korkusuz değilim,” dedim tekrar. “Hem de hiç.”

Ariella yandan bana baktı, sanki ne düşündüğümü bilir gibiydi. “Evet, ama bizim korktuğumuz şeylerden korkmuyorsun,” dedi alaycı bir şekilde. “Seni dehşete düşürmesi *gereken* şeyler, bunu yapamıyor.”

“Ne gibi?” diye meydan okudum, onu konuşturmak, eskisi gibi benimle tartışmasını sağlamak istiyordum. Bu yeni, sessiz, üzgün, korkunç bilgiler ve sonsuz sırların ağırlığı altında ezilen Ariella’ya dayanamıyordum. Tekrar gülmesini, eskisi gibi gülümsemesini istiyordum. Sırtarak şeftaliden bir ısırık aldım ve umursamaz, cüretkâr bir duruş sergiledim. “Korkmam gereken herhangi bir şey söyle.”

“Ejderler,” dedi Ariella aniden ve beni güldürdü. “Devler, *hydra*’lar¹⁸, mantikorlar¹⁹. Seç birini. Hem onlara gereken saygıyı beslemiyorsun hem de inlerine girerek onlarla kavga etmek için meydan okuyorsun.”

“Mantikorlara saygım büyük,” diyerek karşı çıktım. “Ejderlerle savaşmaktan da kaçınırım. Beni Goodfellow’la karıştırıyorsun.”

18 Çok başlı, yılanı benzeyen su canavarı. (ed.n.)

19 Aslan vücutlu, insan suratlı bir mitolojik yaratık. Kimi zaman akrep ya da ejderha kuyruğuyla, bazen de yarasa kanadıyla tasvir edilir. (ed.n.)

“Ne olursa olsun,” Ariella dalga geçercesine baktı, “aynı şey değil. Benim de *kelpie*’lere²⁰ karşı büyük bir saygım var ama gidip onlarla yüzmüyorum.” Bana burun kıvırdı. “Sen ya da Puck gibi gidip *kelpie*’nin sırtına binerek, üzerinde beni yemeden ya da boğmadan ne kadar kalabileceğime dair iddiaya girmiyorum.”

Omuz silktim. “Ben becerilerimin farkındayım. Beni muhtemelen öldüremeyecek bir şeyden neden korkayım?”

Ariella iç çekti. “Esas noktayı kaçıyorsun. Ya da bana böyle konuşuyorsun, emin değilim.” Başını salladı, hafifçe güldü ve bir an her şey eski zamanlardaki gibiydi. Ben, Puck ve Ariella, bilinmeyen bir bölgede, başımıza ne geleceğini bilmeksizin cesurca direniyorduk.

O an Ariella’nın ne kadar yakınımnda olduğunu fark ettim, omuzlarımız neredeyse birbirine değecekti. O da bunu fark etmiş gibi görünüyordu. Birbirimize baktık, zor nefes alıyorduk. Nehir yanımızda akıyordu ve ileride bir yerde Puck bir şeyler bağıırıyordu ama kısa bir süreliğine de olsa yalnızca Ariella ve ben vardık, yalnızca ikimiz.

Bir çığlık sohbetimizi böldü. Puck nehrin kıyısında oltasını çekmeye çalışıyordu, yüzü gergindi. Görünüşe göre misinanın ucunda büyük bir şey vardı ve yukarı çıkmamak için savaşıyordu. Nehrin ortasında su gayzer gibi kaynıyordu. Puck oltaya daha çok asıldı. Sonra sular ve sis âdeta patlarcasına yükselerek, dört buçuk metre yüksekliğinde koca bir yılanımsı yaratığı gözler önüne serdi. Puck’ın önnüde kule gibi yükselip misinayı kıvrılmış pençesiyle tuttu. Mavi, yeşil ve gümüş rengi pulları ay ışığında parlayan ejder

20 İskoç mitolojisinde at şeklinde; deniz, göl ve nehirlerde yaşayan, karşılaştıkları insanları güzellikleriyle ve gezdirme teklifiyle kandırıp suya çekerek boğan büyük ve güçlü yaratıklar. (ed.n.)

dev boynuzlu başını eğdi, yelesi ve bıyıkları dalgalanırken altın rengi gözlerle Puck'a ciddiyetle baktı.

“Ah,” dedi Puck nefes nefese. Çamur ve kum karışımına oturmuş ve bakakalmıştı. “Ee. Selam.”

Gözler kırpıldı. Heybetli bakışları Puck'ın sol eline kaydı ve kısıldı. Puck aşağı baktı. “Ah, olta.” Süklüm püklüm gülümsedi. “Evet. Bunun için özür dilerim. Canın acımadı, değil mi?”

Ejder homurdandı, havayı balık ve kiraz çiçeği kokusuyla doldurdu. Dalgalanırcasına döndü ve havada süzüldü, ardından Rüyalar Nehri'nin yüzeyinde biraz daha dolandı ve tekrar derinlere daldı.

Puck ayağa kalktı, üstünü temizledi ve bize doğru aylak aylak yürümeye başladı. “Eh, bu biraz... ilginç oldu.” Sırıttı. “Sanıyorum Rüyalar Nehri'nde ehliyeti olmadan balık tutmaya çalışanlar listesine adım yazılmıştır. Hey, o şeftali mi?”

BİR SÜRE SONRA KURT karanlığın içinde beliriverdi ve ateşe yaklaştı. Puck ile Ariella uyuyorlardı, şeftali çekirdekleri etrafa saçılmıştı ve ben ilk nöbet görevini üstlenmiş, kucağımda kılıcımın bir kütüğünün üzerinde oturuyordum. Grimalkin henüz dönmemişti ama kimse bu konuda endişelenmemişti. Bu *cait sith* hakkında dile getirilmeyen bir bilgiydi; ayrılma vakti geldiğinde ortaya çıkacaktı.

Kurt titrek ışığa doğru yürüdü ve ani bir hareketle karşıma atılıp oflayarak çöktü. Birkaç metre ötede Puck, şeftaliler ve ejderler hakkında bir şeyler mırıldandı ama uyanmadı.

Sönmekte olan kamp ateşinin üzerinden dakikalar boyunca birbirimizi izledik. “Eee,” diye lafa başladı Kurt parlak dişlerini göstererek, “şu senin maceran. Bana pek bir şey anlatmadın küçük Prens. Bizi Rüyalar Nehri'ne sürükleyen bu çılgın yolculuğun

ardında neler yattığını bilmek hoş olurdu. Dünyanın Sonu'na ulaşmak istediğini biliyorum ama nedenini bilmiyorum. Dünyanın Sonu'nda senin için bu denli önemli ne var?"

"Sınav Sahası," dedim sessizce, gerçeği saklamak için bir sebep görmüyordum. Kurt kulaklarını dikti.

"Sınav Sahası," diye tekrarladı, şaşırmamıştı, başıyla onayladı. "Bundan şüphelenmiştim. Sınav Sahası'na gidiyorsan, bir şey arıyor olmalısın." Duraksadı, alevlerin üzerinden bana bakıyordu, gözleri karanlıkta parlıyordu. "Sende olmayan bir şey. Çok önemli bir şey. İsmi mi? Hayır." Başını salladı, benden ziyade kendisiyle konuşuyor gibiydi. "Esas İsmi şimdiye dek öğrendiğini tahmin ediyorum. Ne o halde? Gücün var. Ölümsüzsün, bir bakıma..." Duraksadı ve sarı-yeşil gözleri sinsi bir neşeye doldu. "Ahh, evet. Nedenini biliyorum. Tek bir şey kaldı." Başını kaldırdı, sinsice gülümsedi. "Kız yüzünden buradasın, değil mi? Bir ruh edinmek istiyorsun."

Ona soğuk bir bakış attım. "Bunun hakkında ne biliyorsun?"

Kurt bir kahkaha attı ve Ariella kıpırdandı. "Senin tam bir aptal olduğunu biliyorum çocuk," derken sesini iyice alçalttı. "Ruhlar bizim için değildir. Seni dünyaya bağlar, ölümlü yaparlar; *onlar* gibi olursun. İnsan olmak... seni deli eder küçük Prens. Özellikle de senin gibi birini."

"Ne demek istiyorsun?"

Kurt yavaşça gözlerini kırptı. "Sana söyleyebilirim," dedi sessizce, "ama bu seni yolundan döndürmez. Kararlılığının kokusunu alabiliyorum. Bu yolun sonuna kadar gideceğini biliyorum. O halde neden nefesimi harcayayım?" Esnedi ve havayı içine çekti. "Kedi yakınlarda. Kaybolmamış olması ne acı."

Arkama döndüğüm sırada Grimalkin'in çalılıkların arasından çıkıp bana sıkıcı bir bakış attı. "Güneşin doğmasını bekliyorsan, vakit kaybediyorsun Prens," dedi herhangi bir giriş cümlesine ihtiyaç duymadan ve kuyruğu havada yanımdan geçip gitti. "Derin Yabanıl'ın bu kadar içine ışık girmez ve burada oturarak oldukça ilgi çektik." Arkasına bakmadan sala doğru ilerledi. "Diğerlerini uyandır," diye emretti; rüzgâr, sesini bize doğru taşımıştı. "Gitme vakti geldi."

Kurt ve ben alevlerin üzerinden birbirimize baktık.

"Onu tam şu anda yiyebilirim," diye ciddi bir teklifte bulundu. İnceden sırttım.

"Belki daha sonra," dedim ve diğerlerini uyandırmak için ayağa kalktım.

PUCK KOLAYCA UYANDI çünkü kaburgalarını tekmelemiştim. Acı bir bağırsıkla olduğu yerde kıvrıldı ve Kurt bu hareketimi takdir eder gibi güldü. "Ah!" diye inledi Puck. "Lanet olsun buz çocuk, neden kaburgalarıma bir bıçak saplayıp her şeyi bitirmiyorsun?"

"Onu da düşündüm," diye cevapladım ateşin yanında, cübesinin üzerine kıvrılmış yatan Ariella'nın yanında diz çökerken. Dizlerini göğsüne çekmişti. bana hep uyuyan bir kediyi hatırlatırdı. Omzuna dokunduğum anda kıpırdandı ve turkuaz rengi, uykulu gözlerini açtı.

"Gitme vakti mi?" diye mırıldandı.

Ve bir anda nefesim kesildi. Orada, kumda yatarken öyle kırılğan görünüyordu ki... Saçları başının etrafında gümüşü bir perde gibiydi. Hafif, narin ve kırılğan görünüyordu ve ben onu korumak istedim. Onu yakınımaya çekip dünyadaki tüm tehlikelerden koruma isteğimi fark edince midem kasıldı.

“Haydi,” dedim bir elimi uzatıp kalkmasına yardım ederken. Parmakları yumuşacıktı. “Çokbilmiş *cait sith* geri döndü ve harekete geçmek için emir aldık.”

Bu onu gülümsetti ki ben de öyle ummuştum zaten. Kısa bir an da olsa orada durup, kumun içinde birbirimize baktık, aramızda birkaç santim vardı. Elim daha sıkı tuttu ve bir an sanki hiçbir şey değişmemiş, Ariella hiç ölmemiş, arkadaşlar arasında kanlı yeminler edilmemiş, bizi ayrı tutan hiçbir söz verilmemişti; birlikte mutlu olduğumuz zamanlara dönmüş gibiydik.

Ama imkânsıza özlem duymak hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Kendimi suçlu hissederek geri çekildim, göz temasını kestim ve Ariella da ellerini iki yana bıraktı, ardından bir gölge yüzünü kararttı. Konuşmadan sala doğru Puck’ı takip ettik. Grimalkin çoktan salın kenarına yerleşmiş, sabırsızca kuyruğunu sallıyordu. Kurt arkamızdan yavaşça geliyordu ama onun o kadim, bilgin bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum.

Grimalkin’in sabırsız bakışları altında sala bindik, kıydan uzaklaştık ve akıntı bizi bir kez daha nehrin ortasına sürükledi. Kimse konuşmuyordu ama Puck’ın soğuk ve kızgın bakışlarını ya da Ariella’nın kaçamak bakışlarını yakalıyordum. İkisini de görmezden geldim, doğruca nehre baktım ve gözlerimi oradan ayırmadım.

Çok geçmeden Rüyalara Nehri’nin akıntısı hızlandı. Artık uykulu ve sakin değildi; sanki bir şeyden kaçıyormuş, karanlık ve yüz­süz bir korku onu gecenin içinde takipteymiş gibi acele ediyordu. Suyun üzerinde yüzen ve sala çarpan objeler korkunç bir his yaratıyordu. Tabutlar su yüzüne çıkmıştı, bıçaklar ve plastik bebek kafaları yanımızdan geçip gidiyordu, hokey maskeleri ve palyaço ayakkabıları salın ön kısmına küt küt vuruyordu.

“Manzara pek hoşuma gitmiyor,” dedi Puck, bu sırada ben sudan çıkan kırık bir mezar taşının bize çarpmasını önlemeye çalışıyordum. Puck kilometrelerdir ilk defa konuşmuştu, herhalde konuşmama konusunda rekor kırmıştı. “Çiçekler, kelebekler, o parlak, tatlı rüya eşyaları nereye gitti?”

“Kâbus kısmına yaklaştık,” diye mırıldandı Kurt. “Size söylemiştim. Göreceğiniz şeylerden hoşlanmayacaksınız.”

“Müthiş ya!” Puck ona baktı. “Ee, davul seslerini benden başka duyan var mı?”

“Bu komik değil, Puck,” diye çıkıştı Ariella ama bir an sonra bir ok kütüklerden birine isabet etti ve herkes yerinden sıçradı.

Nehrin kıyısına baktım. Çalıkların içinde koşturan küçük, solgun bir şeyler sala yetişmeye çalışıyordu. Yuvarlak, kırmızı gözlü, kısa, kabarık kuyruklu, kara pelerinli varlıklar görüyordum ama tam anlamıyla ne olduklarını anlamak, ağaçlar ve gölgelerden dolayı çok zordu.

“Tamam, belli ki yerliler pek de arkadaş canlısı *değil*,” dedi Puck kafasının üstünden geçen bir oka karşılık eğilirken. “Hey kedi, ne tür bir ırkı bu denli kızdırdığımıza dair bir fikrin var mı?”

Grimalkin tabii ki ortadan kaybolmuştu. Daha çok ok havayı doldurmaya başladı; bazıları kıl payı yanımızdan geçiyor, bazıları suya ve sala isabet ediyordu. “Lanet olsun,” diye homurdandı Puck, “çok kolay hedefleriz.”

Kurt kükreyerek yerinden kalktı ve koca bir kaya parçası gibi nehre atlayınca sal şiddetle sallandı. Üzerine gelen eşyalara aldırmadan, su onu içine çekmeye çalışırken akıntıyla savaşıyor kıyıya ulaşmaya çalışıyordu.

Kılıcımla bir oku daha savurdum, havadan büyümü toplarken etrafımda döndüğünü hissedebiliyordum. Keskin bir hareketle

bir sürü buz okunu nehir kıyısındaki çalılıklara gönderdim. Buz kırıkları yaprakları deşip geçti ve acı dolu çığlıklar havaya yükseldi.

Ariella ayağa kalktı, yayını germiştir. Sadağı yoktu ama büyü etrafında ısıldıyordu ve yayı bıraktığı gibi parmaklarının arasında parlak buzdan bir ok oluşuverdi. Ok, çalılıklara sertçe saplanınca küçük bir beden çalılıkların içinden fırlayarak nehre düştü.

“İyi atış Ari,” diye haykırdı Puck, bu sırada Kurt kıyıya yaklaşmıştı. Ok yağmuru azalmıştı ve kara Kurt nehirden çıkıp şöyle bir silkelendiğinde yaratıklar avaz avaz bağrışarak çalıların arasına kaçıştılar. Kurt da kükreyerek peşlerinden gitti. “Git ve yakala kurtadam!” diye bağırdı Puck saldırganlar ağaçların arasında kaybolunca. “Onları korkutmuş gibi görünüyor, artık onlar her neyse.”

Nehrin kenarında bir hareketlenme gördüm ve gözlerimi kısıtım. “Bu kadar emin olma.”

Diğerlerine benzer küçük ve solgun bir şey yarısı suyun içinde olan bir kayanın üzerine çıktı. Görünüşe göre bodur, iki ayaklı bir semenderdi bu. Yapışkan, beyaz bir teni ve kurbağaya benzeyen, dişlerle dolu kocaman bir ağız vardı. Yuvarlak ve parlak gözleri bulanık ve maviydi, diğerleri gibi parlak kırmızı değildi ve çıplak kafatası üzerinde garip bir örtü vardı.

Pençelerinin arasında tuttuğu bir şeyi havaya kaldırarak şarkı söylemeye başladı.

“Bu iyi olamaz,” diye mırıldandı Puck.

“Ari,” diye bağırdım ve bir sürü ok daha çalıların arasından bize doğru gelirken eğildim. Yerliler kesinlikle şamanlarını koruyorlardı. “İndir onu!”

Ari geri çekildi ve bir ok daha gönderdi, başka bir yaratık şamanın önüne atlayıp oku yemeseydi, doğruca şamanın göğsüne

saplanacak olan mükemmel bir atıştı. Ona bir dolu buz kırığı yolladım ama başka semenderler gelerek şamanın etrafını sardı, oklar isabet ettikçe çığlık atıyor ama hareket etmiyorlardı. Salla sürüklenirken atışlarımızın isabet oranı azalıyordu ve şaman şarkı söylemeye devam ediyordu.

Etrafımızdaki su kaynamaya başladı.

Canavarımsı, kıvrımlı bir şey nehrin yüzeyine çıkınca kılıcımı çektim. Kara, parlak ve bileğimden daha kalındı. Puck çığlık attı, Ariella yalpalayarak geri çekildi. Kocaman bir kafa, haykırarak sudan çıktı ve onunla birlikte kâbus kalıntıları havaya doğru patladı. Bir yılan ya da ejder değildi. Bu canavarın yuvarlak, dudaksız bir ağzı, keskin dişleri vardı, ısırmaktan çok emmek için yaratılmışlardı. Dev bir taşemen. Eğer bir tane görüldüyse, genelde gerisi de gelirdi.

“Puck!” diye bağırdım, sal şiddetli bir şekilde sallanıyordu, iki tane daha dev yılan balığı su yüzüne çıktı. “Suya düşersek ölürüz! Salı ezmelerine izin verme!”

İlk taşemen beni hedef alıp üzerime atıldı. Yerimi korudum ve kılıcımla tombul gırtlığımı kestim. Taşemen çığlık atıp geriledi, ağzı ikiye ayrılmıştı, vahşi bir şekilde dövünüyordu. Göz ucuyla Ariella'yı gördüm, diğer bir yılan balığının ağzına ok fırlatıyordu. Yılan balığı şiddetle sarsıldı ve suyun derinliklerine gömüldü. Üçüncüsü açık ağzıyla Puck'a saldırdı, Puck son anda kenara kaçtı ve taşemen Puck yerine sala çarpınca keskin dişleriyle tahtayı kavradı. Geri çekilmek üzereydi ki Puck hançerini kafasının tam tepesine geçirdi.

Yılan balığı titreyerek tüm vücudunu salın etrafına doladı, salı sıkımaya çalışıyordu. Tahtalar çatırdadı ve ölümcül bir darbe almış olan taşemen son kuvvetiyle sarıldığı için sal parçalanmaya

başladı. Eğildim ve yaratığı ikiye böldüm ama son hamlesiyle sal parçalandı, tahtalar her yana saçıldı ve nehre düştüm.

Akıntı beni yakaladığı gibi içine çekmeye çalıştı. Kılıç hâlâ elimdeydi, yüzeye çıkmak için uğraştım, Ariella ve Puck'a seslendim. Batan taşemeni görebiliyordum, salın kalıntılarına tutunmuştu ama arkadaşlarımı göremiyordum.

Bir şey başımın arkasına vurdu. Bir an gözlerim karardı ama başımı dik tutmaya çalıştım; bilincimi kaybedersem öleceğimi biliyordum. Puck, Ariella ve Grimalkin'in iyi olmalarını, ben kurtulamasam da onların kurtulduğunu umuyordum.

Sonra akıntı beni tekrar içine aldı ve Rüyalar Nehri beni sürükledi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

HOPYAH'LAR

Karnımın üzerine yatmış biçimde uyandım, yanağım sert bir şeye dayanıyordu, nehir suyu tüm kıyafetlerime işlemişti. Kulaklarımda boğuk bir kükreme vardı, bunun arkamdaki nehir olduğunu kısa süre sonra anladım. Kulak kabarttım; tanıdık sesler, bir hışırtı, hareketlilik, sonunda uyandığımı söyleyen kibirli bir kedi sesi duymaya çalıştım ama hiçbir şey yoktu. Görünüşe göre yalnızdım.

Yavaşça kalktım, keskin bir acım, kırık kemiğim, yerinden çıkmış herhangi bir uzvum var mı diye bakındım. Alnımda derin bir yara ve başımda zonklayan bir ağrı vardı ama önemli bir yaram yok gibi görünüyordu. Bu kez şanslıydım. Diğerlerinin de benim kadar şanslı olmasını umdum.

Birkaç metre ötede kılıcım çamurun içinde yatıyordu. Ona uzandığımda aslında yalnız olmadığımı fark ettim.

“Güzel,” diye gürledi Kurt üzerimde bir yerlerde. “Hâlâ yaşıyorsun. Mab’e oğlunun saçma bir yolculukta boğularak hayatını kaybetmesine izin verdiğimi söylemek bayağı sinir bozucu olurdu.

Bir daha leşini nehirden çıkarmak istemem Prens. Umarım alışkanlık haline getirmezsin.”

Birkaç metre ötede uzanıyor, yoğun sarı-yeşil gözleriyle beni izliyordu. Ayağa kalkmayı başardığımda, başını onaylar gibi salladı ve ayaklandı, sudan çıktığı için tüyleri hâlâ sert ve nemliydi.

“Diğerleri nerede?” diye sordum etrafıma bakınarak. Kurt homurdandı.

“Öldüler,” dedi basitçe. “Nehir onları yuttu.”

Ona baktım, söylediği kelimeleri özümsemeye çalışıyordum. Kayıp benim için yeni bir şey değildi. En kötü acıdan kendimi korumayı biliyordum, hiçbir şeyi önemsememek bir şey gittiği zaman onu özlememeyi sağlıyordu. Öğrendiğim üzere bağlılığın Tekinsiz Divanı’nda yeri yoktu. Ama Puck ve Ariella’nın ölmüş olabileceklerine inanamıyordum.

“Onları kurtarmaya çalışmadın mı?”

Kurt silkelendikten sonra hapsirdi ve tekrar bana döndü, ilgisiz görünüyordu. “Diğerlerini kurtarmak benim işim değil,” dedi basitçe. “Onlara zamanında ulaşabilseydim de canlı tutmam gereken kişi sendin. Nehirden gitmenin kötü bir fikir olduğunu onlara söylemiştim. Sanıyorum Dünyanın Sonu’na farklı bir yol bulmamız gerekecek.”

“Hayır,” dedim yavaşça, köpüren nehre bakarken. “Onlar ölmedi.”

Kurt dudağını büktü. “Bunu kesin olarak bilemezsin Prens.”

“Bilirim,” diyerek ısrar ettim. Çünkü eğer öldülerse, Sınav Sahası’na tek başıma ulaşmamın hiçbir yolu yoktu, Meghan’a olan yeminimi hiçbir zaman onurlandıramayacaktım. Eğer Puck öldüyse, dünyam tıpkı Kış Divanı’ndaki en karanlık gece kadar soğuk ve cansız olacaktı. Ve eğer Ariella’nın ikinci kez ölmesine

izin verdiğem, Kurt beni boğulmam için nehirde bıraksaydı daha iyi olurdu çünkü bu acıya tekrar katlanamaz... öldürdüm.

Derin bir nefes alıp verdim, elimi ıslak saçlarımda gezdirdim. “Onları bulmaya gidiyoruz,” dedim nehre bakarak. Su kükredi ve köpürdü, kızgın bir şekilde kayaları pençeledi, boyun kırıcı bir hızla geri gitti. Kurt haklıydı, sal parçalandıktan sonra buradan birinin kurtulmuş olabileceğini düşünmek zordu ama Robin Goodfellow kurtulma konusunda uzmandı ve Ariella’nın da onunla güvende olduğuna inanmak zorundaydım. Grimalkin hakkında endişe duymuyordum. “Neye istiyorsan ona inan,” diye devam ettim Kurt’a bakarak, “ama Goodfellow yaşıyor. Düşünebileceğinden çok daha zordur onun ölmesi... hatta seni öldürmekten bile zordur.”

“Bundan biraz şüpheliyim.” Ama teslim olmuş gibiydi, sesli bir şekilde soludu ve başını salladı. “Haydi o zaman.” Son kez dişlerini gösterip döndü ve nehrin kıyısında yürümeye başladı. “Burada durarak vakit kaybediyoruz. Kurtuldularsa bile, nehrin aşağısında olmalılar. Ancak...” Duraksadı ve bana baktı. “Unutkanlık Şelalesi’ne varırsak, sen de pes et sen iyi edersin. Orada hiçbir şey hayatta kalamaz. Ben bile.”

Döndü ve nehir kıyısında yürümeye devam etti, başını rüzgâra doğru kaldırdı, avının kokusunu almaya çalışıyordu. Köpüren Rüyalar Nehri’ne son bir defa daha baktıktan sonra Kurt’un peşine düştüm.

BELİRSİZ BİR SÜRE BOYUNCA nehir kıyısında yürüyerek Puck ve Ariella’nın izini arayıp durduk. Kurt yorulmaksızın, ağzı bazen yere bazen göğe dönük biçimde rüzgârı tadarak ilerliyordu. Bense kıyıda ayak izi, kırık dallar, yerinden oynamış kayalar... herhangi bir yaşam belirtisi arıyordum.

Suyun kenarında bir şey gözüme çarpınca aceleyle oraya koştum. Parçalanmış bir tahta parçası suyun kıyısındaki iki kaya arasında duruyordu. Salın bir parçasıydı bu; dalgalardan kıyıya vurmuş, neredeyse tanınmayacak kadar ezilmişti. Ona bir süre baktım, bunun ne anlama gelebileceğini düşündüm ve düşündüğüm şeyi reddederek aramaya devam ettim.

Daha da ilerledikten sonra Kurt bir noktada durdu. Başını eğdi ve kayaları, çamuru kokladı, sonra hırlayarak gerildi ve dişlerini gösterdi.

Yanına koştum. “Onları buldun mu?”

“Hayır. Ama kısa süre önce burada birçok yaratık varmış. Küçük şeyler, hoş olmayan kokular. Yapışkan. Sürüngeimsi.”

Nehrin kıyısından bize ok atan, solgun, semendere benzeyen yaratıkları hatırladım. Şamanları salımlarını yok etmesi için nehirdeki kâbusları çağırmaya uğraşıyor, bunun için şarkı söylüyordu. “Ne onlar?”

Kurt tüylü kafasını iki yana salladı. “*Hobyah*’lar.”²¹

“*Hobyah*’lar,” diye tekrarlardım. Küçük, sevimsiz perilerin masalını hatırlıyordum. “*Hobyah*’ların soyu tükendi. En azından hikâye öyle söylüyor.” Goblinler ve kızıl kepliler gibi *hobyah*’lar da karanlık ormanlarda yaşayan, insanları tehdit eden, zalim ve korkutucu yaratıklardı. Ancak görünüşe göre, yalnızca bir *hobyah* soyu vardı ve onlar da ürkütücü bir sonla karşılaşmışlardı. Efsaneye göre *hobyah*’lar bir çiftçi ile karısını kaçırmaya çalışmışlar ve sonunda da ailenin köpeği tarafından yenmişlerdi, bu yüzden dünyada artık *hobyah* kalmamıştı.

21 Bir İskoç peri masalında, yaşlı bir çiftin evine dadanan, yaşlı kadını yemek üzere kaçıran ancak sonunda çiftin köpeği tarafından yenen yaratıklar. (ed.n.)

Kurt homurdandı. “Derin Yabanıl’dasın çocuk,” diye kükredi. “Burası eski efsanelerin, unutulmuş mitlerin yeri. *Hobyah*’lar burada gayet canlı ve iyi durumdalar. İzlere bakarak tahmin edemiyorsan da söyleyeyim, çok fazlalar.”

Yere baktım ve doğru söylediğini fark ettim. Kayalar arasındaki çamurda üç parmaklı ayak izleri vardı. Parmakların sonunda pençelerin de belirtisi olan küçük, hafif izler görünüyordu. Bir yerlerde ot sapları çiğnenmiş ve ezilmişti, misk kokusu havayı doldurmuştu.

Kurt aksırdı ve başını salladı, sonra iğrenir gibi dudaklarını yaladı. “Devam edelim. Bu tiksindirici koku içinde hiçbir şeyin izini süremem.”

“Bekle,” dedikten sonra suyun kıyısındaki çimenlerin üstünde diz çöktüm ve ezilmiş bitkilerin arasına baktım. *Hobyah* izleri her yerdeydi ama çimde başka bir şeye benzeyen sığ bir girinti vardı...

“Bir vücut,” diye fısıldadım, Kurt omzunun üzerinden bana baktı. “Burada biri yatıyormuş, karnının üzerinde. *Hobyah* değil. Benim boylarımda.”

“Emin misin?” diye hırladı Kurt. Ağzını eğerek gösterdiğim noktayı kokladı, tekrar aksırdı ve başını iki yana salladı. “*Peh*, iğrenç *hobyah* kokusundan başka bir şey alamıyorum.”

“Onu çevrelemişler,” dedim, kafamda sahneyi canlandırabiliyordum. “Sudan çıkıp kendini kıyıya atmış ve buraya yığılmış olmalı. Bir dakika, tek bir kişi değil.” Parmaklarımı çimende gezdirdim. “Burada da biri varmış. İki kişiler. Muhtemelen baygın haldelerken *hobyah*’lar onları buldu.”

“*Hobyah*’lar kimsenin arkadaşı değildir,” dedi Kurt usulca. “Ve neredeyse her şeyi yerler. Onlara yetiştiğimizde geriye tek parçaları dahi kalmamış olabilir.”

Kurt'u görmezden geldim. Soğuk bir öfke midemi yakıyordu, o an kılıcımın bir yaratığın kafasını uçurmak istiyordum. Kıyı boyunca izleri takip edince yeni sahneler gözümün önünde canlandı. "Onları sürüklemişler," diye devam ettim çimendeki izin belli bir yöne doğru ilerlediğini göstererek, "ormanın içine."

"Etkileyici," dedi Kurt yanıma gelip. "Ve ne yazık ki şu anda ikisi de kana susamış yamyamların elinde." Burun kıvırdı ve kara, birbirine dolanmış ağaçlara baktı. "Sanıyorum bu, peşlerinden gideceğimiz anlamına geliyor."

Rahatlama hissi aniden vücuduma yayıldı. Hâlâ hayattaydılar. Belki birileri tarafından yakalanmış, işkence edilme veya öldürülme tehlikesi içindeydiler ama şu anda hayattaydılar. Kurt'a soğuk bir bakış attım.

"Başka seçeneğimiz var mı?"

Bana dişlerini gösterdi. "Dikkatli ol çocuk. Bazı hikâyelerin sonunda kahraman, canavar tarafından yenir."

KARANLIK, ÜRKÜTÜCÜ ORMANDA *hobyah*'ları takip etmek nehirde ilerlemekten daha kolay geldi. Bıraktıkları izleri kapamaya tenezzül etmemişlerdi ve yağlı kokuları her yaprağa, dala ve ayak bastıkları ya da süründükleri otlara bulaşmıştı.

İzler bizi ormanın derinliklerine götürdü ve sonunda önümüze çamurlu suyla dolu sığ bir havza çıktı. Karanlık suyun üstündeki saman kulübeler tahta ayaklarla destekleniyordu ve çamurun içine sivri tarafları yukarı bakacak şekilde saplanmış uzun mızraklarda göğüs kafesleri, kokuşmuş leşler ve kopmuş kafalar vardı.

Nehir kıyısındaki gibi küçük, solgun yaratıklar, yuvaları işgal edilmiş karınca sürüleri gibi köyde koşturuyorlardı. Boyları di-

zime bile gelmiyordu. Kara pelerinleri ve kapüşonlarının yanında çoğu, kemikten yapılmış mızraklar taşıyordu.

Kurt hırslayarak yanıma geldi. “Mide bulandırıcı şeyler bu *hobayah*’lar. Ve tatları kokularından da kötü.” Bana döndü. “Şimdi ne yapacaksın küçük Prens?”

“Puck ve Ariella’yı bulmak zorundayım, tabii aşağıdalarsa.”

“Hımm. Belki şu kazanın içindedirler.”

Kampın ortasında, yanan ateşin üzerinde sütunlara monte edilmiş koca bir kazan vardı. Kazanın içinde her ne varsa, içinden zehirli siyah dumanlar çıkıyordu. Başımı salladım. “Hayır,” dedim, o fikri hemen aklımdan atmaya çalıştım. “Bu şekilde ölmeyecek kadar zekiler.”

“Sen öyle diyorsan...” dedi Kurt kampın etrafında dolaşırken. “Umarım ikisine olan inancın seni öldürmez.”

“İşte buradasın!” diye tısladı sabırsız bir ses başımın üstünden. “Nerelerdeydin? Köpeğin sonunda seni yediğini düşünmeye başlamıştım.”

Kurt homurdandı ve hızla etrafında döndü, başını ağaca kaldırdı. Grimalkin ulaşamayacak bir noktadaki dala oturmuş bize bakıyordu. Kurt, “Senin hakaretlerinden sıkıldım *cait sith*,” diye meydan okudu, gözleri nefretle parılıyordu. “İn aşağı da öyle konuş. O küstah dilini koparacağım. Kafatasını dişlerimle ezeceğim, işe yaramaz kedi iskeletini vücudundan ayıracağım ve kalbini yiyeceğim.”

Her tehdidinde ses tonu biraz daha yükseldi. Elimi koca omzuna koyup sert bir şekilde sıktım. “Sessiz ol!” Hırslayarak bana döndüğü sırada onu uyardım: “Kampı uyandıracaksınız. Buna vaktimiz yok şu an.”

“Akıllıca bir düşünce,” dedi Grimalkin, Kurt’a tembel, kısık gözlerle bir bakış attı. “Her ne kadar kuyruğunu kovalayıp dönmeni ve aya havlamayı izlemeyi sevsem de, Prens haklı.” Kurt tekrar hırladı ama kedi görmezden gelerek bana döndü. “Goodfellow ve bilici içerideki kulübelerden birinde ve sanıyorum ki hâlâ baygın haldeler. *Hobyah* şamanı onları uyutuyor, böylece zamanı geldiğinde onları kazana koymak daha kolay olacak. Suyun yeterince ısınmasını bekliyorlar ama sanırım az kaldı.”

“O halde hızlı hareket etmeliyiz.” Çömeldim ve kampa tekrar bakarken Kurt’a planı anlattım: “Arka taraftan dolanıp içeri sızmaya çalışacağım. Diğerlerini bulup buradan çıkarabilecek kadar karmaşa yaratabilir misin?”

Kurt vahşi bir sırtıyla dişlerini gösterdi. “Sanırım bir şeyler yapabilirim.”

“İşaretimi bekle o halde. Grimalkin,” *Cait sith*’e baktım, sakince gözlerini kırptı, “bana nerede olduklarını göster.”

Kampın dışından dolaştık, ağaçların ve bataklık çalılarının arasından geçerken çıt çıkarmamaya çalışıyorduk. Sonunda Grimalkin havzanın kıyısında durdu ve oturdu.

“Orada,” dedi başıyla kampın sol tarafım gösterirken. “Şamanın kulübesi çürümüş ağaçtan sonraki ikinci kulübe. Üzerinde fenerler ve girişinde tavuk bacakları olan kulübe.”

“Pekâlâ,” diye mırıldandım kulübeye bakarken. “Buradan sonrası bende. Sen de saklanmalı...” Grimalkin çoktan gitmişti.

Gözlerimi kapadım ve büyüümü toplayarak ışığın benden uzak duracağı bir gölge pelerini yarattım. Hiç ses çıkarmadığım ve dikkatleri üzerime çekmediğim sürece, bakışlar beni teğet geçecek ve fener ışıkları özel karanlığımdan içeri giremeyecekti.

Büyülü pelerinin içinde çamurlu havzaya doğru yokuş aşağı yürümeye başladım.

Buradaki kokular daha etkili ve daha fenaydı; iğrenç kokan sis, çürümüş cesetler, bozulmuş balıklar ve *hobyah*'ların yağlı, sürüngenimsi, mide bulandırıcı kokuları bir aradaydı. Yaratıklar birbirlerine tıslıyor ve karmaşık, mırıltı halindeki dillerinde konuşuyorlardı, anlaşılabilir tek kelimeyse *hobyah*'tı. Muhtemelen isimlerini buradan almışlardı. Gölgeden gölgeye, çamura batan bacaklarımdan etrafa su sıçratmamaya dikkat ederek şamanın kulübesine doğru yol alıyordum. Şarkı sesleri ve yoğun, keskin bir duman kapıdaki tavuk bacaklarından perdenin arasından süzülüyordu. Sessizce kılıcımı çekerek içeri girdim.

Minik barakanın içi bir tütsünün leş kokusuyla kaplıydı; gözlerim yanıyor, boğazım kaşınıyordu. Hayvan derilerinin üzerinde, bir duvarın köşesinde şişman, göbekli bir *hobyah* oturuyor, bir yandan şarkı söylüyor bir yandan da hareketsiz iki figürün üzerinde, yanan bir çubuğu sallıyordu. Puck ve Ariella kirli kulübenin zeminine yatmışlardı, yüzleri solgun ve uyuşmuş görünüyordu, elleri ve ayakları sarı sarmaşıklarla bağlanmıştı. Ben içeri girince şaman kafasını kaldırıp telaşla tısladı.

Yıldırım hızıyla köşede duran اساسına ulaşmak için atıldı ama ben ondan daha hızlıydım. Elini boğumlu tahtaya geçirdiği sırada, buz sarkıtım onu arkasından vurdu. Onu öldürmesi gerekirdi ama geri döndü ve bana doğru haykırıp اساسının üzerindeki kemikleri salladı. Bir kara büyü havaya karışmış gibi hissettim ve kılıcımı savurarak ileri atıldım. Şaman ağzını açıp bana tükürdü, asitli sarı bir madde tenime dokunduğu yeri yaktı, hemen ardından kılıcım ona saplandı. Şaman acı bir çığlık attı ve bir sürü kıvranan yılan ve kurbağaya dönüştü. Biri ölmüştü ama diğer *hobyah*'lar çok uzakta olamazdı.

Tenim ürperdi ve şamanın tükürdüğü yer uyuşmaya başladı ama şimdi ona odaklanamazdım. Ariella'nın yanına diz çöktüm ve ipleri kesip onu kollarımın arasına aldım.

"Ari," diye fısıldayıp yanağına dokundum. Teni soğuktu, Kış perileri için bu normal bir şey olsa bile midem kasıldı. "Ari, uyan. Haydi, bana bak."

İki parmağımı boynuna bastırarak nabzını bulmaya çalıştım, tam o anda kıpırdandı ve göz kapakları titredi. Rahatlık bir ok gibi kalbime saplandı ve ona sıkı sıkı sarılmamak için kendimi zor tuttum. Gözlerini açıp beni görünce şaşırdı, konuşmasını engellemek için parmaklarımı ağzına koydum. "Benim," diye fısıldadım gözlerini kocaman açarken. "Buradan çıkmalısınız. Hızla."

Kulübenin girişinden bir çığlık duyuldu. Bir *hobyah* girişte durmuş, iri, kırmızı gözleriyle bize bakıyordu. Ona bir buz hançeri fırlattım ama kaçmayı başardı ve tıslayarak kampa yöneldi. Kapının ardında uyarı ve öfke çığlıkları, sonra da birçok kişinin suyun içinde koşma sesi duyuldu.

Lanet ederek ayağa kalkıp kılıcımı çektim. "Puck'ı uyandır," dedim Ariella'ya ve girişe doğru ilerledim. "Buradan hemen ayrılıyor!" İlk *hobyah* içeri girdi, beni gördü ve uluyarak üzerime atlayıp mızrağını dizime soktu. Kılıcımla kafasını kopardım ve köşeye yuvarladım. Yaratığın iki parçası da kıvranan bir sürü semendere dönüştü. Bir diğeri içeri girerek mızrağını yüzüme savurdu. Fırlatılan cisme karşılık eğildim ve kendi silahımı *hobyah*'a yolladım. Buz sarkıtı gözlerinin arasına isabet etti ve *hobyah* bir sürü yılan ve taşemen olarak etrafa saçıldı.

Dışarı çıkarak kulübeye girişi engellemek istedim. Kılıcımı kaldırdım ve her yönden bana doğru gelen *hobyah* sürüsüyle yüzleştim. "*Hobyah!*" diye bağırarak üstüme geliyorlardı. "*Hobyah hobbyah hobbyah!*" Üzerime mızraklar uçarken çoğundan kaçınmayı ya da

kılıcımınla engellemeyi başardım, çok yakınımın gelen *hobyah*'ları ise kılıcımınla deşiyordum. Semenderler, kurbağalar ve yılanlar ayağımın etrafında çoğalıyordu ama sürekli daha fazla saldırgan geliyor, ağaçlardan *hobyah*'lar düşüyor, sudan *hobyah*'lar çıkıyor ya da çatıya tırmanıp bana arkadan saldırmaya çalışıyorlardı.

Aniden koca, siyah bir kuş kulübenin arkasından tüylü kanatlarıyla ortaya çıkıverdi. Öfkeyle gıklayarak büyük bir hızla pike yaptı, pençelerini bir *hobyah*'a geçirdi ve onu ormana fırlattı. *Hobyah* mücadele etmeye çalıştı fakat çığlıklar içinde uçtu. Diğerleri tıslayıp hırladıkları sırada Ariella yanıma geldi.

“Bir planın olduğunu umuyorum,” dedi. Bir dolu kurbağa ve yılan aniden ağaçlardan yağmaya başladığında solgun ama sakın görünüyordu. Puck kulübenin çatısına büyük bir gürültüyle indi, hançerleri elindeydi. Ariella'ya gülümsedim.

“Her zaman.” *Hobyah* sürüsü tekrar ilerlemeye başladığında, iki parmağımı ağzıma koydum ve sağır edici bir ıslık çaldım.

Aniden bir kükreme havada yankılandı. *Hobyah*'lar korkuyla geri çekildi, etrafa dağıldı ve gözleri dehşetle kocaman açıldı.

Kurt kükreyerek *hobyah*'ların ortasına atılınca yaratıklar panikle çığlık attı. “Köpek!” diye bağırdılar ve ellerini havaya kaldırıp dehşet içinde koşmaya başladılar. “Köpek! Köpek!”

Kurt dişlerini gösterdi. “Ben. Köpek. Değilim!” diye kükredi, en yakınındaki *hobyah*'a saldırıp kafasını ağzına aldı ve vahşice salladı.

Ariella'nın elini tutarak onu kenara çektim, Puck lanet okuyarak arkamızdan geliyordu. *Hobyah*'lar bizi durdurmaya çalışmadı. Birlikte kamptan kaçarken, Kurt'un kükremeleri ve *hobyah*'ların panik içindeki cıyıkları dinmiyordu.

“ASH,” DEDİ ARIELLA kolumu tutarak, “bekle! Takip edilmiyoruz. Bir dakika dur lütfen.”

Durdum, elimi en yakınimdaki ağaca koyup altımda dönen zemini durdurma isteğimi baskıladım. *Hobyah* köyündeki kaos arkamızda kalmıştı ama bu yaratıklardan olabildiğince uzaklaşmak, tekrar peşimize düşmelerini engellemek istiyordum. Tabii Kurt bir tanesini bile canlı bırakırsa.

Hobyah şamanının tükürdüğü yerin acısı göğsüme ve omzuma yayılmıştı. İçimi kemiren acıyı görmezden gelerek soğuk, yosunlu bir ağaç gövdesine yaslanıp zihnimi toparlamaya çalıştım. Ağaçlar devasaydı, kadimdi ve gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum; davetsiz misafirlerden hoşlanmıyorlardı.

“Evet, bu da oldukça eğlenceli bir anı oldu.” Puck derin bir nefes alıp vererek elini saçma götürdü. “Tıpkı eski günlerdeki gibi. Tabii uyutulma ve kurtarılmak zorunda kalma kısımlarını atlarsak. Bunun acısı daha sonra çıkacak, kesin.” İnleyerek bir kayanın üzerine oturdu ve omzundaki bir yarayı ovaladı. “Peşimizden gelmen hoş hareketti, buz çocuk,” dedi ağır ağır. “Seni tanımasam, neredeyse bizi umursadığını sanacağım.”

Zorlama bir sırtışla ona baktım. “Seni kendim öldürmezsem tatmin olmam,” dedim ve Puck sırttı.

Soğuk bir el yanağıma dokundu. Ariella’nın ilgili gözlerine baktım. “Sen iyi misin?” diye sordu, diğer elini de alnıma koydu. Yumuşaklığı karşısında gözlerimi kapadım. “Sen yanıyorsun. Ne oldu?”

“Hastalık kokuyorsun, Prens,” diye gürlledi Kurt birden ortaya çıkarak. “Zayıflık gibi. Dünyanın Sonu’na bu şekilde varamazsın.”

“Şaman,” dedim. “Üzerime... tükürdü. Bana bir şey yaptı sanırım.” Göğsümdeki ve omzumdaki yanma uyuşukluğa dönüşüyor, tüm vücuduma yayılıyordu. Kolumu hissedemediğimi fark ettim.

“*Hobyah* zehri halüsinojeniktir,” diye devam etti Kurt du-
dağını bükerek. “Çok ilginç bir gece yaşayacaksın küçük Prens,
tabii uyanabilirsen.”

Ağaçlar garip bir şekilde hareket ediyor, yüzlerce yıllık yaşlı
devler, söğüt ağaçları gibi sallanıyordu. Görüntüyü netleştirmek
için gözlerimi sıkıca kapadım ve tekrar açtığımda sırtüstü yatı-
yordum. Minik ışıklar gözümün önünde dans ediyordu.

Birinin yüzünü gördüm, yıldız gibi parlak gözleri endişe
doluydu. Güzeldi, ete kemiğe bürünmüş bir hayal gibiydi. Ama
soluyor, gittikçe kararıyordu sonunda yalnızca bana bakan gözleri
kaldı. Sonra göz kırptılar ve dünya birden kararverdi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

RÜYALARDA

Neredeyim?

Sis etrafımı sarmıştı; zeminde kıvrılıyor, her şeyi beyaz bir örtü gibi kaplıyordu. Hava serin ve nemliydi, sabahın erken vaktlerinin sessizliği hâkimdi. Çam ve sedir ağacı kokusu aldım, sisin ötesinde bir yerlerden gelen hoş su sesini duydum. Çevremi tanıımıyordum ama her şey garip bir şekilde tanıdık geliyordu.

Yapacak başka bir şey olmadığından yürümeye başladım.

Sis yavaşça açıldı, çam ağaçlarıyla çevrili küçük, yeşil bir göl açığa çıktı. Ördeklerin hafif vaklamaları sessizlikte yankılanıyor, birçok yeşil ve kahverengi kuş, kıyıda duran solgun bir figüre doğru suyun üzerinden süzülüyordu. Durup birkaç derin nefes aldım, hareket edemiyordum; karşımdaki manzaranın kaybolup gideceğinden ve boşu boşuna gölgelerin peşinde koşacağımdan korkuyordum.

Altında kot pantolon, üzerinde beyaz bir tişört vardı. Atkuyruğu yaptığı saçları narin bir biçimde sırtına dökülüyordu. Vücudu incecikti, enerji doluydu. Ekmek kırıntılarını suya fırlatırken parmakları oldukça hızlı çalışıyordu. Bir parıltı vardı üzerinde, büyü ve güçle harmanlanmış bir ışık halesi titreşiyordu. Göl ve ağaçların karanlığına karşın oldukça parlak, hayat dolu ve canlı görünüyordu, gölgelere karşı yanan bir ışık gibiydi.

Bir süre onu yalnızca izledim, suya ekmek kırıntılarını atan, attıklarının etrafına ördekler doluşunca gülümseyen kıza baktım. Bunun gerçek olmadığını biliyordum; gerçek Meghan güçlü Demir Kraliçe olarak Demir Diyar'daydı. Bunun bir rüya olduğunu biliyordum, belki de ölmüştüm ve solup gidiyordum ama henüz farkında değildim. Fakat onu görmek hâlâ kalbimin deli gibi çarpmasına sebep oluyordu, onu kendime çekmek ve ışığının beni tüketmesine izin vermek istiyordum. Benden hiçbir şey kalmayana dek yakmasına izin versem çok mu kötü bir son olurdu?

Beni duymuş ya da varlığını hissetmiş olmalıydı çünkü döndü ve mavi gözlerini kocaman açtı. “Ash?” diye fısıldadı ve gülümsemesi yüzüne güneş gibi yayılıp içimi ısıttı. “Burada ne yapıyorsun?”

Ben de gülümsemekten kendimi alamadım. “Bilmiyorum,” dedim ve uzattığı elini tutarak beni kendine çekmesine izin verdim. “Bence... bu bir rüya.” Kollarını belime doladı, ben de aynısını yaparak gözlerimi kapadım. Yanan bir ateş yoktu, beni toza dönüştüren bir ışık alevlenmiyordu, yalnızca kollarımın arasındaki Meghan'ı hissediyordum. “Ama bir daha uyanmazsam çok mutlu olacağım.”

Kaşlarını çatattığını hissettim, bana bakmak için geri çekildi ve başını eğdi. “İlginç. Bunun benim rüyam olduğunu sanıyordum.”

“Belki de öyledir.” Düşünmekte zorlanıyordum. Önümde oluşu, ellerinin sırtımda dolanışı dikkatimi dağıtıyordu. “Belki gerçekten burada değilim ve uyandığında her şey yok olacak, ben dâhil.” Beni daha sıkı tutunca gülümsedim. “İki türlü de umurumda değil.”

Zihnimin derinliklerinde bir şey beni rahatsız ediyordu, unuttuğum önemli bir şey vardı, pencereye doğru uçuşan kuşlar gibi bilincimi zorluyordu. Sabırsız bir şekilde onu geri iterek zihnimin karanlık bir köşesine gömdüm. Her neydiyse hatırlamak istemiyordum. Şimdi değil. Önümdeki kızdan başka bir şey görmek, hissetmek ya da düşünmek istemiyordum.

Onu öpmek için eğildiğimde, elini tişörtümden içeri soktu ve narin parmakları çıplak tenimde dolaşmaya başladı. O andan sonra her şeyi unutmak oldukça kolaydı.

GÖLÜN KIYISINDAKİ soğuk çimenlikte uzanıyorduk, Meghan bir ağaca yaslanmıştı, ben de kucagında yatmış, bulutlara bakıyordum. Parmakları saçımda şekiller çizerek dolaşırken ben de mutlu bir şekilde uyukluyordum, yerimden kıpırdamaya niyetli değildim. Eğer öldüysem ve bu yokluksa, hiçbir itirazım yoktu. Eğer uyuyorsam da, uyanmak gibi bir isteğim yoktu.

“Ash?”

“Hımm?”

“Onca ay boyunca neredeydin? Yani...” Tereddüt etti, bir tutam saçımı alıp parmağına doladı. “Demir Diyar’a gelemediğini biliyorum ama kimse sana dair bir iz bulamadı, hiçbir yerde. Ya da Puck’a dair. Siz ikiniz neler yapıyordunuz?”

“Ben... bir şey arıyordum sanırım.” Uzandım ve elini tutarak dudaklarıma getirdim. “Şimdi hatırlayamıyorum.”

Parmaklarını çekip yanağıma yöneldi. Gözlerimi kapadım, kendimi ona bıraktım. “Önemli bir şey miydi?”

“Belki.” Gerçek şuydu ki bu konu hakkında düşünmek istemiyordum. Burada mutluydum. Bu vadinin, bu küçük rüya ya da gerçeklik köşesinin ötesinde her ne olursa olsun bilmek istemiyordum. Çok şey hatırlayamıyordum ama ötesinde acı olduğundan emindim. Ve bundan yorulmuştum. Varlığımın çoğu acıyla, boşlukla ya da kayıpla örülüydü. Meghan buradaydı. Mutluydum. Şu an ihtiyacım olan her şeye sahiptim.

Meghan muzip bir tavırla parmağını alnımda oynattı. “İkimizden birinin uyanmak zorunda olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye sorunca sızlandım ama gözlerimi açmadım. “Sen mi benim hayalimin içindesin, yoksa ben mi seninkindeyim bilmiyorum ama eninde sonunda bu bitecek.”

Ona bakabilmek için dizlerimin üzerine kalktım ve ona daha çok yaklaşırken gözlerini kırpıştırdı. “Gitmek zorundaysan gidebilirsin,” dedim bir saç tutamını alıp kulağının arkasına atarken. “Ben bir yere gitmiyorum. Geri döndüğünde burada olacağım.”

“Hayır, Ash,” dedi yeni bir ses, huzur dolu anı bozarak. “Kalamazsın.”

Meghan ve ben ürpererek gizli dünyamıza giren bu davetsiz misafiri görmek için döndük. Birkaç metre ötede Ariella duruyordu, sisin içine gizlenmişti, bizi izleyen yüzü asıktı.

“Seni bulmak bir hayli zor oldu, Ash,” dedi, sesi yorgun geliyordu. “Seni kâbuslarda bulamayınca neredeyse pes edecektim. Başka birisinin rüyasında seni aramayı düşünmemiştim ama buraya gelmen mantıklı.”

“Ne istiyorsun?” Meghan kraliçe asaletiyle ayağa kalktı, sakın ve telaşsızdı. Benim önüme geçerek Ariella’yla yüzleşti, o

tanıdık, koruyucu tavrını sergiledi. Demir Kraliçe *beni* koruyordu. “Kimsin sen?”

“Beni tanıyorsun Meghan Chase.” Ariella bir adım ilerledi, sisin içinden geçerek önümüze geldi. “Ben unutulmuş, terk edilenim... sen işlere dâhil olmadan önce Ash’in bildiği kadını.”

Meghan hareket etmedi ama durumu anladığı anda yavaşça nefesini tuttuğunu gördüm. Nefes alırken, “Ariella,” dedi ve o tek, sessiz kelimedeki karmaşık duyguları hissettim. “Bu da başka bir rüya mı Ash? Onu buraya sen mi getirdin?”

“Hayır,” dedi Ariella ben cevap vermeden. “Ben bir rüya değilim. Bir anı değilim. Senin kadar gerçekim, Demir Kraliçe. Onca yıl önce ölüm beni yanma almadı.”

“Yeter,” dedim, zihnindeki sisten kurtuluyordum nihayet. Anılar hızla zihnime hücum etti; biliciyi bulmak, Rüyalarda Nehri’ndeki ölümcül yolculuk, bir ruh arayışı. İkisinin arasına geçtim ve bakışlarının beni binlerce bıçak gibi deldiğini hissettim. “Ari,” dedim onunla yüzleşerek, “burada ne yapıyorsun? Ne istiyorsun?”

Ariella gözlerini kıstı. “Seni bu rüyadan çıkarmak için geldim,” diye cevapladı Meghan’a kısa bir bakış attıktan sonra. “Vücudun çok hasta Ash ve *hobyah* şamanının laneti seni uykuya hapsedmeye çalışıyor. Buraya nasıl geldiğini bilmiyorum ama bize geri dönme vaktin geldi.”

Arkamda Meghan’ın sırtımı yakan bakışlarını hissedebiliyordum. “Sen şimdi... onunla mısın?” diye sordu, ses tonu suçlayıcı değildi... henüz. “Onun yaşadığını... ne kadardır biliyorsun?”

“Çok olmadı,” diye cevapladı Ariella. “Henüz birlikte çok vakit geçiremedik.”

“Ari!” Ona bakmak için döndüm. Dediğinden pişman olmamış bakışlarla bana karşılık verdi, gümüş benekli gözlerine hüznün

hâkimdi. O anda daha önce hiç göstermediği kıskançlığını gördüm, böyle olması gerektiğini bildiği halde bir başkasını seçmiş olmamın verdiği acıyı. Bu belki de onda gördüğüm ilk çirkin duyguydu. Sinirim yok olup gitti. Bunu ona ben yapmıştım. Bana her şeyini vermişti ve ben ona sırtımı dönmüştüm.

“Anlıyorum,” diye fısıldadı Meghan, neredeyse sesi titriyordu. Solduğunu hissedebiliyordum, varlığı bizi çevreleyen rüyayı terk ediyordu. “O halde... ben ikinizi yalnız bırakayım.”

“Bu gerekli değil, Demir Kraliçe.” Ariella başını salladı. “Gerek yok. Buraya Ash’i kâbuslardan çıkarmak için gelmiştim ama bu sizin rüyanız, onun değil. Uyandığınızda rüya kaybolacak ve o da bize dönecek. Buraya davetsiz geldiğim için özür dilerim.” İkimize birden başını eğerek sisin içinde birkaç adım geriledi ve yok oldu.

Demir Kraliçe’yle tekrar yalnız kalmıştım, nefesimi tuttum, soru yağmuruna tutulmayı, patlamasını bekliyordum. Ama Meghan derin bir nefes aldı ve gözlerini kapadı. “Gerçekten o muydu?” diye sordu, hâlâ bana bakmıyordu. “Ariella... Gerçekten yaşıyor mu?”

Bizi ayıran boşluğu aşarak eline uzandım. Parmaklarını elime alınca gözlerini kırptırıp şaşkınlıkla bana baktı. “Düşündüğün gibi değil,” dedim. “Lütfen beni dinle.”

Meghan bana üzgünce gülümsedi. “Hayır, Ash,” diye fısıldadı. “Belki... belki de en iyisi budur.” Hareket etmese de uzaklaştığını hissediyordum, beni bırakıyordu.

“Meghan...”

“Ben Demir Kraliçe’yim,” dedi sertçe. “Ne istersem isteyeyim, bu gerçek değişmeyecek. Ve sen hâlâ Kış Divanı’nın bir parçasısın. Demir Diyar’a gelsen bile ölebilirsin. Birlikte olamayız ve imkânsız dilemenin bir anlamı yok. Umut etmem bencilce.” Son cümlesinde sesi titredi ama derin bir nefes alıp bana baktı.

“Belki... yola devam etmenin zamanı gelmiştir. Mutluluğu başkasında aramalısın.”

Ona söylemek, ne yapmaya çalıştığımı açıklamak istedim. Ruhumu kazanmak için uğraştığımı anlatmak istedim. Onun için Dünyanın Sonu’na gidecektim. Eğer birlikte olmamız için bu gerekiyorsa ölümlü olacaktım. Ona o kadar çok anlatmak istedim ki... Ama aynı zamanda başarısızlığa uğrarsam umutlarını yıkmaktan korktum. Benim için endişe etmesini ve hiçbir zaman ortaya çıkmayacak birini beklemesini istemedim.

“Şimdi mutlu olma şansın var,” diye devam etti Meghan ve mavi gözleri yaşlarla doldu ama başka bir yöne bakmadı. “Ash, bu *Ariella*, onca yıldır özlediğin aşkın. Eğer gerçekten geri döndüyse, kader ikinize bu şansını verseyse ben... ben yolunuzda engel olmayacağım.” Bir damla yaş yanağından süzüldü ama hâlâ bana bakıyor ve gülümsüyordu. “Bizim yaşadığımız bir rüyaydı, güzel bir rüyaydı ama rüyaydı. Artık uyanma vaktimiz geldi.” Karşı çıkmak için derin bir nefes aldım ama parmaklarını dudaklarıma koyup beni susturdu. “Gözlerini kapa.”

Bunu yapmak istemedim. Gerçek olmadığını bilsem de, bu rüyada kalmak istiyordum, en az bir ruh bulmayı istediğim kadar. Ama gözlerimin kontrolsüzce kapandığını ve bir an sonra dudaklarının dudaklarıma değdiğini hissettim; tüy gibi hafif bir dokunuş içime işledi. “Hoşça kal Ash,” diye fısıldadı. “Mutlu ol.”

VE UYANDIM.

Sırtüstü yatıyor, dallarla örülü bir tavana bakıyordum, yaprakların arasından incecik bir ışık içeri süzülüyordu. Solumda bir yerlerde bir atış çatırdıyordu, dumanın kokusu havayı kaplıyor, boğazımı kaşındırıyordu.

“Günaydın, uyuyan güzel.”

Zihnimde Puck'ın sesi yankılandı. İnleyerek oturmaya çalıştım ve gözlerimi ovaladım. Tenim nemli ve soğuktu, vücudum susuzluktan kurumuştı. Daha çok içimde bir oyuk, boşluk hissettim, göğsümdeki donuk acı ise bana neden herkesten uzaklaşıp duygularımı dondurduğumu hatırlatmıştı. Canım acıyordu, sevdiğim kızın bir kez daha gitmeme izin verdiğini bilmek canımı acıtırdu.

Ariella ve Kurt görünürlerde yoktu ama Puck küçük kamp ateşinin önündeki kütükte oturuyor, alevlerin üstünde mızrağa geçirilmiş yağlı mantarları yavaşça çeviriyordu. Karşısındaki kayada da Grimalkin uzanıyordu; ayaklarını altına almış, halinden memnun mırıldanıyordu.

“Tam zamanında uyandın, buz çocuk,” dedi Puck arkasını dönmeden. “Biraz inleme ya da horlama falan bekliyordum ama sen ölü gibi yattın. Rüyanda konuşmadın bile, yani sana daha sonra işkence edebilmem için bana malzeme de vermedin. Hiç eğlenceli değildi.”

Ayağa kalktım, yerin dönmesinin durması için biraz bekledim. “Ne kadardır baygınlığım?” diye sordum ateşe doğru ilerlerken.

“Söylemesi zor.” Puck yanma gidince bana bir mantar kebabı uzattı. “Güneşi çok uzun zamandır görmedim. Derin Yabanıl'ın bayağı derinlerine inmiş olmalıyız.”

“Diğerleri nerede?”

“Kurtadam avlanıyor.” Puck bütün bir mantarı ağzına attı ve sanırım çiğnemedi yuttu. “Galiba beyaz yer mantarlarıyla yaptığım kebapları beğenmedi. Bunları bulmak ne kadar zor, biliyor musun? Tüy yumağı da burun kıvrıdı. Seçici, nankör hayvanlar.”

Grimalkin gözlerini açmadan homurdandı. “Ben mantar yemem, Goodfellow,” dedi kibirli ses tonuyla. “Ve bu mantarlardan o

kadar etkilendiysen, şuradaki geyik gübresindeki zehirli mantarları yemekten de çekinme lütfen.”

“Ah, pekâlâ, iğrenç.”

Tadına bakmadan mantarları yuttum, zihnim çok uzaklarda olsa da vücudum yemeğe ihtiyaç duyuyordu. “Ariella nerede?” diye sordum çubuğu tekrar ateşe atarak.

Puck başıyla alev ışığının ulaştığı en uç noktayı işaret etti. Ariella bir kayanın üzerine tünemişti, sırtı bize dönüktü. “Sen kendine gelmeden birkaç dakika önce oraya gitti,” dedi Puck yavaşça ve gözlerini kısarak bana baktı. “Peşinden gitmek istedim ama bir süre yalnız kalmak istediğini söyledi.” Bakışlarının keskinleştiğini hissettim. “Ona ne söyledin, Ash?”

Dağılmış bir haldeydim, öyle çok yöne çeğiştiriliyordum ki parçalara ayrılacağımı hissettim. Meghan’ın son sözleri, Ariella’nın gözlerindeki kıskançlık, kaybettiğim kız ve istediğim ama sahip olamadığım kız arasındaki çizgide yürümek hâlâ beynimi kemi-riyordu. Ari rüya dünyasında Meghan’ı açıkça kıskırtmış olsa da onun acısını görmezden gelemezdim.

Puck’ı boş vererek, Ariella’nın yanına doğru yürüdüm. Başını eğmişti, gümüşü saçları parlayan bir perde gibi yüzünü kapatıyordu. Yaklaştığımda başını kaldırdı ama bana bakmadı.

“Demek oydu.”

Duraksadım. Sesi sakindi, hiçbir duygu barındırmıyordu, ne hissettiğine dair hiçbir ipucu vermiyordu. Nasıl devam edeceğimden emin olamayarak basitçe cevapladım: “Evet.”

Birkaç kalp atışı süresince sessiz kaldık. Tekrar konuşmaya başladığında gülümsemesini duyabiliyordum ama içinde sonbahar yaprakları gibi bir burukluk barındırıyordu. “Onu neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyorum.”

Gözlerimi kapadım. “Ari...”

Ben daha fazla konuşmadan ayağa kalktı ama arkasını dönmedi. “Biliyorum. Özür dilerim, Ash. Ben...” Sesi kesildi, saçını geriye attı, daha çok kendi kendine konuşur gibiydi. “Bu kadar zor olabileceğini düşünmemiştim.”

Titrek gölgelerde onu izledim; alev ışığının gümüş rengi saçlarını parlatışım, vücudunun narin ve kendinden emin bir şekilde hareket edişini. Ve aniden ona onca yıl neden âşık olduğumu hatırladım. Benim genç, kibirli bir prens olduğum günlerdeki kadar güzeldi, mükemmelliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Meghan’ın bana ne dediğini hatırladım: Kader bize bir şans daha vermişti, Ariella hayatıma geri dönmüştü ve şimdi mutlu olabilirdim.

Ariella’yla mutlu olabilir miydim?

Başımı salladım, daha fazla kıskırtıcı olmalarına izin vermeden düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım ama özümden bir parça daha parçalanıp gitti. Dişlerimi sıkarak bir önemi olmadığını fark ettim. Duygularım ne yönde olursa olsun yolculuğumdan vazgeçemezdim. Meghan’a dönmenin bir yolunu bulacağıma dair yemin etmiştim ve sözüme bağlıydım. Aradığım şeyi bulmak imkânsız olsa da geri dönemezdim. Artık Meghan beni beklemiyor olsa da; bana elveda demiş, gitmeme izin vermiş olsa da bunu yapamazdım. Şimdi pes edemezdim.

Ölecek ve yanımdaki herkesi de beraberimde ölüme götüreceksam da.

“Sonunda uyandın demek?” Kurt gölgelerin arasından belirdi, âdeta gecenin bir kısmı ete kemiğe bürünmüş gibiydi. “Sen uyurken boğazını kesip, seni çektiğin acılardan kurtaracaktım küçük Prens. Uyumanı izlemek çok sıkıcıydı.” Pençelerini yaladı, tüylerinin bir kısmı kızıla boyanmıştı, sonra dişlerini gösterdi.

“Burada yeterince vakit kaybettik ve sıkılmaya başladım. Sınav Sahası’na ulaşmak istiyor musun, istemiyor musun?”

“İstiyorum,” dedim Puck elinde mantar kebablarla yanımıza gelirken. “Yola koyulma vakti geldi. Buradan nereye gidiyoruz?”

Ariella gözlerini kapadı. “Rüyalar Nehri’ni takip edeceğiz,” diye mırıldandı, “Fundalık’ı geçeceğiz, son bariyere ve Dünyanın Sonu’na ulaşana dek. Onun ardında Sınav Sahası bizi bekliyor olacak.”

“Çok kolaymış gibi söyledin.” Puck içini çekti, bir kebabı daha ağzına soktu. “Fundalık’ı geçeceğiz diyorsun. Sonra da Dünyanın Sonu’nu. *Bu* ne kadar vaktimizi alacak?”

“Ne kadar olursa,” dedim sertçe. “Devam edecek gücüm olduğum sürece gideceğim. Ama bu geri kalanınızın da aynısını yapması gerektiği anlamına gelmiyor.” Gruba baktım, yoldaşlarımın bakışlarına karşılık verdim tek tek. “Buradan sonra,” dedim, “yol daha da tehlikeli olacak. Benimle kalın demeyeceğim. Fundalık’ın ötesinde, Dünyanın Sonu’nda ne olduğunu hiçbirimiz bilmiyoruz. Eğer geri dönmek istiyorsanız, bunu şimdi yapın. Sizin hakkında düşüncelerim değişmeyecek.” Ariella’yla bakiştık. “Etrafımda olmak çok tehlikeliyse ya da zorsa ya da acı veriyorsa tek başıma da devam edebilirim.”

Elimde olsa seni alınyazımdan kurtarırdım. Tekrar ölmeni izleyemem.

“Hmm. Hey buz çocuk, şunları birkaç saniyeliğine tutar mısın?” dedi Puck ve mantar kebabları uzattı. Kaşlarımı çatarak çubukları elime aldığım anda Puck enseme bir şaplak indirdi, çok sert değildi ama beni bir adım öne ittirecek kadar etkiliydi. “Böyle kaderci konuşmaları bırak,” dedi, homurdanarak ona döndüğümde. “Burada olmak istemeseydim, olmazdım. Ve tüm

bunları tek başına yapamayacağını biliyorsun, buz çocuk. Er ya da geç bize güvenmeye başlaman gerekecek.”

Acı acı ve dalga geçercesine güldüm. “Güven,” dedim doğruca. “Güven iki tarafın karşılıklı inancını gerektirir, Goodfellow.”

“Yeter!” Kurt hırlayıp dişlerini gösterdi. “Vakit kaybediyoruz. Ayrılmak isteyen varsa ayrılın. Ancak sanıyorum ki herkes kalıyor, değil mi?” Kimse karşı çıkmadı, Kurt homurdandı. “O halde gidelim. Neden şu iki bacaklılar dikilip de konuşmaya bu kadar meraklı, hiç anlamıyorum.”

“İlk kez köpekle aynı fikirdeyim.” Üstümüzdeki daldan duyulan, Grimalkin’in sesiydi. Altın rengi gözler bize bakıyordu. Kurt hırladı, tüyleri kabardı. Kedi onu görmezden geldi. “Rüyalar Nehri’nden geçerek Fundalık’a varacaksak, önce nehri bulmalıyız,” dedi ve pençelerini dala geçirdi. “Bölgeyi en iyi köpek bildiğine göre, belki bu konuda faydalı bir şeyler yapıp bizi oraya götürebilir. Yoksa yanımızda dolaşmasının bir anlamı yok.”

Kurt hırladı, kasları gerildi, kedinin ardından ağaca tırmanmak ister gibiydi. “Bir gün seni toprak üstünde yakalayacağım kedi,” dedi dişlerinin arasından. “Ve ben kafanı koparana dek geldiğimi bile anlamayacaksın.”

“İnsanlar daha ateşi bulmadan önce de aynı şeyleri söylüyordun, köpek,” diye karşılık verdi Grimalkin, hiç rahatsız görünmüyordu. “Beni pek endişelendiremediğin için üzgünüm.” Ve yaprakların arasında gözden kayboldu.

ONUNCU BÖLÜM

UNUTULANLAR

“Merak ediyorum,” dedi Puck yanımda yürümeye başlayarak. Daha önce hiç görmediğim kadar büyük bir ormanda Kurt’u takip ediyorduk. Ağaçlar öyle devasaydı ki dalların tepesi görünmüyordu, gövdeleri öyle genişti ki bir düzine insan etrafını çevrelemeye yetmezdi. Işık saçan çiçekler ve mantarlar ormanın bu kısmında yoğunlaşmıştı, tüm renk tayfı yumuşak bir şekilde kendini gösteriyordu. Toprak ne zaman üstüne basılsa mavi-yeşil parlayan ayak izlerinin kaldığı ve tepelerinde hayaletimsi helikopter böceklerinin dolanmasına sebep olan, süngersi bir tür yosunla kaplıydı. Kurt enerjik bir şekilde bu parlak ormanda yol alıyor, ara sıra arkasına dönüp bize bakıyor, ona göre yavaş ilerlememizden rahatsız olduğunu belli ediyordu. Puck ve ben arkasında ilerliyorduk, Ariella da bir gölge kadar sessiz bir şekilde peşimizden geliyordu.

İyi olduğunu söylemiş olsa bile, onun için olan endişelerim içimi kemiriyordu. O rüya karşılaşmasından ve garip konuşma-

mızdan sonra normalden farklı olarak mesafeli ve içine kapanmış görünüyordu. Attığı her adımda daha çok gölgeye benziyor, daha da silikleşiyordu. Sonunda vadideki sis gibi solup gideceğinden korktum. Onunla konuşmaya çalışmışım ama gülümseyerek sorularıma cevap verip iyi olduğunu söylese de, gözlerindeki o bakış beni delip geçiyordu.

Meghan'ı da kafamdan atamıyordum. Keşke ona görevimi anlatsaydım. Keşke daha çok şey söyleyip daha çok tartışsaydım. Belki o zaman ayrılırken ki sözlerimizi düşündüğümde göğsümdeki oyuk bu kadar canımı acıtmazdı. Çoktan hayatına devam edip beni unutmuş muydu? Onun durumunu göz önünde bulundurduğumda dedikleri mantıklı geliyordu ama onun başka biriyle olabileceğini düşününce unutmak için birini dövmek, öldürmek istiyordum. Meghan ve Ariella arasında ikiye bölünmüştüm.

Bu yüzden Puck yüzünde pis bir sırıtışla bela ararcasına bir yerlerden fırladığında konuşma havasında değildim. Soracağı sorudan hoşlanmayacağımı biliyordum ama yine de sorduğu soru beni şaşırtmıştı: “Peki, Meghan, Ariella'yı gördüğünde ne dedi?”

Ona keskin bir bakış atınca Puck sırttı. “Haydi ama buz çocuk. Ben aptal değilim. Neler olduğunu çözecek kadar parçaları bir araya getirebiliyorum. Ne dedi?” Ben cevap vermeyince uzanıp omzumdan tutarak beni çevirdi. “Hey, ben ciddiym Prens!”

Aniden kafasını koparma niyetiyle kılıcımı savurarak döndüm. Puck çoktan hançerini çekmiş, hamlemi engellemişti ve iki bıçak tiz sesler ve kıvılcımlar çıkararak çarpıştı.

Puck çarpışan bıçakların üzerinden bana öfkeyle baktı, gözleri karanlık ve soğuktu, benim yüz ifademi yansıtıyordu. Helikopter böcekleri etrafımızda dolanıyordu ve orman Puck'ın alnına savaş boyası sürmüş gibi değişik renkte ışıklar yansıtıyordu. “Arada

kalıyorsun, Ash,” dedi sessizce, gözleri etrafındaki ağaçlar gibi parlıyordu. “Ariella’ya nasıl baktığını gördüm. Ne istediğini bilmiyorsun ve bu kararsızlık seni ve seninle birlikte bizi mahvedecek.”

“Sana buradan gitme şansı tanıdım,” dedim suçlamayı duymazdan gelerek. “Seni burada tutan yok. Arkadya’ya geri dönebilirdin, Puck. İstiyorsan, burayı terk edebilirdin...”

“Hayır.” Puck’ın gözleri kısıldı ve yeşil birer çizgiye dönüştü, dişlerinin arasından konuşuyordu. “Meghan’a seni burada bir başına bıraktığımı ve başına neler geldiğini bilmediğimi söylemek için geri dönmeyeceğim. Eğer dönersem, bu senin sonsuza dek ortadan kalktığını söylemek için olur... ya da hiç dönmem.”

“Anlıyorum.” Neşesiz bir şekilde gülümsedim. “Başarısız olmamı istiyorsun. Ölürsen, Meghan’ın yanında olacaksın. Geri dönmemi istemiyorsun.”

“Ash! Puck!” Ariella bembeyaz, korku dolu yüzüyle yanımıza koşup konuşmamızı böldü. “Kesin şunu! Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?”

“Bir şey yok Ari,” dedi Puck gözlerini benden ayırmadan. “Buz çocuk ve ben yalnızca konuşuyoruz, değil mi buz çocuk?”

Bir süre daha Puck’a baktıktan sonra kılıcımı kınına sokarak geri çekildim. Puck sırtıttı ama gözlerindeki ifade bana bu konunun henüz kapanmadığını söylüyordu.

Kurt dönüp yanımıza gelerek, “İkinizin dalaşması bittiyse,” diye gürlledi, öfkesi ses tonundan anlaşılıyordu, “varmak üzereyiz.”

DERİN YABANIL’IN DERİNLİKLERİNDE, Rüya Nehri kara gökyüzünü yansıtan, kapkara suyla dolu, geniş ve uykulu bir kanal gibi genişlemişti.

Kurt, cam gibi görünen yüzeyin kıyısında suya taş atmaya hazırlanan Puck'ı uyardı: "Yerinde olsam kıyıya o kadar yakın durmazdım. Nehrin kâbus kısmına hâlâ çok yakınız ve kötü bir şey tarafından suya çekilmeni istemeyiz. Tekrar peşine düşmek istemiyorum."

Puck sırtıttı ve aynaya benzer yüzeye taşı fırlattı. Taşın beş kez sektiğini gördüm, sonra sudan devasa, pullu bir şey çıkarak taşı suyun derinliklerine çekti.

Kıydan uzaklaştık.

"Fundalık'a ne kadar kaldı?" diye sordum Ariella'ya, kıydan birkaç metre uzakta, bir kayanın üzerinde oturuyor, yorgun görünüyordu. Grimalkin de yanma oturmuş, ön patisini yalamakla meşguldü. Kurt, kediye bakarak ağzını oynattı ama üzerine atlamadı. Demek ki tekrar birbirlerinin varlığından habersizmiş gibi davranmaya karar vermişlerdi.

"Emin değilim," dedi Ariella, transa girmişcesine nehre bakıyordu. "Uzunca bir yolumuz var sanırım. Ama en azından kaybolmayacağız. Yalnızca nehri takip etmemiz gerek... sonuna kadar."

"Keşke bir teknemiz olsaydı," diye mırıldandı Puck ve nehre bir taş daha fırlattı. Sudan tekrar pullu bir şeyler yükselince Puck irkildi. "Belki de olmasa daha iyi. Dev yılan balıkları ve kana susamış mızraklı semenderlerle son maceramız çok da iyi gitmemişti. Daha iyi bir fikri olan yoksa sanırım Dünyanın Sonu'na yürüyerek gideceğiz."

Karanlık vücut hatları ay ışığıyla belirginleşen Kurt olduğu yere oturarak gözlerini suya dikti. "Bir başka tekne daha var," dedi sakince. "Onu birkaç kere görmüştüm. Hiçbir zaman üzerinde birini görmediğim bir tekne, hep aynı yöne gidiyor. Hiçbir

zaman durmuyor ve nehir kâbusları da onun varlığından habersiz gibi görünüyor.”

“Hımm, hayalet tekneden bahsediyorsun,” dedi Grimalkin ve yalanmasına ara vererek kafasını kaldırdı. “En çok bilinen efsanelerden biri. Kırk Cam Denizi’nde dolanan buna benzer bir tekne var, insan kemiklerinden yapılmış bir korsan gemisi. Ya da onun gibi bir şey.” Havayı koklayıp başını salladı. “Bazı efsanelere göre, hayalet gemi ne zaman ihtiyaç olsa kendini gösteriyormuş.”

“Eee, şu anda bizim ihtiyacımız var,” dedi Puck nehre göz gezdirerek. “İhtiyacımız var çünkü Fundalık mıdır, Dünyanın Sonu mudur artık her neresiyse, oraya ne kadar süreceğini bilmediğimiz bir yol boyunca nehir kenarında yürümek istemiyorum.” İki elini ağzına götürerek bağırdı: “Beni duyuyor musun gemi? İhtiyaç ediyoruz! Buraya! Sana şu an ihtiyacımız var!”

Grimalkin kulaklarını düzleştirdi ve bana baktığı sırada Kurt tüylerini kabarttı. “Birileri boynunu koparmadan bu kadar uzun süre hayatta kalmayı nasıl başardı bu çocuk?”

“İnan bana, ben de aynı şeyi merak ediyorum.”

“Tekne bize gelecek,” dedi Ariella ve herkes dönüp şaşkın gözlerle ona baktı. O ise nehre bakıyordu, uzaklara... kilometrelerce ötedeydi gözleri. “Onu gördüm. Hayalimde. Zamanı geldiğinde ortaya çıkacak.”

“Peki ne zaman?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Ama burada değil. Tekneyi uzun mu uzun bir iskelede gördüm. Tüm bildiğim bu.”

“Pekâlâ...” diye içini çekti Puck ve yerden bir taş daha aldı. “Sanırım bir tür liman arıyoruz. Nerede bulabileceğimizi bilen var mı?”

Kimse cevap vermeyince Puck tekrar içini çekti. “O halde taban tepmeye devam.”

NEHRİN BİZİM TARAFIMIZDAKİ ORMAN çok geçmeden, neredeyse bir kapının çarpması gibi hızla değişti. Işıklar söndü. Ağaçlar büklüm büklüm olmaya başladı; normal ağaçların eğrilmiş versiyonları gibiydiler ve rüzgâr olmamasına rağmen dallar çatırdayıp gıcırdıyordu. Yıldızlar kayboldu ve nehir daha da karardı, bulutların arasından kan çanağına dönmüş yalnız bir göz gibi görünen mide bulandırıcı kırmızı aydan başka bir şeyi yansıtmıyordu artık. Nehrin kâbus bölümünden henüz çıkmadığımızı fark ettim ve sulardan ya da ağaçlardan herhangi bir şeyin çıkmamasını umdum.

“Ormana o kadar uzun süre bakma Prens,” dedi Kurt çalıların arasında bir şey hışırdadığı sırada. “Doğrudan göz teması, orada yaşayanların dikkatini üzerine çekmene sebep olur. Ve pek hoş şeyler değiller, güven bana.”

“Senden daha korkutucu olduklarını mı söylüyorsun?” diye dalga geçti Puck ve Kurt ona tüm dişlerini gösteren ürkütücü bir bakış attı.

“İnsanların korku ve kuşkularından doğdum ben,” dedi Kurt, bundan gurur duyuyormuşçasma. “Onların hikâyeleri, efsaneleri bana güç verdi. Ama bunlar insanların kâbuslarındaki canavarlar; saf, bilinçsiz, dehşet saçan karabasanlardan doğdular. Sürünerek şu nehirden çıkıp ormana kaçıyorlar ve orman insanların en çok korktuğu manzaralara bürünerek büzülüp değişik şekillere giriyor. Bu canavarlarla tanışmak istiyorsan, bakışlarını üstümüze çekmekten çekinme. Ama dikkat et de biriyle karşılaştığında kafayı sıyıрма.”

Puck homurdandı. “Lütfen ama... Kiminle konuştuğunu sanıyorsun? O insan kâbuslarının bazılarına ben *sebepe oldum*. Hepsini gördüm, kurtadam. Beni korkutacak bir şey yok... *aman!*”

Puck geri atıldı, neredeyse takılıp düşecekti. Grimalkin tıslayarak ortadan kayboldu, ben de kılıcımı çektim. Nehrin kıyısında beyaz, uzun parmaklı iki elinin arasında bir olta tutan, karmakarışık tüyleri olan bir yaratık bize bakıyordu.

Ona baktım. Periydi, peri olmak zorundaydı ama bunun gibisini daha önce görmemiştim. Bir vücudu yoktu, yalnızca dizlerine kadar uzanan kabarık beyaz saçlarıyla kocaman yuvarlak bir kafası vardı. Hayır dizler değil... *diz*. Devin bir tane uzun ve kalm bacağı ve zemini dev bir pençeymiş gibi kavrayan pis, sarı tırnaklı, koca, tombul bir ayağı vardı. Kulaklarının olması gereken yerden upuzun iki kol çıkıyordu ve birbiriyle alakası olmayan gözleri merakla bize bakıyordu.

Gerildim, devin atağına karşılık vermeye hazırdım. Tek bacağına kesebilirsem dev yarattığı yere sermek çok da zor olmazdı. Ama dev uykulu bir şekilde bize göz kırptı, sonra tekrar oltasının suyla buluştuğu nehre döndü.

Kurt hızlı hızlı soluyor ve ayağa kalkmış, paçalarındaki çamuru temizlemeye çalışan Puck’a sırtıyordu. Ariella soğukkanlılığını kenara bırakıp yanıma geldi, hiçbir şey olmamış gibi balık tutmaya devam eden garip yaratığa birlikte baktık. “Nedir bu?” diye fısıldadı kolumu tutarak. “Bunun gibi bir yaratık görmedim daha önce. İnsan kâbuslarından biri mi bu da?”

“Bu bir kâbus değil,” dedi Kurt, bizi izlemek için olduğu yere oturdu. “O bir peri, tıpkı sizin gibi ama bir ismi yok. En azından kimse hatırlamıyor.”

“Bunların soyunun tükendiğini sanıyordum,” dedi Grimalkin. Dalgaların kıyıya taşıdığı bir odunun üzerinde belirmişti, kuyruğundaki tüyler halen kendinin iki katı kadar kabarıktı. İlgisiz deve baktı ve burnunu çekti. “Bu sonuncusu olabilir.”

“Nesli tükenmekte ya da değil, bize yardım edebilir,” dedi Puck ve devin ağaç kalınlığındaki bacağına doğru yürüdü. “Hey, güdük! Evet, sen!” Devin bize bakmak için dönen koca başına seslendi. “Beni anlayabiliyor musun?”

Kurt şaşkınlık içinde Puck’a bakarak gözlerini kırıştırdı ve Ariella bana biraz daha sokuldu. Narin parmaklarını koluma geçirdiğini hissedebiliyordum, alışkanlıkla elimi kılıcıma götürdüm. “Seni devin ayağının altından kurtarmaya çalışmayacağım Good-fellow,” diye uyardım.

“Umurunda olmak beni çok duygulandırdı Prens,” diye karşılık verdi Puck, sonra başını uzatan devin bakışlarıyla buluşmak için birkaç adım daha attı. “Merhaba,” diye selamladı, neşeli bir şekilde el sallarken. “Bölmek istemeyiz ama birkaç soruya cevap vermen mümkün mü acaba?” Dev aynı şekilde bakmaya devam edince Puck gözlerini kırıştırdı. “Ah, evet için bir kez, hayır için iki kez başını sallla.”

Peri hafifçe hareket edince gerildim, Puck’a iğrenç bir hamamböceği muamelesi yapıp onu ezmeye kalkarsa atağa geçmeye hazırdım. Ama dev yalnızca oltasını nehirden çekti ve Puck’la yüzleşmek için döndü.

“Ne... istiyorsun?” diye sordu oldukça yavaş bir şekilde, sanki nasıl konuşulduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Puck’ın kaşları kalktı.

“Ah, demek konuşabiliyorsun. Harika.” Bana dönüp sırtıttı, keyifsizce ona baktım. “Biz şeyi merak ediyorduk,” diye devam etti Puck, deve en sempatik halini sergilemeye çalışarak, “Dünyanın

Sonu'na ne kadar yol var acaba? Yalnızca meraktan soruyorum. Buranın yerlisine benziyorsun, uzun süredir buralarda olmalısın. Ne dersin?"

"Ben... hatırlamıyorum," dedi dev, sanki böyle bir düşünce canını acıtmış gibi kaşlarını çatı. "Üzgünüm. Hatırlamıyorum."

"Ondan bir şey öğrenemeyeceksin Goodfellow," diye kükredi Kurt ayaklanarak. "Neden burada olduğunu bile hatırlamıyor."

"Ben... bir şey arıyordum," dedi dev, koca gözleri cam gibi oldu. "Nehirde... sanırım. Ne olduğunu unuttum ama... onu gördüğümde hatırlayacağım."

"Ah." Puck bir an hayal kırıklığına uğramıştı. "Peki ya bir tekne?" diye devam etti yılmadan. "Bir süredir buralardasın, nehirde bir aşağı bir yukarı giden bir tekne görmüş olmalısın."

Kurt başını salladı ve nehir kıyısına doğru ilerledi, belli ki konuşmadan sıkılmıştı. Ama dev kaşlarını çatıp düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Bir tekne. Evet... bir tekne hatırlıyorum. Hep aynı yöne gider." Gittiğimiz yöne doğru solgun parmağını kaldırdı. "Bu yönde. Bir kez duruyor, yalnızca bir kez, nehrin kenarındaki limanda."

Keskin bakışlarla deve baktım. "Nerede?"

Dev, kaşlarını iyice çatı. "Bir şehir? Bir yerleşim yeri? Ben sanırım... evler... hatırlıyorum. Benim gibi... diğerleri. Bolca sis..." Gözlerini kırptı ve omuz silkti ki bu garipti çünkü aslında omzu yoktu. "Hatırlamıyorum."

Sonra bir göz kırpışla sanki orada olduğumuzu unutmuş gibi döndü ve Puck'ın ısrarcı tavırlarına bir daha karşılık vermedi.

"Bu şehir hakkında herhangi bir şey biliyor musun?" diye sordum Grimalkin'e nehir kenarında yürümeye devam ederken.

Biraz ileride Kurt tekrar durdu ve sikkınlıkla bize baktı. Ona da sorabilirdim ama birinin kafasını koparmaya niyetli gibiydi.

“Yalnızca efsaneleri bilirim Prens.” Grimalkin taştan ve çamurdan uzak durarak ilerlemek için temiz bir yol seçti kendine. “Bu bahsedilen şehirde daha önce hiç bulunmadım ama Derin Yabanıl’da perilerin ölmeye gittiği, böyle bir yerle ilgili çok çok eski hikâyeler var.”

Kediye baktım. “Ne demek istiyorsun?”

Grimalkin içini çekti. “Başka isimleri de var ama genelde Phaed diye biliniyor. Bana daha önce böyle bir yer duymadığımı söylemeye zahmet etme, duymadığımı biliyorum. Artık hiçbir şey hatırlamayanlar için orası. Hikâyeler, inanç ve hayaller bizi güçlendirir, onların eksikliği ise yavaşça öldürür, Olurulmaz’dakileri bile, ta ki hiçbir şey kalmayana dek. Gördüğümüz dev var ya... O da onlardan biri, Unutulanlardan... Onu hâlâ hatırlayanlar sayesinde varlığını sürdürüyor. Buradan göçüp gitmesi an meselesi.”

Titredim. Puck bile üzgün görünüyordu. Derinlerde bir yerde bu hepimizin korktuğu şeydi; unutulmak, kimse hikâyelerimizi ya da adlarımızı hatırlamadığı için hiçliğe doğru solup gitmek.

“O kadar ciddi bakmayın,” dedi Grimalkin ve bir taşın üzerine atlayıp bize döndü. “Tüm perilerin kaçınılmaz sonu budur. Eninde sonunda solup gideceğiz. Sen bile Goodfellow. Harika ve güçlü Kurt bile. Sana neden eşlik etmek istedi sanıyorsun Prens?” Grimalkin burnunu buruşturdu ve bıyıklarını bana doğru kıvrıdı. “Böylece hikâyesi devam edecek. Böylece onu hatırlayacak kişilerin kalbine ve zihnine yayılacak. Ama yaptığı her şey yalnızca bir erteleme. Er ya da geç, herkes kendini Phaed’de bulacak. Kediler hariç tabii.” Burnunu çekerek kayadan atladı ve kuyruğu havada, nehir kenarında yürümeye başladı.

Parçalı bir sis yerde dolanmaya başladı, sudan gelerek ağaçlarına arasına süzülüyordu. Çok geçmeden yoğunlaştı ve birkaç adım ötesi görülmez oldu. Nehir, orman ve ufuk tamamen beyaz bir örtüyle kaplandı.

Kurt, sessiz ve ölümcül bir gölge gibi aniden sisin içinden çıktı-verdi. “İleride ışıklar var,” diye hırladı, tüm tüyleri dikilmişti. “Bir şehre benziyor ama garip görünüyor. Hiç kokusu yok. Biraz daha ileride hareket eden şeyler var. Sisin içinden seslerini duyuyorum ama koku alamıyorum. Sanki orada değilmiş gibi.”

“Köpeklerin problemi bu.” Grimalkin içini çekti, sarmalanan sisin içinde neredeyse görünmüyordu. “Her zaman burunlarının bilgisine güvenirler. Belki diğer duyularına da dikkat etmelisin.”

Kurt hırlayarak dişlerini gösterdi. “Bu nehrin kıyılarında hatırladığımdan çok daha fazla vakit geçirdim. Orada hiçbir zaman öyle bir şehir yoktu. Yalnızca sis vardı. Şimdi neden olsun?”

“Belki tekne gelince görünüyordur o da,” dedi Grimalkin sakın bir şekilde, sise bakarak. “Belki yalnızca ihtiyaç olduğunda görünüyordur. Ya da belki,” bana ve Ariella’ya baktı, “ölmüşler ve ölecek olanlar Phaed’e giden yolu bulabiliyorlardır.”

NEHİR KENARI ÇAMURLU BİR YOLA DÖNÜŞTÜ, ev ve ağaç silüetleri gibi kara şekiller sisin içinde belirene dek yola devam ettik. Yaklaştıkça Phaed şehri belirginleşiyordu. Yol şehrin merkezinden geçiyordu. Tahta barakalar, sütunlarla bataklıkın üzerinde yükseliyordu, sarhoş gibi hepsi bir yana eğikti. Yorgun gri barakalar göçmüş ya da iskambil kâğıtlarından yapılan kuleler gibi birbirlerinin üstünde duruyorlardı, bir tekmeyle hepsi yerle bir olabilirdi. Her şey öyle sarkık, eğri büğrü, çatlak ya da solmuştu ki asıl renklerini anlamak imkânsızdı.

Sokaklar garip nesnelerle doluydu, sanki birileri bunları bu-
raya atmış ve bir daha elini sürmemişti. Ucunda balık kılçığı olan
bir olta yolun ortasında duruyordu, Kurt onu görünce dudağını
büküp çevresinden dolaştı. Üzerinde tamamlanmamış bir tablo
olan şövale, durgun bir su birikintisinin içinde çürümeye terk
edilmişti, tablodaki boyalar kan gibi suya damlıyordu. Kitaplar her
tarafa saçılmıştı, tekerleme kitaplarından gerçekten eski görünen
kocaman ciltli kitaplara dek birçok şey vardı.

Sis burada daha yoğun ve boğucuydu. Hiçbir şey hareket
etmiyor, hatta nefes bile almıyor gibi görünüyordu.

“Güzel yer,” diye mırıldandı Puck, eski gıcırdayan bir sallanan
sandalyenin yanından geçerken. “Yuva havası veriyor. Herkes
nerede, merak ettim doğrusu.”

“Gelip giderler,” dedi arkamızdaki sallanan sandalye. He-
pimiz yerimizden sıçrayıp dönerek silahlarımıza sarındık. Garip
bir yaratık boş, beyaz gözlerle bize bakıyordu ama olduğu yerde
biraz önce hiçbir şey yoktu.

Tıpkı dev gibi, bu yaratığı da tanıyamamıştım. Cildi kırış
kırış olan yaşlı bir kadın vücuduna sahipti ama elleri kuş pençe-
lerinden, ayaklarıysa toynaklardan oluşuyordu. Gri saçından kuş
tüyleri çıkmıştı ve ince kollarına kadar iniyordu. Kaşlarından da
boynuzlar çıkıyordu. Donuk, yorgun yüz ifadesiyle bana baktı,
çatallı dilini dışarı çıkarıp dudaklarına değdirdi.

“Ah,” dediği sırada derin ve yavaş bir nefes alarak kılıcımı
yerine soktum, “yeni gelenler. Şehirde yeni bir yüz görmeyeli...
bir düşüneyim... aslında hiç yeni yüz görmedim.” Duraksadı, bize
baktı, sonra aydınlandı. “Eğer yeniyseniz, belki onu görmüşsü-
nüzdür. Şans eseri onu gördünüz mü?”

Kaşlarımı çattım. “Onu mu?”

“Evet. Onu.”

Etrafındaki havada garip bir şeyler hissettim, sanki suyu emen saman gibi bizi çeken bir şeyler. “O... ne?” diye sordum merakla ve yaşlı periyle tekrar göz göze geldim. “Ne arıyorsunuz?”

“Bilmiyorum.” Sesli bir şekilde içini çekti, kendi içinde büzülüyordu sanki. “Hatırlamıyorum. Yalnızca kaybolduğunu biliyorum. Onu görmediniz, değil mi?”

“Hayır,” dedim sertçe. “Onu görmedim.”

“Ah.” Yaşlı yaratık tekrar içini çekti, biraz daha büzüldü. “Emin misiniz? Görmüş olabileceğinizi düşünmüştüm.”

“Her neyse...” Konuşma tekrar aynı döngüye girmeden Puck araya girmişti. “Burada kalıp sohbet etmeyi çok isterdik ama biraz acelemiz var. Liman ne tarafta, gösterebilir misiniz?”

Yaratığın dili dışarı çıktı, sanki Puck’ın etrafındaki havanın tadına bakıyordu. “Sen çok parlaksın,” diye fısıldadı. “Hepiniz çok parlaksınız. Küçük güneşler gibisiniz.” Puck ve ben birbirimize baktıktan sonra gerilemeye başladık. “Ah, gitmeyin.” Peri bir pençesini uzatarak yalvardı. “Burada kalın. Kalın da biraz daha sohbet edelim. Burası bazen soğuk oluyor. Çok... soğuk...” Kadın güneş ışığında dağılan sis gibi, titredi ve solup gitti. Geride kalan tek şey öne arkaya sallanmaya devam eden boş sandalyeydi.

Puck abartılı bir şekilde titredi ve elleriyle kollarını ovuşturdu. “Tamam, bu uzun süredir gördüğüm en ürkütücü şeydi,” dedi zorla gülümsemeye çalışarak. “Kimler benimle şu tekneyi bulup bu oyundan kurtulmak istiyor?”

“Haydi,” dedi Kurt, o da buradan gitmeye istekliydı. “Nehrin kokusunu alabiliyorum. Bu taraftan.” Cevap beklemeden arkasını döndü ve yolda ilerlemeye başladı.

Grimalkin'e bakındım ama onun da yok olduğunu görmek şaşırtıcı değildi. Grimalkin'in kayboluşunun yakın zamanda birtakım sorunlarla karşılaşacağımız anlamına gelmediğini umdum. "Sence ne arıyordu?" diye sordum Ariella'ya sessiz şehirde Kurt'un sise gömülmüş silüetini takip ederken. "Nehrin kenarındaki yaratık da bir şey arıyordu. Bu kadar önemli ne kaybettiklerini merak ettim."

Ariella titredi, ifadesi ürkütücüydü. "İsimlerini," dedi yavaşça. "Sanırım... isimlerini arıyorlardı." Bir an dalıp gitti, gözleri uzaklara bakıyordu ve üzgün görünüyordu. O sallanan sandalyedeki kadına ne kadar benzediğini fark edince canım acıdı. "İçindeki boşluğu hissedebiliyorum," diye devam etti Ariella fısıldar gibi, "onları tüketen o oyuğu. İçinde bir şey olmasını umduğun bir tür boşluk, bir delik gibi. Sallanan sandalyedeki o yaratık... neredeyse ölmüştü. Sanırım kısa bir süre de olsa onu geri getiren sen ve Puck'ın büyüsydü."

Sisin içinde figürler beliriyordu, aynı ölü gözler ve boş yüzlerle donanmış, tanıdık olmayan yaratıklar. Şehrin içinde sarhoş gibi yürüyorlardı, sanki uyurgezermişçesine etraflarında olan bitenin farkında değillerdi. Bazen boş gözlerle ve kayıtsız bir merakla bize bakmak için dönüyorlardı ama hiçbirini yaklaşmak için bir hamlede bulunmuyordu.

Sessizlikte bir kükreme duyuldu ve sisin içindeki bir itişip kakışma kılıcımı çekip hızla ilerlememe sebep oldu. Kurt kabarık tüyleri ve dişleriyle her yerinden minik eller çıkan bir figüre doğru kafasını uzatmıştı. Yaratık düzinelerce eli gibi kollarını da kaldırmış, kendini korumaya çalışıyordu. Kurt ise dişlerini göstererek boynunu hedef almıştı.

İleri doğru atılarak Kurt'un kafasına omuz attım ve kızgın bir çığlıkla onu yere serdim. Hırlayarak bana döndü. Aniden Puck

hançerlerini çekmiş halde yanımda belirdi. Kurt ile kurbanı arasında bir duvar oluşturduk, kurban ellerinin üzerinde uzaklaştı ve bir binanın altına girip gözden kayboldu.

Kurt bize baktı, gözleri alev alev, tüyleri diken diken olmuştu. “Çekilin,” diye kükredi gözlerini kısarak. “O şeyi bulacağım ve kafasını koparacağım. Yolumdan çekilin.”

“Sakin ol,” diye emrettim, kılıcımı kızgın Kurt’la aramda tutuyordum. “Birine saldırırsan, hepsi arkamızdan gelebilir. Yaratık gitti artık ve bu konuda bir şey yapamazsın.”

“Hepsini öldüreceğim,” diye hırladı Kurt, sesi tehlikeli derecede yumuşaktı. “Her birini paramparça edeceğim. Burası doğal bir yer değil. Hissedemiyor musunuz? Sanki midesi kazman bir hayvan bize pençelerini geçirmeye çalışıyor gibi. Hepsini şimdi öldürmeliyiz.”

“Bunu pek tavsiye etmem,” dedi Grimalkin birden ortaya çıkarak. Ölümçül bakışlar atan Kurt’a gözlerini kısarak baktı. “Bu dünyada ne kadar çok Unutulan olduğunu duysan şaşırırsın,” diye devam etti kedi. “Tahmin edebileceğinden çok daha fazla, emin ol. Ve sinir, korku gibi güçlü duygular onları tıpkı bala üşüşen karıncalar gibi çekecektir. Bu yüzden dişlerini ağzında tutmaya bak ve kimsenin kafasını koparma. Böylece buradan canlı bir şekilde ayrılabiliriz.”

Kurt’un uğursuz bakışları Grimalkin ile benim aramda gidip geliyordu, sonra arkasını dönüp hırlayarak havaya atıldı. Bu sırada sırtındaki ve omzundaki normalde kapkara olan tüylerin griye döndüğünü, kendini sarsınca da o rengin gözden kaybolduğunu gördüm.

“Tanrım, burası kurtadamı bile geriyor,” dedi Puck alçak sesle, Kurt’un ileri geri yürümesini izlerken. Arkasındaysa yavaşça bir

kalabalık toplanıyor, sisin içinden meraklı yüzler çıkıyor, boş gözler bize bakıyordu. “Şu tekneyi bulalım ve Kurt duvarları yıkmaya başlamadan önce buradan gidelim.”

Hâlâ beyazlara bürülü kara suların kıyıdaki çamura hafif hafif vurduğu Rüya Nehri’nin kıyısına ulaşana dek çamurlu caddede yürümeye devam ettik. Ucu sisin içinde kaybolduğu için sonu görünmeyen bir iskele önümüzde uzanıyordu. Nehirde ya da sisin içinde hareket eden bir şey yoktu. Her şey sessiz ve sakindi.

“İşte iskele,” dedi Puck gözlerini kısarak sisin içine doğru bakarken. “Ama tekne falan göremiyorum. Belki de bilet almamız gerekiyordur.”

“Orada dikilerek aradığınız şeyi bulamazsınız,” dedi arkamızdan bir ses.

Bu kez yavaşça döndüm, aniden ortaya çıkan her yaratık yüzünden yerimde hoplamaktan vazgeçmiştim. Yine de kılıcıma sarıldım ve elimi Kurt’un omzuna koyarak onu konuşan kişinin başını koparmaktan alıkoydum.

Başta arkamızda kimseyi göremedim. Sanki ses birinden çıkmıyordu ama yerde uzun bir gölge vardı.

“Kendini göster,” diyerek hırladı Kurt ve dudaklarını büzdü. “Görünmez olman umurumda değil, tepemi attırmadan kendini göster yoksa boğazını deşerim. Kokunu alabiliyorum bu yüzden şimdi saklanmaktan vazgeç.”

“Ah, pardon,” dedi ses tekrar, bu kez tam önümüzdeydi. “Hep unutuyorum...” Ve uzun, imkânsız derecede zayıf bir figür birden kendini gösterdi, onu görebilelim diye yan duruyordu. Neredeyse kağıt kadar inceydi, bir bıçağın yüzü gibi, yalnızca yandan bakıldığında görülebiliyordu. Profilden bakıldığında, mümkün olamayacak derecede zayıf ve keskindi, gri teni ve çizgili

gri bir takım elbisesi vardı. Uzun, örümceğe benzer parmaklarını sallayarak bizi selamladı ve onu gördüğümüzden emin oldu.

“Daha iyi mi?” diye sordu, dudaksız ağzını açıp keskin dişlerini göstererek gülümserken. Zihnimde bir isim belirdi, ama tam hatırlayamadan silinip gitti. “Ben bu şehrin yöneticisiyim, başkanımı da diyebilirsiniz,” diyerek devam etti, göz ucuyla da bizi izliyordu. “Normalde yeni gelenleri karşılamak ve meçhul sonu beklerken uzun ve huzurlu zaman geçirmelerini dilemek için buradayım. Ama siz...” Gözlerini kısıp parmaklarının ucunu birbirine vurdu. “Siz geri kalanımız gibi değilsiniz. Sizin isimleriniz unutulmamış. Burayı nasıl bulduğunuzdan bile emin değilim ama bir önemi yok. Siz buraya ait değilsiniz. Gitmeniz gerek.”

“Gideceğiz,” dedim Kurt’un hırlamaları daha tehditkar hale geldiği sırada. “Biz yalnızca tekneyi bekliyoruz. Geldiği zaman gideceğiz.”

Zayıf adam parmaklarını tıkırdattı. “Tekne burada pek durmaz. Phaed’in çoğu sakini onun varlığından bile haberdar değil. Ama kırk yılda bir de olsa, birileri burada olmadığını açıkça anladıkları bir şeyi aramaktan yoruluyor. Aradıkları şeyin Phaed’in ötesinde, nehrin ilerisinde olduğu kanısına varıyorlar ve kaybettikleri şeyi bulmak için bir yolculuğa çıkıyorlar. Tekne ancak o zaman iskenlenin ucunda beliriyor.” Sisin içinde kaybolan rıhtımı gösterdi uzun parmağıyla. “Yalnızca tek bir yönde ilerliyor ve her nereye gidiyorsa döndüğünde, yani öteki taraftan çıkageldiğinde hep içi boş oluyor. O tekneye binen yolculara ne olduğunu kimse bilmiyor ama hiçbir zaman Phaed’e geri dönmüyorlar. Sanki dünyanın kıyısına gidip ortadan yok oluyorlar.”

“Pekâlâ,” dedim ve Puck’ın alay edercesine korkmuş taklidi yaptığı bakışlarını görmezden geldim. “Biz de geri gelmeyi planlamıyoruz. Bu tekne ne zaman kendini gösteriyor?”

Zayıf adam omzunu silkti. “Genellikle ayrılma kararı verildikten bir iki gün sonra. Eğer gerçekten beklemekte kararlıysanız, o zamana dek kendinize kalacak bir yer bulmanızı öneririm. Yol Kenarı Hanı iyi bir seçenek. Onu görene dek kıyını takip edin. Görmemeniz imkânsız.”

Bunu söyledikten sonra arkasını döndü ve dümdüz bir çizgiye dönüştürerek görünmez hale geldi.

Ariella içini çekti, bana yaklaştı. Omzunun bana dokunduğunu hissettim ve kollarımla onu sarmamak için kendimi zor tuttum. “Anlaşılan bir süre daha burada kalıyoruz.”

“Yalnızca tekne gelene kadar.” Sis içindeki gözleri ve etrafımdaki gölgeleri hissedebiliyordum. O garip his içime işliyor, beni çekiyordu. “Haydi. Şu hanı bulalım da yoldan uzaklaşalım.”

Zayıf adamın söylediği gibi, hanı bulmak zor olmadı, sütunlar üzerine kurulu, her an nehre yığılabilecekmiş gibi görünen, iki katlı bir yapıydı. Tabii ki içeri girdiğimizde her yer bomboştı; karanlık, kasvetli bir girişi vardı ve sis tüm zemine yayılmış, masaların arasında dolanıyordu.

“Hah.” Dikkatle içeri girerken Puck’ın sesi duvarlarda yankı yaptı. İçeride dolaşırken botları tahta zeminde rahatsız edici bir şekilde gıcırdıyordu. “Merhabaaaaa, oda servisi? Otel görevlisi? Biri bavulumu süitime çıkarabilir mi lütfen? Sanırım burası self-servis.”

“Odalar üst katta,” diye fısıldadı biri ve yaşlı bir kadın tavan-
dan aşağı süzüldü. Her şeyden çok örümcek ağına benziyordu. Kenarları yıpranmıştı, dumanlı yüzündeki gözleri keskin ve karaydı. “Beş kişi misiniz? Güzel, güzel. Her biriniz birer odaya yerleşebilirsiniz. O hariç...” Ona dudağını büken Kurt’u gösterdi. “O, koridorun sonundaki büyük odayı alabilir.”

“Eh, idare eder,” dedim, dinlenebilme şansımızın olması beni gizliden gizliye rahatlatmıştı. *Hobyah* zehrinin etkilerini hâlâ

hissedebiliyordum ya da herkesi canlı tutma sorumluluğunun gerginliğine bedenim artık tepki gösteriyordu. Uzun zamandır olmadığım kadar yorulmuştum. Diğerlerinin de yorgun olduğunu biliyordum. Ariella bitkin görünüyordu ve Grimalkin nasıl olduysa onun kollarında uyuyakalmış, burnunu kuyruğunun altına gömmüştü. Puck bile ebedî enerjisine rağmen bitap düşmüş gibiydi ve Kurt her zaman olduğu kadar tetikte görünmüyordu, gerçi sabrının azaldığı da kesindi.

Üst kattaki odalar küçüktü, her birinde birer masa ve küçük yuvarlak camın önüne yerleştirilmiş tek kişilik birer yatak vardı. Dışarı baktığımda, Rüyalar Nehri'nin önümde uzandığını gördüm. Yalnız rıhtım uzakta, sis tarafından neredeyse yutulmuştu.

Bir an neden rıhtıma gitmek istediğimi hatırlayamadım ama önemli olduğunu biliyordum. Başımı sallayınca hafızam yerine geldi. Yatağa oturup gözlerimi ovuşturdum. Yorgundum, sadece yorgun. Tekne vardığında buradan ayrılacak ve dünyanın kıyısına doğru yol alacaktık. Sonra da isteğimi nihayetinde gerçekleştireceğim Sınav Sahası'na gidecektik. Ruha sahip bir insan olarak Meghan'a dönecektim ya da asla geri dönemeyecektim. Bu kadar basit.

Arkama yaslanarak kolumu yüzüme koyduğum anda her şey soldu.

KANLI KARIA ÇEVİRİLİ BİR YERDE dizlerimin üzerindeydim, etrafımda sayısız Yaz ve Kış cesedi vardı.

Kraliçe Mab'in önünde duruyordum, kılıcım göğsüne saplanmıştı, hafif kısılmış gözleri bana şaşkınlıkla bakıyordu.

Buzdan bir tahtta oturuyordum ve Kraliçem yanımdaydı. Gözleri yıldızlar gibi parlaktı; uzun, gümüş rengi saçlı, güzel bir periydi.

Sonra bir kez daha savaş alanına döndüm, düşman güçlerini yok eden ordumu izliyordum, acımasızca öldürdükleri, sakatladıkları, yok ettikleri için vahşi bir sevinç duyuyordum. İçimdeki karanlık, kan görünce keyifleniyor, acıyı yudum yudum içiyor ve damarlarıma yayıyordu. Ama ne kadar acı hissedersen hissedeyim boşluk onu yutuyor, daha çoğunu istiyordu, her zaman daha çoğunu. Ölümün kara deliğiymdim, katletmeye ihtiyacım vardı, içimdeki o korkunç hiçliği doldurmam gerekiyordu. Ruhsuz, acımasız bir şeytandım ve Ariella'nın varlığı bile bir zamanlar önemsedığım şeyleri katletme isteğimi bastıramıyordu. Tek bir şey beni durdurabilirdi ve her ölüm, yok ettiğim her hayat beni buna daha çok yaklaşıtıyordu.

Sonunda benim için geldi; geleceğini biliyordum. Bundan emindim. Korkunç Demir Kraliçe'nin hiddet ve acıyla dolu gözleri, Olurolmaz'ın harabeye dönmüş topraklarında bana bakıyordu. Bana yalvardığı, beni ikna etmeye çalıştığı günler çok geride kalmıştı. Onu neden görmek istediğimi hatırlamıyordum, kendi ismimi bile hatırlamıyordum. Ama boşluğumun sebebinin o olduğunu biliyordum. Her şeyin sebebi oydu.

Uzun savaş yılları boyunca daha da güçlenmişti, son derece kudretliydi, gerçek bir peri kraliçesiydi. Onun halkından çok kişi öldürmüştüm, çok peri ellerimde can vermişti ama onun sabrını taşıran Yaz Divanı soytarısının ölümüydü. Demir Kraliçe ile Tekinsiz Kralı şimdi yüz yüzeydi, soğuk rüzgâr etrafımızı sarmıştı ve bir zamanlar birbirimiz için hissettiklerimizin artık bir öneminin olmadığını biliyordum. Yollarımızı seçmiştik ve şimdi öyle ya da böyle bu savaş bitecekti. Bugün, ikimizden biri ölecekti.

Demir Kraliçe kılıcını kaldırdı; solgun ışık, çelik kılıcının ucunda parlıyordu. Demir büyüsi, ölümcül gücün büyük girdabı etrafını sarmıştı. Dudaklarının hareket ettiğini gördüm, bir isim

fısıldıyordu... belki de benimkiydi ama hiçbir şey hissetmiyordum. Büyüm harekete geçerek onunkiyle buluştu, soğuk ve tehlikeliydi. Güçlerimiz düelloya çıkan ejderlerin haykırışıyla birbirine çarptı.

Kırık ayna parçaları gibi ani imgeler toprağa düşüyordu. Demir ve buz birbiriyle çatışıyordu. Öfke ve nefret, hırçın, çirkin renklerle etrafımızı sarıyordu. Büyü, acı ve kan.

Beni öldürecek hamleden kasten kaçınmadım. Kılıcın ucu göğsümü deşti...

Gözlerimi kırptım ve dünya yavaşladı. Sırtüstü uzandım, donuk bir sızı kalbimi esir aldı, soğuk ve uyuşuktu, vücudumu hareket ettiremiyordum. Üzerimde Demir Kraliçe'nin yüzü görüş alanımı dolduruyordu; güzel ve güçlüydü ama yüzünde yine de yaşlar vardı. Diz çöktü, alnımdaki saçları kenara itti, parmaklarının sıcaklığı tenime yayıldı.

Tekrar göz kırptım ve sonra bir anlığına yer değiştirdik. Çamurun içinde diz çöken bendim ve Demir Kraliçe'nin vücuduna sarılmış, rüzgârın içinde çılgık atıyordum.

Parmakları yanağımdaydı. Ona baktım, görüşüm bulanıklaşmaya ve kararmaya başladı. Bir yaş süzüldü üzerime ve aniden eski benliğim her şeyden pişmanlık duydu; bizi buraya getiren her şeyden, yaptığım her şeyden. Konuşmaya çalıştım, beni affetmesi için yalvarmak, beni böyle hatırlamasını istemediğimi söylemek istedim ama sesim kesildi, kelimeler ağızımdan çıkmadı.

Göz ucuyla başka bir figür gördüm, gölgelerin içinden bizi izliyordu. Korkunç derecede işgalci görünüyordu ama sonra buraya ait olmadığını fark ettim, buradaki gerçeklikten ayrı bir yerdeydi.

Meghan eğildi ve onu duyamama rağmen, dudaklarının oynadığını gördüm: "Hoşça kal, Ash." Sonra dudakları alnıma dokundu ve karanlığın içine süzüldüm.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

TEKNE

“Prens.”

İnledim.

“Prens.” Bir şey yanağıma vuruyordu. “Uyan.”

Yatakta dönerek gözlerimi açmaya çalıştım. Göğsümde oturan hafif bir şey vardı ama yorgunluk, göz kapaklarımı ağırlaştırmıştı. Bitkindim, beni bekleyen rahatsız edici rüyalara rağmen tekrar o dünyaya dönmek istiyordum.

“Hımm. Bu kadar eğitilmiş ve biraz paranoyak bir savaşıya göre, uyandırılması gerçekten zor birisin. Peki o zaman.” Göğsümdeki ağırlık kalkınca rahatladım, yere atlayınca çıkan güm sesini duydum. “Daha sert yollara başvurmam gerekecek.”

Bu “sert yolların” ne olduğunu merak ederken, pıtır pıtır ayak sesleri yatağıma yaklaştı. Kısa bir duraksamadan sonra... sağlam bir ağırlık tekrar karnımın üzerine çöktü.

“Aahhh!” Derin bir nefes vererek kalktım; acı dolu, sert bir nefesti. Aniden uyanarak kaburgalarımın sarıldım. Yatağın üye-

rinde kendini beğenmiş, memnun ifadesiyle oturan Grimalkin'e baktım.

"Pekâlâ," dedim, baş dönmemin geçmesi için yavaş yavaş nefes alıyordum, "dikkatimi çekmeyi başardın. Ne istiyorsun kedi?"

"Ah," diye mırladı hiçbir şey olmamış gibi, "işte buradasın. Uykunda öldüğünü düşünmeye başlamıştım." Kuyruğunu sallayarak ayağa kalktı. "Bir sorunumuz var. Tekne burada ve ben kimseyi uyandıramıyorum."

"Tekne mi?"

Kedi gözlerini devirdi. "Evet. Tekne. Hani, Dünyanın Sonu'na gitmek için hevesle binmek istediğin tekne? Seni uyandırmadan önce kafanı bir yere mi vurdun?" Birden bana ciddiyetle baktı. "Garip giden bir şeyler var Prens," diye mırıldandı. "Diğerlerini de uyandıramıyorum ve senin böylesine önemli bir şeyi unutman normal değil. Nasıl hissediyorsun?"

Grimalkin'in sağlığımla ilgilenmesi yeterince garipti ama bir an sonra kaşlarımı çattım. "Yorgun," diye itiraf ettim. "Neredeyse tükenmiş."

Grimalkin başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Buradaki bir şey gücünü, büyüünü, hatta anılarını emiyor." Gözlerini kırptı ve kendini sarstı. "Ben bile gözlerimi açık tutmakta zorlanıyorum. Haydi." Aniden dönüp yataktan atladı. "Diğerlerini uyandırmalıyız. Tekneye zamanında binemezsek kaçırarak ve sonsuza dek burada kalacağız."

Ayağa kalktım, oda etrafımda dönüyordu. Gözlerimi ovuşturarak Grimalkin'i takip ettim ama pencerenin dışından gelen bir ses beni duraksattı. Duvara yaslanarak camdan dışarı baktım ve yavaşça soluğumu tuttum.

Han, Unutulanlar tarafından çevrelenmişti. Boş gözlü, solgun, aç bakışlar çamurlu yolu doldurmuştu. Omuz omuzaydılar, gevşek, açık ağızlarla bana bakıyorlardı. Ne kadardır orada durup, büyümü ve anılarımı emiyorlardı? Onlar gibi olmamıza ne kadar zaman kalmıştı; boş ve oyuk, kara delikler, en ufak yaşam belirtisini kurutan?

Pencereden geri çekildim, koridora doğru yürüdüm. Grimalkin kuyruğunu sallayarak beni bekliyordu.

“Acele et,” diye tısladı ve yan odaya girdi. Zihnimdeki örümcek ağlarını defettim ve onu takip ettim.

Yatakta bir kız yatıyordu, kâbus görür gibi bir oraya bir buraya dönüyor, inliyordu. Uzun, gümüşü saçları yastığa yayılmıştı. Kısa bir an adını hatırlayamadım ama benim için önemli biri olduğunu biliyordum. Onu gördüğümde hissettiğim ani endişe ve koruma isteği bana bunun doğru olduğunu kanıtlıyordu.

“Yanına git,” dedi Grimalkin gerileyerek. “Onu uyandır. Ben bir kez daha Goodfellow’u uyandırmayı deneyeceğim. Belki pençelerimi stratejik noktalara isabet ettirirsem uyanır. Sonra da hepiniz köpeği uyandırmaya gidersiniz. O görevi kesinlikle üstlenmeyeceğim.” Burnunu kırıştırdı ve odadan ayrıldı.

Yatağın yanında diz çöktüm. “Ari,” diye mırıldandım ve narin omuzlarından tutarak onu hafifçe sarstım. “Uyan. Hemen gitmek zorundayız.”

Ariella benden öte tarafa döndü, sanki birine ulaşmak istiyormuş gibi uykusunda ellerini havaya kaldırdı. “Hayır, Ash... hayır,” diye fısıldadı. “Yapma... lütfen, hayır.”

“Ari!” Daha sert sarstım, narin bedenini zorluyordum ama sızlanıp ağlayarak daha da derin uykuya daldı. Sonunda onu kendime doğru çektim ve kollarımın arasına alıp kaldırdım. Öyle

hafıftı ki sanki incecik dallara kıyafet giydirmişlerdi. Onu göğsüme yaslayarak odadan çıktım.

Kapıda Grimalkin'le karşılaştım, Puck kafasının arkasını kaşıyor, bir yandan da sızlanıyordu. Yanından geçerken bana uykulu bir şekilde başını salladı. Hep birlikte koridorun sonundaki odaya yürüdük. Koca Kurt bir köşeye sinmişti, kükreyerek horlarken duvarları titretiyordu.

“Pekâlâ,” dedi Puck ve kapının kenarına yaslandı, ayakta zor duruyordu, “buradan hemen çıkmamız gerektiği konusunda sizinle hemfikirim ama... bu eniği kim uyandırmak istiyor?”

Odanın köşesini gösterdim. “Şurada bir süpürge var. Ben Ariella'yı taşıyorum, sanırım Kurt'la sen ilgilenmek zorundasın.”

“Tabii, buz çocuk. Ama bir dakika... kafamın bir kısmı olmadan yaşamak istemiyorum.”

“Goodfellow!” Grimalkin ortadan kaybolmadan hemen önce, “Üzerinde!” diye bağırdı.

Geri çekildim, kucağımda hâlâ Ariella vardı. Unutulanlardan biri tavandan atladı. Başta gördüğümüz hancıydı ama gözleri şimdi boş ve cam gibiydi, ağzı açık bir delikten ibaretti ve Puck'a doğru atıldı.

Kurt'un gözleri açıldı. Hiçbir uyarıda bulunmadan kükreyerek ayaklandı ve kapıya doğru koşup dev pençelerini Unutulan'ın cılız vücuduna geçiriverdi. Peri inledi ve rüzgârdaki sis gibi yok olup gitti. Kurt başını sallayıp dönüp bize baktı.

“Siz etrafımdayken uyumak imkânsız,” diye gürledi dişlerini göstererek. “Şimdi, buradan gidiyor muyuz yoksa siz ikiniz birbirinize bağırmaya devam mı edeceksiniz?”

Unutulanlar zombiler gibi merdivenlerden çıkmaya başlamıştı; yüzleri gevşek, ağızları açıktı. Puck ve Kurt yan yana ilerleyerek

onları karşılıyor, dişler ve hançerler loş ışıktaki parlıyor, çıkışa giden yolu açıyordu. Ariella içini çekip kollarımın arasında mırıldanınca onu daha sıkı tuttum. Hiçbir Unutulan'ın ona dokunmasına izin vermeyecektim.

Hanın kapısından çıkıp durduk ve binanın etrafını sarmış olan kalabalık Unutulan sürüsüne baktık. Onlar da bize bakıyordu, sessiz ve hareketsizlerdi, ağızları karaya vurmuş balıklar gibi açıktı. Kurt hırılayarak ileri atıldı, havaya birkaç ısırik attı ve Unutulanlar direnmeden geri çekildi. Ama büyüye, anıya, duygu ve hayata o kadar açıldık ki gücünü emdikleri Kurt sendeledi, neredeyse düşecekti.

Yer sallandı, neredeyse dizlerimin üzerine düşecektim ama ayakta kalmak için direndim. "Devam edin!" diye bağırdım, Puck yaklaşan Unutulanların çoğuna kuvvetle vuruyor, geri çekilmelerini sağlıyordu. "Rıhtıma ilerleyin! Tekneye ulaşmalıyız!"

Unutulanlar bir dalga gibi ikiye ayrıldılar; karşı durmuyor ya da meydan okumuyorlardı ama açlıkları geçmiyordu ve hayatlarımızı sömürüyorlardı, bu yüzden hareket etmek güçleşiyordu. Puck'a bakınca etrafımızdaki Unutulanlar gibi grileştiğini ve bitkin düştüğünü gördüm, bir zamanlar parlak kızıl olan saçları şimdi donuk ve renksizdi. Grimalkin'i göremiyordum ve kedinin görünmezken solup gitmediğini umdum, yoksa bunu asla bilemezdik.

Rıhtım önümüzdeydi, Rüyalar Nehri'ndeki kara bir cankurttan gibiydi. Sisin içindeki teknenin solgun silüetini görüyordum. Puck ve Kurt neredeyse birbirlerine yaslanarak tekneye ilk olarak ulaşmayı başardılar, sonra Puck acele etmem için bana bağırdı. Tekne sisin içinde kaybolmadan binmemiz gerekiyordu.

Rıhtıma ulaştığımda bir şey koluma yapıştı. Bir acı hissettim, öyle güçlü bir boşluk yarattı ki fiziksel olarak hissedebiliyordum.

Acı yüzünden dizüstü çöktüğüm sırada keskin, zayıf adam önümde belirdi, uzun parmaklarını koluma geçirmişti.

“Anladım,” diye fısıldadı ben vücudumu hareket ettirmeye, herhangi bir emrime yanıt vermesini sağlamaya çalışırken. Ama uyuşmuştum, tükenmişim ve bilincim neredeyse yerinde değildi; keskin, zayıf adam hayatımı emmeye devam ediyordu. Büyümün gücümle birlikte benden uzaklaştığını hissettim, kara delik gibi beni emen keskin, zayıf adam hayatımı alıyordu. Kollarımdaki güç yok olunca Ariella göğsümden aşağı kaydı ve adamın bakışları ona çevrildi.

“Ne kadar güçlüsün,” diye devam etti samimi bir ses tonuyla. “Hayat dolusun. Güçlü anılar, büyü ve duygular. Sen buraya ait değilsin. Henüz değil. Dengeyi bozuyorsun. Neredeyse solup gitmiş kişileri bile geri döndürdün ve şimdi gitmeleri gerekirken daha çok kalacaklar. Senin yüzünden.”

“Henüz... değil mi?” Zar zor birkaç kelime edebilmişim. Unutulanlar kalabalığı tekrar toplanmaya başlamıştı, açık ağızlarla bizi çevreliyorlardı, toplu haldeyken açlıkları o kadar güçlüydü ki ki neredeyse yere yığılacaktım. Zayıf adam bana baktı, şaşkıncı.

“Bilmiyor musun?” Başını eğince bir an yok oldu. “Varlığın çözülüyor. Parça parça. Yakında ismini, yeminini, kim olduğunu hatırlamayacaksın ve içini dolduran boşluk seni tüketecek. Ama hiçbir zaman yeterli olmayacak. Zaman içinde tüm Unutulanlar ve Yemin-bozanlar gibi, yolun Phaed’e düşecek.” Dönüp duran sisin içinde keskin bir hareketle başını salladı. “Ama henüz değil.”

“O halde... gitmemize... izin mi vereceksin?”

“Tabii ki gideceksiniz,” dedi keskin, zayıf adam, sanki bu çok açkımış gibi. “Gideceksiniz ve hayat normale dönecek. Herkes unutacak, olması gereken olacak. Buraya ait değilsin. Ama o...”

Bakışları keskinleşti, gözlerini Ariella'ya dikmişti. "O kalmalı. Burayı bulmanızın sebebi o. Varlığı yok. Hayatı yok. Tıpkı bizim gibi bomboş. Kız kalıyor."

İçimde bir öfke dalgası yükseldi ama aynı anda adam tarafından emilerek yok oldu. "Hayır," diye mırıldandım, kurtulmak için güç bulmaya, direnmeye çalışıyordum. "Benim... ona ihtiyacım var."

"Kız kalıyor," diye fısıldadı adam tekrar ve onu benden almak için uzandı.

Hayır! Hiddetli bir koruma içgüdüğü kükreyerek diğer her şeyi boğdu. Onu alamazlardı. Bu tekrar olamazdı. Onu tekrar hayal kırıklığına uğratamazdım.

Son gücümle ayağa kalkıp kılıcımı çekerek zayıf adamın boğazına dayadım.

Hâlâ hareket edebildiğimi görünce şaşırdı. "O sizin yanınıza ait değil," dedi. Ben ayakta kalmaya, kılıcımı sabit tutmaya ve tek kolumla Ariella'yı sıkı sıkı sarmaya çalışırken o sakince bizi izliyordu. "O buraya, bize ait."

"Umurumda değil," dedim. "Onu bırakmayacağım."

Bir kükreme sessizliği bozdu ve Kurt sıçrayarak sisin içinden çıktı, Unutulanları toz gibi etrafa saçıyordu. Koca vücudunu zayıf adamla arama soktu, kalabalığa dişlerini gösterdi ve hırladı. "İlerle Prens," dediği sırada keskin zayıf adam yan dönerek gözden kayboldu. "Tekne neredeyse gidecek. Koş!"

Kılıcımı kınına sokarak Ariella'yı kollarımın arasına aldım, iskeleye çıktım, Puck yolun ortasında benimle buluştu. "Of, son ana kadar beklemeye bayılıyorsun, değil mi buz çocuk?" diye söylendi. İskelenin sonunda küçük, eski bir çarklı tekne vardı. Yosun ve sarmaşıklara sarılıydı. Rüyalar Nehri'ne doğru süzülü-

yordu. Grimalkin korkuluklara oturmuş, parlayan sarı gözleriyle bizi izliyordu.

“Acele edin!” diye bağırdı tekne uzaklaşırken. “Geliyorlar!”

Arkamızda, Kurt’un hırlamalarını duydum, rıhtımda geri geri ilerliyordu. Bu uzaklıktan bile Unutulanların beni çektiğini hissedebiliyordum. Suyun altından da, hayalet parmaklar ve ölü balık gibi açık ağızlarıyla bize uzanıyorlardı. Puck birini kâğıt gibi kesti ve yaratık sisin içinde kayboldu ama daha fazlası gelip duruyor, bize sıkı sıkı tutunmaya çalışıyorlardı, aç ve acımasızlardı.

Tekne daha da uzaklaştı.

Koca adımlar iskeleyi sallıyordu, döndüğümde Kurt’un sisin içinden bize doğru koştuğunu gördüm. Düzinelerce Unutulan, Kurt’a yapışmış, sırtından ve boynundan sarkıyordu. Kurt hırlıyor, kükrüyor, ısırmaya çalışıyor, kendini sarsarak onlardan kurtulmaya uğraşıyordu. Ayağımızın çevresindeki Unutulanlar kalabalığı geriliyor, Kurt’a doğru gidiyordu. Peşlerinden gitmeye kalktım ama Kurt dönüp alev alev yanan yeşil gözleriyle bana baktı ve hırladı.

“Yürü haydi!” diye kükredi, biz de aceleyle tekneye doğru koştuk. İskelenin ucuna önce Puck ulaştı, kollarını açarak atladi ve düşmemek için teknenin korkuluklarına sarıldı. Ben tam arkasıydım, kara suların üstünden atlardım, Ariella kollarımın arasında kuş kadar hafifti. Teknenin ucuna çarptım ve yuvarlandım, Ariella’yı korumak için vücudumu ona sarmıştım. Yere serildiğim sırada sırtımı ahşap bir banka çarpınca yüzümü buruşturdum.

Ayağa kalktım, Ariella’yı banklardan birine yerleştirdim ve teknenin diğer tarafına koşup Kurt’a baktım. Ama sis iskeleyi sarmıştı ve görmemizi engelliyordu. Unutulanlar suya düştükçe

seslerini duyuyordum, Kurt da sisin içinde hâlâ gürlüyordu ama onu artık göremiyordum.

“Ne acı,” dedi Grimalkin, neredeyse içtenlikle. “Kokusuna alışmıştım sanırım.”

Sonra Kurt’un kara figürü sis örtüsünün içinden çıktı ve nehre daldı. Yüksek bir şapırtıyla teknenin tam yanına düştü ve teknedeki herkese su sıçратtığı için Grimalkin tıslayarak oturma yerlerinin altına saklandı. Kurt’un başı suyun yüzeyinde göründü, sonra koca pençelerini korkuluğa geçirdi, kendini yukarı çekti ve nefes nefese, sular damlatarak güverteye çıktı.

Üstündeki nehir sularından kurtulmak için silkelenince yüzümü buruşturdum. Hepimizi baştan ayağa tekrar ıslatmıştı. Puck’ın çığlığını duymazdan geldi, esnedi ve yeşil-altın rengi gözlerini kısarak bana döndü.

“İkinci kez hayatlarınızı kurtarıyorum, Prens. Hikâyeyi anlatırken bu kısmı unutma sakın.”

Dev köpek dar oturma yerlerinin arasından geçerken dişlerini göstererek tekrar esnedi. Arka tarafa kıvrılarak başını patilerinin üstüne koydu, bir kez daha bize baktı, gözlerini kapadı ve uykuya daldı.

Kıyafetimdeki suyu atmak için silkindim ve derin bir nefes aldığım sırada sisin ardında yavaş yavaş gözden kaybolan iskeleyi izledim. Tekne sessiz bir şekilde Rüya Nehri’nde ilerliyor, şehri ardında bırakıyordu. Şehrin ismini çoktan unutmuştum. İnsanlar, sesler, duyduğum ve gördüğüm her şey zihnimden kayıp gidiyordu. Zayıf bir adamın bana söylediği bir şeyi hatırlamaya çalıştım, önemli bir şeydi. Ariella hakkında... ve benim hakkımda...

Tekne ansızın bir duvara çarpar gibi sisten çıktı. Geniş nehir önümüzde uzanıyordu ve üzerimizde gece gökyüzü vardı. Gözle-

rini kırıştıtararak etrafıma baktım. Puck teknenin baş kısmında durmuş, suyu iziliyordu. Ariella da bir bankın üzerinde uyuyordu.

Kaşlarımı çattım, sanki bir şeyler kaçıırıyordum. Tekneyi aradığımızı, nehrin kıyısında onu bulmak için yürüdüğümüzü hatırlıyordum ama ayrılma anıyla ilgili anılarım bulanıktı. Bir şey bizi takip mi ediyordu? Rıhtımı belli belirsiz hatırladım, Ariella'yı kucağımda taşıyordum ama onun ötesinde... hiçbir şey. Sersem gibiydim, zihnim karmakarışık, sanki bir rüyadan uyanmışım...

Rüya. Midem kasıldı ve ayaklarımın üzerinde durabilmek için korkuluğa tutundum. Rüyaı hatırladım. Mab'i öldürmüştüm. Kış'ı yönetiyordum. Çetin bir savaş vardı. Kan ve ölüm ve şiddet, beni içine çekmekle tehdit eden o dehşet boşluk.

Demir Kraliçe'yle savaşıyordum. Onun ellerinde ölüyordum.

Sersem bir halde Ariella'nın yanına gidip oturdum ve onu izledim. Birkaç dakika sonra göz kapakları kıpırdadı ve gözlerini açarak bana baktı.

“Ash?”

“Gerçek miydi?” diye sordum, sesim boğuk ve kuru çıkmıştı. Ariella kaşlarını çattı, yüzüme bakmak için doğruldu ve yüzüne düşen saçlarını kenara itti.

“Ne demek istiyorsun?”

“Gördüğüm şey.” Öne eğildim ve Ariella çekingen bir ifadeyle geri çekildi. “O sendin, değil mi? Bana geleceği gösteren. Mab'i öldürdüğümü. Kış Kralı olduğumu. Diğer divanlarla savaşa girdiğimi...” Duraksadım, devamını hatırlamak istemiyordum, Demir Kraliçe'nin beni öldürürkenki yüz ifadesini görmek istemiyordum.

Ariella'nın yüzü soldu. “Sen ne gördün? Ah, Ash. Çok üzgünüm. Senin görmeni istememiştim...” Durdu. Derin bir nefes

aldı. “*Hobyah* zehrinden olmalı. Seni rüyalara ve rüyagezerliğe karşı aşırı duyarlı hale getirdi. Uyuyor olsaydın, muhtemelen...”

“Ari.” Sesim yumuşadı ve Ariella bana bakıp gözlerini kırıştırdı. Elimi nemli saçlarımın arasına soktum, sakın kalmaya, beni kendisine çeken karanlığı görmezden gelmeye çalışıyordum. “Gördüğüm şey. O... gelecek miydi? Benim geleceğim. Ben... ben o kişi mi olacağım? Tüm divanları yok eden, her şeyi, tanıdığım herkesi katleden kişi mi olacağım?” Ariella sessiz kalınca uzanıp elini tuttum ve sanki hayatım, ruh sağlığım ona bağlıymış gibi sıktım. “Söyle bana,” dedim, kelimeler ağzımdan zor çıkıyordu. “Söyle bana, öyle mi olacağım?”

“Bilmiyorum Ash.” Sesi fısıltı halindeydi, ağlamak üzereydi. “Bu *bir* gelecek, birçoğundan yalnızca biri. Muhtemelen en kötüsü ama ihtimali en düşük olan değil. Senin... senin içinde çok fazla karanlık, çok fazla öfke ve keder var. Yeminini bozup da çaresizliğe gömülürsen, ben bile sana ulaşamayabilirim.” Derin bir nefes aldı. “Varlığın gittiği zaman seni... sen yapan her şeyi unutacaksın. Birçok Yemin-bozan solup gitti ve bir daha görülmedi. Ama birkaç tanesi, özellikle güçlü olanlar, tamamıyla başka bir şeye dönüştü.”

“Başaramazsam,” diye fısıldadım. “bunlar olacak yani.”

Bir an sessizlik çöktü. Tekne istikrarlı bir şekilde gecenin içinde ilerliyordu, sadece teknenin kenarına çarpan suyun sesi ve Kurt’un derin nefes alıp verişleri duyuluyordu.

“Belli değil,” dedi Ariella sonunda bakışlarımdan kaçarak. “Hiçbir şey kesin değil ve bu yalnızca olası geleceklerden biri. Ama... evet. Başarısız olursan, seni karanlığa kaybetme ihtimalimiz var ve Kış Kralı olabilirsin.”

“Yani bu sadece bir kâbus değildi,” diye araya girdi Puck’ın sesi. Döndüğümde arkamızda durduğunu gördüm. Elleri cebinde,

yeşil gözlerinde ciddiyetle bizi izliyordu. “Pardon, kulak misafiri oldum çocuklar,” diye devam etti, hiç de özür diler gibi bir tonu olmaksızın. “Düşünüyordum da... bahsettiğiniz rüya tam da benim gördüğüm rüyaya benziyor.” Ağzındaki gülümseme sırtışa döndü, gözleri kısıldı. “Ancak benimkinde ben *ölüyordum*. Bir Kış Kralı müsveddesi dövüşürken beni göğsümden bıçaklıyordu. Biraz sarsıcıydı, ne demek istediğimi anlıyorsunuz ya? Ve bunlar tam olarak o, Yaz Divanı’nı yok ettikten *sonra* oldu.”

Bakakalmıştım. Puck gözlerini kaçırmıyordu, yüzündeki yarı gülümseme iyice yayılmıştı. Ama sırtışın ötesinde; küstahlığının, kendini beğenmişliğinin ve emin tavrının ötesinde kararsızlığını, kimsenin görmesini istemediği korkuyu hissedebiliyordum.

“Bundan pişman mısınız?” diye sordum ve Puck bana tek kaşını kaldırarak baktı. “Kan davamız bittiği için pişman mısın, şansın varken beni öldürmediğin için?”

Puck acı bir şekilde bana gülümsedi. “Ah, bir parçam hep o düelloları özleyecek Prens,” dedi neşeli bir şekilde. “Her an cinayete kurban gitme olasılığıyla karşı karşıya kalmak kadar güzeli var mı?” Sırttı, sonra yüzüne bir gölge düştü ve başını sallayarak kendine gelmeye çalıştı. “Gerçek şu ki, böyle olduğu için mutluyum,” dedi sessizce ve kafasının arkasını kaşdı. “Bunu hiçbir zaman istememiştim, her daim arkamı kollamak zorunda olmaktan nefret ediyordum ve gerçekte bunu yapmak istemediğini biliyordum Prens. Özellikle de sonlara doğru.”

“Ama?” diye araya girdim.

“Ama senin *öyle* biri olmaya başladığına dair bir işaret görürsem...” Puck titredi. “Mab’i tahtından edeceğinden ve Kış tahtına göz dikeceğinden şüphelenirsem, Tir Na Nog’a gelmek için resmî bir düello davetiyesi beklemem.” Kollarını kavuşturup, pişmanlık

ve kararlılıkla bana baktı. “Eğer iş o noktaya gelirse Prens, seni *durdururum.*”

Öylece kalakaldım. Nehrin üzerinden bir esinti geçerek saçlarımızı uçuşturdu ve kıyafetlerimizin içine işledi. Korkuluğa tutunup suyun yüzeyine baktım, Puck’ın bakışlarını sırtıma diktiğini hissedebiliyordum. “Eğer iş o noktaya gelirse,” dedim ona sessizce, “ben de bunu yapmanı isterim.”

TEKNE, RÜYALAR NEHRİ’NİN kesintisiz akıntısıyla ilerliyordu. Güneş hiç doğmuyor, gece hiç solmuyordu, Derin Yabanıl’da hep sonsuz geceyarısı vardı. İlerledikçe, nehirdeki rüya kalıntıları kalabalıklaşmaya başladı, bu seferkiler öncekinden daha büyük ve vahşi şeylerdi. Koca bir vişne ağacı nehrin ortasından göğe yükseliyor, düşen kar taneleri gibi pembe taç yaprakları saçıyordu. İçinde siyah saçlı bir prenses olan, camdan yapılmış bir tabut vardı; prensesin elleri karnının üzerinde birleştirilmişti, uyuyor gibi görünüyordu. Üzerinde çay partisine hazır, demlik, tabaklar, çay bardakları olan uzun bir masa geçti yanımızdan. Puck üzerinden ufak çöreklerle dolu bir sepeti kapıverdi.

Tekne, Rüya Nehri’nde ne kadar süre boyunca ilerlemişti, emin değildim. Nöbetleşe gözcülük yapıyorduk, yemek yiyor. mümkün olduğunca uyuyor ve birbirimizle konuşuyorduk. Puck giderek huzursuzlandı ve sıkılmış bir Robin Goodfellow ile denagesiz, koca bir kurtla küçük bir alana sıkışıp kalmak kâbustan fırlamış bir sahneyi andırıyordu. Tekneyi sallayan fevri bir patlamadan sonra neredeyse herkes nehre düşecekti. Bunun üzerine Puck’ın kuzgun formuna girip “keşif” yapmasını önerdim ve o memnuniyetle kabul edince herkes rahatladı.

Puck gittikten sonra her şey sakinleşti. Grimalkin neredeyse sürekli uyuyordu ve Kurt kafese konmuş bir kaplan gibi güvertede yürüyor ya da teknenin arka kısmında kıvrılıp yatıyordu. Alev gibi yanan gözleri hep uzaklara bakıyordu. Bizimle nadiren konuşuyordu. Gözcülük görevindeyken ve herkesin uyuması gerektiği zamanlarda bazen Grimalkin'le konuştuklarını görüyordum, sesleri duyulamayacak kadar alçak oluyordu. Uyanırken, titizlikle birbirlerini görmezden geliyorlar ya da birbirlerine aşağılayıcı bakışlar atıyorlardı ama gece olunca onları teknenin baş kısmında yan yana görüyordum. Aralarındaki kadim savaşın, oynamaktan hoşlandıkları bir oyun olduğundan şüpheleniyordum.

Ariella'yla çok konuşmuyorduk. Konuştuğumuz zaman da genellikle yakın zamandan, Kış ve Yaz Divanlarından, dünyamızı işgal eden Demir perilerden bahsediyorduk. Geçmişten, eski avlardan ve yabanılormandaki uzun gecelerden konuşmaktan kaçınıyorduk. Yine de ne zaman sohbet etsek anılar hafızamda dönmeye başlıyordu. Ama Meghan'la birlikte olduğum rüyadan beri Ariella farklı bir insan gibi görünüyordu. Çok sessizdi. içine kapanmıştı, göremediğim bir gelecek hakkında düşünüyordu. Gülümsemeleri sert ve zorlamaydı, kahkahalarında hüznün vardı. Bir defasında gördüğü imgelemler arasında kendisine dair bir şey olup olmadığını sordum. Gözleri buğulandı, doğrudan bana baktı, sonra kendini sarsarak ana dönüp gülümsedi. Yine de uzun süre Rüyalar Nehri'ne dalıp gitti. Uzanıp ona dokunabileceğim, parmak uçlarımla onu hissedebileceğim kadar yakınımda olsa da, sanki bir hayalete, bir zamanlar tanıdığım bir insanın yansımasına bakıyordum.

"Al," dedi bir akşam teknenin uç kısmına gelip bana katılarak. Nöbet tutma sırası bendeydi, korkuluklara yaslanmış, geçip giden ormanı izliyordum. Ariella avcuma bir portakal bıraktığında ona

şaşkınlıkla göz kırparak baktım. “Bir şeyler ye,” dedi meyveyi işaret ederek. “Yemek yediğini hiç görmüyorum ve senin de zaman zaman acıktığını biliyorum.”

“Bunu nereden buldun?”

Bir an utanmış gibi göründü. “Orasını boş ver. Ye işte, Ash.”

Ses tonu uyarıcıydı ama peşini bırakamadım. “Nereden...”

“Bir grup kanatlı maymun attı bunu bana.” Kollarını kovuşturup bana baktığında bir an dejavu yaşadım. “Son nöbetim sırasında bir meyve bahçesinin yanından geçtik ve orada en az bir düzine maymun yaşıyordu. Bize bakıyorlardı, ben de onlara bir taş attım, onlar da... bana bir şeyler attılar. Ve yalnızca yemek değil.” Utanarak kızardı ve dik dik baktı, neredeyse gülecekti. “O yüzden ben boğazına başka şeyler sokmaya başlamadan önce ki muz olmayacağından emin olabilirsin, bunları yesen iyi olur.”

Güldüm ve teslim olduğumu ifade eder şekilde ellerimi kaldırdım. “Nasıl isterseniz Majesteleri,” dedim düşünmeden ve hızlı bir şekilde zihnim yerine geldi. Şimdi neden bu kadar tanıdık geldiğini biliyordum. Bir anlığına Ariella tıpkı Meghan’a benzemişti.

Ve Ariella’nın yüz ifadesinden onun da bunu anladığını fark ettim.

Suçluluk keskin ve acı dolu bir şekilde içime saplandı. “Hey,” dedim kolundan tutup onu döndürerek. “Ari, dinle. Tüm bunlar bittiğinde, bu çılgın macera sona erdiğinde, eğer istersen eve dönmeni sağlayacağım.” Gözlerini kırpıştırarak bana baktı, sanki böyle bir düşünce onun aklına daha önce gelmemişi. “Babanın mal varlıkları hâlâ duruyor,” diye devam ettim. “Kimse onlar üzerinde bir hak iddia etmedi. Ya da saraya dönebilirsin... Mab’in seni durdurmaya çalışacağını sanmıyorum. Böyle bir şey yaparsa da onunla konuşurum. Mab benim hakkımda ne düşünürse düşünsün,

Kış Divanı'nda lafım hâlâ *biraz* geçiyor. Seninle ilgilenileceğini bilmeni istiyorum. En azından sana bu kadarını yapabilirim.”

Solgun bir şekilde gülümsedi, bakışları uzaklardaydı, ulaşılabilir değildi. “Bunlardan herhangi birini isteseydim, sahip olurdum,” diye karşılık verdi narin ses tonuyla. “Minnettarım Ash ama o hayata dönmem için artık çok geç.”

“Sana yardım etmek istiyorum,” dedim hemen. “Gücümün yettiği kadar, sana verebileceğim her şeyi vermek istiyorum. Bunu yapmama izin ver. Bana yalnızca ne yapmam gerektiğini söyle.”

Bir adım yaklaştı, yumuşacık elini yanağıma koydu, öyle yakındı ki yıldız gibi parlak gözlerinde yansımamı görebiliyordum. “Bu yolculuğun sonunu getir,” diye fısıldadı, geri çekildi ve ardına bakmadan teknenin arka kısmına doğru yürüdü.

SONSUZLUK GİBİ GEÇEN bir zamandan sonra, rüyasız bir uykudan uyanınca tekrar nöbet sırasının bana geldiğini fark ettim. Karşımdaki bankta Ariella uyuyordu, mırıldanan Grimalkin de yanına kıvrılmıştı. Bir tutam gümüş rengi saç, gözlerinin önüne düşmüştü, saçını gözünün önünden çekmek için elimi kaldırdım ve o an ne yaptığımı fark ettim.

Yumruğumu sıkarak döndüm ve teknenin baş kısmına yürüdüm. Kurt ay ışığında oturmuş, nehri seyrediyordu. Burnunu havaya kaldırmıştı, esinti tüylerini dalgalandırıyor.

“Bir şeyler değişmek üzere,” diye homurdandı, yanma gidip korkuluklara dayandığım sırada. Oturduğu zaman bile başım onun omzuna ulaşmıyordu, o nereye gitse tekne iki yana sallanıyordu. “Kokusunu alabiliyorum. Bir şey bize yaklaşıyor ya da varmak üzereyiz.”

Aşağıya baktığımda, teknenin iki katı büyüklüğünde bir balık yan tarafa süründü, kocaman, gümüş rengi tek gözüyle bize baktı ve tekrar derinliklere daldı. “Sence Fundalık’a varmadan önce başımıza bir şey gelecek mi?”

“Söylemesi zor,” diye cevapladı Kurt. “Hiçbir belaya bulaşmadan bu kadar gelebildiğimize şaşırdım. Kedinin dediğine inanırsan, tekne nehrin bir parçası olduğu için kendine ya da yolcularına hiç dikkat çekmeden rüyalarından geçip gidiyormuş.” Homurdandı ve dudağını büktü, sanıyorum Grimalkin hakkında şiddet içermeyen bir konuşma yaptığını fark etmişti. “Onun söylediği herhangi bir şeye inanırsan tabii. Ayrıca Fundalık’a vardığımız zaman bu durum muhtemelen değişecek.”

“Ne kadar kaldı?” diye sordum.

“Bilmiyorum.” Kurt başını kaldırdı, tekrar havayı kokladı. “Ama yakınlarda. Fundalık’ın kendine has bir kokusu var, Periler Ülkesi’ndeki başka hiçbir şeye benzemez.” Döndü ve parlayan sarı-yeşil gözleriyle bana baktı. “Umarım senin kız yolu biliyordur. Fundalık’a sayısız defa geldim ama hiç Dünyanın Sonu’na gitmedim.”

“Bizi oraya götüreceksin,” dedim yavaşça. “Ona güveniyorum.”

“Gerçekten mi?” Kurt homurdandı, nehrin geçtiğimiz kısmına baktı. “Ben olsam güvenmezdim.”

Gözlerimi kısarak ona döndüm. “Ne demek istiyorsun?”

“Peh, çocuk. Kokusunu almıyor musun? Sanırım almıyorsun.” Kurt döndü ve başını eğince yüz yüze geldik. “Senin kız bir şeyler saklıyor küçük Prens,” dedi sessizce. “Üzüntü, kararsızlık ve suçluluk kokusu yayıyor. Ve arzu tabii ki. Seninkinden daha da güçlü. Ah, neyden bahsettiğimi bilmiyormuşsun gibi yapma. İkiniz de azgın geyikler gibi kokuyorsunuz; kaçsanız mı yoksa

işi ilerletseniz mi karar veremiyorsunuz.” Gülerek bana dişlerini gösterdi. “Ama onun yanındayken dikkatli olmalısın, çocuk. Sana söylemediği bir şey var. Ne olduğunu bilmiyorum, umurumda da değil ama bu yolculuğun bitmesini istemiyor. Bunu onun gözlerinde görebilirsin.”

Ariella’ya baktım, Kurt’un haklı olduğunu biliyordum. Bir şeyler saklıyordu, duygularından ya da gördüklerinden ya da gördüğünü bildiğim birçok gelecekte öte bir şey. Bankta altın rengi gözlerin parladığını görünce, Grimalkin’in beni izlediğini anladım ama o anda bir kanat çırpış sesi duydum ve kocaman bir kuş güverteye kondu.

Puck bir tüy girdabı yaratarak eski haline döndü, Kurt burnunu kırıstırıp hapşırdı. “Dikkat, dikkat,” diye duyurdu Puck tüyleri saçından atarken. “Fundalık’a gelmek üzereyiz ve nehir doğruca içinden geçip gidiyormuş gibi görünüyor.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

FUNDALIK'TAN GEÇİŞ

Fundalık önümüzde bir uçurumun kara yamacı gibi uzanıyordu. Gökyüzüne uzanan dikenlerden, sarmaşıklardan oluşan sonsuz bir duvar gibiydi. Biraz uzaktan sanki hareket ediyorlar, sallanıyor, kıvrılıyor gibi görünüyorlar, hiç yerlerinde durmuyorlardı. Tüm Periler Ülkesi içinde Fundalık en gizemli ve en çok korkulan yerdı. İlk peri, insan rüyalarından ortaya çıkmadan önce bile vardı ve tüm Oluolmaz'ı çevrelediği söylenirdi. Nasıl oluştuğunu kimse bilmiyordu. Ama herkes onu biliyordu. Dikenlerin içinde yatan gizliydi hatlar, kapılar ve geçitler insanların dünyasında çeşitli noktalara açılıyordu; hepsi gizliydi ve sıkıca korunuyor, keşfedilmeyi bekliyordu. Doğru hat bulunursa, dünyada istenilen yere gidilebilirdi. Tabii dikenler arasında yaşayan şeylerden kurtulunulabilirse. Fundalık'm kendisi de daima açtı.

Kimse dikenlerin arasından geçerek tüm Fundalık'ı gezmemişti, labirentlerin sonsuza kadar uzandığına dair söylentiler vardı.

Ama Ariella'nın söylediği doğruysa Dünyanın Sonu, Fundalık'ın ötesinde yer alıyordu, onun da ötesinde Sınav Sahası vardı.

Beşimiz; Ariella, Puck, Grimalkin, Kurt ve ben teknenin ön kısmında yan yana durmuş, önümüzde uzanan Fundalık'a bakıyorduk. Nehir dikenli duvarların arasına doğru süzülüyor, birbirine kenetlenmiş dallardan oluşan bir tünele giriyordu. Yaklaştıkça, Fundalık'm bizi kucaklamak için hareket ettiğini, çatırdadığını, süründüğünü duyabiliyorduk.

"Hızlı bir soru..." Puck sessizliği böldü. "Bir şişe *Off* getirmeyi düşüneniniz oldu mu?"

Kurt kafası karışmış şekilde baktı ve tek kaşını kaldırdı. "Nedenini sormayacağım bile."

"Mmm, muhtemelen iyi edersin."

Ariella öne eğildi, gittikçe yayılan kara dikenlere bakıyor, korkuyla karışık şaşkınlık ifadesi yüzünden okunuyordu. Bir an bana onu ilk gördüğüm anı hatırlattı; şaşkınlık içinde Kış sarayına bakan, Tekinsiz Divanı'mın olaylarından uzak, masum genç kızı.

Ama şimdi farklıydı, bir zamanlar tanıdığım kız değildi.

Ariella beni ona bakarken yakaladı ve gülümsedi. "Fundalık'ı hiç görmemiştim," dedi diken duvarlarına bakarak. "Bu kadar yaklaşmamıştım. Çok büyükmüş."

Kurt homurdanıp burnunu kııştırdı. "Umarım nereye gittiğini biliyorsundur, kızım," dedi şüpheyle. "Eğer orada kaybolursak aklıktan yiyeceğim ilk kişi sen olursun. Tabii kediden sonra."

Kurt'a ters ters baktım ama Ariella kafasını salladı. "Kaybolmak konusunda endişelenmek zorunda kalmayacağız," dedi soğuk ses tonuyla, bize bile bakmıyordu. "Nehir bizi gitmemiz gereken yere götürecektir. Dünyanın Sonu'na."

“Harika,” dedi Puck sırtıp ellerini ovuşturarak. “Oldukça kolay görünüyor. Tekneden düşmeyelim yeter.”

Korkuluğa tutunarak hareket eden duvara baktım. *İşte bu. Dünyanın Sonu’ndan önceki son engel, sözümü tutmama bir adım kaldı. Meghan, neredeyse gelmek üzereyim. Birazcık daha bekle beni.*

Tekne Fundalık’ın derinliklerine doğru ilerledikçe aramızdaki loş ışık gittikçe yok oldu ve bizi karanlığın içinde yalnız bıraktı. Kollarımı açarak havadan biraz büyü topladım ve avcumda bir peri ateşi küresi yarattım. Her şeyi soluk mavi ışığa boyuyordu. Topu önümüze doğru fırlattım ve nehirde dalgalanıp dikenli tünel duvarlarında garip gölgeler yaratarak kanalı aydınlattı.

Grimalkin burun kıvrırdı. “Umarım bu bir şeylerin dikkatini çekmez,” dedi, yakalamaya çalıştığı bir kuşmuş gibi sallanan ışık topunu izlerken. “Biz yaratıkları peşine takmaya çalışan *wisp*’ler değiliz. Belki de onu söndürmelisin.”

“Hayır.” Başımı salladım. “Burada üstümüze bir şey gelecekse, onu görmek istiyorum.”

“Himm. Sanıyorum herkes kedilerdeki gece görüşüne sahip değil ama yine de...”

Puck homurdandı. “Evet, bir şeyler gelirken bizi uyarmadığın sürece harika kedicik görüşünün bize bir faydası yok. Ortadan kaybolman sayılmaz. Bu şekilde en azından bir ipucu görebileceğiz.”

Kedi kuyruğunu yere vurdu. “Ayrıca kafamıza ‘kolay lokma, ışıkları takip edin’ yazan neon işaretler de koyabiliriz.”

“Ya da seni yem olarak kullanabiliriz...”

“Sesi duyan oldu mu?” diye sordu Ariella.

Donup sessizliğe gömüldük.

Fundalık kesinlikle sessiz değildi, her daim etrafımızda hışırdıyor, çatırdıyor, sürünüyordu ama dikenlerin ve dallara çarpan suyun ötesinde başka bir şey duyuyordum. Derinden gelen bir cıvıltıydı, sanki biri tahtanın üstünde pençeleriyle yürüyordu. Yaklaşıyordu...

Kurt derinden hırladı, tüyleri dikleşmeye başladı. “Bir şey geliyor,” diye mırıldandı ve Grimalkin anında ortadan kayboldu.

Kılıcımı çektim. “Puck *hemen* biraz aydınlat şurayı.”

Başımızın üzerinde bir peri ateşi patladı ve zümrüt yeşili bir ışık arkamızdaki yolu aydınlattı. Parlamayla birlikte ışıltılı, sekiz bacaklı yüzlerce yaratık aniden ışıktaki beliriverdi. Tünel onlarla doluydu, solgun ve oval vücutlu, kavun büyüklüğünde, birçok bacağı olan yaratıklardı. Ama yüzleri elflere benziyordu, güzellerdi, soğuk bakışlarla bize bakıyor ve açık ağızlarından kıvrımlı, siyah azı dişlerini gösteriyorlardı.

Puck, “Örümcekler,” diye inleyip hançerlerini çektiği sırada Kurt’un hırlamaları kükrete döndü. “Neden her zaman örümcekler olmak zorunda?”

“Hazırlan,” diye mırıldandım, büyüyü kendime çekerek soğuk bir bulutta topladım, Puck’ın da aynısını yaptığını hissediyordum. “İşler pisleşebilir.”

Sürü tıslayarak saldırıya geçti, boğuk pıtırılar çıkararak tavadan düşüyorlardı, güverteye indiklerinde bacaklarının çıtırdaması duyuluyordu. Şaşırtıcı derecede hızlıydılar, ağızları açık biçimde üzerimize atlıyorlardı, havada uçarlarken bacakları açılıyordu.

Saldırıya geçen sürüye buz sarkıtları fırlatıp birçoğunu tam ortadan vurdum, gerisine kılıcımı savurdum. Örümceklerden birini havada öldürdüm, biri tam yüzüme çarpacağı sırada kenara kaçtım ve bacağıma yapışmaya çalışan bir diğerine kılıcımı sapladım.

Ariella arkamda duruyor, sürüye oklar fırlatıyordu ve Kurt sıçrayıp sürüyü dağıtırken kükrüyor, pençeleriyle onları eziyordu. Kara irinle kaplı Puck ona saldıranlardan eğilip bükülerek kurtuluyor, çok yaklaşanları tekmeleyerek nehre uçuruyordu.

“Agresif küçük böcekler, değil mi?” diye bağırdı, örümceklerden birini bacağından atarak korkuluğa yapıştırtırken. “Kızıl keplilere benziyorlar ama daha çirkinler.” Bir örümcek başının üzerinden tıslayarak geçerken eğildi ve Kurt örümceği havada kaptı. “Hey, Prens, bir *hydra* yuvasına rastladığımız zamanı hatırlıyor musun? Hani tüm yumurtalardan yavruları çıkıyordu? *Hydra*’ların bir seferde altmış yumurta bırakabildiğini bilmiyordum.”

İki örümceği havada aynı anda kesince kara irin yüzüme ve boynuma sıçradı. “Şu an eski anılardan bahsetmenin hiç sırası değil, Goodfellow.”

Puck bağırarak küfretti, boynuna düşen bir örümceği fırlattı, eli kırmızıya bulanmıştı. “Anıları tazelemeye çalışmıyorum, buz çocuk,” diye karşılık verdi kızgın bir şekilde örümceği tekmeleyenken. “Yaptığımız o hileyi hatırlıyor musun? Bence onu *şimdi* yapmalıyız!”

Örümceklerin sayısı artıyordu; birini kestiğim anda dört tanesi birden tüm yönlerden saldırıyordu. Şimdi her yerdeydiler; korkuluklara tırmanıyor, tavandan atlıyorlardı. Ariella ve ben sırt sırta vermiş, birbirimizi koruyorduk ve Kurt da deliye dönmüş biçimde, canavar keneler gibi üzerine yayılan örümceklerden yuvarlanarak, kendini pençeleyerek kurtulmaya çalışıyordu.

“Haydi Prens! Bana unuttuğunu söyleme!”

Unutmamıştım. Benden ne yapmamı istediğini tam anlamıyla biliyordum. Riskli ve tehlikeliydi ve ikimizden de bir hayli enerji

götürecekti ama örümcekler gelmeye devam ederse, başka bir seçeneğimiz kalmayabilirdi.

“Ash!”

“Pekâlâ!” diye bağırdım. “Hadi yapalım. Ari, yakınımnda dur. Kalan herkes hemen siper alsın!”

Kısa bir an durdum, birçok yaratığın üzerime çıktığını hissedebiliyordum, uzun bacakları kıyafetlerimi deşiyordu. Onları görmezden gelerek diz çöktüm ve kılıcımın ucunu tahta zemine gelecek şekilde diktim.

Mavi bir ışık parladı, kılıcımdan buzlar çıkarak her şeyi kapladı. Bir anda güverteyi, korkulukları, bankları ve hatta bazı örümcekleri bile kaplayıp oldukları yerde onları dondurdu. Çevremizdeki dikenli dalları sardı, teknenin çevresindeki suyun üzerinde kalın bir buz tabakası oluştu. Örümcekler dallardan güverteye düşmeye devam etse de bir anlığına sessizlik oldu.

Puck, “Şimdi,” diye mırıldanmca kılıcımı çektim.

Buz çatırdadı. Camın kırılma sesiyle karanlıkta parlayan binlerce keskin parçaya bölündü. Ve o anda Puck kasırgayı saldı.

Yaz büyüünün kükremesiyle Puck’ın hortumu dikenlerin arasından süzülerek teknenin etrafını sardı, âdeta çığlık atarak tekneyi neredeyse yan yatırdı. Kasırga sudaki rüya kalıntılarını, dalları, örümcek vücutlarını ve binlerce buz parçasını içine alıp fırtına etkisiyle havada döndürdü. Ariella’yı yakalayıp kendime çektim, Kurt yanıma çömelerek omuzlarını rüzgâra karşı eğdi.

Rüzgâr sonunda dindiğinde ince dallar, dikenler, eriyen buzlar ve örümcek parçalarıyla çevrelenmiştik, her şey karman çormandı. Buz sarkıtları banklardan ve duvarlardan kristal şarapneller gibi sarkmış, kara irin her yere yayılmıştı.

Yere oturup korkuluğa yaslandığım sırada Puck, “Evet,” diye haykırdı. “Ev sahibi takım bir, örümcekler sıfır!”

Ariella gözlerini açarak bana baktı. “İkinizi daha önce hiç böyle bir şey yaptığını görmemiştim.”

“Uzun zaman önceydi,” dedim yorgun biçimde. “Seninle tanışmadan önce. Puck ve ben...” Sesim kısıldı, Robin Goodfellow ve Prens Ash’in dünyaya sahip olabileceklerini düşündükleri yılları hatırladım. Umursamaz ve cüretkâr, Divanların yasalarını hiçe sayarak, yeni ve daha büyük zorluklarla savaşıyorlar, her zaman daha fazlasına ulaşmaya çalışıyorlar, içinden canlı çıkılması imkânsız durumlardan kurtulmayı başarıyorlardı. Başımı sallayıp anıları bir kenara bıraktım. “Uzun zaman önceydi,” diye bitirdim.

“Ne olursa olsun.” Grimalkin kuyruğunu etrafına dolamış, bankın üzerinde oturur halde belirdi, tek bir kılına bile zarar gelmemişti. “Eğer ikisinin böyle başka numaraları varsa, bunu kendilerine daha sık hatırlatsalar iyi olur. Yaz ve Kış büyüğü, birbirine karşı değil de birlikte kullanıldığında oldukça güçlü bir şey haline gelir. Neyse ki, Divanların hiçbirisi henüz bunu fark etmedi.”

Kurt silkelenerek her tarafa kara irin ve örümcek parçaları saçınca Grimalkin kulaklarını yatırdı. “Sihir ve ucuz numaralar,” diye homurdandı Kurt, burnunu buruşturup, “bizi Dünyanın Sonu’na ulaştıramaz.”

“Yapma ya!” Puck ona bir bakış attı. “Bu yüzden *teknemiz* var ya zaten.”

Kurt ona kötücül bir bakış attı, sonra da etrafa saçılmış örümcek parçalarını önemsemeden teknenin ön kısmına doğru yürüdü. Bir süre orada durup havayı koklayarak kulaklarını dikti ve herhangi bir bela gelecek mi diye yokladı. Hiçbir şey bulama-

ynca, kısmen temiz bir noktaya oturdu, kıvrıldı ve biz yokmuşuz gibi gözlerini kapadı.

Ariella bana baktı, sonra da başının arkasını kaşıyan Puck'a. "Gücünüzü tüketti, değil mi?" dedi Ariella düşünceli düşünceli. İtiraz etmedim. Böylesine bir patlama herkesin enerjisini emerdi. Ariella içini çekerek başını salladı. "Dinlenin biraz, ikiniz de," diye emretti. "Grim ve ben nöbet tutarız."

UYUYABİLECEĞİMİ DÜŞÜNMÜYORDUM ama tekne sonsuz dikenlikler arasında yoluna devam ederken biraz kestirdim. Ariella ve Kurt bizi bir şeyin takip etmediğine dair güvence verseler de, tamamıyla rahatlamam imkânsızdı. Sık sık su sıçramasıyla ya da dikenlerin arasından gelen seslerle aniden uyanıyordum ve arada bir dalların arasından gelen talihsiz bir yaratığın çığlığı beni yerimden ediyordu. Sonunda herkes dinlenmeye çalışmaktan vazgeçti ve yolculuğu tetikte bir halde sürdürmeye karar verdi. Tabii Grimalkin dışında; o sık sık ortadan kayboluyor ve gittiğinde hepimizi endişelendiriyordu.

Fundalık devam ediyor, hiç değişmiyordu, hiçbir zaman sessiz değildi. Dikenler arasında birçok kapı, fâni dünyaya giden birçok hat, Olurolmaz'dan ayrılan birçok çıkış gördüm. Görünen ve görünmeyen, tüylü ya da parlak ya da çok bacaklı yaratıklar dallar arasında geziniyor, her daim dikenler arasından bizi izliyorlardı. Altı metreden uzun, dev gibi bir kırkayak tünelin tepesine konuşlanmıştı, öyle yakındı ki dev çenesinden gelen çıtırtıları duyabiliyorduk. Neyse ki altından geçtiğimiz sırada bizimle ilgileniyor gibi görünmedi ama Puck yine de kilometreler boyunca hançerlerini yerine sokmadı ve Grimalkin uzunca bir süre ortalıkta görünmedi.

Saatler geçti. Ya da günler... anlamak imkânsızdı. Kurt ve ben teknenin arkasında duruyor, üzerimizdeki dallarda gezen koca bir yılanı bakıyorduk ki ön taraftan Ariella'nın yorgun sesi duyuldu.

“İşte orada.”

Döndüğüm sırada tünel dikenlerle örülü kocaman bir mağaraya açıldı. Dallar gökyüzünü kapatıyor, loş ışıklar mağarayı dolduruyor, havadan süzülüyor ve kara suları ateşböceklerinin ışığı gibi aydınlatıyordu. Nehirde meşaleler vardı, bazıları eğilmiş, bazıları garip açılarla yerleştirilmişti ve mavi-turuncu alevler saçarak mağaranın sonundaki kocaman taş bir tapınağın yolunu aydınlatıyorlardı. Tapmak kara sulardan yükseliyor, mağaranın tavanını geçiyor, dalların içinden görebileceğimizden daha yükseğe uzanıyordu. Sarmaşıklar, yosunlar ve dikenli böcekler parçalanmaya yüz tutmuş duvarları kaplamış, sütunlara sahiplenici pençeler gibi sarılmışlardı ve gülen gargoyllara benziyorlardı. Oluru olmaz ve Derin Yabanıl gibi asla yaşlanmayan, zamanın var olmadığı ve *kadim* kavramının bir kelimedenden ibaret olduğu bir yerde bile bu tapınak en eski yerd.

Derince ve yavaş bir nefes aldım. “Başardık mı?” diye sordum yavaşça. Bir dağın kenarı gibi önümüzde uzanan dev kaya duvardan gözlerimi alamıyordum. “Burası Sınav Sahası mı?”

Yanımda Ariella başını salladı. “Hayır,” diye fısıldadı büyülenmiş gibi. “Henüz değil ama burayı imgelemlemlerimde görmüştüm. Sınav Sahası bu tapınağın ötesinde yer alıyor. Dünyanın Sonu’na giden geçit burası.”

“Büyük geçitmiş,” diye mırıldandı Puck ve iyice bakmak için başını kaldırdı. Kimse ona karşılık vermedi.

Rüyalar Nehri akmaya devam ediyordu, mağarayı çevreleyen dikenlerin arasından tapınağı geçiyordu ama tekne kapılara çıkan

koca kaya basamaklara çarparak durana dek yavaş bir şekilde nehirde süzölmeye devam etti.

“Sanıyorum son durağa geldik,” dedi Puck ve tekneden atlayarak basamaklara çıktı. “Vay canına, tekrar yere basmak harika bir duygu,” dedi bir yandan gerinirken. Biz de onun peşinden yavaşça en alt basamağa indik. Grimalkin banklardan birinin altından göröndü ve ufak adımlarla tekneden inip titizlikle kuyruğunu yalamaya başladı.

Tapınağa çıkan uzun merdivene bakan Puck başını sallayıp içini çekti. “Merdivenler.” Yüzünü buruşturdu. “Bahse girerim gizli bir kural falan var. *Tüm gizemli, kadim tapınakların ön kapısına en az yedi yüz basamakla ulaşılabilir.*”

Puck’ın bakışlarını takip ettim ve yalnız olmadığımızı fark edince kaşlarımı çattım. “Yukarıda biri var,” dedim sessizce. “Bunu hissedebiliyorum. Sanki... beni bekliyor.”

Ariella hariç grubun geri kalanı birbirine baktı. Ariella ise bizden biraz uzakta nehre bakıyordu. “O halde...” Puck abartılı bir neşeyle içini çekti, “yukarıdaki şahsı bekletmeyelim.”

O, Kurt ve Grimalkin yukarı çıkmaya başladılar ama ben onları takip etmeyince duraksadılar. “Ah, Prens, gelmiyor musun?” dedi Puck bana dönerek. “Hani bu senin maceran diye dedim.”

“Siz devam edin,” dedim onlara el sallayarak. “Biz size yetişiriz. Bir şey saldırırsa bağırın.”

“Ah, inan bana bağırırım,” dedi Puck ve merdivenlerden çıkmaya devam etti, Grim ve Kurt da önünden gidiyorlardı.

Hâlâ gözü Rüiyalar Nehri’nde olan Ariella’ya döndüm, bana bakmıyordu. “Ari,” dedim yavaşça ve arkasına geçtim, “ne oldu?”

Uzun süre sessiz kaldı, beni duyup duymadığından endişe etmeye başlıyordum ki hırıltılı, derin bir nefes alarak gözlerini kapadı.

“Neredeyse geldik,” diye fısıldadı ve ürperdi. “Bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim. Sanırım... artık buradan dönüş yok.”

“Ari.” Yakınlaşıp elimi omzuna koydum. “Konuş benimle. Sana yardım etmek istiyorum ama bana izin vermezsen bunu yapamam. Ben...”

Aniden döndü, ben bir tepki vermeden iki eliyle yüzümü kavradı ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Dondum, şoke olmuşum, bir an sonra vücudum çözüldü, gözlerimi kapadım ve rahatladım. Bunu hatırlıyordum; dudaklarının dudaklarımdaki hissini, soğuk ve narin parmaklarının tenime dokunuşunu. Kokusunu hatırlıyordum, uzun geceler boyunca soğuk, donmuş yıldızların altında yatar, birbirimizin kolları arasında hayal kurardık.

Vücudum içgüdüsel olarak tepki gösterdi. Onu kendime biraz daha çektim, kollarımı ona doladım ve öpücüğüne karşılık verdim... ama sonra durdum.

Bunu çok iyi hatırlıyordum; Ariella'yla geçen her parlak an sonsuza dek zihnimdeydi. Yaptığımız her şey, paylaştığımız her şey. Onun için anılarımda kutsal bir tapınak inşa etmişim; dikkatlice keder, öfke ve pişmanlıkla bezemişim. İlişkimizin her ilmiğini biliyordum, tutkusunu, birlikte olmadığımız zamanlarda hissettiğimiz boşluğu, özlemi ve evet, aşkı. Ariella'ya âşıktım. Bir zamanlar benim için ne anlama geldiğini, ona karşı neler hissettiğimi hatırlıyordum...

...ve şimdi ne hissetmediğimi de biliyordum.

Nazıkçe ellerimi omzuna koydum ve onu iterek öpüşmeye bir son verdim. “Ari...”

“Seni seviyorum, Ash,” diye fısıldadı ben başka bir şey söyleyemeden ve midem kasıldı. Ses tonu çaresizdi, sanki ben bir

şey demeden aklındaki her şeyi söylemek istiyordu. “Hiç vazgeçmedim. Hiç. Meghan’a âşık olduğumu bildiğimde bile, çok kızgın olduğum zamanlarda ikimizin de ölmüş olmasını dilediğimde bile seni sevmekten vazgeçmedim.”

Boğazım düğümlendi. Ağzımı açmak için zorla yutkundum. “Neden bana bunları şimdi söylüyorsun?”

“Çünkü başka şansım olmayacak,” diye devam etti Ariella, gözleri yaşlarla dolmuştu. “Ve biliyorum ki Meghan’a verdiği sözden sonra, buraya gelmek için yaşadığımız onca şeyden sonra bana geri dönmeyeceksin ama...” Yaklaştı, gözlerini gözlerime dikti. “Beni hâlâ seviyor musun? Bilmem gerek... yola devam etmeden önce bu kadarını bilmeye hakkım var.”

Gözlerimi kapadım. İçimde duygular karman çorman olmuştu; suçluluk, keder, pişmanlık... ama bir kez olsun, düşüncelerim netti. “Ariella,” diye mırıldandım, ellerini ellerimin arasına aldım, kalp atışını hissedebiliyordum. Söylemesi zordu ama bunu yapmam gerekiyordu, bunu duymak zorundaydı. Sonunda benden nefret edecek olsa da bunu yapmalıydım. “Seni o gün kaybettiğimde, hayatım sona erdi. Öleceğimi düşündüm. Ölmek istedim... ama Puck’ı da benimle götürdükten sonra. Yaşamamın tek sebebi intikam almaktı ve seni unutamadığım için neredeyse kendimi mahvedecektim. Meghan’la tanıştığım da bile anılarıma ihanet ettiğimi düşünüyordum.

“Ama şimdi her şey farklı.” Gözlerimi açtım, yıldızlar gibi parlak bakışlarına karşılık verdim. “Birçok şeyden pişmanlık duyuyorum. Keşke yanında olabilseydim ve keşke o gün hiç yaşanmasaydı. Ama pişman olmadığım tek şey, bu olayların içinden çıkan tek iyi şey o.

“Ari... Seni her zaman seveceğim. Hep sevdim. Hiçbir şey bunu değiştirmeyecek.” Elini sıktım ve nazikçe bıraktım. “Her zaman benim bir parçam olacaksın. Ama... sana... artık... âşık değilim. Bunu Meghan’la birlikte olmak için yapıyorum, başka bir şey için değil.” Ariella’nın gözleri sönükleşti. Yavaşça geri çekildim, olabildiğince yumuşak konuşmaya çalışıyordum. “Ben senin olamam, Ariella. Üzgünüm.”

Bir an tamamen anlaşılmaz bir ifadeyle bana baktı. Sonra beklemediğim, üzgün bir gülümseme dudaklarına yayıldı.

“O halde buraya kadar,” diye mırıldandı, daha çok kendine söyler gibiydi. “Bizim için en azından.” Gözlerimi kırıştırdım, bana yıldız gibi parlak gözlerle baktı. “Sonunda hiçbir şüphen olsun istemedim.”

“İstediğin şey bu muydu?” Şaşkın şaşkın ona baktım. “Beni bir karar vermeye mi zorluyordun?”

“Hayır, Ash. Hayır.” Ariella bir elini omzuma koydu. “Söylediğim şeylerde ciddiydim. Seni her zaman sevdim ve bunu bilmeni istedim, şeyden önce...” Titredi, bir adım gerileyerek kollarıyla kendini sardı. “Senin için mutluyum,” diye fısıldadı ama gözleri tekrar cam gibi olmuştu. “Ne istediğini biliyorsun ve bu iyi bir şey. İşleri kolaylaştıracak...”

“Neden bahsediyorsun?”

“Hey, buz çocuk!” Puck onaylamaz bir tonla, basamakların oldukça yukarisından sesleniyordu. “Buraya gelsen iyi olur! Hemen!”

Puck’a dönerek kaşlarımı çattım, zamanlaması gerçekten harikaydı. Tekrar Ariella’ya döndüm. Merdivenlere baktı, yanakları kuru, ifadesi kararlıydı. Kendiyle barıştığını hissettim, bir karara varıyordu.

“Ari...”

“Merak etme, Ash.” Ariella elini kaldırdı ama gözlerime bakmadı. “Benim için endişelenme. Sonunda işin buraya geleceğini biliyordum.” Nefes aldı ve yavaşça bıraktı. “Devam etme vakti geldi... ikimizin de.

“Haydi gidelim,” dedi ve dönüp bana cesurca gülümsedi. “Neredeyse sonuna geldik. Şimdi duramayız.”

PUCK MERDİVENİN BAŞINDA bizi bekliyordu, Kurt yanında durmuş, sessizce hırıliyordu. Grimalkin de oradaydı, sakın sakın ön patisini yalıyor, Kurt’a küçümseyici bakışlar atıyordu, bu yüzden biraz rahatladım. Kedi ortadan kaybolduğunda endişeleniyordum.

Yanlarına vardığımda Puck hâlâ sıkkın görünüyordu, başıyla merdivenlerin tepesini işaret etti. “Misafirimiz var,” diye mırıldanınca yukarı baktım.

Uzun cübbeli ve başlıklı bir figür merdivenlerin tepesinde duruyordu, yaklaşık üç metre boyundaydı. Başlıklı cüppesinin karanlığında yüzü görünmüyordu; soluk, kemikli elinde bükümlü, kara bir asa vardı.

Yüzünü görmesem de doğrudan bana baktığını hissediyordum.

“Neden geldiğini biliyorum, Demir Divanı şövalyesi.”

Derinden gelen ses içimi titretti, sanki her yandan gelmişti; dikenlerin arasından, nehirden, tapınağın kendisinden. Zihnimde ve kemiklerimde yankılandı, yıldızlardan daha soğuk, güçlü ve kadimdi. Cübbeli figürün önünde diz çökmek için tüm irademi kullanmak zorunda kaldım ve Puck’ın sırtışının yok olmasından ve Kurt’un sırtında dikilen tüylerden onların da bunu hissettiğini biliyordum.

“Sen kimsin?” diye sordum.

“Ben Dünyanın Sonu’ndaki Koruyucu’yum,” dedi figür monoton bir sesle. “Sınav Sahası’na sahip çıkan kişi benim, ruhunu kazanmak için etkilemen gerekenim.”

“Ve bize merhaba demek için mi geldin? Ne kadar da düşüncelisin.” Puck tekrar sırtıp bana döndü. “Kendini özel hissetmedin mi buz çocuk? Dünyanın Sonu’na gitmemize gerek bile kalmadı. Hoş cübbeli adama karşı nazik ol, belki böylece ruhunu kazanabilirsin.”

“Ama önce, Dünyanın Sonu’na ulaşmak, buna değer olduğunu kanıtlamak için bir imtihanı geçmelisin.”

“Biliyordum.” Puck başını salladı. “Hep bir bit yeniği olmak zorunda.”

Puck’ı görmezden geldim, cübbeli figüre doğru bir adım attım. “Ben hazırım,” dedim, karanlık cübbenin ardında bir yüz arıyordum ama bulamıyordum. “Önüme ne çıkarırsan çıkar; imtihan, test, ne olursa önemi yok. Hazırım. Ne yapmam gerek?”

Koruyucu şaşırmış gibi görünmüyordu. *“Bu sınav yalnızca senin için değil şövalye,”* dedi ve cübbenin içinde bir kolunu kaldırarak arkamdaki grubu gösterdi. *“Dünyanın Sonu’nu görmek isteyen herkes öncelikle imtihanı geçmeli. Tek başına başarısız olursun. Birlikte, zorlukların üstesinden gelmek için bir şansınız olabilir. Ama şunu bil, tapınağa giren herkes buradan dönececek. Bundan emin olabilirsin.”*

Midem kasıldı. Her ne kadar söylediklerini kabul etmekten nefret etsem de, duyduklarımdan şüphe etmiyordum. Koruyucu bize, bu imtihandan herkesin sağ çıkamayacağını söylüyordu. Birimiz ya da birkaçımız ölecekti.

“Bir şey daha...” Koruyucu açıklamasının sessizliği içinde elini kaldırdı. *“Beni bulmak için çok uzun süren yok, şövalye. Kapılar*

imtihanın her iki tarafında da açıldıktan sonra sonsuza dek öyle kalmayacaklar. Kapandıklarında hâlâ tapınakta olursanız, zamanın sonuna dek orada sıkışıp kalacaksınız ve şimdiye dek başarısız olmuşlara katılacaksınız. Beni anladın mı?”

“Evet,” dedim hissiz bir şekilde. Cübbeli tekrar başını salladı.

“O halde Dünyanın Sonu’nda görüşürüz, şövalye. Eğer bunu başarabilirsen, esas sınavın başlayacak.”

Son cümlesini söyledikten sonra gitti. Solarak, bir dumanın içinde gözden kaybolarak ya da Grimalkin gibi ortadan sıvışarak görünmez olmadı. Yalnızca artık orada değildi.

Merdivenlerin başında durdum, yoldaşlarımın bakışlarını arkamda hissedebiliyordum. Başımı kaldırdım.

“Geri dönmek isteyen varsa, dönsün,” dedim sessizce arkama bakmadan. “Koruyucu’nun ne dediğini duydunuz. Hepimiz buradan sağ çıkmayı başaramayacağız. Eğer ayrılmak istiyorsanız sizi suçlayamam.”

Puck’ın tiksintiyle homurdandığını duydum. Son basamağı da çıkarak yanıma gelip kollarını kavuşturdu. “Ne yani, tüm eğlenceyi kaçıralım mı? Beni daha iyi tanıyor olmalısın, buz çocuk. Gerçi bir yerde sonsuza dek seninle birlikte tıklıp kalma fikri tüylerimi diken diken ediyor. Sanırım bunun olmaması için uğraşacağız, değil mi?”

“Buraya kadar geldim,” dedi Kurt, Puck’m yanına geçti. “Buradan dönüş yok. Seni Dünyanın Sonu’na götüreceğimi söyledim, bunu yapacağım. Kedi isterse ayrılabilir. Korkaklığına yakışan bir hareket olur. Ama hikâye devam etmeli.”

“Lütfen ama...” Grimalkin basamakları tırmandı ve dönüp bana bakarak kuyruğunu kıvrırdı. “Sanki ben köpekle birlikte sonsuza dek bir yerde tıklıp kalmama müsaade ederim de.” Havayı

kokladı ve bıyıklarını oynattı. “Korkma Prens. Eğer başarısızlığa uğrayacağını düşünürsem, o anda yanınızdan ayrılacağıma şüphen olmasın. Ama bu imtihanlar her zaman amaçsız yapbozlardan ya da çözülmesi gereken akıl oyunlarından oluşur ve bunun için de zeki birine ihtiyacın olacak. Ayrıca, hâlâ bana bir iyilik borçlusun.”

Hepsine başımı salladım ve Ariella’ya döndüm, hâlâ birkaç adım ötede duruyor ve tapınağa bakıyordu. “Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedim nazıkçe. “Bizi buraya kadar getirdin, istediğimden fazlasını yaptın. Daha fazla ilerlemek zorunda değilsin.”

Yine suratına o üzgün minik gülücüğü yerleştirdi ve derin bir nefes aldı. “Hayır,” diye fısıldadı bakışlarımı yakalayarak. “Zorundayım.” Merdivenlerden çıkıp yanıma geldi, kolumu tuttu. “Sonuna kadar, Ash. Başardığını göreceğim.”

Elimi eline koydum ve sıktım. Puck bize sırtıttı, Kurt başını sallayarak homurdandı. Grimalkin önde, beşimiz tapınağın dev taş kapılarına doğru yaklaştık. Zemini sarsan bir sesle yavaşça açıldılar, çakıllar döküldü ve tozlar üzerimize yağdı. Kapıların ardında her şey karanlığa gömülüydü.

Durmadık. Ariella ve Puck yanımda, Kurt arkamızda ve Grimalkin önderliğinde geçitten geçerek imtihana ilk adımımızı attık.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İMTİHAN

Beklediğim gibi dışarıdan kocaman durmasına rağmen, tapınak görüldüğü gibi değildi. Uzun, dar bir koridordan geçerek ulaştığımız ilk oda açık bir avluydu, çevresini saran duvarlar yosun kaplıydı. Üstümüzde bir yerden ışık demetleri süzülüyordu, kırık heykeller, sütunlar ve dev kayalar her yerdeydi. Alan zamanın ağırlığıyla harap olmuş, sarmaşıklarla kaplı dökük duvarlardan, kemerlerden ve kolonlardan oluşan minyatür bir labirente benziyordu.

Önümüzde bir platformun üzerinde çift kanatlı dev kapı yükseliyor, iki tarafında duran iri, kaya yaratıklar tarafından korunuyordu. Heykeller, kocaman başları, dalgalı yeleleri ve kalın ön pençeleriyle bir aslan ile bir tür canavara köpeğin karışımına benziyorlardı.

“Fu köpekleri²²,” dedi Puck, biz dökük sütunlardan ve kemer altlarından geçerek kapıya yaklaşırken. “Pekin’deyken bir tanesiyle

22 Çinlilerin koruyucu olduğuna inandıkları efsanevi aslan heykelleri. (ç.n.)

tanışmıştım. İnatçı pislik, tüm tapınakta beni kovalamıştı. Sanırım beni bir tür kötü ruh sanmıştı.”

“Ne kadar da garip bir düşünce,” diye mırıldandı Grimalkin, Kurt kahkaha attı ve Puck ona bir çakıl taşı fırlattı.

“Bunlar bilindik boyda değiller pek,” diye devam etti Puck, taş koruyuculara yüzünü buruşturarak bakarken. “Öncelikle, daha büyükler. Ve daha yaşlılar. Gerçek Fu köpekleri olmamaları iyi bir şey, değil mi? Gerçek olsalardı, başımız belaya gir...”

Tabii ki o anda yüksek bir sürtünme sesi odada yankılandı ve iki heykel başlarını çevirerek bize baktı.

İçimi çektim. “Hiç ders almıyorsun, Goodfellow.”

“Biliyorum. Kendime engel olamıyorum.”

Dev kaya koruyucular hırıltılı kükremelerle yerlerinden ayrıldılar ve yeri sarsan bir gürültüyle zemine indiler. Yontulmuş yüzlerindeki gözleri zümrüt yeşili bir ateşle yanıyor; pençeleri, altlarındaki taşları eziyor ve kükreyen sesleri odayı dolduruyordu. Grimalkin ortadan kayboldu, Kurt’un kükremesi kakofoniye eklendi ve Fu köpekleri başlarını eğerek saldırıya geçti.

Fu köpeklerinden biri hızla yanımdan geçerken yan tarafa sıçradım ve böğrüne bir kesik attım. Kılıcım kayaya vurunca tiz bir ses çıktı, köpeğin üzerinde üstünkörü bir çizik bıraktı ve canavar fark etmedi bile. Yaratık, kaya sütunlardan birine dalıp onu yerle bir etti ama kendisi hiçbir şekilde zarar görmemişti. Sonra başını öne eğerek ikinci hamlesine girişti.

Fu köpeği bana doğru koşarken buzdan bir ok burnunu parçaladı. Ariella onun dikkatini dağıtmaya çalışıyordu ama bu, yaratığı yavaşlatmadı bile. Kükreyerek üzerime geldiği sırada kaçmayı başardım, yaratık da kızgın bir boğa gibi duvara çarpınca üstüne taş parçaları yağdı. Göz ucuyla Puck’ı gördüm, diğer heykelden

kaçmak için bir sütunun üzerine zıpladı, yaratık kafasını Puck'ın bulunduğu sütuna geçirip onu yerle bir etti. Puck ikinci bir sütuna atlamayı başardığı sırada Kurt, Fu köpeğinin üzerine atıldı, pençeleri hayvanın kalın boğazındaydı. Kayaya çarpınca çığlık atarak geri çekildi, çığlığında acıdan çok kızgınlığı duyuluyordu. Fu köpeği de saldırmak için etrafında döndü.

Bu işe yaramıyordu. Ve bir çift canı kaya devle kovalamaca oynayacak vaktimiz yoktu. "Geri çekilin!" diye bağırdım ilk koruyucu yaratık tarafından ezilmekten kaçınmak için başsız bir heykelin arkasına saklanırken. Hayvan hiçbir şeye çarpmadan döndü ve hırlayarak durdu. "Puck, kapılara git, bunun için vaktimiz yok!"

"Ah, tabii Prens! Söylemesi kolay!"

Bana saldıran yaratık hırladı ve sinsice yaklaştı. Görünüşe göre beni yere yapıştırmak için üzerime atlamaktan vazgeçmişti. Göz ucuyla Ariella'yı gördüm, yeni bir atış için yayını çekmişti. Dikkatimi köpekten ayırmadan Ariella'ya elimi sallayarak gitmesini işaret ettim.

"Ari, benim için endişelenme. Git."

"Emin misin?"

"Evet! Kapılara git, hemen arkandan geleceğim."

Ariella bir duvarın arkasına geçti ve görüş alanımdan çıktı. Fu köpeği onun gidişini görüp kükreyince onun yüzüne bir buz hançeri fırlattım ve tam gözlerinin arasına isabet ettirip dikkatini tekrar üzerime çektim.

Dışlerini göstererek ileri atıldı, yere sürten pençeleri zeminde derin izler bırakıyordu. O zıpladığı sırada burnundan tutarak üzerine zıpladım ve geniş omuzlarına kondum. Çok kısa bir an, parlak kızıl tasmaında altın parıltıları gördüm ama hızla üzerinden kaydım ve Puck ile Ariella'nın beni beklediği kapılara doğru koştum.

Kurt, diğer Fu köpeğini oyahıyor, etrafında dolandıkça arka bacağını koparmaya çalışıyordu. Ben merdivenlere çıkınca, koruyucu kükreyerek bana döndü ama Kurt öne atıldı ve ona omuz geçirip geriletti. Puck ve Ariella'nın yanına ulaştığımda ikisi de endişeli görünüyordu.

“İşe yaramıyor.” Puck kaşlarını çattı; kaya kapıya yumruk atıyor, tok sesler çıkarıyordu. “Bu şey yerinden oynamıyor. Bir anahtar ya da başka bir şey olmalı. Bak.”

Kapıları gösterdi. Mükemmel yarım daire şeklindeki iki oyuk kapı kanatlarının birleştiği noktada birbirini tamamlıyordu. Muhtemelen kaybolmuş ya da odada bir yerlere saklanmış bir anahtar olmalıydı. Hem de iki Fu köpeğinin olduğu bu odada. Çaresizlikle iç çektim.

“Tasmalar, sizi aptallar.” Zemindeki kayaların birinin üzerinde Grimalkin belirdi, kulaklarını arkaya yatırmış, kuyruğunu yere vuruyordu. “Tasmalarına bakın. Burada her şeyi ben mi yapmak zorundayım?” Tekrar gözden kayboldu ve o anda Fu köpeklerinden biri merdivenlerden çıkarak üstümüze atıldı.

Hepimiz kenara kaçtık ve köpek tavanı sarsan bir hızla kapıya çarptı. Kafasını sallayıp gerilediğinde boynunun etrafında bir altın parıltısı gördüm, bir rozete benziyordu. Ya da ikiye bölünmüş bir küreye...

Puck'a baktım. “Birini sen al, diğerini de ben alıyorum.”

“Tamamdır, buz çocuk.”

Odanın iki köşesine geçtik. Ariella beni takip ederken Puck, Kurt'a yardım etmek üzere yöneldi. Umduğum gibi benim Fu köpeğim ısrarcı bir şekilde bizi harabeler labirentinin, dökük sütunların ve yıkık duvarların arasında takip ediyordu.

Tam bir köşeden dönerken Ariella, “Plan ne?” diye fısıldadı. Sırtımızı bir duvara vermiştik. Birkaç metre ötede Fu köpeği sinsice yaklaşıyor, hırliyordu. Öyle yaklaşmıştı ki köşeyi dönüp ona dokunabilirdim. Biraz ötede, labirentin bir yerinden bir çarpışma sesi duydum, bir toz bulutu havaya yayıldı; ikinci koruyucu yakındaydı.

“Burada kal,” dedim Ariella’ya. “Ortalarda görünme. Bu şeyin sadece bana odaklanmasını istiyorum. Eğer Puck yapması gerekeni yaparsa, bu iş biraz sonra bitecek.” Yakınımızda bir sütun devrildi, ardından kızgın bir kükreme duyuldu. “Kapıya doğru git ve orada bizi bekle,” diye devam ettim. “Yapabilirsen Grim’i ve Kurt’u bul. Anahtarları aldığımız gibi orada olacağız.”

“Nasıl...” diye başladı ama o sırada Fu köpeği bir patlama ve paramparça olan taşlarla birlikte yakınlardaki bir duvarı delip geçtikten sonra kükreyerek bana yöneldi.

Harabelerin derinliklerine doğru koşmaya başladım, koruyucunun arkamda olduğunu hissedebiliyordum. Dev kaya yaratık koridorlar boyu beni takip ederken taşlar havada uçuşuyor, heykeller binlerce parçaya bölünüp yığılıyordu.

Yıkık dökük bir duvarın köşesinden dönünce Puck’ı gördüm; ters yönden bana doğru koşuyordu. Yeşil gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını görmüştüm ama bu tam da beklediğim fırsattı. İkimiz aniden kenara kaçtık ve iki Fu köpeği köşeden dönüp birbirleriyle çarpışınca yeri sarsan bir gürültü koptu.

Güçlü çarpışma sayesinde iki kaya devi bir an hareketsiz kaldı, tamamıyla sersemlemişlerdi. Birinin burnunun kırıldığını gördüm, diğerinin de yüzünde büyük bir yara gibi bir çatlak vardı. Koridorun diğer tarafında karnının üzerine yatan Puck ayaklandı ve zafer hissiyle sırıttı.

“Biliyor musun, bunu ne kadar sık yaşasam da, heyecanı hiç eksilmiyor.”

Ben de ayaklandım. “Anahtarını kap,” dedim Fu köpeklerinden birine yaklaşarak. Hâlâ kendinde olmayan yaratık beni fark etmezken boynundan altın yarım küreyi kaptım. Puck da aynısını diğerine yaptı ve bir an durarak şaşkına dönmüş koruyucuya sırttı.

“Yazık, çok acıtmış olmalı,” deyip küreyi yaratığın önünde salladı. “Evet, bu haftalarca başını ağrıtabilecek. Bu kadar inatçı olmanın sonu budur.”

“Puck!” Dönerek gözlerimi ona diktim. “Aptallık etmeyi bırak, haydi gidelim buradan.”

Puck güldü, aylak aylak yürüyerek yaklaştı ve elindeki küreyi bana doğru attı. “Ah, ne varsa eskilerde var,” diye mırıldandı yanıma gelirken. “Hey, şu minotaurlara²³ yaptığımız numarayı hatırlıyor musun? Öyle fena çarpışmışlardı ki...”

İki kısık, kızgın hırlama sesi Puck’ın sözünü kesti. Puck’a ölümcül bir bakış attım, o ise bana hafifçe gülümsedi.

“Biliyorum, biliyorum. Beni öldüreceksin.”

Harabelerin içinde koştuğumuz sırada küreleri sıkıca elimizde tutuyorduk. Fu köpekleri arkamızdaydı. Bu kez köşe kapmaca ya da yaratıkları köşelerde yanıltmaca yoktu. Doğruca kapılara koştuk, mümkün olan en kısa yolu kullandık. Ariella’yı merdivenlerin başında gördüm; yayını çekmiş, yaratıklara doğrultmuştu, dudaklarını büzmesinden sıkıntısını anlayabiliyordum; okları karşısında Fu köpeklerinin göz bile kırpmayacaklarını biliyordu. Merdivenlere kalan son yüz metre en tehlikelisiydi, düz ve açık

23 Yunan mitolojisinde boğa başlı yaratıklar. (ç.n.)

bir alandı. Peşimizdekileri yavaşlatacak hiçbir engel yoktu. Ağır adımlarının yeri sarstığını hissettim, mesafeyi kapatıyorlardı.

Sonra Kurt yıkık bir duvarın tepesinden, kara bir leke gibi Fu köpeklerinden birinin üzerine atladı ve yaratığın diğerine çarpmasını sağladı. Dengesini kaybeden heykeller bir duvara tosladı, rayından çıkmış tren gibi cayırtılarla birbirlerinin üzerine yuvarlandılar. Zafer kazanmışçasına soluyan Kurt merdivenlerden çıktı, Ariella ve birden kapının önünde belirip sabırsızlıkla kuyruğunu sallayan Grimalkin'e katıldı.

“Çabuk!” diye bağırdı Grimalkin, Puck ve ben yanlarına ulaştığımız sırada. “Anahtarları sokun!”

“Biliyor musun, ortadan kaybolup, biz bütün işi yaptıktan sonra birden belirerek emirler yağdıramazsın,” dedi Puck kapıya ulaştığımızda. Grimalkin ona tısladı.

“Aptallığını tartışacak vakit yok, Goodfellow. Koruyucular geliyor. Anahtarlar...”

Bir kükreme onu durdurdu, Fu köpekleri öfkeyle başlarını sallayarak merdivenin tepesine ulaştılar. Bizi kapıya sıkıştırdıkları için hareket edemiyorduk, hevesle hırlayarak üzerimize doğru atılmak üzereydiler. Kurt da onlara karşılık veriyordu, kapışmak için öne atıldı. Bu sırada Grimalkin kulaklarını sivriltilmiş bize bağıırıyordu.

“Anahtarlar aynı anda yerine yerleştirilmeli! Yapın şunu, hemen!”

Puck'a baktım, başımı salladım ve aynı anda iki küreyi yuvalarına soktuk. Yerlerine yerleşirken tıkırtılarını duyduk.

Arkama baktım, bulunduğum yerden kaçmaya hazırdım ama anahtarlar yerlerine oturduğunda koruyucular dondu. Kapılar açılırken yaratıkların taş vücutları çatırdamaya başladı, çatlaklar

yayıldı ve yaratıkların kaya bedenleri sonunda un ufak olarak merdivenlere dağıldı.

Rahatlayarak içimi çektim, sonra da kendimi o ana geri döndürmeye çalıştım. Şimdi zafer kutlayacak vakit yoktu. “Acele edin,” dedim herkesi kapıya yönelterek. “Eğer bu ilk etapsa, kaybedecek vaktimiz yok demektir.” Koruyucu, imtihanı tamamlamak için ne kadar vaktimiz olduğunu söylememişti ama her saniyenin değerli olduğuna dair bir izlenime kapılmıştım.

“Vay canına, senin şu cübbeli arkadaşın işleri alıştırma alıştırma başlatmayı sevmiyormuş gerçekten,” dedi Puck kapıdan geçip yeni bir koridora girerken. Taş ejder kafaları birkaç adım aralıkla duvarlara dizilmişti, ağızları kükrer gibi açıktı. “Eğer ilk kısım en kolayıysa, başımız bir hayli belaya girecek demektir.”

“Ya ne sanıyordun, Goodfellow?” dedi Grimalkin önümüzden giderken. “Parkta hoş bir yürüyüş yapacağımızı mı? Adına boşuna imtihan dememişler.”

“Hey, ben de zamanında birkaç imtihan atlattım,” diye karşılık verdi Puck. “Hepsi temelinde aynı, birkaç fiziksel zorluk, bir iki amaçsız bilmece ve her zaman biraz kötücül...”

Bir taş ejderin ağzından alev fışkırdı, Grimalkin tam önünden geçerken üzerindeki havayı yakıp kavurdu. Neyse ki kedi zarar göremeyecek kadar kısaydı ama bu yine de bizi durdurdu.

“...tuzaklar vardır,” diye cümlesini bitirdi Puck. “Eh, bunun olacağını bilmeliydim.”

“Durmayın!” diye bağırdı Grimalkin, hızla koşuyordu. “Devam edin ve arkanıza bakmayın!”

“Senin için söylemesi kolay!” diye bağırdı Puck ama sonra arkamızdan bir kükreme duydum ve arkaya bakarak küfrettim.

Biraz önce yanından geçtiğimiz *tüm* ejder kafaları alev püskürtmeye başlamıştı ve o alevler koridordan süzülüp peşimizden geliyordu.

Koştuk.

Koridor sonsuza dek uzanıyor gibiydi; bazen alev dalgalarından kaçmak için zıplamamız ya da eğilmemiz gerektiye ve zar zor atlattığımız kaçınılmaz birkaç an olduysa da çok az yanıkla kurtulmayı başardık. Bir defa Ariella'nın elbisesinin kolu tutuştu ve Kurt'un kuyruğunun ucu hafifçe yandı ama kimse ciddi bir yara almadı.

Hızla bir sonraki odaya adımımızı attığımızda Grimalkin kırık bir sütunun üzerine oturmuş bizi bekliyordu.

“Öf.” Puck gömleğinden külleri temizlerken inledi. “Evet, bu eğlenceliydi ama yine de biraz klişeydi. Fazlasıyla *Indiana Jones* tadındaydı. Peki, şimdi neredeyiz?”

Odada göz gezdirdim. Geniş, daire şeklinde ve beyaz kumla kaplı bir alandı, minyatür bir çölü andıran kum tepeleriyle doluydu. Kolonlar ve sütunlar göze çarpıyordu, çoğu kırık ve yan yatmıştı, bazılarının yarısı kuma gömülüydü. Ulaşılmaz yükseklikte görünen geniş kubbeli tavandan sarmaşıklar sallanıyordu ve kökleri de kırık dökük duvarların içine sızmıştı. Loş ışık demetlerinde tozlar uçuşuyordu. Sanki yere bir taş bıraksam sonsuza dek havada asılı kalacakmış gibi bir izlenim veriyordu.

Odanın ortasında, kumun içinden kocaman taş bir platform yükseliyordu, köşelerine dört kalın mermer sütun eşit aralıklarla dikilmişti. Platformun iki yanında narin kanatlı heykeller diz çökmüş, sert bir ifadeyle birbirlerine bakıyorlardı, geniş kanatlarının uçları neredeyse tavana değecekti. Dev, gösterişli kedi vücutlarına sahiplerdi, pençeleri ve arka bacakları kumun içindeydi ama soğuk ve güzel kadın yüzlerine sahiplerdi. Gözleri

kapalı sfenksler, hareketsiz biçimde oturmuş, arkalarındaki çift kanatlı kapıyı koruyorlardı. Platforma çıkıp ucunda durduk ve devasa yaratıklara baktık. Kapı sfenkslerin dev pençelerinin birkaç adım ötesinde olmasına rağmen, kimse aralarına girmek için bir girişimde bulunmuyordu.

“Hah.” Puck geri çekilerek heykellerin ruhsuz yüzlerine baktı. “Bir sfenks bilmecesi, değil mi? Ne kadar da çekici. Eğer yanlış yaparsak bizi yerler mi acaba?”

“Sen,” dedi Grimalkin kulaklarını yatırarak, “bu kez sessiz olacaksın, Goodfellow. Sfenksler küstahlığa katlanamazlar ve senin kaba tavırlarını hoş karşılamayacaklardır.”

“Hey,” diye karşılık verdi Puck kollarını kavuşturarak, “bil diye söylüyorum, ben sfenkslerle daha önce de yüzleştim, kedi. Bilmecce çözmeyi tek bilen sen değilsin.”

“Kapayın çenenizi,” diye kükredi Kurt ikisine birden ve ağzıyla göğü işaret etti. “Bir şeyler oluyor.”

Nefesimizi tuttuk ve bekledik. Bir an her şey sessizdi. Sonra sfenkslerden biri gözünü açtı. Parlak mavi-beyaz gözlerinde ne göz bebeği ne de iris vardı, doğrudan ileri bakıyorlardı. Yine de, onların kadim, değer biçen bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Sıcak bir esinti odada dolaştı ve heykeller konuştu, sesleri kadim zekâ ve güçle titriyordu:

Zaman, tekeri döndüren çarktır.

Kış kapanmayacak yaralar açar.

Yaz içten içe yanan bir ateştir.

İlkbahar saklanması gereken felaket bir yükür.

Sonbahar ve ölüm el eledir.

Kumun içinde tek bir cevap yatar.

Ama cevabı tek başına aramazsan,

Kum seni yutar.

“Ee, pardon,” dedi Puck sesler kesilip de kumların üzerine tekrar sessizlik çökünce. “Tekrarlayabilir misiniz acaba? Bu kez biraz daha yavaş?”

Sfenksler sessiz kaldı. Mavi gözleri tıpkı bir kapının kapanışı gibi kapandı ve bir daha açılmadı.

Ama bir şey etrafımızda dolanıyordu. Kum yer değiştiriyor, hareket ediyordu, sanki milyonlarca yılan yerin altında dolaşıyordu. Sonra kum patlarcasına dağıldı ve sayısız küçük, siyah, parlak akrep kumların içinden çıkarak bize doğru gelmeye başladı.

Puck çığlık attı; Kurt hırladı, boynundaki ve sırtındaki tüyler diken diken oldu. Platformun üzerinde bir araya toplanıp silahlarımızı çekti. Yer kıpırdanan vücutlarla doluydu, birbirlerinin üzerine çıkmaya başlamışlardı, sonunda kum görünmez oldu; zemin yaşayan ve hareket eden siyah bir halıya dönüştü.

“Biliyor musun, sfenksler tarafından yenmeyi tercih ederim,” diye haykırdı Puck. Havayı dolduran çıtırtı sesinin arasından duyulabilmek için bağırması gerekiyordu. Milyonlarca minik bacağın birbirine çarparak çıkardığı ses kulaklarımızı dolduruyordu. “Bir planı, fikri ya da akrepsavar ilacı olan varsa şimdi öne çıksın.”

“Bakın.” Ariella platformun ötesini işaret etti. “Saldırmıyorlar. Daha fazla yaklaşıyorlar.”

Aşağı bakınca doğru söylediğini gördüm. Akrepler taş duvara çarpıp geri sekiyorlardı, nehirdeki bir kayanın etrafından akıp

giden su gibiydiler ama bize ulaşmalarını sağlayacak bir metrelik yüksekliğe tırmanmıyorlardı.

“Bize saldırmayacaklar,” dedi Grimalkin sakince. Kenardan oldukça uzak bir noktada oturduğunu fark ettim. “Henüz değil. Biz bilmeceye yanlış cevap verene dek saldırmayacaklar. O yüzden endişelenmeyin. Biraz vaktimiz var.”

“Harika.” Puck tatmin olmuş gibi görünmüyordu. “Burası bize cevabı bildiğini söylediğin kısım, değil mi?”

Grimalkin kuyruğunu savurdu. “Düşünüyorum,” dedi yüksek sesle ve gözlerini kapadı. Kuyruğu hafifçe salınıyordu ama onun dışında hareket etmiyordu. Hepimiz gergin bir şekilde ona bakıyor ve bekliliyorduk.

Sabırsız ve huzursuz bir şekilde taş zemine ayağımı sürdükten sonra durdum. Yarısi kuma gömülü kırk sütunların birinin önünde, taşta kazınmış birkaç harf gördüm. H-A-T-I-R. Diz çöktüm, tüm kelimeyi görmek için tozu temizledim.

Hatıra.

Zihnimde bir şeyler canlandı, dile getirebileceğim kadar belirsiz olmayan, uzakta kalıp unutulmuş birinin ismi gibi bir fikir. Aklımda bir şey vardı ama bir araya getiremiyordum.

“Başka kelimeler var mı diye bak,” dedim Puck’a. Arkamdan gelmiş, omzumun üzerinden ne yaptığıma bakıyordu. “Başka kelimeler de olmalı.”

Hatıra, bilgi, güç ve pişmanlık. Ortaya çıkardığımız, taş zemindeki her kırık sütunun önünde yazan kelimeler bunlardı. Her kelimeyle yapbozun parçaları birleşmeye başladı, yine de tüm resmi oluşturmak için yeterli değildi.

“Pekâlâ.” Puck ellerini yüzüne koyup gözlerini ovaladı. “Düşün, Goodfellow. Hatıra, bilgi, güç ve pişmanlığın dört mevsimle ilgisi ne?”

“Mevsimler değil,” dedim sessizce, parçalar bir araya geliyordu. “Biziz.”

Puck kaşlarını çattı. “Mantığını açıklasan Prens?”

“Kış kapanmayacak yaralar açar,” diye tekrarladım, bilmecenin ikinci dizesini hatırlayarak. “Çok bir anlam ifade etmiyor, değil mi?” Sütunu işaret ettim. “Ama şu kelimeyle yer değiştirdiğin zaman, bak neler oluyor.”

“Hatıra kapanmayacak yaralar açar,” dedi Puck hiç düşünmeden. Tekrar kaşlarını çattı, sonra bana bakarken gözleri büyüdü. “Ah.”

Kurt homurdandı, sütun sanki kaya kılığına girmiş bir şeytanmış gibi dudaklarını büktü. “Yani, sayısız yüzyıllardır burada olan kadim bir yapbozun cevabı *biz* miyiz?”

“Evet.” Platformun ortasında duran Grimalkin gözlerini açtı. “Prens doğru söylüyor. Ben de aynı sonuca ulaştım.” Platformun etrafına sakince göz gezdirdi, dört kırk sütuna tek tek baktı. “Hatıra, bilgi, güç, pişmanlık. Mevsimler dördümüzü temsil ediyor. Doğru kelimeyi doğru dizeye yerleştirmeliyiz.”

“Ama beş kişiyiz,” dedi Ariella. “Beş kişiyiz ve dört sütun var. Bu da demek oluyor ki birimiz eksik ya da birimiz bu bilmecede yer almıyor.”

“Göreceğiz,” dedi Grimalkin ilgisiz bir şekilde. “Önce yapbozun kalanını çözmeliyiz. Sanıyorum Prens kendi yerini buldu. Peki ya sen Goodfellow?” Puck’a baktı kuyruğunu sallarken. “Yaz içten içe yanan bir ateştir. Hangi kelime seni en iyi tanımlar? Bilgi hiçbir zaman senin alanın olmadı. Güç... belki.”

“Pişmanlık.” Puck içini çekip bana hızlıca, ters bir bakış attı. “Pişmanlık içten içe yanan bir ateştir. Benimki pişmanlık, şimdi çeneni kapa ve diğerlerine geç.” Karşımdaki sütuna geçip yaslandı ve kollarını kavuşturdu.

Akreplerin sesi yükseliyor, sanki bilmeceyi çözmemiz için sayılı dakikamız kaldığını söylüyorlardı. Bacakları ve kabukları taşa vuruyordu, etrafımızı sarmış bir gürültü okyanusu gibiydiler. Grimalkin burun kıvrarak Kurt’a baktı.

“Sanıyorum ki son ikisi oldukça açık, değil mi?” dedi düşünceli düşünceli. Bilgi yazan sütuna doğru ilerledi. “Katılıyorum; bilgi bazen felaket bir yük oluyor. Son sütun da senin, köpek. Gücün hakkında tartışabileceğimizi sanmıyorum. Zekân hakkında belki ama gücün hakkında değil.”

“Peki ya Ariella?” dedim ona bakarak, platformda biraz şaşkın görünüyor. “Onda da bilginin yükü var, yalnızca sende değil *cait sith*.”

“Ariella bir Kış perisi ve zaten Kış’tan biri var,” diye cevapladı Grimalkin kolayca ve Bilgi sütunun üzerine zıplayıp oradan hepimize baktı. “Ve şunu hızlı bir şekilde çözmemiz gerektiği konusunda benimle hemfikirsindir, Prens. Her koşulda, sütunların üzerinde birlikte durmamız gerektiğini düşünüyorum. Genellikle bu tip yapbozlar böyle çalışır.”

Kurt hırladı, kırık sütunlardan birinin üzerine çıktı, koca pençeleri birbirine yakın duruyordu. “Eğer bu işe yaramazsa, akrepler bize ulaşmadan önce seni mideye indireceğim, kedi,” diye mırıldandı ve küçük platformun üzerinde dengesini sağlamaya çalıştı. Grimalkin onu görmezden geldi.

Puck ve ben de aynı şekilde kırık sütunların üzerine zıpladık, akrepler denizi altımızda çıtırdamaya devam ediyordu. Birkaç

saniye boyunca hiçbir şey olmadı. Sonra sfenksler gözlerini açtı, mavi ışık saçıldı ve sesleri odada yankılandı.

“Siz,” nefes aldılar ve kumun üzerinde bir dalgalanma yarattılar, “yanlış seçim yaptınız.”

“Ne!” Puck bağırdı ama sesi milyonlarca akrebin kızgın vızıltısının içinde kayboldu, yaratıklar öfkeden çıldırıyorlardı. “Hayır, bu doğru olamaz. Tüy yumağı asla yanılmaz! Bekle...”

“Siz,” sfenksler tekrar nefes aldı, “öleceksiniz.”

Kılıcımı çektim, akrepler ileri atılıp platformun etrafını doldururken aralarına atlamaya hazırlandım. Ariella sendeleyerek geriledi. Bacaklar ve akrep iğnelerinden oluşan canlı halı, platformu kaplamaya başladı.

“*Olduğunuz yerde kalın!*” Grimalkin’in otoriter sesi odada yankılandı. Donakaldık, kedi ise altın rengi gözlerle Ariella’ya döndü. Dişleri ortada, tüyleri diken dikendi. “Zaman!” dedi kulaklarını sivrilterek. “Beşinci cevap zaman, tekeri döndüren çark! Ortada dur şimdi!”

Ariella platformun ortasına koşarken yumruklarımı sıktım, akrepler her yerden geliyorlardı. Sütunlara tırmanmaya, kıyafetlerimi, bacaklarımı ve etimi didiklemeye başladılar. Silkelenerek düzinelerce akrebi üzerimden attım ama tabii ki daha fazlası geliyordu. Henüz ısırmaya başlamamışlardı, ama saniyeler kaldığını hissediyordum ve eğer akrepler platformun kalbindeki Ariella’ya ulaşırlarsa, işimiz bitecekti. Puck küfrederek vahşice elini kolunu salladı; Kurt kızgınlıkla kükredi; Ariella sonunda merkeze ulaştı.

Ariella ortaya adım attığı anda havada bir titreşim hissedildi ve platformun merkezinden başlayarak, gölde oluşan dalgalanmalar gibi etrafa yayıldı. Akrepler Ariella’ya birkaç adım kala durdu ve gerilemeye başlayarak platformdan ve sütunlardan uzaklaştılar.

Üzerimde kalan son akrebi de savurdum ve halının gerileyerek bir kez daha kumun altında kaybolmasını izledim. Saniyeler içinde tamamen yok oldular ve kumlar sessizliğe büründü.

“Siz... doğru seçim yaptınız,” diye fısıldadı sfenksler ve tekrar gözlerini kapadılar.

Ariella titriyordu. Platformdan atlayıp yanına koştum, bir şey demeden onu kendime çektim. Kollarımın arasında bir süre titredi, sonra yavaşça kendini geri çekerek saçını düzeltti.

“Vay canına,” diye mırıldandı Puck üzerindeki tozu atarak, “*bu* oldukça garipti. Hiç böyle bir gün yaşayacağımı düşünmezdim...” Cümlenin sonuna doğru sesi kısıldı, sırttı.

Bitkin bir halde ona baktım. “Tamam, soracağım... Akrepleri ya da sfenksleri kast etmediğin ortada. Bundan daha ilginçini gördük.”

“Haklısın, buz çocuk. Grimalkin’in *yanılabileceği* bir gün göreceğimi hiç düşünmezdim.”

Grimalkin hâlâ kırık sütunda oturuyordu. Tepki vermedi ama bize bakarken bıyıklarını oynattığını gördüm. “Goodfellow,” dedi genişçe esneyerek, “şunu belirtmem gerektiğini düşünüyorum: Eğer yanılsaydım, şu anda hepinizin üzerinde binlerce delik açılmış olurdu. Her neyse, vakit kaybediyoruz. Hızlı hareket etmeyi öneriyorum. Zamanın sonuna dek sizinle burada tıkılıp kalmak istemiyorum kesinlikle.” Biz cevap veremeden sütundan atladı, artık açık olan kapıya doğru yürüdü ve sfenkslerin arasından kuyruğu havada geçti.

Puck’a baktım, sırtıyordu. “Sanırım onu gücendirdin, Goodfellow.”

Homurdandı. “Bunun için endişe etsem, hiçbir zaman ağzımı açmam.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YANSIMA

Sfenkslerden sonra geçtiğimiz kapı bizi bir başka dar koridora çıkardı, bu kez ağızından ateş saçan ejderler yoktu ama yine de tuhaf bir yerdi. Karanlıkta boylu boyunca uzanıyordu, yalnızca turuncu mum ışıklarıyla aydınlanıyor, alevleri duvarlarda titrek bir şekilde yansıyor. Koridorun iki tarafındaki yüzlerce boy aynasından yansıyan alevler havada süzülüyormuş gibi görünüyordu.

Kendi görüntüme bakarak duraksadım, aynadaki yabancıyı görünce şaşırdım. Solgun, kara saçlı yansımam acımasızca bana bakıyordu; kıyafetlerim parçalanmış, gözlerim yorgundu. Kendimi zor tanıdım ama belki de bu iyi bir şeydi. Burada olmamın sebebi buydu, başka bir şey, başka *biri* olmak için gelmişim. Eğer her şey planlandığı gibi giderse, Tekinsiz Divanı'nın üçüncü prensi Ashallayn'darkmyr Tallyn artık var olmayacaktı.

İnsan olunca nasıl biri olacağım? Yansımamı bakınca bunu merak ettim. Yine kendim mi olacağım? Hayatım ve Kış Divanı hakkındaki her şeyi hatırlayacak mıyım yoksa tüm anılarım yok

mu olacak? Başımı salladım. Şu an, bu kadar yakinken bunları düşünmenin bir anlamı yoktu ama yine de...

“Haydi, yakışıklı.” Puck elini omzuma koyunca silkindim. “Kendine çekidüzen vermeyi bırak. Sanırım gelmek üzereyiz.”

Koridorda ilerlemeye başladığımızda, tüm o tuzaklar, oyunlar ve düzmeceler arasında Meghan’ı, Demir Krallık’ı düşündüm. Bir ruh kazanmayı başarır, sonra da onunla ilgili tüm anılarım dâhil olmak üzere peri olmaya dair her şeyi unutursam ironik olacaktı. Bu tür bir son gerçekten trajik olurdu; âşık peri, insana dönüşür ama bunu neden istediğini unuttur. Eski peri masalları bu tür ironileri severdi.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim, dedim kendime yumruklarımı sıkarak. Puck’ın bana her şeyi anlatmasını sağlamam gerekse, tüm geçmişimizi anlatması gerekse de onu geri kazanmanın bir yolunu bulacağım. Sırf her şeyi unutmak için insan olmayacağım.

Koridor bitmek bilmiyordu. Titrek mumlar karşılıklı aynalarda garip ışık oyunları oynuyor, sayısız alev sırası sonsuza uzanıyordu. Göz ucuyla kara yansımamı gördüm, yanımda yürüyordu. Sırıtıyordu.

Fakat ben sırtıtmıyordum.

Durup yavaşça aynaya döndüm ve elimi kılıcıma götürdüm. Aynadaki yansımam da aynısını yaptı... ama o, ben değildim. Bana benzeyen biriydi; solgun ve uzun boylu, kara saçları ve gümüş rengi gözleri vardı. Siyah bir zırh, hırpalanmış bir pelerin ve başında buzdan bir taç kuşanmıştı. Yavaş bir nefes aldım ve onu tanıdım.

O bendim, rüyalarımda gördüğüm, karanlığa kendini bırakan Ash. Mab’i öldüren, tahta çıkan, Olurulmaz ve diğer Divanlara kanlı bir yol çizen. Kış Kralı Ash.

Bana gülümsüyordu. Aynı soğuk, boş sırtış bana ardındaki deliliği gösteriyordu ama diğer türlü hareketlerimiz aynıydı.

Gerileyerek yoldaşlarıma baktım, onlar da aynadaki yeni yansımalarını fark etmişlerdi. Arkamda Ariella dehşet içinde yansımalarına bakıyordu; zarif bir saray elbisesi içinde solgun, endamlı ve güzel. Narin ellerinde buzdan bir asa vardı. Ama gözleri boş ve acımasız bakıyordu, yüzünde hiçbir duygu ifadesi yoktu. Alnında bir taç parlıyordu, Tekinsiz Kralı'nın tacı gibiydi. Bir Kış Kraliçesi olarak soğuk, hissiz gözlerle bakıyordu. Ariella titreyerek arkasını döndü.

“Prens,” diye mırıldandı Puck arkama gelerek. Sesi, kısık olmasına rağmen titriyordu. “Gördüğüm şeyi sen de görüyor musun, yoksa sadece ben mi görüyorum?”

Aynadaki Puck'a baktım ve arkamdaki gerçek Puck'ı iterek uzaklaştırıp kılıcımı çekme isteğime engel olmaya çalıştım. Puck'ın başı omzumun üzerinden bakıyordu, dudaklarında vahşi bir gülümseme vardı, neredeyse hayvani bir sırtıştı, dişleri alev ışığında parlıyordu. Gözleri neşeyle kısılmıştı ama ürpertirci türden, deli bir neşeydi; boğulan kedilerle ya da zehirlenen hayvanlarla eğlenebilecek birinin neşesi gibi. Bu, şakaları ölüme yol açan soy-tarıydı, yastık kılıflarına zehirli yılanlar koyan, kurtların kuzuları yemesine izin veren ve her tür umut ışığını söndüren soy-tarıydı. Üzerinde bir şey yoktu, yalınayaktı ve vahşi görünüyordu. Gerçek anlamda kızgın ve intikam hırsıyla dolu bir Robin Goodfellow. Herkesin endişe ettiği Robin Goodfellow... çünkü herkes Puck'ın buna dönüşebileceğini biliyordu.

Puck, “Sen de görebiliyorsun, değil mi?” diye mırıldandı ben bir şey demeyince. Bir kez başımla onayladım. “Senin yansıman da çok iç açıcı değil, buz çocuk. Aslında, bizi böyle görmek biraz

tuhaf çünkü gerçekten ama gerçekten kafamı koparmak istiyormuş gibi görünüyorsun.”

Onu ittim, yansımalarımız da aynısını yaptı. “Onları görmezden gel,” deyip Ariella’ya doğru yürüdüm. “Onlar yalnızca olabileceklerin birer yansıması. Bir anlamları yok.”

“Yanlış.” Grimalkin göründü, hızla yürüyerek bir aynanın önüne oturdu, kuyruğunu bacaklarının etrafına doladı. Altın rengi gözleriyle miskin miskin bana bakıyordu. “Bu olabilecek durum değil, Prens. Çoktan var olan. Tüm bu yansımalar içinde var. Siz onları bastırmayı seçiyorsunuz sadece. Köpeğe bak örneğin,” diye devam etti, Kurt uzun adımlarla geldi, tüyleri yine dikilmişti. Ariella nefesini tuttu, geri çekildi, Puck bir küfür savurdu.

Kurt’un yansıması devasaydı, yan yana üç aynayı birden dolduruyordu, alev alev yanan gözleri ve öfkeyle köpüren bir ağzı olan koca, kükreyen bir canavar. Aç bir şekilde bize bakıyordu, kırmızı dili koca dişlerinin arasından dışarı sarkmıştı, mantıktan eser olmayan gözleri boş bakıyordu.

“Bir canavar,” dedi Grimalkin sakince, gerçek Kurt ona bakarak dudaklarını yaladı. “Saf bir canavar. Zekâsı olmayan, düzgün düşünceleri, ahlakı olmayan, yalnızca ham, hayvansı içgüdüleri ve öldürme arzusu olan bir canavar. Yansımalarınız da size bunu gösteriyor, en saf halinizi. Bir anlamı yok, diyerek onları savmaya çalışmayın. Yalnızca kendinizi kandırmış olursunuz.” Ayaklandı ve bize doğru bıyıklarını kıvrırdı. “Şimdi acele edin. Hiçbir şey yapmadan duracak vaktimiz yok. Eğer aynalar sizi üzdüyse, en mantıklı cevap onlara bakmamanızdır. Haydi gidelim.”

Kuyruğunu yere vurdu ve koridorda karanlığa doğru yürüdü. *Cait sith* arkasına bakmadan ilerlerken yansımasının gerçek

Grimalkin'den hiçbir farkı olmadığını gördüm ve nedense şaşırmadım.

Aceleyle Grimalkin'i takip ederken bir kez daha yansımana baktım ve bir şok daha yaşadım. Artık orada değildi, diğerlerinin de gitmişti. Mumlar, titrek alevler hâlâ yansıyor ve sonsuza doğru uzanıyordu ama bizim görüntülerimiz yok olmuştu.

"Acele edin!" Grimalkin'in sesi karanlıkta yankılandı. "Zaman daralıyor."

Hızla yola devam ettik, boş, ürkütücü yüzlerce aynanın yanından geçerken ayak seslerimiz koridorda yankılanıyordu. Etrafımızda titreyen mumları görebiliyordum, binlerce turuncu ışık cam gibi duvarlarda yansıyor. Ama aynalarda, ışıklar ve karşı duvarlardan başka bir şey görünmüyordu. Sanki orada değildik.

Bir yol ayrımına geldik, başka bir koridor bizim koridoru dikeye kesiyor ve zıt yönlere gidiyor, karanlıkta ucu görünmüyordu. Grimalkin ortaya oturdu, sakince ön patisini yalamaya başladı. Biz durunca gözlerini kırptırdı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Evet?"

"Ne demek evet?" dedi Puck. "Kedi beynin sonunda patladı mı? Acele edin dedin ve şimdi burada oturuyorsun. Sorun ne?"

"Çıkış biraz ileride." Grimalkin gerindi, kuyruğunu bacaklarına doladı ve bize gülümsedi. "Ama ulaşabileceğinizden şüpheliyim. Bu kadar rahat tavırlarla zekâdan bahsettiğinde çok komik oluyorsun, daha gerçek ve hayali ayırt edemezken hem de."

"Ne?" Puck şaşkın görünüyordu ama Kurt aniden kükreyince ensemdeki tüyler diken diken oldu. Kılıcımı çektim ve gizli saldırganlar arayarak bakındım.

Robin Goodfellow aynadaki yansımadan bana güldü; kollarını kavuşturmuştu, yüzünde şeytani bir gülümseme vardı. Puck'a

hızlı bir bakış attım ve gerilediğini gördüm, hançerlerini çekti, aynadaki yansıması ise farklı hareket ediyor, neşeli bir biçimde el salıyordu...

... ve aynadan dışarı adım attı.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” Goodfellow gülümsedi, gerçek Puck’la yüzleşince silahlarını çekti. “Parti yeni başlıyor.”

Arkamda bir hareketlilik oldu. Döndüm ve diğer Kurt’un başı aynadan çıkarak üzerime çökerken kenara atıldım. Sıcak nefesinin ve dev dişlerinin başımı sıyırdığını hissettim. Gerileyerek kılıcımı çektim. Kurt aynadan çıkmış, koridorda ilerliyordu, yanan yeşil gözleriyle canavarımsı yarattığın ağzından salyalar akıyordu. Kükrediğinde aynalar sallandı ve üzerime sıçramaya niyetlendi, o anda gerçek Kurt ona arkadan vurdu.

Kenara çekildim. İki dev kurt dövüşüp birbirini pençeleyerek koridorun ilerisinde kayboldular. Kan kokusu havayı doldurdu, kükremeler ve hırıltılar kaosun kargaşasına eklendi. Döndüğümde Puck’ın ikiziyle kavgaya tutuştuğunu gördüm. İkinci Robin Goodfellow aynadan çıkmış, ona kılıcını kaldırmıştı.

Havadan bir ok geldi ve sahte Puck’ın göğsüne saplanınca yansıma Puck yapraklar içinde kayboldu. Asık suratlı ve kararlı görünen Ariella tekrar yayını kaldırdı ama o sırada uzun, solgun bir figür aynadan çıkarak yanına geldi. Çığlık atarak ileri atıldım ama sahte Ariella asasını kaldırarak ikizine başının arkasından vurdu. Ariella yere yığıldı, kendinden geçmiş gibiydi ve sahte Ariella vahşi bir gülümsemeyle üzerine eğildi.

Kükreyerek sahte Ariella’nın üstüne atıldım ama Buz Kraliçesi ölü, soğuk bakışlarını bana yönelttikten sonra aynaya geri döndü. Geri kaçan figüre saldırmaya çalışınca kılıcım cam yüzeye çarpıp

onu parçaladı. Darbenin etkisiyle etrafa cam parçaları saçıldı, ışıktaki parlayıp çınlayarak binlerce parçaya bölündü.

“Aşkım.” Sahte Ariella başka bir çerçevede belirdi, boş bakışları üzerimdeydi. Tekrar kılıcımı ona salladım ve bir ayna daha tuzla buz oldu ama o hemen yandaki aynaya geçmişti, gözleri yalvarır gibiydi. “Neden?” diye mırıldandı, bir soluyor, bir beliriyordu. Karşı duvarda belirdi tekrar. “Sana yetmedim mi? Neden çaresizliğe kapılmanı engelleyemedim?” Yana kaydı, gözden kayboldu; yorgun gözlerle döndüm, tekrar görünmesini bekledim. “Seni sevdim,” diye fısıldadı ses, nerede olduğunu göstermeden. “Senin için her şeyimi verirdim. Ama *onu* düşünmeden edemedin. Bir insanı! Bir insanın benim yerimi almasına izin verdin.” Sonunda tekrar göründü, yüzünde acı dolu bir nefret ifadesi vardı, gözleri kıskançlıkla parlıyordu. “Şimdi onun için *ölebilirsin!*”

Çok geçti, nereye baktığını fark ettim ve dönerken kılıcımı kaldırdım. Yeterince hızlı değildim. Bir kılıcın ucu omzuma saplanırken diğer Ash arkamdaki aynadan çıktı ve beni duvara yapıştırdı.

Omzumu âdeta ateş sarmıştı, dişlerimi sıktım, neredeyse kılıcı elimden düşürecektim. Diğer Ash kılıcı daha çok bastırarak gülümsedi. Acıyı aklımdan çıkarmaya çalışarak kılıcı diğer elime geçirdim ve göğsüne sapladım, sanki bunu bekliyormuş gibi hızla karşılık verdi.

Birbirimizin etrafında dönüyorduk; hareketlerimiz çok benzerdi, sanki yine aynaya bakıyor gibiydim. Diğer Ash gülümseyip saldırıya geçti, benim binlerce kez yaptığım bir saldırı şekliydi. Yana kaçıyor, başını hedef alıyordum ama neredeyse ben daha hareket etmeden eğilip kaçmayı başarıyordu. İlerledik ve koridorun ortasında buluştuk, birbirimize kılıç savurup, kaçıp, atağa

geçtikçe mavi ışıklar etrafa saçılıyor, kılıçların gürültüsü koridorda yankılanıyordu.

Diğer Ash kenara kaydı. “Beni yenemezsin,” dedi ben onu savuştururken. Kılıçlarımızı birbirine savurarak koridorda ileri geri gidip geliyorduk. Diğer Ash’in yüzünde boş ama sakin bir ifade vardı. “Ben *senim*. Tüm sırlarını, tüm zayıflıklarını biliyorum. Ve senin aksine, bunu sonsuza dek sürdürebilirim.” Elini uzattı ve bir buz mızrağı avcundan çıkarak göğsüme saplandı. Yana dönüp buz hançerlerle karşılık verdim. Aynalardan birine geri adım attı ve buzdan hançerler, camları bir örümcek ağı gibi çatlattı.

Bir an tekrar belirmesini bekledim. Belirmeyince uzaklaştım ve duvarlardan birinin dibine yığılmış olan Ariella’ya koştum. Puck hâlâ iki ikiziyle dövüşüyordu, Diğer Puck’lar ok gibi hızlı hareketlerle dönüyor ve çılgın gibi gülüyorlardı. Gölgelerin ardında bir yerde, Kurt’ların kükremeleri ve hırlamaları kılıç seslerini bastırıyordu. Kakofoninin içinde aniden tiz bir çığlık duyulunca midem kasıldı. Ölümçül bir haykırışı nerede duysam tanırdım.

“Ari!” diye bağırdım yanına koşarken. Başını kaldırdı, yüzünde acı ifadesi vardı. “Hareket etme, geliyorum.”

Birden gaklayan bir kuzgun sürüsü aynaların içinden çıktı ve etrafımı sarıp yüzümü hedef aldı; gagalıyor, pençelerini geçirmeye çalışıyorlardı. İrkilip bir kolumu yüzüme siper ettim, öteki elimle onları havada kılıçtan geçirmeye başladım. Parçalanan kargalar üzerime yağıyordu, sonuncusu da yüzünde tanıdık bir sırıtişla tüyler içinde patlayarak yok oldu.

“Nereye gidiyorsun, buz çocuk?” Diğer Puck gülümsedi ve ben saldırınca geri çekildi. “Şimdi gidemezsin, işler daha yeni ilginçleşiyor.”

“Yolumdan çekil, Goodfellow,” diye tehdit ettim ama diğer Puck yalnızca gülümsedi.

“Diğer yarın şu anda biraz meşgul görünüyor, bu yüzden ben de gelip sana bir merhaba diyeyim diye düşündüm. *La-la-la-laa*.” Şarkı söyleyerek hançerlerini çekti. “Hangisi gerçek ben?” Şeytani gülümsemesini gösterdi ve silahlarını hızla döndürdü. “Tahmin etmek için yalnızca bir hakkın var Prens.”

“Ah, buz çocuk,” diye bağırdı gerçek Puck, hâlâ ikizleriyle dövüşüyordu. “Benim şeytani ikizimle oynamayı bırak. Kendiniyle ilgilenmen gerekiyor!”

Yılmış bir halde Ariella’ya baktım; yolumu kapayan Puck’ın ötesindeydi. Kanım dondu. Buz Kraliçesi, diğer Ariella, ikizinin bedeninin yanında diz çökmüş, dişlerini göstererek kötücül gülümsemesiyle ona bakıyor, bir eliyle onun boğazına bastırıyordu. Ariella zayıf bir çabayla mücadele ediyordu ama ikizi merhamet göstermiyordu. Kalın, sivri bıçağını yavaşça başının üzerine kaldırdı, bükümlü bıçağı mum ışığında kırmızı kırmızı parlıyordu ve gözleri nefret doluydu.

“Hayır!” diye bağırdım ve Diğer Puck’ı geçmeye çalıştım ancak yolumu kapadı. Sırtıyor, hançerini bana sallıyordu. Öfkeli bir kükremeye bileğinden tuttum ve onu kendime doğru çekerek kılıcımı göğsüne sapladım. Gözleri dondu kaldı ve yapraklara dönüşerek etrafıma saçıldı. Ona bir kez bile bakmadan Buz Kraliçesi’nin yanına koştum ama geç kaldığımı biliyordum.

Onun arkasından, koridordan farklı bir kükreme duyulunca Buz Kraliçesi döndü ve gözleri korkuyla açıldı. Ariella’nın üzerinden çekilerek kaçtı, bir aynanın içine girerek yok oldu ve karanlığın içinden fırlayan Kurt’un dev pençelerinden kıl payı kurtuldu.

Hırlayan Kurt, *bizim* Kurt bana baktı ve kendini kuvvetlice sarstı. Ağzı kanla doluydu.

“Ari...” Hızla soluyarak yanına eğildim. Bileğini tuttum, onu oturur pozisyona getirdim, Kurt hırlayarak tepemizde dikiliyordu. “İyi misin? Ayağa kalkabilir misin?”

“Belki birazdan.” Ariella gözlerini kırptı, başını tutuyordu. “Oda dönmeyi bırakırsa...” Endişeli ifademe bakarak hafifçe gülmüsedti. “Benim için endişelenme, Ash. Sanırım burada oturup bana yirmi metreden fazla yaklaşanı vuracağım. Git, Puck’a yardım et. Ben iyiyim.”

İsteksizce başımı salladım ve Kurt’a baktım. “Sen nasılsın? Diğer Kurt nerede?”

Bizim Kurt dişlerini gösterdi.

“Zayıf taklitler *beni* alaşağı edemez,” dedi hırlayarak. Fakat ağırlığını sol ön pençesinin üstüne vererek duruyordu ve kabarık yelesi kan içindeydi. Koridorun ilerisine bakarak kavgaya gözlerini dikti. “Benim ağız tadıma göre fazla Goodfellow var.” Homurdandı ve dudağını büktü. “Kafa koparmaya başlayayım mı?”

“Hayır.” Bir elimi omzuna koyup onu durdurdum. “Yaralısın. Burada kal ve Ariella’yı koru. Onun başına bir şey gelmediğinden emin ol. Bana ne olursa olsun yanından ayrılma, anladın mı?”

Kurt hırlasa da başıyla onayladı. Omzumun üzerinden Puck’a baktım. Hâlâ ikizleri tarafından çevrili biçimde savaşıyordu. “Yansımasına da dikkat et,” dedim ve Kurt’tan uzaklaştım. “Hâlâ buralarda bir yerde.”

“Seninki de öyle,” diye karşılık verdi Kurt. “Aslında, seni beklediğini söyleyebilirim.”

Başımı kaldırdım. Diğer Ash birkaç ayna ötede duruyor, doğrudan bana bakıyordu. Beni dalga geçer gibi selamladı, sonra

yürüyerek aynaların içinde uzaklaştı, köşeyi dönerek başka bir koridora saptı.

Kalkıp sıkıca kılıcımı tuttum. “Ona dikkat et,” dedim ve bir daha arkamı dönmedim. “Şimdi buna bir son vereceğim.”

Diğer Ash’e doğru emin adımlarla ilerledim, bu sırada bir aynadan önüme çıkan başka bir Puck’ı da deştim. İki tane daha Puck sırtarak önüme çıktı, onlara da bir çift buz oku fırlattım. Oklar göğüslerinden geçti, onları yaprak ve ince dallara dönüştürerek yok etti. Köşeyi dönünce, ölümcül okların uzağında Kış Kralı Ash’in beni beklediğini gördüm, etrafındaki duvarlar ve aynalar donmuştu.

Yansımam bana acır gibi baktı, kılıcı yanında duruyordu. “Ne yapıyorsun, Ash?” diye sordu soğukça ve koridoru gösterdi. “Biz burada ne yapıyoruz? İnsan olmak... Bir ruh kazanmak...” Keyifsiz bir tavırla konuşuyor, başını sallıyordu. “Ruhlar bizim için yaratılmadılar. Ellerimize bulaşmış onca kan ve ölümle, bir ruh kadar saf ve temiz bir şey kazanabileceğini düşünüyor musun sahiden?” Gözlerini kıstı, doğrudan bana bakıyor gibiydi. “O kız artık bizim için ulaşılmaz, Ash,” diye fısıldadı. “Asla birlikte olmamamız gerekiyordu zaten. Bırak gitsin... Bırak gitsin ve kendini karanlığa ver. Kurtulmamızın tek yolu bu.”

“Kapa çeneni,” diye gürledim üzerine atılarak.

Atağımı hızla savuştururken yüzümü çizdi. Onun atağından eğilerek kurtuldum, sonra koridorda birbirimizin etrafında dönmeye başladık; bir zayıf nokta arıyorduk. Çok fazla açık yoktu. Rakibim tüm hareketlerimi, dövüş tekniklerimi biliyordu ve ben de aynalarını bilmeme rağmen, düşündüklerimi benden önce kestirebilen bir düşmanla savaşıyordum.

“Beni yenemezsin.” Diğer Ash soğuk ve gaddar bir şekilde gülümsedi, zihnimi okuyordu. “Zamanın azalıyor. Kapılar kapanmak üzere ve benim vakit sınırlamam yok.”

Yarım adım gerileyince Puck’a çarptım, kendi ikizlerinden geri çekilmişti.

“Hey, buz çocuk,” dedi Puck bana bakmadan. Arkamda kısa kısa nefes aldığını hissedebiliyordum. “Bundan biraz sıkılmaya başladım. Değiştirmek ister misin?”

Diğer Ash’in yüzüme savurduğu yumruğu durdurdum ve karşılığında kılıç çektim. “Sen hiçbir şeyi ciddiye almaz mısın?”

“Ben ciddiylim! Eğil.”

Bir hançer başımın üzerinden uçarken eğildim, kulağımı kıl payı sıyırmıştı. Sahte Goodfellow gülerек çıkılık atınca öfkem kabardı. “Pekâlâ,” dedim, kılıcımı geniş bir yay çizercesine salladım ve Diğer Ash’in bir adım gerilemesini sağladım. “Üç deyince o halde. Bir... iki... üç!”

İkimiz de eğildik, sol tarafımıza doğru yarım daire çizerek döndük. Birbirimizin yerini ve yansımalarını aldık. İki Diğer Puck bana gözlerini kırparak baktı, üstlerine hırlayarak atılınca şaşırdılar ve geri çekildiler. Biri cebinden bir şey çıkararak bana fırlattı ama Puck’la sayısız defa dövüşmüştüm ve tüm numaralarını biliyordum. Tüylü top ciyaklayarak yüzüme doğru uçtu ve patlayıp bir porsuğa dönüştü ama ben çoktan onu ikiye bölmek için kılıcımı çekmiştim. İnce dallara ve sivri iğnelere dönüşen yumak etrafa dağıldı ve ben doğruca ilerleyerek kılıcımı Robin Goodfellow’un göğsüne soktum.

Sonbahar yapraklarından oluşan bir girdap içinde çözüldü. Bu sırada son Puck kükreyerek hançerini şiddetle saplama amacıyla üzerime atıldı.

“Bu tanıdık görünüyor, buz çocuk,” dedi Diğer Puck, vahşice sırtıyordu. Birbirimize bıçaklarımızı savurduk ve aynı hızla geri kaçtık. “Sence bu sefer beni öldürecek cesareti bulabilecek misin?”

Yüzünü kılıcımla sıyrarak cevap verdim ama eğildiği için onu kıl payı kaçırmıştım. “Vaay, bu sefer biraz asabisin.” Dudağını büktü, geri dönerken gözleri parlıyordu. “Ama geçmişimiz yüzünden sana fırsat tanıyacağımı sanma. Ben diğer yarım gibi değilim; zayıf, acınası, sakın...”

“Gürültücü, iğrenç, ergen,” diye ekledim.

“Hey, siz ikiniz!” Gerçek Puck biraz ileride Diğer Ash’in hamlesinden kaçarken bağııyordu. “Ben burada duruyorum!”

Diğer Puck gülünce acımasız sesi nefretle dolmama neden oldu. “Diğer yarımın sorunu da bu,” dedi, bir seri acımasız atışla üzerime gelirken. “Uzun yüzyıllarda bir noktada, vicdan geliştirmeyi başardı ve tamamen sıkıcı biri haline dönüştü. Eğer burada ölürse, geriye bir tek ben kalacağım. Olması gerektiği gibi.”

“İlginç.” Önümdeki aynada Grimalkin belirdi.

“Hangisinin daha rahatsız edici olduğunu bilmiyorum, gerçek Goodfellow mu yoksa yansıması mı?”

“Eee, tek ve aynı kişi olduklarını göz önüne alırsak,” dedi ikinci Grimalkin, ilkinin yanında belirerek, “bu iş bittiğinde geriye yalnızca bir tane kalacağı için minnettar olmalıyız.”

“Katılıyorum. İki Goodfellow dünyada kimsenin kaldıramayacağı kadar fazla bir yük.”

“Olası sonuçları düşününce tüylerim ürperiyor.”

“Hiç yardımcı olmuyorsun, Grimalkin!” diye bağırdı gerçek Puck, başına doğru gelen bir saldırıdan eğilerek kurulurken. “Buraya ikizlerimizle çay içmeye gelmedik. Siz ikinizin birbirini öldürmesi gerekmiyor mu?”

Grimalkin burnunu çekti. “Lütfen,” dediler aynı anda.

Karşımdakinin omzu üzerinden, Diğer Ash’in gelen bir atağa karşı koyduğunu, sonra da Puck’a savurduğu tekmeyle onu sırtüstü düşürdüğünü gördüm. Yansıma ilerledi, kılıcını kaldırdı ama Puck geri gitti, yerden bir tutam dal alarak saldırganına fırlattı. Bir sürü sarı-siyah yabanarısına dönüştüler ve sahte Prens’in etrafında vızıldamaya başladılar. Sonra soğuk, vahşi bir patlama onları yere serince buz içinde dondular.

“Hey!” Diğer Puck sert bir şekilde silahını savurdu, ondan kaçınmak için geri atıldım. “Dövüş burada, buz çocuk. Arkadaşın için değil, kendin için endişelen.”

Koridorda biraz geriledim ve Diğer Puck şeytani bir şekilde gülümseyerek beni takip etti. “Kaçıyor musun?” diye sataştı. Büyümü kendime çekmeye, tenimin altında onu hissetmeye çalışıyordum. “Her zaman bir korkaktın, değil mi Prens? Hiçbir zaman gerçekten öldürecek cesaretin olmadı.”

“Haklısın,” diye mırıldandım onu şaşırtarak. Anlamamış bir halde kaşlarını çatınca gülümsedim. “Puck’a söylediğim sözlerden hep pişmanlık duydum. Bir parçam, söylediğim şeyleri hiç yapmak istemedi.” Kılıcımı alçalttım, ucu zemine değdi. Buz, kılıcın ucundan zemine ve duvarlara yayıldı, aynaları dondurarak çıtır çıtır sesler çıkardı.

“Ama seninle,” diye devam ettim gözlerimi kısarak, “farklı. Sen onun nefret ettiğim parçasısın. Mahvettiğin hayatlardan, sebep olduğun kaostan zevk alan kısımsın. Ve bunu tam anlamıyla emin olarak söyleyebilirim ki seni öldürmek benim için bir zevk.”

Robin Goodfellow’un yüzü hain bir gülümsemeye büründü. Bir canavar gibi hırlayarak üzerime atladı, hançeri buzlu koridorda parlıyordu. Bir adım geriledim, kollarımı kaldırdım ve haykı-

rarak ileri uzatıp bir büyü patlaması yarattım. Donmuş aynalar çatırdadı, ölümcül bir patlamayla etrafa jilet gibi keskin parçalar saçıldı ve Puck'ı yakaladı.

Dehşetli bir ciyaklama duyuldu.

Sonra geriye tıngırdayan buz parçalarından ve döne döne yere düşen birkaç siyah tüyden başka bir şey kalmamıştı. Diğer Puck yok olmuştu.

“Çok hoş, Ash.” Yansımanın sesi koridorda yankılandı. “Ama yine de geç kaldın.”

Başımı kaldırıncaya gerildim. Diğer Ash, Puck'ın önünde duruyordu. Bir eli perinin boğazındaydı, onu duvara yapıştırmıştı. Puck zayıf bir şekilde asılıp kalmıştı, yüzü kan içindeydi, hançerleri metreler öteye fırlamış, yerde parlıyorlardı.

“Goodfellow'un yansımasını yendin.” Zamanında oraya varamayacağımı bilsem de ilerlemeye başladım. Diğer Ash benimle âdeta dalga geçiyordu. “Tebrikler. Şimdi sıra bende.”

Kılıcını kaldırdı ve Puck'm göğsüne sapladı. Puck'm arkasındaki ayna çatırdadı, biraz önce sebep olduğum yıkımın daha yumuşak haliyle yere yağmaya başladı. Puck'm ağzı açıldı, göğsündeki kılıca tutundu...

...ve yaprak yağmuru içinde yok oldu. Diğer Ash gözlerini bir anlık şaşkınlıkla kırıştırtıp döndü, sonra kılıcını hızlıca duvardan çekti ve geriledi.

Omzunun üzerinde bir bulanıklık görünce, başını yukarı kaldırdı. Ona ulaştığımda kılıcı elinden düşmüştü. Yere çarparak şangırdadı. Diğer Ash soğuk, nefret dolu gözlerini bana çevirdi.

“Sen... başaramayacaksın,” diye fısıldadı boğulurcasına ve güneş ışığındaki sis gibi kayboldu.

Puck arkasında duruyordu, suratı asıktı. Prens'in sırtına sapladığı hançer bir an havada asılı kaldı, ardından yere düştü. Puck düşerken onu yakaladı ve düzgünce kılıfına soktuktan sonra kırık aynaya acıklı bir şekilde baktı.

"Evet, bu oyunu iki kişi de rahatça oynayabilir, buz çocuk," diye mırıldandı ve başını salladı. Bana bakarak biraz acı dolu ve alaycı bir şekilde güldü. "Bu garip bir terapi etkisi yarattı ben de, sen ne dersin?"

"Aptal," dedim, yüzümdeki rahatlamayı saklamaya çalışıyordum. Buna rağmen görmüştü ve sırtışı yüzüne yayılınca utanarak kaşlarını çatıttım. "Haydi, henüz buradan kurtulmuş değiliz."

Arkamdan bir ses, "Hayır, gidemezsiniz!" diye tısladı. Dönüp kılıcımı kaldırdım, Diğer Ariella aynadan çıktı, gözleri boş ve korkunçtu.

Bir şey hızla arkamdan gelip yüzümün yanından geçti ve hemen ardından Diğer Ariella sarsılarak olduğu yerde dondu. Bir okun sapı göğsünden çıkıyordu. Birdenbire yığıldı, bana ulaşmaya çalıştı ama buharlaşarak gözden kayboldu ve ok yere düştü.

Dönünce Kurt'un yanında ayağa kalkmış olan Ariella'yı gördüm. Yayı havadaydı, biraz önce gergin olan yay hâlâ titriyordu. Bakışlarımız buluştu, gözlerinde acı vardı, başını salladı.

"Eh, bu eğlenceliydi," dedi Puck bizi benzer ifadelerle izleyen iki Grimalkin'in yanından aceleyle geçerken. "Kendimi her zaman korkunç bir buz patlamasında ölürken görmek istemişimdir. Hiçbir zaman *biz* dövüşürken o becerilerini göstermedin, buz çocuk."

"Sonraya saklıyorum," dedim çabucak. "Devam etmeliyiz."

"Çok geç."

Kuyruklarını sallayan Grimalkin'lere döndüm. "Başarısız oldunuz," dedi bir tanesi, bize otoriter bir ifadeyle bakıyorlardı.

“Süreniz doldu. Kapılar kapanmak üzere.” Ve Grimalkin’in alışkanlığı olduğu üzere iz bırakmadan ortadan kayboldu.

“Bekle,” dedi Puck kalan kediye. “Hanginiz kayboldu...”

“Puck, vakit yok! Çabuk ol!”

Aynalı koridorda koştuk, tekrar normale dönen yansımalarımızı geçtik. Koridor sütunları, tavanı karanlığına yükselen daire şeklinde bir odaya açıldı. Diğer tarafta, başka bir uzun koridorun ucunda, uzun, dikdörtgen bir boşluktan ışık geldiğini görebiliyordum.

Ve ışık küçülüyordu.

Odayı koşarak geçerken, aniden sesler etrafımızda yankılandı; alçak inilti ve feryatlar mumları titretiyordu. Duvarlardan ve zeminden solgun figürler belirmeye başladı, biz yanlarından geçerken pençelerini üzerimize geçirmeye çalışıyorlardı. Kırk bir sütundan çıkan bir trol kemerime yapışıp beni aşağı çekmeye çalıştı. Kılıcımı çekip kollarını kestim ve kol siste kayboldu. Trol bir feryatla geri çekilmişti fakat kolları yeniden oluştu ve dirseklerine tekrar birleşince yine üstüme atıldı. İleri kaçarak kurtuldum ve kapiya doğru deli gibi koşmaya devam ettim.

Oda bizi yakalamaya çalışan hayaletlerle doluyor, yanlarından geçerken kıyafetlerimize ve kollarımıza, bacaklarımıza yapışıyorlardı. Canımızı acıtmıyorlardı, yalnızca yapışıyorlar ve biz onları kesip kurtulana dek sıkı sıkı tutuyorlardı. “Gütmeee,” diye fısıldıyorlar, hayalet elleriyle bize ulaşip aşağı çekmeye çalışıyorlardı. “Ayrılamazsm. Bizimle kal, başarısız olanlarla. Varlığın sonsuza dek burada bizimle kalabilir.”

Kurt karşı koyarcasına hırlayarak öne atıldı ama geri kalanımız için artık çok geçti. Odadan çıkıp koridorda ilerlese bile başaramayacağımızı biliyordum. Dikdörtgen artık minik bir kareye

dönüşmüştü, taş kapılar yavaşça kapanıyordu. Çok yakındı. Çok yakındık fakat bu sefer de zamanımız tükenmişti.

Kurt odayı sallamaya yetecek bir kuvvetle kapıya çarptı, başını eğerek küçük aralığa soktu. Ama içinden geçmek yerine açıklığın alt kenarına geniş omuzlarını soktu ve bacaklarını açarak kapıyı tuttu. Nefes nefese, bacaklarını kirişe yerleştirdi ve inanılmaz bir kuvvetle kapıyı yukarı doğru ittiğinde dev taş dikkörtgen sonunda durdu. Hayaletler etrafına doluşmuş, bacaklarına ve yelesine yapışmış, sırtına çıkmaya çalışıyorlardı. Kurt hırslanarak onları üzerinden atmaya çabalıyordu ama kapıdaki konumunu hiçbir şekilde değiştirmiyordu ve hayalet figürler de ondan ayrılmıyorlardı.

Hayaletlere şiddetle karşılık vererek kapıya ulaşan ilk ben oldum. Puck ve Ariella'yı bekledim. Onların arkasından da hayaletler geliyordu. Biri Ariella'nın saçına yapışmış, geri çekmeye çalışıyordu ama Puck hançeriyle onun elini kesince Ariella yoluna devam etti ve bana çarptı ancak düşmeden önce onu tutmayı başardım.

"Puck..." Nefes nefeseydi, kollarımda bana doğru döndü.

"Ben iyiyim Ari!" diye gürledi Puck, hayaletlerden geriye doğru sıçırıyordu. "Git!"

Başımın altına onaylayıp onu bıraktım. "Git," diye tekrarladım. "Hemen arkanda olacağız."

Kapının altından geçti, zeminden çıkan bir ölüm perisinden²⁴ zar zor kurtuldu. Hayaletin kafasına kılıcımı geçirdim ve Puck'a baktım.

24 *Banshee, bean sidhe*. İskoç mitolojisinde, ölmek üzere olan kişilerin başında bekleyen, ağıt yakıp kanlı gıysilerini ve zırhlarını yıkayan peri. (ed.n.)

Koridora geriliyordu, onu yakalayan parmaklardan kurtulmaya çalışıyor, elleri bıçaklıyordu.

“Çocuklar... Popüler olduğumu biliyorum ama gerçekten bana biraz fazla bağımlısınız. Kişisel alanıma girmemenizi rica ediyorum.” Periye benzeyen bir sarmaşık kadın, kollarına asma dolayınca Puck asmaları hançeriyle kesti. “Hayır! Kötü hayalet! Dokunmak yok!”

“Buraya gelecek misin?” diye bağırdım, bacağıma yapışan bir kızıl kepli bıçaklarken.

Puck hançeriyle son bir kez etrafında döndükten sonra kapıya doğru koştu ve açıklıktan geçti. Ben de Kurt’a yardım etmek için döndüm.

Hayaletler her tarafını sarmıştı, o kadar çoklardı ki figürlerin arasından Kurt’u zor görüyordum. Dahası, yerden ve duvarlardan tırmanmaya devam ediyorlar, bizi odanın içine çekmeye çalışıyorlardı. Bir dev arkamızdaki duvardan atlayıp koluma yapışmaya çalışınca geri kaçtım.

“Benim için endişelenme,” dedi Kurt. “Git!”

Hayalet bir peri şövalyesini doğradım, bana Rowan’ı hatırlatmıştı. Aniden çözüldü ama kılıcım vücudundan geçtikten sonra tekrar belirmeye başladı. “Seni burada ölüme terk etmeyeceğim.”

“Aptal Prens!” Kurt dişlerini göstererek bana baktı. “Bu senin hikâyen. Sona ulaşmalısın. Buraya bu yüzden geldim, hikâyenin devam etmesini sağlamak için.” Yüzünün kenarına gelen bir goblını ısırды ve hayalet, bir sis bulutuna dönüştü. “Sanırım hayaletler tapınağı terk edemiyor ama beni de bırakmıyorlar. Hâlâ vakit varken git!”

“Ash!” Puck kapının diğer tarafından bağırdı. “Haydi buz çocuk, ne bekliyorsun?”

Kurt'a son bir bakış attım ve açıklıktan yuvarlanarak geçip diğer tarafta ayağa kalktım. Hayaletler inliyor, kapının altında toplanarak bize ulaşmaya çalışıyor ama kapıdan geçemiyorlardı.

Kurt hızla soluyor, kapıyı tutma çabası ve üzerindeki düzinelerce hayalet yüzünden zorlanarak titriyordu. "Devam et Prens," diye bağırdı gözlerime bakarak. "Bana yardım edemezsin. Görevini bitir, hikâyeni tamamla ve benden bahsetmeyi unutma. Anlaşmamız buydu."

Kurt'a baktım, beynimi zorluyor, ona yardım etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Ama Kurt haklıydı, yapabileceğimiz bir şey yoktu. Kılıcımı kaldırarak onu resmî bir şekilde selamladım. "Yaptıklarını unutmayacağım."

"*Peh!*" O kadar zorlanmasına rağmen Kurt küçümseyen bir gülüşle dişlerini gösterdi. "Bunun beni öldüreceğini mi sanıyorsun, çocuk? Beni bundan daha iyi tanıyorsun. Bu sefil imtihandaki hiçbir şey benim canımı acıtamaz. Hiçbir şey."

Bundan gerçekten şüpheliydim. Kurt güçlüydü ve doğası gereği ölümsüzdü ama yine de öldürülebilirdi. Ölebilirdi, herkes gibi.

"Şimdi gidin," dedi bize, sesinden rahatsız olduğu hissediliyordu. "Şaşkın geyik sürüsü gibi bana bakmanızdan sıkılmaya başladım. Siz dönene kadar kapıyı açık tutacağım, tahminimce aynı yoldan dönmemiz gerekecek. Buradaki işimiz bitene kadar beni buradan hiçbir şey hareket ettiremez."

"Ne kadar da... köpeğe yakışır bir davranış," dedi Grimalkin Ariella'nın yanında belirerek. Küçümser bakışlarla Kurt'a bakıyordu. "Cesur. Sadık. Ve son derece salak."

Kurt hızla soluyarak dişlerini gösterdi. "Anlayamazsın kedi." Aşağılarcasına dudağını büktü. "Senin türün sadakate dair hiçbir şey bilmiyor."

“Bu kötü bir şey sayılmaz.” Grimalkin homurdandı ve kuyruğunu sallayarak döndü. “Ayrıca kapının doğru tarafında olan kim? Haydi Prens.” Bana kulağını doğrulttu. “Bunca yolu bitiş çizgisinde durmak için gelmedik. Köpek seçimini yaptı. Devam edelim.”

Kurt’a son bir bakış attım. “Geri döneceğim,” dedim. “Dayanmaya çalış. İşim bittiğinde, senin için döneceğim.”

Homurdandı. Bana inanmadığından mıydı yoksa konuşacak gücü mü kalmamıştı bilmiyordum. Ama sırtımı ona döndüm ve son adımlarımı atarak tapmaktan uzaklaştım.

Grimalkin koridorun sonundaki taş bir geçidin altına oturmuş, kuyruğunu da etrafına dolamıştı. Arkasında kara gökyüzünün yıldızlarla ışıldadığını görebiliyordum. Hepsi de kocaman, parlak ve neredeyse kör ediciydi, sanki göğe Olurolmaz’da olduğumuzdan daha yakındık. Grimalkin’e yaklaşıncaya suyun gürüldediğini ve koridorun sonunda kediye katılınca Puck’ın yavaş soluğunu duydum.

Uzayın sonsuz boşluğu etrafımızda uzanıyordu. Yıldızlar ve takımyıldızlar üzerimizde ve aşağıımızda parlıyordu; minik, iğne büyüklüğündeki ışıklardan, bakınca canı acıtan dev parlıtlara kadar her şey vardı. Kuyruklu yıldızlar gece göğünde hızla ilerliyordu ve milyarlarca kilometre ötede galaksiyi emen bir kara deliğin açık ağzını görebiliyordum. Koca kaya parçaları kütsesiz bir şekilde boşlukta süzülüyordu. Dönen iri bir kaya parçası üzerine konmuş bir kulübe gördüm, minicik bir çimenlikte dev bir ağaç yetişiyordu, kökleri aşağıdan çıkmış sallanıyordu. Eğri büğrü bir kaya dizisinin ötesinde, bir halat köprü boşluğun üzerinde sallanıyor, dev bir şato yıldızların arasında asılı duruyordu.

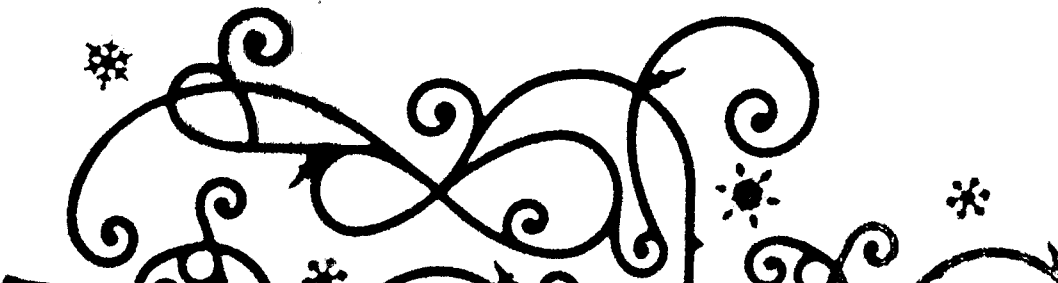
Ayaklarımızın altında, koridorun dibinde Rüyalar Nehri akıyor, sesi boşlukta bir kükreme olarak yansıyor, göremeyeceğimiz kadar derine, bilinmez bir boşluğa kadar gidiyordu.

Derin bir nefes aldım, yoldaşlarım da en az benim kadar şaşkındı.

Dünyanın Sonu'na ulaşmıştık.

ÜÇÜNCÜ KISIM

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

SINAV SAHASI

Ariella merdivenleri buldu. Boşluğa bakarak uçurumun aşağısına inen dar, parça parça dökülen yoldan inmeye başladık. Yüzümün önünden bir kaya süzülünce ona bir fiske attım ve dönerek boşluğa savruldu.

“Oluru olmaz’ın sonu,” dedi Ariella, gümüş rengi saçları parlak bir bulut gibi uçuşuyordu. Sesi yine üzgündü, onu rahatlatmak istedim ama kendimi tuttum. “Buraya kaç kişi gelebilmiştir? Kaç kişi şu an bizim gördüğümüzü görmüştür?”

“Kaç kişi uçurumun kıyısından boşluğa düşmüştür?” diye ekledi Puck. Kayaların içinden çıkan cılız bir ağaç gövdesine tutunurken uçurumun aşağısına bakıyordu. “Önümden bir iskelet geçmesini bekliyorum. Belki de sonsuza dek düşüyorlardır.”

“Bunu öğrenmesek daha iyi,” dedim şatoya dönerek, sanki uzaktan beni çağırıyordu. “Bizim hedefimiz Sınav Sahası, kimse uçurumdan düşmeden ya da boşluğa doğru yol almadan oraya ulaşacağız. Birbirinizi kollayın ve dikkat edin.”

“Hey, benim için endişelenme, buz çocuk. Bir kuş olduğun zaman yer çekiminin pek önemi kalmıyor.” Puck hana baktı ve alaycı bir ciddiyetle içini çekti. “Bir gün size nasıl uçacağınızı öğretemliyim.”

Şatoyla aramızda kayalar dizi dizi süzülüyordu. Grimalkin kayalardan birine atladı ve dönüp bize bakarak kuyruğunu salladı.

“Sizinle şatoda buluşurum,” dedi ve bir kayadan diğerine atladı. Kaya yavaşça döndü ama kedinin ağırlığını sorunsuzca taşıyabiliyordu. Kaya uzaklaşırken Grimalkin bize göz kırptı. “Bir kez olsun gideceğiniz yere bensiz ulaşabileceğinize inanıyorum,” dedi ve bir kedinin doğuştan gelen asaletiyle kayadan kayaya atladı.

“Biliyor musun, bazen şu kediden nefret ediyorum,” diye mırıldandı Puck.

Kayalardan birinin üzerine çıktım, hafiften sarsılınca irkil-dim ama beni rahatlıkla kaldırıyor gibiydi. “Haydi,” dedim elimi Ariella’ya uzatarak. Elimi tutunca onu yanıma çektim fakat göz-lerime bakmıyordu. “Neredeyse geldik.”

Tehlikeli bölgede kayadan kayaya atlayarak ilerliyor, aşağı bakmamaya çalışıyorduk. Bir kez arkama baktım ve tapınağın kapısının uçurum yamacından çıkık bir halde durduğunu gördüm, dikenlikler duvarından oluşan uçurum yamacı iki yöne doğru, görebileceğimden çok daha uzaklara uzanıyordu. Dünyanın bu kısmının ne kadar sonsuz olduğunu görmek kendimi çok küçük hissettirmişti.

“Burada herhangi bir şey yaşıyor mu merak ettim,” dedi Puck amaçsızca fırıl fırıl dönen parçalanmış bir taş köprüünün yanından geçerken. “Dünyanın Sonu’nun canavarlarla ve varlığı bile bilin-me-yen gizemlerle dolu olacağını sanırdım. Hiç göremiyorum... ah.”

Ses tonundan, göreceğim şeyden hoşlanmayacağımı anlamıştım. “Sakin söyleme.” Arkamı dönmeden içimi çektim. “Orada dev bir yaratık falan var ve şu anda bize doğru geliyor.”

“Tamam, söylemeyeceğim.” Puck nefessiz kalmış gibiydi. “Ve, şey, muhtemelen aşağı da bakmak istemezsin.”

Köprüden aşağı baktım.

Önce altımızda uçan bir kıtaya baktığımı düşündüm. Göller, ağaçlar ve etrafa saçılmış birkaç ev görebiliyordum. Ama sonra kıta kendi etrafında dönünce pulları parıldadı ve dişleri göründü. Bize doğru sürüklenmeye başladı. Öyle büyük bir deniz canavarıydı ki inanması güçtü. Yüzgeçleri, kolları ve pulları olan bir dağ boşlukta yükseliyordu sanki. Gözü küçük bir ay gibiydi ama biz onun için bir toz tanesi kadar olduğumuzdan varlığımızı fark etmesi çok zordu. Sırtına koskoca bir şehir kuruluydu, ışıldayan gölün kenarına parlayan beyaz kuleler inşa edilmişti. Daha küçük, balina büyüklüğündeki yaratıklar yanında yüzüyor ama onun cüssesiyle karşılaştırıldığında daha çok yem gibi duruyorlardı. Ağzımız açık bakarken hareket etmek bir yana, başımızı başka yöne bile çeviremedik. Boşlukta yavaşça dönüyor ve sonsuzluğa doğru devam ediyordu.

Bir süre arkasından baktık, gördüğümüz şeyi kabullenmemiz oldukça uzun sürdü. Sonunda Ariella sesli bir nefes aldı ve inanamayarak başını salladı. “Bu... gerçekten...” Doğru tanımlamayı bulamıyordu.

“Olağanüstü,” dedim yavaşça, hâlâ yaratığın arkasından bakıyordum, kimse sözüme itiraz etmedi. Puck bile.

“Varlığı bile bilinmeyen gizemler,” diye mırıldandı huşuyla.

Aklımı başıma toplayarak bir adım geriledim. “Haydi,” dedim hâlâ şaşkın görünen diğerlerine bakarak. “Sınav Sahası’nı bulalım ve şu işi halledip evimize dönelim.”

Kayadan kayaya atlayarak ilerledik. Dünyanın Sonu'ndaki canavarlara karşı daha tedbirliydik. Sonunda şatonun kapılarına ulaştık. Heykeller ve daha önce görmediğim türden büklümlü ağaçlarla dolu bir avluyu geçtik, hırlayan gargoyllarla dolu bir merdiveni tırmandık. Grimalkin şatonun avlusunda bizi bekliyordu.

Yalnız değildi. Tanıdık, cübbeli bir figür kedinin yanında duruyor, merdivenlerden çıkışımızı izliyordu.

“Buraya kadar geldin,” dedi Koruyucu monoton sesiyle, başını salladı. “Çok az kişi bu noktaya kadar geldi ve çok az kişi Dünyanın Sonu’nu gördükten sonra aklını koruyabildi. Ama yolculuğunuz henüz bitmedi, şövalye. Önünde bir Deneme var ve bu ana kadar karşılaştıklarından çok daha hırpalayıcı olacak. Yüzleşeceğin şeyden kurtulan olmadı. Buradan ayrılmak, tek parça ve canlı halde dönüp gitmek için sana son bir şans veriyorum. Ama şunu da bil, eğer gidersen, seni buraya getiren nedeni hatırlamayacaksın. Bir daha asla Dünyanın Sonu’nu bulamayacaksın. Kararın nedir?”

“Buraya dek geldim,” dedim tereddütsüz. “Şimdi pes etmeyeceğim. İstedğin sınava sok. Buradan ya ruhu olan bir insan olarak ayrılacağım ya da ayrılamayacağım.”

Koruyucu başıyla onayladı. “Eğer kararın buysa...” Bir kolunu kaldırdı, bir güç dalgası havada süzüldü ve beni yerime sabitledi. “Şahitler huzurunda bilinsin ki eski Kış Prensi Ash, Koruyucu’nun denemelerini, sınavları geçebildiği takdirde ölümlü bir ruh kazanma ödülüne karşılık kabul etmiştir.” Kolunu indirince tekrar hareket edebildim. “İlk deneme şafak dış dünyada söktüğünde başlayacak. O zamana dek şato sizin. Vakit geldiğinde sizi bulurum.”

Ve gitti.

Grimalkin esnedikten sonra bana baktı ve gözlerini kırptı. “Size odalarınızı göstermem gerekiyor,” dedi sıkkın bir sesle, sanki

fikri bile onu yormuş gibi. “Beni takip edin. Ve yetişmeye çalışın. Eğer burada kaybolursanız hiç hoş olmaz.”

ŞATO LOŞ VE BOŞTU, asılı duran meşaleler ile mumlar duvarlara titrek bir ışık yayıyordu. Alevler ve mum ışığı dışında hiçbir şey hareket etmiyordu. Yassı taşların üzerinde gezinen böcekler yoktu, koridorlarda dolaşan hizmetçiler de yoktu. Zamanda donmuş kalmış, aynadaki bir yansıma gibiydi; mükemmel ama cansız.

Ve pencerenin dışındaki boşluk kadar sonsuzdu. Grimalkin’i takip ederken, bu koridorların da sonsuza dek uzandığı ve tüm şatoyu görmenin mümkün olmadığı hissine kapıldım.

Neyse ki misafir odalarını kolayca bulduk, açık kapılar ve çatırdayan şömineler sayesinde keşfetmemiz zor olmadı. Bu odalar gayet sıcaktı ve içeride yemek, içecek ve bizim için hazırlanmış temiz yataklar vardı ama hiç hizmetçi yoktu. Puck ve Ariella kendi odalarına girerek gözden kayboldular, gerçi her oda üçümüze yetecek kadar büyüktü ve bu büyük yerde tek başıma olmak hoşuma gitmiyordu. Ama Puck bir odaya baktıktan sonra ciyaklamış, masanın üstündeki yemekleri görünce aceleyle içeri girmiş, “Daha sonra görüşürüz, buz çocuk,” diyerek kapıyı kapamıştı. Ariella bana yorgun gözlerle bakmış ve yatmak istediğini söyleyerek benimle yemek yeme teklifini geri çevirmişti. Grimalkin tabii ki nereye gittiğine dair hiçbir açıklamada bulunmadan koridorun sonuna doğru ilerleyip gölgeler arasında kaybolarak beni yalnız bırakmıştı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, rahatlamıştım. Kafamda dolaşan bir sürü düşünce vardı ve diğerlerinin de tüm olanları hazmetmek ve olacıklara karşı kendimi hazırlamak için yalnız

kalma ihtiyacımı hissettiklerini tahmin ediyordum. Belki de hepsi benim gibi yorgundu.

Biraz yemek yedim, odada dolandım, vakit geçirmek için kitaplıktaki büyük ciltli kitaplardan bazılarını okumaya çalıştım. Çoğu bilmediğim garip, kadim dillerde yazılmıştı, bazıları tuhaf bir şekilde boştu, bazıları ise rûn ve sembollerle bezenmişti ki onlara bakmak bile gözümü yakıyordu. Kitaplardan biri, ona dokunduğumda acı bir çığlık atınca hemen onu aldığım yere bıraktım. Sonunda tüm kitapların arasında küçük bir şiir kitabı buldum; fânî yazar e. e. cummings'in bir kitabıydı, sayfalarını şöyle bir çevirdim ve bir şiirde durdum: "Yeşillikler içinde aşkım ata biniyor" favorilerimden biriydi. Dizeleri okurken özlemle gülümsedim, Ariella'yla çıktığımız tüm av maceraları ve ani sonu aklıma geldi.

Suçluluk içimi kemirdi fakat eskisi gibi keskin değildi. Sonunda Ariella ve Meghan'a dair hislerim konusunda kesin bir karara varmıştım. Ariella'yı her zaman sevecektim, geçmişe duyduğum özlemin bir parçası olarak kalacaktı; ölümünden, yeminimden ve onyıllar süren düellolar, kavgalar ve kan davalarından önce, geçmişte Ari ve Puck'la geçen günlerim anılarımda yaşayacaktı. Ama o günler geçmişte kalmıştı. Ve ben geçmişte yaşamaktan yorulmuştum. Eğer buradan kurtulmayı başarırsam, bir geleceğim olabilirdi.

Hâlâ uyuyamıyordum. Zihnim, kemik peşinde koşan bir köpek gibi endişeliydi ve vücudum rahatlayamayacak kadar heyecanlıydı. Sırtımı çerçeveye yaslamış, pencerenin dibinde oturuyor, yıldızları ve neredeyse dokunabileceğim yakınlıktan geçen kayaları izliyordum. O sırada kapı gıcırdadı ve odaya giren ayak seslerini duydum.

“Kapı çalmayı bilmez misin?” diye sordum Puck’a arkamı dönmeden. Puck cıkcıkladı.

“Merhaba, ben Robin Goodfellow, tanışmış mıydık?” Yanıma geldi, cama yaslandı ve kollarını kavuşturarak Dünyanın Sonu’na baktı. Bir an sonra başını salladı. “Biliyor musun, gördüğümüz onca yerden sonra ki acayip ürkünç yerler de gördük... sanırım burası En Çılgın Manzara ödülünü alır. Eve döndüğümüzde hikâyemize kimse inanmayacak.” İçini çekti ve bana yandan bir bakış attı. “Buna hazır olduğundan emin misin buz çocuk?” diye sordu. “Her şeyle başa çıkabileceğini düşündüğünü biliyorum ama bu kez yüzleşeceğin şey oldukça ciddi. Çılgın Ash, Beni-rahatsız-etme-yoksa-seni-öldürürüm-Ash’le aynı kişi değil.”

Ona sırttım. “Bir başdüşman olarak fazla endişelisin.”

“*Hah*, yalnızca Meghan’a, bir ruh kazanmaya çalışırken bitkiye dönüştüğünü söylemek istemiyorum. *Bunun* benim yararına olması mümkün değil.”

Gülümseyerek tekrar camdan dışarı baktım. Uzakta, dev bir vatoza benzer bir şey yükseklerde yavaşça uçuyor, yüzgeçlerini sudaymış gibi çırpıyordu. “Bilmiyorum,” dedim yaratığın küçük bir gezegenin ardında kayboluşunu izlerken. “Hazır mıyım bilmiyorum. Ama artık bunu yapmamın tek sebebi Meghan değil.” Kucağımda duran ellerime baktım. “Bence... olmam gereken şey bu... mantıklı geliyor mu bilmiyorum.”

“Hayır, bu saçmalık.” Ona kızgın bir bakış attım ve Puck kelimelerini yumuşatmak için sırttı. Ellerini kaldırdı. “Ama böyle hissediyorsan, şansın açık olsun. En azından ne istediğini biliyorsun. Yalnızca emin olmanı istedim.” Sızlanarak kendini duvardan itti, giderken de omzuma dokundu. “Sana bol şans, Prens. Beni çağıran bir şişe erik şarabı ve yumuşacık bir yastık

var. Bana ihtiyacın olursa odamda, umuyorum ki kendimden geçmiş bir halde olacağım.”

“Puck...” dedim o odadan ayrılmadan.

Kapı eşiğindeyken döndü. “Efendim?”

“Eğer... bunu başaramazsam...”

Başını salladığını hissettim. “Ona iyi bakarım,” diye söz verdi sessizce. “İkisine de.” Sonra da kapı yavaşça kapandı.

Uyumadım. Pencerede kaldım ve yıldızları izledim, Meghan’ı, Ariella’yı ve kendimi düşündüm. O parlak, ısıltılı anları hatırladım... bir daha onları göremezsem diye.

ON ALTINCI BÖLÜM

İLK SINAV

“Zamanı geldi.”

Koruyucu’nun sesi sessizliği bölünce odanın ortasında duran cübbeli figüre başımı kaldırdım. Sabırsızlıkla bekliyor, elinde asasıyla karanlık başlığının içinden beni izliyordu. Arkasındaki kapı hâlâ kapalıydı.

“Hazır mısınız?” diye sordu herhangi bir giriş cümlesi kurmadan. Derin bir nefes aldım ve başımla onayladım.

“O halde beni takip et.”

Puck ve Ariella odadan ayrıldığımız anda bize katıldılar. Hep birlikte şatonun içinde geniş koridorlar boyunca Koruyucu’yu takip ettik ve sonunda dışarı, buzla kaplı bir bahçeye çıktık. Kristalle bezenmiş iskeletimsi ağaçlarda buz sarkıtları parıltıyordu ve bir fıskiye, donmuş su fışkırtıyordu. Bir an bana evi, Kış Divanı’nı hatırlatınca hemen sarsılıp bu düşünceyi kafamdan attım. Tır Na Nog artık evim değildi.

Tepemizde boşluğun üzerindeki taş körünün ucunda sivri uçlu bir dağ derinlerden yükseliyor, onu çevreleyen sisin içinde zirvesi zor görünüyordu. Buzla kaplıydı ve yıldızların soğuk ışığında parlıyordu; kaygan, keskin ve tehlikeli.

Koruyucu bana döndü. “İlk deneme şimdi başlıyor. Buradan sonra yalnız olmak zorundasın. Hazırlandın mı?”

“Evet.”

Cübbeli başıyla onayladı. “O halde benimle zirvede buluş.” Ve gitti. Bir süre sessizlik içinde dağa bakakaldık.

“Eee,” dedi Puck elleri kalçasında, tepemizde yükselen engele bakarken. “Sınav dağa tırmanmaksa o kadar da kötü değil.”

Ariella başını salladı. “Yapılacak tek şeyin bu olduğundan ciddi anlamda şüpheliyim.” Bana endişeli ve temkinli bir şekilde baktı. “Dikkatli ol, Ash.”

Engel önümde uzanıyordu. Ben ve ruhum arasında duran ilk engel. Yumruklarımı sıktım ve gülümsedim.

“Yakında döneceğim,” diye mırıldandım ve köprüye doğru ilerledim. Dağın eteklerine atlayarak tırmanmaya başladım.

KENDİMİ DAR BİR ÇIKINTIYA doğru çekerek sırtımı kayalara dayadım ve nefes almak için oturdum. Ne kadardır tırmandığımı bilmiyordum ama günler geçmiş gibiydi. Üstelik zirveye hâlâ epey bir yolum vardı.

Bir hayli aşağıda kalan şato komik bir şekilde küçük görünüyordu, aslında çok büyük olmasına rağmen buradan bakınca oyuncak gibiydi. Dağa tırmanmak gittikçe zorlaşıyor ve beklediğimden daha tehlikeli bir hal alıyordu. Sivri, cam gibi kayaların bazı yerleri bıçak sırtı kadar keskindi ve buz, Tekinsiz mirasını

onurlandırmayı reddediyordu. Daha önce buz üzerinde hiç kaymamış ya da tökezlememiştim ama burada her şey bana karşıydı. Kayalara tutunarak denge sağlamaya çalışmaktan ellerim yarılmıştı ve geçtiğim yerlere kan izleri bıraktım.

Titreyip kollarımı ovuşturdum. Yukarısı aynı zamanda dondurucu derecede soğuktu, bu da benim için ayrı bir şaşkınlıktı çünkü *asla* üşümezdim. Bu his o kadar yabancı ve değişikti ki ilk başta ne olduğunu anlayamamıştım. Dişlerim birbirine vuruyordu. Kollarımı kavuşturdum ve hayatımda ilk kez kendimi ısıtmaya çalıştım. Demek ki, Tekinsiz Divanı'na gelen ölümlüler ve Yaz perileri böyle hissediyordu. Kış Divanı'ndayken neden o kadar rahatsız göründüklerini merak ederdim. Şimdi anlıyordum.

Kupkuru ve çatlamış dudaklarımı yalayarak zirveye baktım. Hâlâ çok uzaktaydı. Tekrar tırmanmaya başladım.

Sivri yamaç yukarı doğru devam ediyordu. Ne kadar zaman geçtiğini tahmin etmeyi bırakmıştım. Acı soğuk, kemiklerime kadar işleyip vücudumu ağırlaştırıyordu ve sürekli kan kaybediyordum. Sonunda düşünmeyi de bıraktım. Bedenim kendi kendine devam ediyordu, yalnızca bir ayağımı diğerinin önüne koyma eylemini gerçekleştiriyordum. Yorgun, kan içinde, soğuktan titrer bir halde sonunda kendimi düz bir çıkıntı üzerinde buldum. Kaya ve buzdan oluşan düz bir açıklık önümde uzanıyordu. Sonunda zirveye ulaşmıştım.

Koruyucu sabırla, hareket etmeden platonun ortasında bekliyordu. Kendimi ayakta durmaya zorladım ve ona doğru yürüdüm, titrememeye, soğuğu görmezden gelmeye çalışıyordum. Önüne geldiğimde hareket etmedi ve tek kelime söylemedi. Ellerimdeki kanlar yavaşça yere damlıyordu.

“Buradayım,” dedim sessizce, nefes nefese. “İlk sınavı geçtim.”

Derinden güldü. “Hayır,” deyince hayal kırıklığına uğradım. Elindeki asayı kaldırdı ve bir güç dalgası ucundan yere yayıldı. “Yalnızca ilk sınav sahasını buldun. Henüz işimiz bitmedi, şövalye. Gerçek sınav... şimdi başlıyor.”

Asayı yere vurdu ve yerde çatlaklar oluşup genişlerken yeri sarsan bir gürültü oldu. Altımdaki toprak çökünce kenara kaçtım, dağda derin yarıklar oluşuyordu. Cehennem gibi kırmızı kor, kraterlerden fışkırdı ve kanat sesleriyle birlikte vahşi bir feryat havayı doldurdu.

“Hayatta kal,” dedi Koruyucu ve ortadan kayboldu.

Açıklıktan yaratıklar kanatlarını deli gibi çırparak çıktılar. Pul pul, kabarık tüylü ve pürüzsüzlerdi. Ejder, *wyvern* ya da canavarımsı kuşlardı; kanatların, pençelerin ve dişlerin büyüklüğü değişiyordu, hiçbirisi aynı değildi. Bir şey hariç. Göğüsleri açıktı ve kalplerinin olması gereken yerde yalnızca boşluk, yıldızlarla dolu kara bir delik, kendilerine ait siyah bir boşluk vardı. Yaratıklar yarıktan çıkageldiler, zamanın boşluğunda feryat figan sesleri yankılanırken gökyüzünden saldırmak üzere inişe geçiyorlardı.

Kılıcımı çektim, soğuk beni titretti ve ilk yaratığın uzun ince boynunu kestim. Çığlık atıp düştü, göğsündeki delik onu içine çekti ve kendi kara deliğinde yok oldu. Sürünün hepsi birden üzerime gelmeye kalkınca kendimi geri attım.

Sendeledim, kollarım soğuktan dolayı ağırdı. Yaratıklardan biri tüylü pençesiyle saldırdı, beni omzumdan yakaladı ve göğsüme bir çizik attı. Acı vücudumu sardı. Daha önce hissettiğim her şeyden kötüydü, çığlık atmamak için dişlerimi sıktım. Bedenim olması gerektiği gibi hareket etmiyordu, hantal ve tuhaftı, sanki başka birine aitti. Diğer bir yaratık, geri çekildiğim sırada yüzüme pençesini indirdi ve yanağımda derin kesikler açtı.

Acıdan kör olmuş halde geriledim, sürüye buz hançerleri atmak için kolumu kaldırdım. Bu en azından onları yavaşlatırdı. Ama daha önce binlerce defa yaptığım gibi kolumu kaldırdığımda hiçbir şey olmadı. Daha önce ortaya çıkan ölümcül fırtına yerine yalnızca bir iki parça buz oluştu. Şaşkına döndüm, her zaman yaptığım gibi kendimi büyüye açarak onu havadan toplamaya çalıştım.

Hiçbir şey olmadı. Ne büyü, ne sihir ne de dönen duygular ve renkler. Dehşete ve kaybedeceğim hissine kapılarak geri çekilip düşünmeye çalıştım. Üzerimde büyümü engelleyen bir bağlayıcı mı vardı? Bu bölgede sihir kullanmayı engelleyen bir mühür mü vardı yoksa? Bunlardan hiçbir olmadığını korkuya kapılarak fark ettim. Bağlayıcı ya da mühür olsa bile büyümü hissedebilirdim. İçimde yalnızca boşluk vardı. Sanki hayatımda hiç sihre sahip olmamış gibiydim.

Gardımın düştüğü o kısa anda yaratıklardan biri kükreyerek üzerime atıldı ve birlikte yere serildik. Omzuma geçen dişleri hissettim, kılıcımı kaldırarak boğazına geçirdim ve yaratık geldiği yere gömüldü. Ama diğer yaratıklar etrafımı sarıyor, çığlık atarak pençelerini geçiriyor, ısıyor, tekmeliyorlardı. Silahımla karşılık verip kılıcımı vahşi bir şekilde savurdum ve birçok yaratık kendi içinde yok oldu. Ama arkası kesilmiyordu, tenimi yırtıp parçalıyorlardı. Tiz sesleri her tarafımda yankılanıyordu. Çılgına dönmüş gibiydiler. Ağzıların kolumu paramparça ettiğini hissettim, kancalı pençeler mideme geçiyor, oymaya çalışıyordu. Etimin yolunduğunu, kanımın havaya ve yere yayıldığını hissettim. Ayaklanmaya, son bir hamle yapmaya, yaşamaya çalıştım ama acı aniden gözlerimin önüne kırmızı ve siyah bir perde çekti ve kendimi kaybettim.

VE SONRA HER ŞEY SONA ERMİŞTİ. Şatonun soğuk taş zemininde yatıyordum, hem de tek parça halinde. Koruyucu bana bakıyordu. Göz ucuyla Puck ve Ariella'nın endişeyle bana baktığını gördüm ama acı, vücudumun her yanını ele geçirdiğinden odaklanamıyordum.

“Başaramadım.” Kelimeler ağzımdan acıyla çıkıyordu, göğsümdeki ağırlık beni ezmekle tehdit ediyordu. Ama Koruyucu, cübbeli başını salladı.

“Hayır. Oradan zaten kurtulamazdın, şövalye. İlk akıncıları öldürsen bile gelmeye devam edeceklerdi. Ne yaparsan yap, onlara karşı ne kadar direnirsen diren, sonunda seni paramparça edeceklerdi.”

Nedenini sormak istedim. Neden kurtulmuştum? Neden hâlâ ölmemiştim? Ama acı ve karmaşa ve yaşamanın verdiği şokla zihnim hâlâ olması gerektiği gibi işlemiyordu. Kendi vücudumun garipliği, aniden zayıflayıp tuhaflaşması, hareket etmek istememe rağmen edememem... Önceden başarabildiğim halde bu sefer kör edici acıya kendimi kapayamamam. Büyümü kullanmak istediğimde içimde hissettiğim o boşluk ise en kötüsüydü.

“Ölümlü bir beden böyle hisseder,” diye devam etti Koruyucu düşüncelerimi okur gibi. “Bir insanın fiziksel olarak senin yaptıklarını yapabilmesi mümkün değil. Onların vücutları hantaldır ve kolay yorulur. Soğuğa karşı dayanıksızdır, zayıftır ve canları acır. Onlara yardım edebilecek sihirlerle sahip değillerdir. Onlar, nihayetinde, oldukça sıradanlardır. Bir ruha sahip olmak istiyorsan, vazgeçmen gereken ilk şey gücün olacak.”

Koruyucu duraksadı, söylediklerini hazmetmemi bekledi. Bense öylece yatıyor ve parçalanma şokunu atlatmaya çalışıyordum. “İlk deneme bitti,” dedi Koruyucu monoton sesiyle. “Kendini hazırla, şövalye. İkincisi şafak sökünce başlayacak.”

O ortadan kaybolunca Ariella koşarak yanıma gelip diz çöktü. “Ayağa kalkabilir misin?”

Yüzümü buruşturarak oturmaya çalıştım. Yaralarım gitmişti, yaşıyordum ama vücudum hâlâ acıyla yanıyordu. Elini tutarak beni kaldırmasına izin verdim, çenemi sıktım, nefesimi tuttum. “İnsanların bu kadar... kırılğan olduklarını fark etmemiştim.”

“Ne bekliyordun ki?..” Puck yanımıza geldi, yüzündeki endişeyi saklayabilecek durumda değildi. “Sana bunu söyleyebilirdim. Yine de bazıları diğerlerine göre daha güçlüdür. Ya da daha inatçı.” Kollarını kavuşturup bana durumumu değerlendirir gibi baktı. “Sen iyi misin buz çocuk?”

Cevap vermedim. Ariella’dan uzaklaşarak kolunu bıraktım ve uzun koridorlar boyunca yürüyerek odama gittim. Sessizce, belli bir mesafeden beni takip ettiler ama arkamı dönüp bakmadım. Birçok defa düşecek gibi oldum ama yardım almadan ilerlemek için kendimi zorladım.

Odama girdiğim anda yatağıma gömüldüm. Garip, tanıdık olmayan vücuduma ve onunla birlikte gelen zayıflığıma lanet ettim.

Bu şekilde onu nasıl koruyacağım? Herhangi birini bu şekilde nasıl koruyabilirim?

Puck ve Ariella kapıda belirdi. Bir parçam onlara gitmelerini söylemek istiyordu, beni böyle zayıf ve çaresiz görmelerinden nefret ediyordum. Ama hayatım boyunca, diğerlerini kendimden uzaklaştırmış, kendimi dünyaya ve etrafımdakilere kapamıştım. Bu, bana acıdan başka bir şey getirmemişti, her ne kadar her şeyi dondurmaya çalışsam da. Zaten bu yüzden buradaydım, başka biri olmaya çalışıyordum.

Arkamı döndüm ve bir kolumu yüzüme koyarak gözlerimi kapadım. “İçeri girebilirsiniz. Size buz falan fırlatmayacağım.” İçimi çektim. “Orada oyalanmayı bırakıp içeri gelebilirsiniz.”

Duraksadıklarını hissettim, muhtemelen birbirlerine bakıyorlardı ama sonra ayak sesleri odaya girdi. Ariella yatağın ucuna oturup yumuşak elini kolumun üzerine koydu. “Çok mu acı çekiyorsun?” diye sordu.

“Biraz,” diye itiraf ettim, dokunuşu beni biraz rahatlatmıştı. “Daha iyiye gidiyor ama.” Sanki tenimin altındaki ateş sönüyor, vücudum sonunda sağlıklı bir bütün olduğunu ve ıssız bir dağda parçalanmadığını anlıyordu.

“Orada ne oldu, buz çocuk?”

“Ne olduğunu düşünüyorsun?” Kolumu indirdim, doğruldum ve gözlerimi ovuşturdum. “Kaybettim. Büyümü kullanamıyorum, eskisi gibi hareket edemiyorum. Beynim bir yönde hareket etmemi, daha hızlı olmamı söylüyordu ama yapamadım. *Üşüdüm*, Puck. Bunun nasıl bir şey olduğunu, neler olduğunu fark ettiğimde nasıl hissettiğimi düşünebiliyor musun?” Öne eğildim, ellerimi saçımın arasından geçirip geriye doğru attım. “Ölebilirdim,” dedim yavaşça bunu kabul etmeyi istemeyerek. “Koruyucu beni orada bıraksaydı, ölebilirdim. O şeyler beni paramparça ederdi.”

“Ama ölmedin,” dedi Puck. “Ve Koruyucu başarısız olmadığını söyledi. En azından kulaklarımızla duyduk bunu. O halde sorun ne, buz çocuk?”

Cevap vermedim ama beni izleyen Ariella hafifçe nefes aldı. “Meghan,” diye tahmin etti. Yüzümü buruşturdum. “Meghan için endişeleniyorsun. Seni böyle görünce nasıl tepki vereceğini merak ediyorsun.”

“Onu bu şekilde koruyamam,” dedim acı bir şekilde. Yumruğumu sıktım ve yatağa vurmamak için kendimi tuttum. “Yararsızım, bir engelim. Sürekli bana göz kulak olmak zorunda kalmasını istemiyorum, kendimi artık koruyamayacağımı görmesini iste-

miyorum.” Hayal kırıklığıyla içimi çektim, arkama yaslandım ve başını duvara dayadım. Tatmin edici şekilde acı vericiydi. “Sanırım insan olmanın gerçekten ne demek olduğunu fark etmemişim.”

Ölümlü olmak konusunda hiçbir şey bilmiyorsun, artık-prens-olmayan-prens. Kemik Cadısı’nın sesi beynimde yankılanıp benimle ukalaca alay etti. *Neden onlar gibi olmak istiyorsun?*

Puck homurdandı. “Ve sana, insan olunca onu koruyamayacağını düşündürten nedir?” diye sordu kollarını kavuşturup bana bakarak. “Bu saçmalık. O Demir Krallık’tayken onu nasıl korumayı düşünüyorsun Prens? Buraya bir ruh kazanmaya geldiğimizi sanıyordum, böylece derin yüzülmeden onunla birlikte olabilecektin. Şimdi bana, insan olduğun için onunla birlikte olmak istemediğini mi söylüyorsun?”

Puck’a baktım. “Bunu demek istemediğimi biliyorsun.”

“Bir önemi yok.” Sanki meydan okur gibi üzerime eğildi. “Benim gördüğüm tabloda iki seçenek var, buz çocuk. İnsan olabilir ve Meghan’la birlikte olabilirsin ya da peri olabilir ve Meghan’la olamazsın. Gerçekten ne istediğine hızla karar versen iyi olur; burada daha fazla vakit kaybetmeyelim.”

Ariella ayağa kalktı. “Haydi,” dedi Puck’a, eski geleneğimize uyarak. Üçümüz birbirimizi tanıdığımızdan beri, o her zaman arabulucu olmuştu. “Bırakalım da dinlensin. Ash, bize ihtiyacın olursa, buralardayız.”

Puck kafa tutar gibi bakıyordu ama Ariella elini onun omzuma koydu, sonra nazikçe ama kararlılıkla onu odadan çıkardı. Kapı kapanınca yumruklarımı sıktım ve duvara baktım. Kolumu ileri uzatarak kapıya buz sarkıtları yollamaya çalıştım ama hiçbir şey olmadı. Soğuk bir rüzgâr bile esmedi.

Artık büyüm yoktu. Sihrim gitmişti. Yüzyıllardır toprağın kalp atışını hissetmem, çevremde dolaşan her canlı yaratığın tutkusunu, rüyalarını, duygularını hissetmem... hepsi bir anda yok olmuştu. Buna alışabilir miydim? Herhangi birine? Eskiden olduğu gibi hareket edemiyordum, eskisi gibi güçlü değildim, vücudum acıya, hastalığa ve soğuğa dirençli değildi. Şimdi daha zayıftım. Şimdi... ölümlüydüm.

Hayal kırıklığıyla yatağı yumrukladım, darbemin karyolayı sarstığını hissettim. Kemik Cadısı haklıydı. Ölümlülük hakkında bilinmesi gereken hiçbir şeyi bilmiyordum.

Acı neredeyse yok olmuştu, yalnızca zihnimin içinde zonklayan nahoş bir sızı vardı. Savaştan, soğuktan ve parçalanmanın şokundan yorulmuş bir halde başım göğsüme düştü ve süzülüğümü hissettim...

“İŞTE BURADASIN,” dedi Ariella, rüyalarımda gülümsüyordu. “Er ya da geç uyuyacağını biliyordum. Yorgundun.”

Gözlerimi kırpıştırıp dev, karla kaplı bir servi ağacının büyük dalları altına girdim. Her bir yaprağı tek tek donmuştu. “Her uyuduğumda beklemem gereken bir şey mi bu?” diye sordum ağacın altında oturan figüre.

Ariella ayağa kalkıp bana doğru yürüdü ve parıldayan yaprak perdelerini bir kenara itti. “Hayır,” deyip elimi tutarak beni çekti. “Bilici olarak sürem doluyor. Yakında rüyagezerlik yapamayacağım, o yüzden biraz daha dayan. Sana bir şey göstermek istiyorum.”

O konuşurken etrafımızdaki manzara fırtınadaki tozlar gibi uçuşarak değişti ve kendimizi uzun, çakıllı bir yolda, eski, yeşil bir eve bakarken bulduk.

“Burayı hatırlıyor musun?”

Başımınla onayladım. “Meghan’ın eski evi,” dedim yıkık dökük, solmuş yapıya bakarak. “Ailesinin yaşadığı yer.”

Bir havlama sesi sözümü kesti. Ön kapı açıldı ve dışarı Meghan çıktı, ardından dört ya da beş yaşlarında bir çocuk görüldü. Kocaman bir Alman çoban köpeği ikisini takip ediyordu.

Derin bir nefes alarak ileriye doğru bir adım attım ama Ariella elini omzuma koydu.

“O bizi göremez,” diye uyardı. “Bu kez değil. Bu gerçek bir rüyadan çok, gizli bir anı. Meghan’ın bilinci burada değil, onunla konuşamazsın.”

Arkamı dönünce Meghan ve Ethan’ın verandadaki eski salıncağa oturduklarını, ileri geri sallandıklarını gördüm. Ethan’ın ayakları yere değmiyordu, ayaklarını öylesine sallıyordu. Meghan, üzerinde saman çöpü olan küçük, mavi bir kutu uzattı Ethan’a. Alman çoban köpeği Beau, koca patilerini salıncağa koymuş, tırmanmaya çalışıyordu. Ethan gülererek bağılıyor, Meghan da köpeğe inmesi için bağılıyordu.

“Onları sık sık hayal ediyor,” dedi Ariella. “Ailesini... Özellikle onu, küçük olanı.”

“Kardeşi,” diye mırıldandım, gözlerimi ondan alamıyordum. Meghan, Beau’yu salıncaktan indirmeyi başardı, eliyle kucağına vurunca köpek zıpladı, kulaklarının arkasını okşadı ve burnuna bir öpücük kondurdu. Ariella başıyla onayladı.

“Evet. Bir açıdan her şeyi başlatan çocuk. Demir Kral tarafından kaçırılıp Olurlamaz’a götürüldüğünde Meghan onun peşinden gitmekte hiç tereddüt etmedi. Ve onunla da kalmadı. Sihri Mab tarafından mühürlendiğinde, Kış Divanı’nda savunmasız kaldığında, senin ona sırtını döndüğünü düşündüğünde bile durmadı. Demir

periler, Mevsimler Asası'nı çaldığında kendini savunabileceği ne silahı ne de sihri vardı ama yine de peşinden gitti. Ve Divanlar ondan sahte kralı devirmelerini istediğinde, Yaz ve Demir büyülerini onu hasta etmesine ve iki büyüüyü de etkili bir biçimde kullanamamasına rağmen kabul etti. Üstesinden gelip gelemeyeceğini bilmediği bir tiranla yüzleşmek için Demir Krallık'a gitti.

“Şimdi,” diye bitirdi Ariella bana dönerek, “hâlâ insanların zayıf olduğuna mı inanıyorsun?”

Ben cevap veremedim görüntü solup gitti. Karanlık çöktü, Meghan ve kardeşi gözümün önünden kayboldu ve her şey siyaha büründü. Gözlerimi açtığımda kendimi odamda bir başıma buldum; sırtım duvara yaslı, yatakta oturuyordum.

Hâlâ insanların zayıf olduğuna mı inanıyorsun?

Acıyla gülümsedim. Oberon'un melez kızı bugüne dek karşılaştığım en güçlü insanlardan biriydi. Sihri mühürlendiğinde ya da deli gibi hasta olduğunda bile Periler Ülkesi'nin, önüne çıkardığı her şeyle inatçı bir kararlılıkla mücadele etmeyi başarmıştı. İki peri savaşını sonlandırmıştı ve her şey bittiğinde kraliçe olmuştu.

Hayır, dedim kendime. İnsanlar zayıf değildi. Meghan Chase bunu defalarca kanıtlamıştı. Ve sihrim olmasa da, eskisi kadar güçlü olmasam da bunun bir önemi yoktu. Demir Kraliçe'ye ettiğim yemin, şövalyesi olmak için ettiğim yemin hâlâ geçerliydi.

Bundan sonra bilinsin ki ben, Yaz Kralı'nın kızı Meghan Chase'i koruyacağıma hayatım, onurum ve kılıcım üzerine yemin ederim. Tüm dünya karşısına çıksa bile kılıcım onu koruyacaktır. Onu korumakta başarısız olursam varlığım sona ersin.

Demir Krallık'ta Kış Prensi Ash olarak onu koruyamamıştım. Orada olamadığım sürece, dünyadaki tüm büyüler bile ona

yardım edemezdi. İnsana dönüşüp yanında olmak zorundaydım. Bir anlığına bu gerçeği gözden kaçırmıştım.

Bu tekrar olamazdı. Büyümü kaybetmek beni caydıramazdı. Hâlâ bir şövalyeydim, *onun* şövalyesiydim. Ve koruyacağıma yemin ettiğim kıza dönecektim.

Kalktım, Puck ve Ariella'yı bulmak için hazırlandım. Onlara iyi olduğumu, testlere devam etmeye hazır olduğumu söyleyecektim. Ama ben hareket edemeden karanlık bir figür gözüme ilişti; Koruyucu yanımda dikiliyordu. Hiçbir uyarı, güç ya da sihir gelişini belli etmemişti. Yalnızca orada duruyordu.

“Zaman geldi,” dedi cübbeli figür, ben onun soğuk, kara gölgesinden uzaklaşmamak için kendimi tuttuğum sırada. “Kararını verdin, devam edelim.”

“Şafağa kadar vaktim var sanıyordum.”

“Şafak söktü.” Koruyucu’nun sesi soğuk ve gerçekçiydi. “Burada zaman farklı akar, şövalye. Bir gün, bir kalp atışı ya da bir hayat uzunluğunda olabilir. Bir önemi yok. İkinci sınav seni bekliyor. Hazır mısın?”

“Geçip geçmediğimi nasıl bileceğim?”

“Geçmek ya da kalmak diye bir şey yok.” Soğuk ve ciddi tonu hiç değişmedi. “Yalnızca dayanma gücü var. Hayatta kalmak var.”

Dayanma gücü. Hayatta kalmak. Bunu yapabılırdım. “Pekâlâ o halde,” dedim kendimi hazırlayarak. “Hazırım.”

“O halde başlayalım.” Elindeki asayı kaldırdı, bir kez taş zemine vurdu. Bir ışık parladı ve her şey yok oldu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ SINAV

“İyi atıştı, kardeşim. Belki bir dahaki sefere daha çok çaba harcamamızı gerektiren bir şeyler bulabiliriz. Eyerde uyuyakalacaktım neredeyse.”

Rowan’ı görmezden geldim ve çimenlerin üzerinde debelenen geyiğe yaklaştım. Ön bacaklarının arasından beyaz bir ok çıkıyordu, doğrudan kalbine saplanmıştı. Hayvanın ağzından ve burnundan kan köpürüyordu. Gözleri devrildi, kalkmaya çalışıp düştü ve zayıfça yeri tekmeledi; öldüğünün farkında değildi. Av bıçağımı çektim ve son bir hamleyle çabalarını sonsuza dek dindirdim.

Bıçağımı kılıfına soktuktan sonra yerde kıvranan yaratığa baktım. Ölümünde canlı halinden daha küçüktü sanki. “Çok kolaydı,” diye mırıldanıp küçümseyerek dudağımı büktüm. “Bu ölümlü hayvanlar yeterince zorluk çıkarmıyor. Bu kadar kolay ölen bir şeyi avlamak hiç eğlenceli değil.”

Okumu saplandığı yerden çekip atıma doğru yürürken Rowan kıs kıs güldü. Kanlar içinde kalan acınası yaratığı toz toprak içinde

bıraktık. “Yalnızca doğru avı bulamıyorsun,” dedi ben eyerimin üzerine çıkarken. “Bir günden uzun süre hayatta kalabileceklerini umarak bu hayvanların peşinde koşuyorsun. Eğer zorluk istiyorsan, belki de taktiklerini değiştirmelisin.”

“Ne gibi? Onları öldürene kadar konuşayım mı mesela? Bunu sana bırakıyorum.”

“Ah çok komik.” Rowan gözlerini devirdi. “Kardeşim, sen yalnızca birkaç onyıldır buralardasın ve nasılsa her şeyi biliyorsun. Birkaç yüzyıldır yaşayan birini dinlesen iyi edersin. Eğer gerçek bir mücadele istiyorsan, bu hayvanları kovalamayı bırakıp gerçekten düşünebilen bir avı takip etmelisin.”

“İnsanlardan bahsediyorsun,” diye mırıldandım. Bizi buraya getiren yoldan dönerek ormanda ilerliyorduk. “Onları daha önce avladım. Bu, keçileri vurmaktan da kolay.”

“Ah, kardeşim.” Rowan bana başını salladı. “Çok sabit fikirlisin. İnsanları ‘avlamanın’, üzerlerine at sürmek ya da kafalarına ok fırlatmaktan başka yolları da var. Ölüden ziyade canlı halleri daha ilginç bir av hikâyesi yaratıyor. Bir ara denemelisin.”

“Onları *senin* avlama yönteminden mi bahsediyorsun?” diye homurdandım. “Avlamaktan çok bir kedi gibi avınla oynamaktan bahsediyorsun.”

“Bu kadar ukala olma, Ash.” Rowan sırttı, ifadesinde sessiz bir meydan okuma vardı. “Bir ölümlünün kalbinin peşine düşmek, sana âşık olmasını sağlamak, onu her şey için söz verebileceği noktaya getirmek, birinin göğsüne ok saplamaktan daha fazla beceri ister. İnsan kalbi evrendeki en büyük zorluktur.” Sırtışı yüzüne yayıldı, beni izlemeye başladı. “Aslında bunu yapabileceğinden emin değilim.”

“İsteddiğini kim söyledi?” Attığı zarfı görmezden geldim. “Daha önce ‘âşık’ insanlar gördüm. Körler ve aptallar, kalpleri çok kırılgan. Öyle bir şeye sahip olup ne yapayım?”

“Nasıl istersen, kardeşim. Nasıl istersen.” Rowan tüylerimi diken diken eden o kendini beğenmiş sırıtışıyla bana baktı. “Ama korkuyorsan da anlarım. Bunu yapabileceğini düşünmüyorsan yani. Daha ilginç bir av istediğini düşünmüştüm, ama senin için çok zor olacaksa...”

“Pekâlâ.” İçimi çektim. “Başka türlü bana huzur vermeyeceksin. Bana bir ölümlü göster ve onu kendime âşık edeyim.”

Rowan güldü. “Kardeşim büyüyor.” Atlarımızı ormana yönlendirirken sırttı.

Avımıza yaklaştığımızda, muhtemel hedefi bulmamız çok uzun sürmedi. Ormanın geri kalanını insanların olduğu bölgeden ayıran ilkel tahta çitlere yaklaşıncı çekingen, akortsuz bir şarkı kulaklarımıza ilişti ve atlarımızı durdurduk.

“Orada.” Rowan işaret etti. Parmağını takip edince kaşlarım şaşkınlıkla kalktı.

Çitin ve ağaçların ötesinde, kayalık arazinin ortasından bir nehir akıyordu. Kıyısında, yakılmış büyük bir ateşin etrafına yarım daire şeklinde samandan kulübeler dizilmişti. İnsanların yaşadığı bölgedeki küçük yerleşim yerlerinden biri olan bu küçük kasaba, ormana çok yakın olduğu için aslında şansını zorluyordu. İnsanlar, ağaçlara yaklaşmak gibi risklere nadiren girer ve karanlık çöktüğünde ne olursa olsun evlerinden ayrılmazlardı. Goblinler burayı hâlâ kendi bölgeleri olarak görüyorlardı ve geceleri en azından bir *phouka*’nın buralarda gezindiğini biliyordum. Topraklarla ve kasaba duvarlarının ötesindeki ormanla huzur içinde yaşamak

isteyen küçük bir druid²⁵ kabilesi olmalarından başka, bu insanlar hakkında pek bir şey bilmiyordum. Burada yaşamaları riskli ve aptalcaydı ama en azından gereken saygıyı gösteriyorlardı.

Bu yüzden onlardan birini nehir kenarında görmek şaşırtıcıydı. Mırıldanarak, ormana yakın kısımda yetişen yabani çiçeklerden topluyordu. Sade bir elbise giymişti, oldukça gençti, yalınayaktı ve yüzü açıktı. Koyu renkli saçları güneşte parlıyordu.

Rowan o kurt gülümsemesini takınarak dişlerini gösterdi ve bana döndü.

“Pekâlâ, kardeşim. İşte hedefin.”

“Kız mı?”

“Hayır, aptal. Beni dinlemiyor musun sen?” Kardeşim gözlerini devirdi. “Kalbi. Vücudu, zihni ve ruhu. Seni sevmesini sağla. Sana kendini tamamıyla verdiğinden emin ol, senden başka bir şey düşünemesin. Bunu yapabilirsen, *o zaman* avcılar arasında üstün bir avcı olursun.” Sırıttı, küçümseyerek tepeden baktı. “Eğer zorluk istiyorsan, işte önünde.”

Kıza tekrar baktım, hâlâ mırıldanıyordu. Elleri unutma beni çiçeğiyle doluydu. Yüzüme bir gülümseme yayıldığını hissettim. Daha önce hiç ölümlü bir kalbin peşinden gitmemiştim, bu... ilginç olacaktı. “Başarmak için belli bir zaman kısıtlaması var mı?” diye sordum.

Rowan sorum üzerine düşündü. “En iyi planların sonucunu bir günde elde edemiyorsun tabii,” diye dalga geçti kızı izlerken. “Ama bir fâninin kalbini kazanmak senin için zor olmasa gerek, özellikle de bu kadar genç birininkini. Şöyle diyelim, bir sonraki

25 Kelt çoktanrıcılığında genellikle Alplerin kuzeyinde ve Britanya Adaları'nda var olan antik Kelt topluluklarındaki rahip sınıfı. (ed.n.)

dolunaya kadar. Seninle kaya sunağa gelmesi için onu ikna et ve sonsuz aşkını kazan. Orada ikinizi bekliyor olacağım.”

“Orada olacağım,” dedim sessizce, bu zorluğun keyfini düşünerek, “insanla birlikte. Sana bunun nasıl yapıldığını göstereceğim.”

Rowan alay edercesine beni selamladı ve atını çevirip ormanın içinde kayboldu. Attan inerek yavaşça insana yaklaştım. Varlığımı saklamak için büyümü kullandım ve ormanın ucuna kadar gidip ona birkaç metre kalana dek ilerledim. Başta kendimi belli etmedim. Tüm takiplerimde olduğu gibi, avımı incelemeye başladım. Güçlü ve zayıf yönlerini gözlemledim, alışkanlıklarını ve hareketlerini öğrendim. Öylece ağaçların arasından ortaya çıkarsam onu korkutabilirdim ve buraya bir daha dönmeyebilirdi. Bu yüzden ilk başta dikkatli olmam gerekiyordu.

İnce belli ve narindi, bazı hareketleriyle tam bir ceylan gibiydi. Bu, avı daha tanıdık ve çekici kılıyordu. Kara gözleri bir insana göre oldukça büyüktü, ona şaşkın bir ifade katıyordu ama umursamadan bir çalıdan öteki çalıya geçiyordu. Ağaçların arasından bir ayı bile çıksa fark etmeyecekti âdeta.

Aniden aşağı eğildi, elini nehre soktu ve pürüzsüz, turkuaz bir taş çıkarıp gözle görülür bir heyecanla taşı inceledi. Taşı cebine koyduğunu görünce gülümsedim, bu yemin onu bana çekeceğini biliyordum.

Demek parlak şeylerden hoşlanıyorsun küçük fâni. Eğilerek yerden düz, gri bir taş aldım, avcumu kapadım ve havadan kendime birazcık büyü çektim. Elimi açtığımda, donuk taş parlak bir safire dönüşmüştü. Büyülü taşı nehre attım.

Hemen taşı buldu ve tiz bir ses çıkararak zevkle üzerine atladı. Yukarı doğru tuttuğu taş güneşte parladı. Güldüm ve uzaklaştım,

memnuniyetle atıma doğru yürüdüm. Yarın yine orada olacağını biliyordum.

Ertesi gün ona gümüş bir kolye bıraktım, büyülu taşta olduğu gibi onu da zevkle almasını seyrettim. Ertesi öğlen bıraktığım altın yüzüğu cebine indirmeden önce parmağına takıp uzun bir süre hayran hayran baktı. Yüzüğu başkalarına göstermesinden korkmuyordum. Karga ve saksaağanlar gibiydi; hazinelerinin çalınmasını veya onları nereden bulduğunun sorulmasını istemiyordu. O eşyalar üzerindeki büyü zamanla soldu, yerini taşlara ve yapraklara bıraktı. Onlara ne olduğunu merak edeceğini biliyordum; belki de kendisine hazineleri düşürdüğünü ya da başka yere koyduğunu söyleyerek gerçek cevaptan kaçınacaktı. Belki de gerçekten şüpheleniyor ve dikkatli olması gerektiğini biliyordu ama açgözlülüğünün onu yine de oraya getireceğinden emindim.

Ertesi gün hiçbir şey bırakmadım ve saatlerce nehirde bata çıka dolaşmasını, bir şeyler aramasını izledim. Yavaş yavaş ümitsizliği arttı ve akşam olunca gözleri yaşlarla doldu. Kendime gülümsedim, bir sonraki adımı planlıyordum. Vurucu darbeyi indirme vakti gelmişti.

Bir sonraki öğlen, kayanın üzerine beyaz bir gül koydum ve ormana girip saklanarak bekledim.

Çok geçmeden geldi, gülü gördüğünde ağızı açıldı ve onu dikkatle aldı. Sanki en saf kristalden yapılmış gibi tutuyordu. Doğrulup etrafına baktı, gözleri umutla parladı. Büyünün içinden çıktım ve ağaçların arasından ona doğru ilerledim.

Şaşkın bir geyik gibi zıpladı ama tahmin ettiğim gibi, kaçmaya kalkışmadı. Beni izlemesine izin verdim, şaşkınlığının geçmesini bekledim. İnsanların bizi güzel bulduğunu biliyordum; siyah ve gümüş giysiler giymiştim, pelerinim omuzlarımdan aşağı

dökülüyordu, kılıcım belimdeydi. Sudan çıkmış balık gibi bana bakıyordu, gözlerinde korku vardı ama aynı zamanda merakı ve heyecanı da belli oluyordu.

Çok dikkatli bir şekilde, büyümin etkisine girmesini, böylece korkusunun geçmesini ve yalnızca şaşkınlığının kalmasını sağladım. İnsan duyguları değişkendi, etkilemesi kolaydı. İlk görüşte onu etkileyebilir, bana âşık olmasını sağlayabilirdim ama Rowan'a göre bu hilekârlıktı. Bu durumda ölümlü bir köleden farksız olurdu ve aşkı yapmacık kalırdı. Ona, bedenine ve ruhuna tamamiyle sahip olmak için dikkatlice manipüle etmek ve zaman tanımak gerekiyordu.

Yine de işimi kolaylaştırmamam için hiçbir sebep yoktu.

"Bağışlayın," dedim sakinleştirici, hoş sesimle. Kız bana bakmaya devam ediyordu. "Sizi korkutmak istemedim. Sizi bir süredir izliyorum ve daha fazla uzak kalamadım. Umarım hediyelerimi yanlış anlamazsınız."

Kız ağzını açtı ama tek kelime edemedi. Birkaç saniye bekledim, sonra başımı eğerek döndüm.

"Neler diyorum?" O cevap vermeden devam ettim. "İşte buradayım, uygarlıktan nasibini alamamış bir barbar gibi davranıyor, sizi ormanda takip ediyorum. Tabii beni görmek istemezseniz, giderim."

"Hayır, bekle!" diye bağırdı tıpkı planladığımı gibi. Sözde umutlu bir ifadeyle döndüm, suyun karşısından bana bakıyordu. "Benim için sorun değil," dedi aniden utangaç ve mahcup bir tavırla, ellerini önünde kavuşturmuştu. "Kalabilirsiniz... isterseniz."

Gülüşümü gizledim. *Düşündüğümünden de kolay oldu.*

İsminin Brynna olduğunu söyledi, köyü yöneten druidlerden birinin kızıydı. Büyükannesi çok güçlü bir şamandı ve ormana

giden, hatta sınırlara yaklaşanlara karşı katı kuralları vardı çünkü ağaçların arasındaki İyi Komşular'dan korkuyorlardı. Ama ormanın kenarında yetişen çiçekler bu diyardaki en güzel çiçeklerdi ve Brynna güzel şeyleri seviyordu, bu yüzden köyden çıkıp nehre inmek için büyükannesinin uyumasını bekliyordu.

“Peki, büyükannen İyi Komşular'dan neden nefret ediyor?” diye sordum, ölümlülerin bize taktıkları garip isme gülerek. Bize isimler takmalarının sebebi, gerçek isimlerimizi telaffuz ettiklerinde dikkatimizi çekmekten korkmalarıydı muhtemelen. Kıza gülümsedim, sahip olabileceği tüm korkuları bastırmak için havayı büyüyle doldurdum ve merakını artırdım.

“O... onlardan nefret etmiyor,” diye devam etti Brynna, gergin bir şekilde saçıyla oynuyordu. “Onlardan korkuyor. Yapabileceklerinden korkuyor... çiftlik hayvanlarımızı öldürmelerinden, çocuklarımızı çalmalarından, kadınlarımızı kısırlaştırmalarından.”

“Sen onlardan korkuyor musun?” diye sordum alçak sesle ve son adımı da atarak aramızdaki mesafeyi kapadım. Pürüzlü, çalışmaktan nasır tutmuş ellerini nazikçe tutarak göğsüme bastırdım. “Benden korkuyor musun?”

Başını kaldırarak yüzüme baktı, kara gözleri aptalca bir güvenle parlıyordu, başını iki yana salladı.

“Sevindim.” Gülümsedim ve elinin üstünü öptüm. “Seni yarın da görebilir miyim?”

O başını sallamadan cevabı biliyordum.

BUNDAN SONRASI KOLAYDI, yine de oyunu doğru oynamak için onunla vakit geçirmem gerekti. Her öğlen, alacakaranlıktan önce onunla nehirde buluşuyordum. Bazen incik boncuklarla, bazen çiçeklerle gidiyordum yanına; onu kendime bağlayacak bir hediye

her zaman buluyordum. Onu iltifatlara boğuyor, narin öpücükler konduruyordum, abayı yakmış aptal numarası yapıyor, o dokunuşlarımın altında eridikçe gülüyordum. Hiçbir zaman çok ileri gitmedim, her buluşmayı çığırından çıkmadan, vaktinde bitiriyordum. Dolunay gecesinde onu kaya sunağa götürdüğümde zihninde hiçbir şüphe olsun istemiyordum.

Oyun ilerledikçe, kendimi bu küçük görüşmelerden zevk alırken buldum. İnsanların koşulsuz, tutkuyla âşık olduklarını keşfettim. Duyguları ne kadar yoğun olursa, büyüler de o kadar parlak oluyordu. Âşık bir ölümlünün büyü dalgası şu ana kadar gördüğüm her şeyden daha parlaktı, öyle saf ve yoğundu ki bağımlılık yaratıcıydı. Yaz Divanı'nın bu duyguları neden tutkuyla takip ettiğini artık anlıyordum; Divanların hiçbirinde böylesi yoktu.

Yine de bu bir oyundu. Âşık bir adamın kelimeleri ve tavırlarını taklit ediyor olabilirdim ama duygular, Kış Divanı'nda öğretildiği üzere zayıftı. Oyunun son akşamında, dolunay ağaçların üzerinde belirlediğinde, kızın benim olduğunu biliyordum.

Dolunayın solgun ışığında çimenlerin üstünde yürüyerek hevesli bir şekilde yaklaştı, nehre bir an önce ulaşmak için öyle istekliyd ki birkaç kez sendeledi ve takılıp düştü. Buluşmayı istediğim saat anormal olsa da bana geldiğini bildiği için arkasını dönüp köye bir kez bile bakmadı. Birkaç gün önce olsa, gecenin karanlığında ormanda tek başına bir yabancıyla buluşma düşüncesine yanaşmayabilirdi. Ama şimdi hevesli bir şekilde acele ediyordu, zihninde tek bir şüphe yoktu. Prensine güveniyordu; tamamen, koşulsuzca. Aşk, fânilere neler yapıyordu böyle.

Birkaç dakika geride durdum ve kız nehre varıp beni ararken onu izledim. Tabii ki beni göremedi, halbuki nehirden yalnızca birkaç metre uzakta duruyordum. Büyü içinde görünmezdim,

ağaçların arasında bir gölgeydim. İzlemeye devam ettim. Beni bulamayınca hevesi endişeye döndü ve nehir kıyısında aşağı yukarı dolaşarak beni aramaya başladı. Güveni asla sarsılmadı, hiçbir zaman şüpheyi düşmedi. Prensinin orada olacağından emindi, bir şey onu gelmekten alıkoymuyor olmalıydı. *Aptal fâni*.

Sonunda gözleri doldu, ağlayacak gibiydi. Büyüden sıyrılarak ağaçların arasından çıktım. Nefesini tuttu, aniden yüzü parladı, aşk gözlerini doldurdu ve onları ışıldattı ama nehri geçip yanına gitmedim. Kederli gibi görünerek nehrin karşı kıyısında durdum, sırtımı ormana verdim ve ona nazıkçe gülümsedim.

“Bu kadar geç kaldığım için affet beni,” dedim sesime biraz üzüntü katarak. “Ama seni son bir kez görmek istedim. Korkarım bu son görüşmemiz olacak. İki ayrı dünyaya ait olduğumuzu fark ettim, sana istediğin hayatı veremem. Sen güzel ve hoşsun ve ben yalnızca bunu alıp götürebilirim. O yüzden gitmem daha iyi. Bu gecedен sonra beni bir daha görmeyeceksin.”

Sonuç yıkıcıydı ama böyle olacağını biliyordum. Gözleri yaşlarla doldu, ellerini yüzüne götürüp ağzını dehşetle kapadı. “Hayır!” diye bağırdı, sesinden ne kadar paniklediği anlaşılıyordu. “Ah, hayır! Lütfen, gidemezsin! Ben... sen gidersen... ne yaparım?” Ve hıçkırıklara boğuldu.

Gülmemeye çalıştım ve nehri geçtim, onu kollarımın arasına aldım. “Ağlama,” diye fısıldadım saçını okşarken. “Aslında böylesi daha iyi. Senin halkın beni asla kabul etmeyecek, beni demirlerle, meşalelerle kovalayacaklar, öldürmek için ellerinden geleni yapacaklardı. Bunu, seni korumak için yapacaklardı. Ben, seninle bu şekilde tanışarak bencillik ettim.”

Brynna burnunu çekip bana baktı, gözlerinde karanlık bir çaresizlik ve çetin bir kararlılık dönüp duruyordu. “Kimsenin ne

dediği umurumda değil! Beni yanında götür. İstedığın her şeyi yaparım. Lütfen beni bırakma. Gidersen, ölürüm!"

Sarıldık, kız göğsüme dayandı, büyü dalgası etrafımızda parlıyordu. Sonunda geri çekilerek gözlerine baktım. "Beni seviyor musun Brynna?"

Tereddüt etmeden başıyla onayladı. "Tüm kalbimle."

"Benim için her şeyi yapar mısın?"

"Evet." Tişörtüme yapıştı. "Yaparım, aşkım. Ne dilersen. Her şeyi."

Geri çekildim, çitin ötesindeki ağaçların gölgesi yüzüme düşüyordu. "Gel o halde," diye mırıldandım ona elimi uzatarak. "Benimle gel." Ve bekledim. Yıllardır korku ve dikkatle örölmüş, ormanda yakışıklı bir prensin peşine takılıp gitmeme konusunda anlatılan tüm masallar, bir kalp atımı süresinde unutulmuştu.

Tereddüt etmedi. Köyüne son bir kez bile bakmadan peşimden geldi, elini elime koydu, çocuk gibi bana güvenerek gülümsedi. Ben de ona gülümsedim ve onu ormana doğru yönlendirdim.

"NEREYE GİDİYORUZ?" diye sordu biraz vakit geçtikten sonra, ağaçların arasında hızla ilerlerken hâlâ eli elimdeydi. Gölgeler bizi yakalamaya, dalların ince pençeleri Brynna'nın kıyafetlerine uzanmaya çalışıyordu. Ormana ait olmayan bir insan olduğunu biliyorlardı ama Brynna keyifli bir şekilde olanlardan bihaberdi, yalnızca prensiyle olduğu için mutluydu, her ne kadar prensi onu varlığından rahatsız olan ağaçlarla dolu kara bir ormana sürüklese de.

"Göreceksin," diye cevapladım, yoluna çıkan bir dikenden onu kaçırdığım sırada. Ve ben bıkana dek sormaya devam edeceğini bildiğim için ekledim: "Sürpriz olacak."

Bir *wisp* bizi takip ediyor, ağaçların arasında süzülerek kızın dikkatini çekmeye çalışıyordu. Ona ters ters baktım ve kaçıp dalların arasından güldü. Bir goblin siğilli başını çalıların arasından çıkararak baktı, kara dili sivri dişlerinin üzerinde dolaşıyordu ama yaklaşmaya cesaret edemedi. Brynna her şeye kör gözlerle bakıyor, ormanda beni takip ederken şarkı mırıldanıyordu.

Ormandan küçük, yuvarlak bir açıklığa çıktık, kaya sütunların ortasında mermerden bir mihrap duruyordu. Burası birçok amaç için kullanılıyordu; dans etmek, kan akıtmak, kurban etmek... ve bu akşam başka bir şey için kullanılacaktı. Brynna dikkatini tekrar bana çevirmeden önce kaya sunağa meraklı bir bakış atıp gülümsedi. Hiçbir şeyden şüphe etmiyordu.

Rowan yakınlarda duruyordu. Kollarını kavuşturmuş ve sütunlardan birine yaslanmış, bana sırtıyordu. Büyü altındaydı, ölümlü gözlere görünmezdi ve onu görmek kararlılığımı artırıyor. Bu kadar yol katetmiştim. Bu oyunu bitirmenin vakti gelmişti.

Nazıkçe Brynna'yı mihraba doğru götürdüm, tereddüt etmeden geldi, hâlâ prensinin onu güvende tutacağına inanıyordu. Onu kaldırarak mihraba oturttum, ellerini ellerimin içine aldım, gözlerine baktım.

"Beni seviyor musun?" diye sordum tekrar, sesim çok ama çok yumuşaktı.

Nefes almadan başıyla onayladı.

"O halde kanıtla," diye mırıldandım. "Bedenini ve ruhunu ve sahip olduğun her şeyi istiyorum. Hepsini istiyorum. Bu akşam."

Bir an tereddüt etti, kafası karışmıştı, sonra gözlerinde bir anlayış ifadesi belirdi. Tek kelime etmeden arkasına yaslandı, elbisesini çıkardı ve genç, çıplak tenini ay ışığına gösterdi. Sonra elini arkaya atarak saçını tutan tokaya ulaştı, çıkardı ve saçları

küçük bir şelale gibi omuzlarına döküldü. Gözlerimin ince, solgun vücudunda dolaşmasına izin verdim. Öyle kırılgan ve el değme-mişti ki... Yanına doğru bir adım attım.

Soğuk taşa uzandı, kollarını açarak beni karşıladı. Bana sunduğu her şeyi aldım, verebileceği her şeyi elde ettim. Bu sırada Rowan hain gülümsemesiyle bizi izliyordu.

BİTTİĞİNDE, YORGUNLUKLA kollarımın arasında yatıyor, rüya görüyordu. Onu uyandırmadan kalktım, ses çıkarmadan mihraptan indim, kıyafetlerimi giydim ve az önce olanları düşündüm.

“Eh, tebrikler kardeşim.” Rowan yanımda belirdi, hâlâ insan algısından gizli duruyordu, elinde kuzusu olan bir kurt gibi sırtıyordu. “Avinı getirdin. Oyun neredeyse bitmek üzere.”

“Neredeyse mi?” Brynna uyurken görülmemek ve duyulmamak için kendimi büyüledim. “Neredeyse derken ne demek istiyorsun? Kalbine sahibim. Özgürce ve isteyerek bana kalbini verdi. Beni seviyor, oyun buydu.”

“Tam olarak değil.” Rowan sırttı ve uyuyan kıza baktı. “Oyunu tam anlamıyla bitirmek için onu kırman gerek. Bedenini ve ruhunu. Kalbini ez, öyle bir ez ki bir daha gerçek aşkı bulamayacağına, sahip olacağı hiçbir şeyin seninle yaşadığı şeye benzemeyeceğine inansın.”

“Bu biraz fazla değil mi?” Mihraptaki kızı elimle işaret ettim. “Onu buraya getirdim. Kendini bana verdi. Oyun bitti. Onu köyüne bırakacağımı ve bir daha onu görmeyeceğim. Eninde sonunda unutacaktır.”

“Bu kadar saf olma.” Rowan başını salladı. “Bizi unutamadıklarını biliyorsun. Onların aşkını kazanmak için yaptığımız onca şeyden sonra bu mümkün değil. Onun kalbini kırmadan

ayrılırsan, ölene dek her gün nehre gelip seni arayacak. Hatta çaresizlik içinde ormana bile dalabilir ve troller, kurtlar ya da daha kötü canavarlar tarafından yenebilir. Bu yüzden onu özgür kılman aslında bir kibarlık olacak.” Kollarını kavuşturup arkasına yaslandı ve bana alaycı bir bakış attı. “Gerçekten, kardeşim... Bunun mutlu bir sonunun olabileceğini mi düşündün? Bir fâni ve bir peri arasında... Bunun nasıl sona ereceğini düşündün ki?” Yüzündeki sırıtış vahşileşti. “Başladığın şeyi bitir ya da ben onu şimdi öldürebilirim, böylece kendin yapmak zorunda kalmazsın.”

Rowan’a baktım. “Pekâlâ,” diye onu tersledim. “Ama bu iş bitene kadar saklı kalacaksın. Bu hâlâ benim oyunum, şimdi bile.”

Sırıttı. “Tabii ki kardeşim,” dedi ve gerilerken mihrabı gösterdi. “Senindir.”

Bryнна’ya döndüm, uyurken onu izledim. Rowan’ın ne dediğini umursamıyordum, onu kırmak oyunumun bir parçası değildi. Onu köyüne geri götürebilir ve orada bırakabilirdim ve prensine ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemezdi. Bir ölümlünün kalbini kırmak Rowan’ın oyunuydu, onun zevk aldığı bir şeydi. İnsanları boş bir kabuğa dönüşene dek tamamıyla kullanıyordu. Ben Rowan gibi değildim, o dokunduğu her şeyi mahvettiğinden emin oluyordu.

Yine de peşimden gelmeyeceğinden emin olmak belki de en doğrusuydu. Yalnızca bir ölümlüydü ama onunla geçirdiğimiz zaman boyunca ben de bir şekilde ondan hoşlanmıştım; en sevdiğim köpek ya da at gibiydi. Canı acısa ya da amaçsızca ormanda dolaşırken biri tarafından yense umurumda olmazdı ama bu bana zevk vermezdi de.

Şafak sökene kadar uyumasına izin verdim, ona huzurlu, rüyalarla dolu tam bir gece daha verdim. Ay ve yıldızlar gökyüzünden

kaybolmaya başladığı zaman mihrabı kalın bir buz tabakasıyla örttüm; onu uyandıracak kadar soğuk olmuştu.

Gözlerini kırpıştırarak uyandı, titriyordu, kafası karışmıştı. Çevresine bakındı. Sütunlardan birinin yanında beni görünce yüzü aydınlandı, uykulu ifadesi yok oldu. Kıyafetlerini buldu ve hızlıca giyinip ayağa kalktıktan sonra kollarını açarak bana koştu.

Bana gelirken ona gülümsemedim, soğuk bakışlarla baktım. Havayı büyüyle doldurunca çevrem iyice soğudu. Birkaç adım ötede sendeleyerek durdu ve kafa karışıklığı yüzüne yayıldı.

“Aşkım?”

Yüzüne baktığımda, kolay olacağını fark ettim. Öyle kırlgandı ki kalbi avcumda tuttuğum cam bir küre gibiydi; duygu, umut ve rüyalarla doluydu. Birkaç kelime her şeyi alıp götürür, ışığını söndürür, hevesli varlığı kırık, boş bir kabuğa dönüştürürdü. Rowan’ın söyledikleri aklıma geldi, bilmezden gelmemle alay ediyordu. *Bunun mutlu bir sonunun olabileceğini mi düşündün? Bir fâni ve bir peri arasında... Bunun nasıl sona ereceğini düşündün ki?*

Bakışlarına karşılık verdim, soğuk bir şekilde gülümsedim ve illüzyonu dağıttım. “Evine git, insan.”

Afalladı, dudakları titremeye başladı. “N-ne?”

“Bundan sıkıldım.” Kollarımı kavuşturduktan sonra arkama yaslandım ve ona küçümsercesine baktım. “Bana sıkıcı gelmeye başladın, tüm o aşk, kader ve evlilik konuşmaları beni baydı.”

“Ama... ama, sen demiştin ki... ben düşünmüştüm ki...”

“Ne düşündün? Evleneceğimizi mi? Birlikte kaçacağımızı mı? Yarı insan çocuklarımız olacağını mı?” Sırıttım, başımı iki yana salladım. Boynu büküldü. “Asla seninle evlenmek gibi bir niyetim olmadı, insan. Bu bir oyundu ve oyun artık bitti. Evine git. Her şeyi unut çünkü ben öyle yapacağım.”

“Ben düşünmüştüm ki... beni sevdiğini düşünmüştüm.”

“Aşkın ne olduğunu bilmiyorum,” dedim ona doğruyu söyleyerek. “Yalnızca bir zayıflık olduğunu ve seni tüketmesine izin vermemen gerektiğini biliyorum. Sonunda seni mahvedeceğini biliyorum.” Başını sallıyordu; duyduklarına ya inanamıyor ya da karşı çıkmaya çalışıyordu, bilemiyordum. Umurumda da değildi. “Bunların hiçbirisi gerçek değildi, insan. Beni bulmaya çalışma, çünkü beni bir daha görmeyeceksin. Oyun oynadık, sen kaybettin. Şimdi, veda et.”

Şaşkınlık içinde dizlerinin üzerine çöktü, arkamı dönüp ağaçlara doğru yürümeye başladım. Birkaç saniye sonra korkunç, yürek burkan bir çığlık duyuldu ve kuş sürüleri uçtu. Arkama bakmadım. Çığlıklar devam etti, her biri bir öncekinden daha fenaydı. Ormanda ilerlemeye devam ettim, başarıya ulaştığım hissi ufak bir şüpheyle gölgelendi.

Kış Divanı'na doğru ilerlerken aniden yalnız olmadığımı fark ettim. Ağaçların arasında bir figür beni izliyordu; koyu renkli, bol bir cübbe giymişti, başındaki kapüşon yüzünü kapıyordu. Kılıcına yönelince homurdandı, asasını kaldırdı ve bana doğrulttu...

BİRDEN TAPINAĞIN TAŞ ZEMİNİNDE uyandım, şimdiki zamana geri dönerken nefesim kesildi. Koruyucu üzerime çökmüş, soğuk ve duygusuz bakışlarla bana bakıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştım ve duvara yaslandım. O günün anıları hafızamdaydı, parlak, net ve acı vericiydiler.

Brynna. Hayatını mahvettiğim kız. Son görüşmemizden sonra onu gördüğüm o tek seferi hatırladım. Nehrın kenarında gözleri boş bir şekilde bakıyordu. Onu bir daha görmemiştım, hakkında hiç düşünmemiştim, ta ki bir gün yaşlı bir druid rahibe beni

bulana dek. Kendini Brynna'nın büyükannesi olarak tanıtmıştı, kabilenin en yüksek rahibesiydi ve torununu öldüren kişi olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Kız depresyona girmiş, yemek yemeyi ve uyumayı reddetmiş, sonunda bir gün bedeni zayıf düşüp pes etmişti. Brynna kalp kırıklığına dayanamayarak ölmüştü ve rahibe onun intikamını almaya gelmişti.

Seni lanetliyorum, iblis! Ruhsuz. Bugünden itibaren, sevdiğin herkes senden alınsın. Mahvettiğin kızla aynı ızdırabı çek, ruhsuz ve bomboş kaldığın sürece kalbin aynı acılarla dolsun.

O zaman ona gülmüş, sevmek gibi bir yetimin olmadığını ve acınası bedduasının bir hiç olduğunu söylemiştim. Sırıtarak sarı dişlerini gösterip yüzüme tükürmüştü. Bunun üzerine onun kafasını koparmıştım.

Yüzleri aklıma geldikçe yere çöktüm, kara gözler suçlarcasına bana bakıyordu. Soluğum kesildi, kısa kısa nefes alıp veriyordum. Gözlerimi kapadım ama onun yüzünden –bana âşık olduğu için öldürdüğüm kızın yüzünden– kaçamadım.

Gözlerim yanıyordu. Gözyaşları yüzüme düştü, soğuk zemini hissettim ve görüşüm bulanıklaştı. “Bana... bana ne yaptın?” dedim nefes nefese, göğsüm sıkıştıyordu, nefes almakta zorlanıyordum, çok ağırdı. Koruyucu ifadesiz bir şekilde bana baktı, odada hareket etmeyen bir gölgeydi.

“Vicdan,” dedi monoton sesiyle, “insan olmanın bir parçasıdır. Pişmanlık, ölümlülerin kaçamadığı bir duygudur. Geçmişte yaptığın hatalarla yüzleşmezsen, bir ruha uygun değilsin demektir.”

Oturur pozisyona geçip yatağa dayandım. “Hatalar,” dedim acı bir şekilde, kendimi toparlamaya çalışıyordum. “Hayatım hatalarla dolu.”

“Evet,” diye onayladı Koruyucu asasını kaldırarak. “Ve hepsini tekrar ziyaret edeceğiz.”

“Hayır, lütfen...”

Çok geçti. Kör edici bir ışık parladı ve kendimi başka bir yerde buldum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

GEÇMİŞİN SESLERİ

Mab'in tahtının önünde diz çökmüştüm, başımı kaldırıncı Kraliçe'nin bana gülümseyen yüzünü gördüm. "Ash," dedi Mab kalkmamı işaret ederek, "*en sevdiğim* oğlum. Seni neden buraya çağırdığımı biliyor musun?"

Dikkatle ayağa kalktım. *En sevdiğim* lafını kullandığı zaman asla Mab'e güvenmemem gerektiğini biliyordum. Birine bunu söyledikten hemen sonra "hep o halleriyle hatırlamak için" canlı bir şekilde dondurduğu kişileri biliyordum. Sıklıkla diğer kardeşlerimi kıskandırmak için kullandığı bir hileydi, bizi yarıştırmaya çalışıyordu. Bu onu eğlendiriyordu ama benim için hayatı zorlaştırıyordu. Ben en sevilen oğul olduğumda Rowan hep alınıyordu ve eline geçen her fırsatta beni cezalandırıyordu.

Kalktığımda Rowan'ın bakışlarını hissedebiliyordum ama Kraliçe'yle yüz yüze gelirken onu görmezden geldim. "Bilmiyorum Kraliçe Mab ama sebebi her neyse, benim için bir emirdir."

Gözleri parladı. “Her zaman çok resmîsin. Bana arada bir gülümsesen olmaz mı? Rowan gözlerime bakmaktan korkmuyor.”

Rowan, Divan'da benden daha çok zaman geçirirdi, danışman ve sırdaş olarak yetiştirilmişti ve Mab'in hain mizah anlayışını paylaşıyordu. Ama bunu Kraliçe'ye söyleyebilmemin bir yolu olmadığı için hafiften gülümsedim. Bu onu memnun etmiş gibi görünüyordu. Tahtına yerleşti ve bana neredeyse sevgi dolu bir şekilde baktıktan sonra arkamdaki bir şeyi işaret etti.

Buz mavisi zırhları içindeki iki Kış şövalyesi ilerledi, aralarında tuttıkları şeyi Mab'in ayağına ittiler. Kahverengi tenli, narin, sivri yüzlü, uzun yeşil saçlarında dikenli bitkiler olan bir nymphaydı. Bacaklarından biri kırılmış, kuru bir dal gibi bükülmüştü ve garip bir açıyla sallanıyordu. İnledi, bilinci gidip geliyormuş gibiydi, yerde sürüklenerek tahttan uzaklaşmaya çalıştı.

“Bu yaratık,” dedi Mab kırık, acınası bedene bakarak “ve onun arkadaşları yabanılormanın sınırlarında devriye gezen şövalyelerimden birini öldürdü. Şövalyeler bunu yakalamayı başardı ama gerisi yabanılormana kaçtı. Böyle bir hamle karşılıksız kalamaz ama bu şey, evinin nerede olduğuna dair bilgi vermeyi reddediyor. Avcılıkla harcadığın onca zamana dayanarak, bunları nerede bulabileceğimize dair bir bilgin vardır diye umuyordum.”

Nymphaya baktım, kendini zeminde zorla sürükleyerek bana ulaşmaya çalışıyordu. “A-affedin,” diye fısıldadı ayaklarıma sarırlarak. “Affedin Lordum, biz yalnızca kız kardeşimizi kurtarmaya çalışıyorduk. Şövalye... şövalye... ona tecavüz etmeye çalışıyordu. Lütfen... arkadaşlarım... ailem. Kraliçe hepsini öldürecek.”

Bir an tereddüt ettim. Söylediklerinden şüphe etmiyordum. Şövalyeler soğuk ve cani yaratıklardı, istedikleri şeyi alırlardı ama Kış Divanı'nın hizmetçilerine saldırmak ölümle cezalandırılan bir

suçtu. Mab, nymphanın ailesini bulduğu takdirde hepsini öldürecekti... hem de sırf kendilerini korudukları için. Tabii ki yalan söyleyemezdin ama gerçeği gizlemenin de başka yolları vardı.

“Prens Ash.” Mab’in sesi değişmişti. Artık soru sorar gibi ya da arkadaş canlısı değildi, şimdi tehlikeli bir uyarı tonu vardı. “Sanıyorum ki bir soru sordum,” diye devam etti, nympha ceke-timin ucuna tutunmuş, merhamet dilenirken. “Bu yaratıkların yerini biliyor musun, bilmiyor musun?”

Ne yapıyorsun Ash? Yumruğumu sıkarak nymphayı ayağımla ittim ve acıyla ağlamasını görmezden geldim. Merhamet zayıflar içindi ve ben Tekinsiz Kraliçesi’nin oğluydum. Benim kanımda merhamet yoktu. “Evet Majesteleri,” dediğim anda nympha çöktü ve hıçkırıqlarla buz zemine yığıldı. “Onların kolonisini daha önce gördüm. Çalılıkorman’ın ucunda yaşıyorlar.”

Mab gülümsedi. “Harika,” dedi. “O halde bu gece adamlarınla oraya gidecek ve orayı mahvedeceksin. Hepsini öldür, ağaçlarını kes ve her şeyi yakıp yık. Taş taş üstünde kalmasın. Kış Divanı’na karşı gelmeyi düşünenlere ibret olsun. Anlaşıldı mı?”

Nymphanın çığlıkları ve inlemeleri havaya karışırken başımı eğdim. “Nasıl isterseniz Kraliçem,” diye mırıldandım ve geri çekildim. “Olmuş bilin.”

ORMAN ELFİ BANA BAKTI, asası elindeydi ve kırıksık yüzüne korku yayılmıştı. Tir Na Nog ve yabanılormanın sınırlarında yaşayan bu küçük elf klanı, basit avcı-toplayıcılardan oluşuyordu. Çok ziyaretçileri olmazdı, özellikle de Tekinsiz Divanı’ndan. Hele ki Kış Divanı’nın Prensi gibi bir ziyaretçileri.

“Prens Ash?” Resmî bir şekilde başıyla selamladı, ben de bir kez başımı salladım. “Bu... sürpriz oldu. Bu onuru neye borçluyuz, Majesteleri?”

“Kraliçe Mab ve bir savaşçı olan Beyazdiken adına buradayım,” diye cevapladım resmîyetle. Elfin kaşları kalktı. “Bu isim size tanıdık geliyor mu?”

“Beyazdiken mi?” Kaşları çatıldı. “Evet. Beyazdiken, yabancı-ormandaki en güçlü orman elfi olmak için uğraşan bir savaşçıydı. Onu nereden tanıyorsunuz?”

İçimi çektim. “Beyazdiken, Tekinsiz Divanı’na geldi,” diye sözüme devam ettim, yaşlı elfin alını daha da kırıştı. “Kraliçe Mab’in huzuruna çıktı, muhafızlarından biri olmak ve Divan’a hizmet etmek için yalvardı, bunun onun için bir onur olacağını ifade etti. Mab reddedince, en güçlü savaşçı olduğunu kanıtlamak için bir düello talep etti. Kendi ailesi ve klanı üzerine yemin etti, kazanırsa Mab’e hizmet edeceğine dair. Bu Mab’in hoşuna gitti ve savaşçılarından biriyle dövüşmesine izin verdi.”

“Anlamıyoru...”

“Beyazdiken yenildi,” diye devam ettim. Yaşlı elfin yüzü kah-verengiden, zehirli mantar rengine dönüştü. Gerileyerek sendeledi, dizlerinin üzerine çöktü, dudakları oynuyor ancak ağzından tek ses çıkmıyordu. Kılıcımı çektim, ilerledim, o sırada etrafımdaki kulübelerden bağrışlar yükselmeye başladı. “O kaybettiği için ailesinin ve klanının hayatı alınacak. Borcunu toplamaya geldim.”

“AFFEDİN.”

İnsan, karda diz çöktüğü yerden bana bakıyordu, okumun saplandığı baldırından ölümlü kanı akıyordu. Titreyerek ellerini birleştirdi ve yalvarırcasına bana doğru yükseltti. Gözleri yaşlarla doluydu. Zavallı insan...

“Lütfen, Ormanların Lordu. Affedin. İzinsiz girmek istemedim.”

Ona soğuk bir şekilde gülümsedim. “Orman yasak bölge, siz insanlar bunu biliyorsunuz. Bizim bölgemizde dolaşırsanız, sizi avlanma hakkımız var. Söyle bana insan, neden merhametli olayım?”

“Lütfen, yüce Lordum! Karım... karım çok hasta. O... doğum zorluğu çekiyor. Şehirdeki doktora ulaşmak için ormandaki kestirme yoldan gitmem gerekiyordu.”

“Doğum zorluğu mu?” Gözlerimi kısıp ona küçümsercesine baktım. “Sen eve gidene kadar karın ölmüş olacak. Ona şu yaralı bacağınla asla zamanında yetişemezsin. Buradan izinsiz geçerek ikisini de öldürdün.”

İnsan hıçkırmaya başladı. Büyülü aurası mavi ve siyah tonlarda çaresizlikle parlıyordu. “Lütfen!” diye ağladı karı yumruklayarak. “Lütfen, onları bağışlayın. Kendim için bir şey istemiyorum ama karımı ve çocuğumu kurtarın. Ne isterseniz yaparım. Lütfen!”

Yığıldı, karın içinde ağlıyor, tekrar tekrar “lütfen” diye mırıldanıyordu. Bir an onu izledim, sonra içimi çektim.

“Karın ölü sayılır,” dedim açıkça, adam inledi ve yüzü umutsuz bir acıyla doldu. “Onu kurtaramayız. Ama çocuğunun hâlâ bir şansı olabilir. Onun hayatını kurtarırsam bana ne vereceksin?”

“Ne isterseniz!” diye bağırdı adam hevesle. “İstedığınız her şeyi alın, ne olur çocuğumu kurtarın!”

“Açıkça dile getir,” dedim. “Yüksek sesle söyle, ağaçlar isteğine şahit olsun.”

Neler olduğunu sonunda anlamıştı. Yüzü daha da soldu, zorla yutkundu. Dudaklarını yalayıp titrek ama kararlı bir ses tonuyla devam etti: “Ben, Joseph Macleary, çocuğumun hayatı için her şeyi yapmaya hazırım.” Yutkundu ve bana baktı, neredeyse cüretkâr

görünüyordu. “Hayatım dâhil, ne isterseniz alın ama çocuğum yaşasın, sağlıklı ve güçlü bir şekilde büyüsün.”

Görünmez sihir dalgaları etrafımızda dolanarak sözü mühürlerken adama gülümsedim. “Seni öldürmeyeceğim insan,” dedim bir adım gerileyerek. “Şu an hayatımı almak gibi bir niyetim yok.”

Yüzüne bir rahatlama yayıldı ama yalnızca bir an sürdü, sonra gözleri panikle parlamaya başladı. “O halde ne istiyorsunuz?”

Hâlâ gülümserken görüş alanından kayboldum ve insanı boş ormanda bir başına, etrafa bakarken bıraktım. Bir an olduğu yerde diz çöktü, kafası karışmıştı. Sonra derin bir nefes alarak kalktı, geldiği yoldan dönmeye başladı, damlayan kanının izi onu takip ediyordu. Sessizce güldüm çünkü söz verdiği şeyin farkında olarak panikliyordu. Eve asla vaktinde varamayacaktı.

Büyülenmiş ve görünmez halde ormanın derinliklerindeki küçük köye yöneldim.

Kış Divanı’nda kışın başlangıcının kutlandığı Samhain festivali düzenleniyordu. Kış Kraliçesi’ne hediyeler, iyilikler ve güzel dilekler sunuluyordu. Mab o yıl verdiğim hediye den oldukça memnundu: koyu saçlı bir erkek çocuk. Ve çocuğu sunduğum anda Rowan’ın yüz ifadesi unutulmazdı. Çocuk Kış Divanı’nda sağlıklı ve güçlü bir şekilde büyüdü, hiçbir zaman geçmişini ya da soyunu sorgulamadı, Kraliçe’nin en sevdiği oyuncaklarından biri oldu. Sonunda biraz büyüyünce; zayıflayıp, yakışıklılığını kaybedince Mab onu bir buz kalıbında sonsuz uykuya yatırdı. Böylece doğduğu akşam karda yapılan pazarlık yerine getirilmişti.

“YETER!”

Tekrar şimdiki zamana dönmüştüm, Koruyucu’dan uzaklaştım. Mahvettiğim hayatların yüzleri odadaki gölgelerden bana bakı-

yordu. Duvara vurarak gözlerimi kapadım ama anılardan, suçlu gözlerden kaçamıyordum. İçime işliyorlardı. Çığlıklar, haykırışlar, yanan ormanın kokusu, kan, korku, keder ve ölüm... hepsini sanki dünmüş gibi hatırlıyordum.

“Daha fazlasını istemiyorum,” diye fısıldadım, yüzüüm halen duvara dönüktü, tenimdeki ıslaklığı hissediyordum. Dişlerimi öyle sıkımdım ki çenem ağrıyordu. “Daha fazlasını istemiyorum. Ben... yaptığım şeyleri... hatırlayamam. Hatırlamak istemiyorum.”

“Hatırlayacaksın.” Koruyucu’nun sesi soğuk ve kabadı. “Her şeyi. Mahvettiğin her ruhu, aldığın her canı. Hatırlayacaksın, şövalye. Daha yeni başladık.”

SONSUZA DEK SÜRDÜ.

Her seferinde oradaydım, kalpsiz Tekinsiz Prensi soğuk, şiddetli ve umursamaz bir şekilde önümdeki sahneleri yıkıp geçiyordu. Ormanda bir sürü insan avladım, onlar kaçarken korkularının tadına baktım. Kraliçe’nin heveslerini tatmin ettim; onu kızdıran ister tek bir yaratık, ister tüm bir aile ister tüm bir köy olsun onun eğlenmesi ya da diğerlerine ibret olması için hepsini katlettim. Mab için kardeşlerimle yarıştım, sonu kan ve ihanetle biten vahşi divan oyunları oynadım. Başka fâni kadınların aklını çeldim, kalplerini kırdım, onları boşluğa sürükledim, kayıpları içinde kıvrandırdım.

Bu zulümleri yaşattığım hiçbir seferde herhangi bir şey hissetmedim. Ve Koruyucu beni anılardan bir anlığına çıkardığı her seferinde, o anda hissettiğim dehşet beni yerle bir etti. Suç üstüne suç birikiyor, hepsinin ağırlığı üstüme çöküyor, hayatımın utanç dolu kâbuslarına yeni anılar ekleniyordu. Her seferinde kıvrılıp

suçluluk içinde ölmek istedim ama Koruyucu bir sonraki katliama geçmeden önce bana sadece bir an veriyordu.

Sonunda yıllar, hatta yüzyıllar gibi süren film bitti. Nefes nefese yerde yatıyordum. Kollarım başımın etrafında, kendimi bir sonraki dehşete karşı korumaya çalışıyordum. Ancak bu kez hiçbir şey olmadı. Koruyucu'nun tepemde bir yerden konuştuğunu duydum, sesi uzaktan ve ciddi geliyordu. "Son sınav şafak söktüğünde başlayacak." Sonra yok olup beni yalnız bıraktı.

Zihnimin kontrolü tekrar bana geçti ve düşüncelerim sessizliğin içinde yavaşça belirmeye başladı. Ve aniden, Tekinsiz Prensi tarafından yaratılan her bir anı; geçmişin suçları, her bir kâbus, dehşet ve günah, çığlıklar, haykırışlar ve acı dolu feryatlarla üzerime çökünce kendimi çığlık atarken buldum.

Puck ve Ariella odaya koştu; kılıçlarını çekmiş, odanın içinde bir saldırgan arıyorlardı. Dizlerimin üzerine çökmüş, yüzüm ıslak ve işkence görmüş halimi görüp şaşkınlıkla donakaldılar. "Ash?" diye fısıldadı Ariella bana doğru yürürken. "Ne oldu? Sorun ne?"

Ondan uzaklaştım. O bilemezdi, hiç kimse bilemezdi... yarattığım felaketleri, elime bulaşan kam. Gerçekte kim olduğumu öğrendiklerinde, bir de onların şoku, aşağılaması ve nefretiyle yüzleşemedim.

"Ash?"

"Geri çekil," dedim ona, gözleri büyüdü. "Benden uzak durun. İkiniz de. Sadece... beni yalnız bırakın."

Ariella bana baktı... ve bir an onda Brynna'nın yüzünü gördüm, her şeyin bir oyun olduğunu söylediğim anı. Kaldırabileceğimden çok daha fazlasıydı bu.

Seslenmelerini duymazdan gelerek yanlarından geçtim ve şatonun koridorlarında koşmaya başladım.

Yüzler koridorlarda beni takip ediyordu; soğuk, suçlayıcı bakışları beni boğuyor, zihnime hücum ediyordu.

“Ash,” diye fısıldadı Brynna. Duvardaki bir oyuga oturmuş, geçişini seyrediyordu. “Beni sevdiğini söylemiştin.”

“Kardeşlerim,” dedi nympha bir köşeden, yanan siyah gözlerle bana bakıyordu. “Ailem. Hepsini öldürdün. Her birini.”

“Şeytan,” diye fısıldadı yaşlı çiftçi, gözlerinde yaşlarla bana bakıyor, titrek eliyle beni işaret ediyordu. “Çocuğumu çaldın. Sahip olduğum tek şeyi elimden aldın. Canavar.”

Özür dilerim, dedim hepsine ama tabii ki beni duymuyorlardı. Uzun zaman önce ölmüşlerdi, acıları ve nefretleri içlerinde kalmıştı ve söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey bunu değiştirmeyecekti.

Uzaktan Puck ve Ariella’nın seslerini duyuyordum, beni çağırıyor, beni arıyorlardı. Onların ilgisini hak etmiyordum. Onları tanımayı hak etmiyordum... Karanlık, kan ve ölümle bezenmiş bir hayatta iki parlak noktaydılar. Dokunduğum her şeyi mahvetmiştim, sevdiğim herkesi. Onları da mahvedecektim.

“Katil,” diye fısıldadı Rowan bir kapı ağzında belirerek. Ondan uzaklaştım, gözyaşları beni kör etmişti, nereye gittiğimi görmüyordum. Sadece yolu takip ediyordum. Uzunca bir merdivenden düştüm; dünya çılgın gibi dönüyordu etrafımda. Sonunda nefes nefese yere çarpınca koluma bir acı saplanıp vücuduma yayıldı.

Dişlerimi sıkarak ayağa kalkmaya çalıştım, çürümüş omzuma elimle bastırdım ve etrafıma baktım. Burası karanlıktı, her yer gölgelere gömülmüştü, tek ışık taş bir gargoylun ağzındaki sönmek üzere olan bir mumdan geliyordu. Yan yan bakan yaratığın yanında dev bir taş kapı vardı, bir mahzen girişine benziyordu ve kapı aralık gibiydi. Aralıktan soğuk, kuru hava sızıyordu.

İleriye doğru sendeleyerek sağlam omzumla, tüm gücümle kapıyı iterek aralıktan geçmeye çalıştım. Dev kapı gümbürtüyle kapandı, böylece içeri sızan en ufak ışığı da yok ettim ve tam anlamıyla karanlığa gömüldüm.

Çevremde ne olduğunu bilmiyordum ve umurumda değildi. El yordamıyla yolumu bulmaya çalışarak ilerledim ve bir köşeye çöküp sırtımı duvara verdim. Soğuktu, titremeye başladım ama bu rahatsızlığı hoş karşıladım. Karanlık toz, kireç taşı ve ölüm kokuyordu. Ama seslerden kaçamadım, fısıltılar suçlarımı yüzüme vuruyordu; kızgın, nefret dolu ve tamamıyla haklılardı.

Canavar.

Şeytan.

Katil.

Soğuk ve utançla titreyip yüzümü dizlerime gömdüm, suçluların etrafımda dolaşmasına izin verdim.

Demek ki gerçekte biz buyduk. Gerçekte ben buydum.

Şafak, demişti Koruyucu bana. Son sınavım şafakta başlayacaktı. O zamana kadar ortaya çıkmazsam, başarısız olacaktım. Ve başarısız olursam burada sonsuza dek tek başıma kalacaktım.

Ki öyle olmalıydı.

Zaman akıp geçti. Kendimi karanlıkta kaybettim, sesleri dinledim. Bazen ağlıyorlar, bazen keder ve nefret dolu vahşi, acımasız sözlerle üzerime geliyorlardı. Diğer zamanlarda yalnızca soru soruyorlardı. Neden? Neden bunu yapmıştım? Neden onları, hayatlarını, ailelerini mahvetmişim? Neden?

Cevap veremiyordum. Sunduğum hiçbir şey onlara huzur getirmeyecekti, yaptıklarım için ne kadar özür dilesem de kâr etmezdi. Sözlerim bomboştur. Nasıl bir ruh isteyebilecek kadar kör

olabilmiştim böyle? Bir ruhun içimde yaşayabileceğini düşünmek komikti; yüzyıllardır süregelen kan, kötülük ve ölümle lanetliken bunu istemek...

Sesler beni onayladı; bana gülüyor, isteğimle alay ediyorlardı. Bir ruhu hak etmiyordum. Mutluluğu ya da huzuru hak etmiyordum. Gittiğim her yerde arkamda dehşet ve yıkım bırakmışken, neden mutlu bir sona sahip olacaktım ki?

Onlara verecek bir cevabım yoktu. Ben bir canavardım. Karanlıkta doğmuştum ve orada ölecektim. Böylesi daha iyiydi. Tekinsiz Divanı şeytanı Ash, sonunda tek başına çürüyecek, mahvettiği hayatların bedelini ödeyecekti.

Uygun bir son olacağını düşündüm; seslere teslim olmak, bana gülmelerine ve saldırmalarına izin vermek... Artık kimse-nin canını yakmayacaktım. Yolculuğum burada, bu karanlık ve pişmanlık çukurunda bitiyordu. Ve eğer burada ölmeyip sonsuza kadar bu sesleri dinleyerek yaşayacaksam da, belki yaptıklarımın karşılığını ödemiş olurdum.

“DEMEK BURADASIN.”

Karanlığın içinde bir ses duyunca başımı kaldırdım, etrafımı saran nefret ve intikam dolu fısıltılardan farklı bir sestir bu. Mahzen neredeyse simsiyahtı ve oturduğum yerden bir adım bile uzaklaşamıyordum. Ama sesi tanımıştım, karanlığın içinde parlayan altın rengi gözleri de görmüştüm, bana doğru süzülüyorlardı.

“Grimalkin.” Kendi sesim kulağıma oldukça rahatsız edici gelmişti, sanki aylardır konuşmamıştım. Gerçi ne kadardır burada olduğumu da bilmiyordum. Belki de aylar olmuştu. “Burada ne yapıyorsun?”

“Bence,” dedi Grimalkin görüş alanıma girip gözlerini ciddiyle kırıştıtararak, “bunu benim *sana* sormam gerekiyor. Son sınava hazırlanman gerekirken neden burada ölülerle saklanıyorsun?”

Omuzlarımı silktim, gözlerimi kapadım ve tekrar kızgın, acılı sesleri duymaya başladım. “Rahat bırak beni *cait sith*.”

“Burada kalamazsın,” diye devam etti kedi sanki ben hiç konuşmamışım gibi. “Burada oturup hiçbir şey yapmayarak ne elde edeceksin? Burada kalıp geçmişin yasını tutarak hiç kimseye yardımcı olmuyorsun.”

İçimde öfke alevlenince başımı kaldırıp ona baktım. “Sen bu konuda ne bilirsin ki?” diye fısıldadım. “Senin vicdanın yok. Her şeyi pazarlık ve iyilik borcu çerçevesinde düşünür, manipüle ettiklerini asla umursamazsın. Ben yaptıklarımı... unutamıyorum.”

“Kimse senden unutmanı istemiyor.” Grimalkin oturdu ve kuyruğunu etrafına dolayarak bana baktı. “Vicdanın esas doğası budur, her şeye rağmen yaptığın yanlışları unutamazsın. Ama bana şunun cevabını ver: Hiçbir şey yapmayarak geçmişte yaptığın hataları nasıl telafi edeceksin? Yaşayıp yaşamamanın, kurbanlarının şimdi umurunda olduğunu mu sanıyorsun?”

Ona verecek cevabım yoktu. Grimalkin havayı kokladı ve kuyruğunu sallayarak ayaklandı. Sarı gözleriyle beni çok iyi tanıyormuş gibi bakıyordu.

“Umurlarında değil. Ve gerçekleşmeyecek şeylere takılıp kalmanın bir anlamı yok. Onlar öldü ve sen yaşıyorsun. Ve eğer bu sınavda başarısız olursan hiçbir şey değişmeyecek. Nefret ettiğin kişiye dönüşmeni engellemenin tek yolu başladığın işi bitirmek.”

Sesler bana mırıldanıyor, çaresizce bana suçlarımı, ellerimdeki kanı, mahvettiğim hayatları hatırlatıyordu. Hakklılardı da. Şimdi onlar için hiçbir şey yapamazdım. Ama eskiden başka biriydim.

Umursamaz ve ruhsuz. Dedikleri gibiydim, bir şeytan. Ama... yeniden başlayabilirdim.

Grimalkin kulağını oynattı ve gölgelerin arasında uzaklaşmaya başladı. "Ruhunu kazan, şövalye," diye seslendi ve gri figürü karanlığın içinde soldu. "Hatalarından ders alabileceğini göster. Ancak o zaman insan olabilirsin."

Kelimeleri o gittikten uzun bir süre sonra içimde yankılandı. O soğuk köşede oturup geçmişimi, canını acıttığım, kullandığım, mahvettiğim insanları düşündüm.

Grim haklıydı. Eğer burada ölürsem, onları kim hatırlayacaktı? Eğer başarısız olursam ve eve ruhum olmadan dönersem, geçmişim hakkında hiçbir şey hissetmeyecektim; ne pişmanlık, ne suçluluk ne de vicdan sızısı.

Brynna'nın kırık ve nefret dolu sesi kulağıma fısıldadı. *Seni sevdim. Seni çok sevdim ve beni öldürdün. Seni asla affetmeyeceğim.*

Biliyorum, dedim anıma ve sonunda ayağa kalktım. Bacaklarım karşı koyar gibi çılgılık attı ama duvardan destek alarak doğruldum. Ve affetmemelisin. Senden affetmeni istemiyorum. Geçmişte yaptığım hiçbir şey için affedilmeyi hak etmiyorum. Ama bunu düzelteceğim. Bir şekilde hatalarımı telafi edeceğim. yemin ederim.

Yorgundum, vücudum kaskatı, yaralı ve bitkindi. Taş kapıları açmak ve mahzenin merdivenlerini tırmanmak tüm gücümü almıştı. Ama her bir basamakta, kemiklerimden geçen her bir acı dalgasında biraz daha hafifledim, özgürleştim; sesler sustu, mezarda kaldılar. Onları ya da geçmişteki suçlarımı unutamazdım ama artık ölmek istemiyordum.

Koruyucu merdivenlerin başında beni bekliyordu; elinde asası, cübbesinin içinden beni izliyordu. Kadim bakışlarının ezik, hırpalanmış vücudumda gezdiğini hissettim. Başını salladı, sanki hoşuna giden bir şey keşfetmişti içimde. “Son sınav bizi bekliyor, şövalye,” dedi ben son basamağı tırmanıp onun önüne çıkarken. “İnsan zayıflıklarının ve vicdanının üstesinden geldin. Ruhunu kazanmak için son bir adım kaldı.”

“Puck ve Ariella nerede?” diye sordum, bu kadar uzun süre ortadan kaybolduğum için suçluluk duyuyordum. Benim için endişelenmiş olmalıydılar. Öldüğümü düşünmediklerini umdum.

“Seni arıyorlar,” dedi Koruyucu kısaca. “Ama bu onların sınavı değil. Sınav şimdi başlıyor, şövalye. Hazır mısın, değil misin?”

Derin bir nefes aldım. Puck ve Ariella beklemek zorundaydı. Umarım beni anlayışla karşılardı çünkü Koruyucu bana düşünmek için vakit vermiyordu. “Evet,” diye cevapladığım anda midem kasıldı. Son imtihan. Ruhumla aramdaki son engel. Ve Meghan’la aramdaki son engel. “Hazırım. Şu işi bitirelim.”

Koruyucu başını onaylarcasına salladı ve asasını bir kez daha havaya kaldırdı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

İNSAN

Yağmur damlaları sırtıma değerken gözlerimi açtım.

Sert zeminde karın üstü yatıyordum, yanağım kaldırım taşı gibi sert bir yüzeye yapışmıştı, saçlarım ve kıyafetlerim su içindeydi. Islak vücudum ve yüzüme batan küçük yuvarlak taşlardan anladığım kadarıyla, bir süredir burada yatıyordum. Gözlerimi kırpıştırarak dirseklerimin üzerinde doğruldum ve nerede olduğumu anlamak için yağmurda etrafıma bakındım.

Yeşil-gümüş bir bahçe önümde uzanıyordu, bitkilerle dolu, verimli bir bahçeydi ve yağmurdan etraf bulanık görünüyordu. Küçük çalılar ve fundaların etrafında taşlı yollar kıvrılıyordu ve daha büyük ağaçlar yüksek taş duvarlar boyunca diziliydi. Birkaç metre ötede mermer bir çeşmeden sığ bir havuza su döküyordu ancak dökülen suyun sesi bardaktan boşalırcasına yağan yağmurda zorlukla duyuluyordu.

Etrafımdaki ağaçlar yağmurda parıldıyor, binlerce yaprak rüzgârda bıçak gibi ışıldıyordu. Ayaklarımda dibindeki teller değişik

şekiller çizerek ağaçların gövdelerini sarıyor, neon işaretler gibi parılıyordu. Zeminden çıkan sokak lambaları alacakaranlıkta sarı ışıklarını etrafa saçıyor, dar yolları aydınlatıyordu. Döndüm ve arkamda kayadan, camdan ve çelikten oluşan devasa bir kale gördüm; kuleler ve tepeleri bulutlara değiyordu.

Gözlerimi kırıştıtarak bu manzarayı özümsemeye çalıştım. Demir Krallık'a geri dönmüştüm. Büklümlü metal ağaçlar, yeri kaplayan teller, kaya ve çelikten yapıli kale... burası başka bir yer olamazdı. Ve yağmur... kalbim bir an duracak gibi oldu ve yüzümü göğe çevirdim. Su temiz ve saftı, Meghan kraliçe olmadan önceki Demir Krallık'ın asitli, yakıcı yağmuru değildi.

Ama eğer durum buysa... eğer Demir Krallık'taysam...

Derin bir nefes aldım, serin, nemli havayı içime çekip onu orada tuttum ve bekledim.

Hiçbir şey olmadı. Ne yanma, ne acı. Bükülmüş bir demir ağacın altına geçtim ve avcumu ağacın gövdesine koyup alışkanlık gereği kendimi hazırladım. Metal soğuktu ve parmaklarımın altında ıslaktı ama yakmıyordu.

Etrafımda dönerek bahçeye ve araziye bakıyor, yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyordum. Başımı arkaya atarak kollarımı kaldırdım ve yağmura karşı bir zafer çığlığı atıp sesin kalenin duvarlarından yankılandığını duydum. Tılsımım, korumam olmadan Demir Krallık'taydım ve hâlâ bir şey hissetmiyordum. Demirin artık üzerimde bir etkisi kalmamıştı. İnsan olmuştum. Kazanmıştım!

Arkamdan gelen bir havlama beni döndürdü. Cılız, tüylü bir yaratık yağmurun içinden koşarak bana geliyordu. Bir an onun kurt olduğunu sandım. Sonra bir köpek; kocaman patileri ve kalın, kabarık postu yağmurda dikleşmiş dev bir Alman çoban köpeği

olduğunu gördüm. Birkaç metre ötemde durdu ve başını eğerek hırlayıp beyaz keskin dişlerini gösterdi.

Gülümsedim ve dişleri parlarsa da göz göze gelebilelim diye eğildim. “Merhaba, Beau,” diye selamladım yavaşça. “Seni görmek de çok güzel.”

Sesimi duyunca köpek gözlerini kırptırdı ve uzun kulaklarını çevirdi. Bahçeye giren yabancıyı yeni yeni tanımaya başlamış gibi bana şüpheyle baktı ve ürkekçe kuyruğunu salladı.

“Beau!” diye bağırdı bir ses, yağmurda yankılandı ve yüreğim hopladı. Ses yaklaşıncı ayağa kalktım. “Neredesin, oğlum? Yine gremlinleri mi kovalıyorsun?”

Beau mutlu bir şekilde havladı ve dönüp su birikintilerini sıçratarak sesin geldiği yöne doğru koştu. Sonra kemerin altından o göründü, kaybolan köpeğini arıyordu. Nefesim kesildi.

Bir krallık yönetmek onu değiştirmemişti. Hâlâ üzerinde yıpranmış kot pantolon ve tişört vardı, açık renkli uzun saçlarını toplamamıştı. Ama kudreti etrafım bir ışık gibi sarmıştı, yağmurda bile çok sağlam ve güçlü görünüyordu ve her şeyiyle çok güzeldi. Beau üzerine atlayınca Meghan dizlerinin üzerine çöktü ve köpeğin kulaklarını okşadı. Sonra Beau kuyruğunu sallayarak bana baktı. Gözlerimiz buluştu.

İkimiz de donakaldık. İsmimi mırıldandığını gördüm ama ses çıkmadı. Beau bir ona bir bana bakıyor, yakınıyordu. Meghan’ın elini dürtünce onu içine girdiği transtan çıkardı. Meghan ayağa kalktı ve yağmuru umursamadan yamma geldi. Kalbim hızla çarpıyordu, Demir Kraliçe’nin yoğun safir mavisi gözlerine baktım.

“Ash.” Tereddütlüydü, sanki gerçek olup olmadığından emin değildi. “Buradasın. Nasıl...” Gözlerini kırptırdı, bir adım daha

atınca sesi güçlendi. “Hayır, olamazsın... burada olmamalısın. Sana geri dönmemeni söylemiştim. Demir...”

Uzanıp elini tuttum ve onu susturdum. “Canımı yakamaz,” dedim. “Artık yapamaz.” Umut ve kararsızlıkla savaşıp gözlerle bana baktı, yumuşak yanağına dokundum, gözyaşları yağmura karışıyordu. “Döneceğimi söylemiştim,” dedim ona “ve şu andan itibaren seni hiç bırakmayacağım. Bir daha hiçbir şey beni senden uzaklaştıramaz.”

“Nasıl...” diye mırıldandı ama eğilip onu öptüm ve itirazlarını susturdum. Nefesi kesildi, kollarını belime doladı. Ona sarıldım, vücudunu hissetmek, ona gerçek olduğumu kanıtlamak istiyordum. Demir Krallık’taydım ve Meghan kollarımdaydı. Beau havlayarak etrafımızda dolandı, yağmur yağmaya devam ederek bizi baştan ayağa ıslattı ama uzunca bir süre hareket etmek gibi bir niyetimiz yoktu.

TEKRAR UYANDIĞIMDA gözlerimi açmaktan, hareket etmekten bile korktum. Karanlık göz kapaklarıma baskı yapıyordu ve ben onları kapalı tutuyordum; gözlerimi açtığımda her şeyin yok olacağından korkuyordum. Sınav Sahası’na geri dönmüş olabilirdim, Koruyucu üzerime çökmüş, monoton sesiyle bana başaramadığımı söyleyebilirdi. Ya da daha kötüsü, hepsi bir rüya olabilirdi ve sınavları henüz tamamlamamış olabilirdim.

Oldukça dikkatli bir şekilde şatonun taş duvarlarını görmeyi umarak gözlerimi araladım, zihnim gerçeği algıladığında hissedebileceğim acıya da kendimi hazırladım.

Beyaz duvarlı bir oda beni karşıladı, puslu perdeler karşı duvardaki büyük pencerelerde asılıydı. Aralıktan içeri güneş ışığı giriyor, halıyla kaplı zemine ve yatağın yanındaki nemli kıyafet yığı-

nına düşüyordu. Yatakta yatıyordum. Gözlerimi kırptım, dumanlı, sisli, gerçek olmayan hayallermiş gibi önceki gecenin anılarını hatırlamaya başladım.

Yanımda bir iç çekiş duydum, arkamda bir şey vardı.

Dikkatlice, tüm bu sahnenin parçalanarak gerçeğe döneceğimden korkarak döndüm. Meghan yanımda, yorganın altında yatıyordu. Gözleri kapalıydı, sarı saçları yüzüne dökülmüştü. Hızla atan kalbimi sakinleştirmek için yavaş, hırıltılı bir nefes aldım ve bir an yalnızca onu izledim. Gerçektir. Bu gerçektir. Nazikçe yanağındaki saçları yüzünden sıyırdım ve parmaklarımın altında titreyerek gözlerini açmasını izledim. Gülüşü tüm odayı aydınlattı.

“Bir rüya olmasından korkuyordum,” diye fısıldadı.

“Rüya olmamasını nasıl istediğimi sana anlatamam.” Boyunun arkasından tutarak onu kendime yaklaştırdım ve tekrar öptüm. Parmaklarını çıplak göğsümde gezdirince titredim, bu kızı korkutucu derecede çok seviyordum. Dünyanın Sonu’na gitmişim, hiçbir varlığın yüzleşemeyeceği imtihanlardan geçmişim, sırf onun için. Mecbur kalsam yine yapardım.

Ve bununla karşılaştırıldığında, zihnimde dönüp duran soruyu sormam kolay olmalıydı. Meghan bana bakmak için gerileyince, zihnim boşaldı ve aniden bir Kış prensi olarak geçirdiğim tüm yıllar boyunca hissettiğimden daha gergin hissettim.

Sabahın geri kalan kısmı boyunca yataktan çıkmadık, birbirimizin kolları arasından ayrılmaya hiç niyetli değildik, halimizden memnun ve tembeldik fakat bu esnada soru zihnimi kemirmeye devam etti. Akşamüstüne doğru hizmetçiler kapıyı tıklatıp iyi olup olmadığımızı sorunca yataktan kalktık. Sorular zihnime hücum etmeye devam etti. Meghan hizmetçilere bana kuru elbise getirmelerini emretti ve getirdikleri koyu renk pantolon ile tişörtü üzerime

geçirdim. İnsan kıyafetleri içinde garip hissediyordum. Yerimde duramıyordum ve hâlâ ona nasıl soracağımı düşünüyordum. Her seferinde de midem kasılıyordu.

“Hey.” Meghan’ın parmakları koluma dokununca neredeyse yerimde zıplayacaktım. Bana gülümsedi, biraz şaşkın bakıyordu. “Bu sabah biraz gergin görünüyorsun. Bir sorun mu var?”

Ya şimdi ya hiç, Ash. Derin bir nefes aldım. “Hayır,” diye cevapladım ona dönerek, “sorun yok ama sana bir şey sormak istiyordum. Buraya gelir misin?”

Ellerinden tutarak onu odanın ortasına, perdelerin önündeki açıklığa götürdüm. Şaşkın bir ifadeyle beni takip etti, bir an düşüncelerimi toparlamak için duraksadım.

“Ben... bu dünyada bunun nasıl yapıldığını bilmiyorum,” diye başlayınca, başını eğdi. “Bunu daha önce görmüştüm... ama nasıl soracağımdan emin değilim. Kış Divanı’nda hiç gündeme gelmez.”

Meghan gözlerini kırıştırdı, hafifçe kaşlarını çatı. “Ne demek istiyorsun?”

“Buradaki rolümü biliyorum,” diye devam ettim. “Ne olursa olsun, ben halen senin şövalyenim ve hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Bu krallığın kraliçesisin ve benim burada bir söz hakkım olmasını istemiyorum. Ama bu insanlık olayını doğru yaşamak istiyorum. Yine senin yanında olacağım, düşmanlarınla savaşacağım, başımıza ne gelirse gelsin yanında olacağım ama artık yalnızca şövalyen ve koruyucun olmak bana yetmiyor. Daha fazlasını istiyorum.” Durdum, derin bir nefes aldım, sonra yavaşça ellerini bırakarak bir adım geriledim ve bir dizimin üzerine çöktüm. “Demek istediğim... Meghan Chase, benimle evlenme onurunu bana bahşeder misin?”

Meghan'ın gözleri kocaman açıldı, sonra parıltılı bir gülümseme yüzüne yayıldı. Günün geri kalanı bulanıktı, önümden yüzler gelip geçiyordu; önemsiz, heyecanlı ve inanamayan bakışlar etrafımı doldurdu. Kesin bir şekilde hatırladığım tek şey o andı, hayatımı sonsuza dek değiştirecek tek kelimeydi:

“Evet.”

DEMİR KRALİÇE'NİN DÜĞÜNÜ ikimizin de beklediğinden abartılı oldu. Peri topluluğunda evlilik neredeyse duyulmamış bir şeydi, en bilindik birleşme Oberon ve Titania'nınkiydi ve onlar da aynı divandandı. İki Yaz hükümdarının neden evlenmek isteyebileceğine dair hiçbir fikrim yoktu ama her şeyde olduğu gibi güçle ilgisi olabileceğini tahmin ediyordum. Demir Kraliçe'nin Kış Divanı'nın eski Prensi'yle evleneceği haberi duyurulduğunda, haber büyük hızla tüm Olurolmaz'a yayıldı. Diğer divanlar neler olduğunu anlamak için sürekli birbirlerini sorguluyorlardı. Dedikodular, yangın gibi yayıldı; Meghan ve ben güçlerimizi birleştirmek için evleniyorduk, Demir Krallık daha çok toprağa sahip olacaktı, Mab tarafından Yaz'a karşı Kış Divanı'nı koruma amaçlı Demir Krallık'a gönderilmiş bir casustum. Hükümdarların hiçbiri bu evlilikten memnun değildi. Oberon bile Yaz ve Kış Divanları arasında evliliğin yasak olduğunu belirterek bu evliliği durdurmaya çalıştı. Tabii ki Meghan bunu duyduğunda, Demir Kraliçe olarak Yaz Divanı'na, kendi topraklarında ne isterse onu yapabileceğini söyledi. Ben de zaten artık bir Kış prensi değildim, bu yüzden Oberon yasalarını alıp başına çalabilirdi.

Her şey bir yana, düğün büyük bir olaydı, üç divandan temsilciler katıldı. Meghan'ın fâni ailesi orada değildi tabii. Katılsalar akıl sağlıklarını koruyabileceklerinden şüphe ediyordum ama fâni

dünyada da ailesiyle küçük ve özel bir kutlama yapmakta karar kılmuştık. İki düğün yapmaya bir anlam veremiyordum ama Meghan ailesinin de onun evlendiğini görmesi için ısrar edince kabul etmekten başka seçeneğim kalmadı.

Gerçek düğün yabanılormanda yapıldı çünkü diğer divanlar Demir Krallık'ta zehirlendiklerinden oraya giremiyorlardı. Kır çiçekleriyle dolu bir bahçede, Periler Ülkesi'nin üç divanı dev bir ağacın altında toplanmıştı. Meghan ve ben Yaz, Kış, Demir ve tüm Olurolmaz'ın önünde evlendik.

Peri evlilikleri insan evlilikleriyle kıyaslanamazdı, en azından yıllardır gördüklerim bana bunu gösteriyordu. Kış prenslerinin siyah ve gümüş renklerdeki üniformasını giyiyordum, tıpkı uzun zaman önce Elysium'da Meghan'ı ilk gördüğüm gün giydiğim gibi. Artık Tekinsiz Divanı'nın bir parçası olmasam da, hâlâ Ash olduğumu herkesin hatırlamasını, hâlâ buraya, Olurolmaz'a ait olduğumu bilmelerini istiyordum. Mab ve Kış Divanı arkamda duruyordu, soğukluklarını arkamda hissedebiliyordum, buzları çevremdeki çiçekleri donduruyordu. Karşı tarafta Oberon, Titania ve Yaz gururlu bir şekilde dimdik durmuş, karşısındaki Kış tarafını süzüyorlardı. Ve etrafımız Demir perilerle doluydu: Periler Ülkesi'nin üçüncü divanı da oradaydı. Gremlinler ve nymphalar çimlere ve ağaçlara yerleşmiş, birbirlerine hırlayıp tıslıyorlardı. Demir şövalyeler, parlak zırhları içinde kör edici metal bir ısıltı yayarak hazırolda duruyorlardı, karşı taraftaki Yaz ve Kış şövalyeleriye töreni bekliyorlardı. Bir an, tüm yaşananların ne kadar imkânsız olduğunu düşünerek şaşırdım. Çok da uzun olmayan bir süre önce Demir periler Olurolmaz'a en ölümcül tehlikeyi oluşturuyordu ve hiç kimse onların yaşamasına katlanamıyor, yabanılormanda aynı alanı bile paylaşmak istemiyordu. Ama etrafımdaki Yaz, Kış ve Demir perilerinin yüzlerine baktığımda,

bir umut ışığı gördüm. Üç divan arasındaki ayrılığı bitirmek için kararlı, melez bir Yaz prensesi ve kadim bir kehanet gerekmişti ama Meghan bunu başarmıştı. Zor olacaktı ve yapılması gereken çok iş vardı ama sonunda hep birlikte huzur içinde yaşabilirdik.

Kalabalıktaki bir hareketlilik dikkatimi çekti. Hemen karşımda Tekin Divanı tarafında, tanıdık bir kızıl kafa kalabalığın içinden başını kaldırdı ve selam vererek bana şeytani bir şekilde gülümsedi. İrkildiğimi belli etmemeye çalıştım. Puck'la düğün duyurusundan bu yana konuşmamıştım ve hiç belli etmese de bugünün onun için zor olacağını biliyordum. Ayrıca Büyük Soytarı'nın bizim için birtakım sürprizleri olabileceğinden ve düğün sonrası partisinin biraz karışabileceğinden şüpheleniyordum. Ne olursa olsun partide isyan çıkmasına ve ortamın kan banyosuna dönmemesini diledim.

Müzik başladığında her şeyi unuttum. Kalabalık, divanlar ve onların sonsuz ağız dalaşlarını düşünmeyi bıraktım. Gözüm Puck ve Mab'i, Oberon ve Titania'ya ya da Demir perileri görmüyordu. Ondan başkası umurumda değildi.

Meghan beyaz gelinliği içinde göz kamaştırıcıydı, parlak gri işlemeleri yıldızlar gibi parlıyor, göz alıyordu. Saçı duvağının altında toplanmıştı, gümüş-sarı birkaç tutamı çıplak omuzlarına dökülüyordu. Gelinliğin beyaz bir nehre benzeyen saten kuyruğu, arkasında dalga dalga uçuşuyor, çimenin üzerinde üç tane çöpçü fare tarafından taşınıyordu. Manevi fâni babası Paul yanında duruyor, hem genç hem yaşlı görünen yüzü gururla ve biraz da korkuyla ışık saçıyordu. Trampetler yüksek sesle çalmaya başladı, şövalyeler kılıçlarını kaldırdı ve etrafımızdaki periler neşe dolu bir kakofoni yaratarak bağırdı. Gürültü ağaçlardan yankılanıp havayı titretti. Müstakbel eşim yaklaştıkça ve duvağının altından bakışlarımız birleşince, nefesini kesilecek gibi oldu. İşte buydu. Gerçekten oluyordu.

Yanımdaki yerini aldığı sırada yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyordum. Elini tuttum, bana gülümsedi ve bir an öylece durup birbirimizin gözlerinde kaybolduk. Bağırان periler, Yaz, Kış ve Demir perilerinin bakışları, çalan trampetler, her şey bir anda soldu; geriye Meghan ve benden başka bir şey kalmadı.

Sonra Grimalkin aramızdaki yaşlı ağaç köküne zıplayıp içini çekti.

“Bu komik gösteriyi neden benim yönetmem gerektiğini hâlâ anlamış değilim ama neyse.” *Cait sith* esnedi ve oturdu. “Yaptığım tüm iyilikler arasında bu en yorucusu. Bitirelim mi şu işi?” Grimalkin doğruldu ve kalabalığın sesini bastırabilmek için sesini yükseltti. “Bugün burada,” diye söze girdi kibirli ses tonuyla, “bu ikisinin birleşmesi için düzenlenen, tamamıyla gereksiz ve gösterişli evlilik seremonisine şahit olmak üzere toplanmış bulunmaktayız. Sebebini bilmiyorum ama aşklarını resmiyete dökmeye karar verdiler ve...”

“Grimalkin.” Meghan içini çekip keyifsiz bir şekilde ona gülümsedi. “Bir kez olsun, pislik yapmasan olmaz mı?”

Kedi kulağını oynattı. Gizliden gizliye eğlendiğini biliyordum. “Söz veremem, Demir Kraliçe.” Homurdandı ve bana baktı. “Kendi yeminlerinizi hazırladınız, değil mi?”

İkimiz de başımızla onayladık.

“Şükürler olsun.” Meghan’ın öfkeli bakışları altında gözlerini kırptı ve ağırbaşlı bir şekilde başını salladı. “Güzel. O halde başlayalım. Hazır olduğunda başlayabilirsin Prens.”

Meghan’ın eline uzandım, yemin ederken yavaş nefes alıyordum. “Meghan Chase,” diye başladım gözlerine bakarak, “bugünden itibaren, hayatımın sonuna dek kocan ve şövalyen olacağıma, kimse yanında değilken bile yanında olacağıma, seni ve krallığını

sahip olduğum tüm güçle koruyacağıma, sadık olacağıma ve son nefesimi verene dek seni seveceğime yemin ederim. Çünkü sen, kalbimden ve zihnimden çok daha fazlasına, ruhuma sahipsin.”

Meghan ısıldayarak bana gülümsedi, duvağının altında gözleri buğulandı. “Ash,” diye mırıldadı ve sesli olarak söylemese de Esas İsmimin dudaklarının arasından yankılandığını duyabiliyordum. “Bugün senin sayende buradayım. Her zaman yanımdaydın, beni tereddüt etmeden daima korudun, kendini bir an olsun düşünmeden. Her daim öğretmenim, şövalyem ve tek gerçek aşkımdın. Şimdi, yemin etme sırası bende.” Elimi sıktı, sesi yumuşaktı ama tereddütsüzdü. “Bugün, bir daha asla ayrılmayacağımıza dair yemin ederim. Her zaman yanında duracağıma, dünyanın bize sunduğu her şeyle yüzleşmeye hazır olacağıma söz veriyorum.”

“Çok dokunaklı,” diye araya girdi Grimalkin, kulağının arkasını kaşırken. İkimiz de onu görmezden geldik ve homurdanarak oturdu. “O halde şu işi bıkkınlık getirmeden bitirelim mi? Bu birlikteliğe itirazı olan varsa ya şimdi konuşsun ya da sonsuza dek sussun. Ve şayet bir itirazınız varsa, geçerli bir sebeple gelin ki siz problemi tartışırken burada dikilmek zorunda kalmayayım.”

İki divanın hükümdarlarının da bir şeyler söylemek istediğini hissedebiliyordum; itirazlar, tartışmalar patlamaya hazırdı. Ama ne sunabilirlerdi ki? Kış Divanı’nın bir parçası değildim, bir ölümlüydüm ve Meghan da bir kraliçeydi. Geçerli olabilecek hiçbir argümanları yoktu. Grimalkin de bunu bildiğinden bir iki saniyelik sessizlikten sonra ayaklandı ve sesini yükseltti.

“O halde, şahitlerin ve divanların huzurunda, bu çifti karı ve koca ilan ediyorum; ne ölümlü dünyada ne de Periler Ülkesi’nden hiçbir güç onları ayırmasın. Ve sizlere, Demir Krallık’ın Kraliçesi

ve eşini takdim ediyorum.” Esneyip şefkatle bize baktı. “Sanıyorum öpüşmeniz gereken kısım... neyse, boş verin.”

Ben çoktan Meghan’ın duvağını kaldırıp onu kendime çekmiştim. Büyük ağacın altında, kükreyen, bağırsan peri kalabalığının ortasında, çevremdeki her şeyi unutana dek eşimi öptüm.

ZAMAN GEÇERKEN, Demir Krallık’taki hayatıma yavaş yavaş ayak uydurdum. Kalenin etrafında sadık köpekler gibi Meghan’ın peşinde dolaşan gremlinlere alıştım, gerçi hâlâ geçtikleri her yeri enkaza çevirebiliyorlardı. Artık bir grup Demir şövalye Meghan’a yaklaştığı zaman kılıcıma sarılmıyordum. Üzerimdeki meraklı, şüpheli bakışlar zamanla azaldı, artık kaledeki herhangi bir varlıktım.

Keşfettiğim kadarıyla Demir perilerin toplumsal düzeni, Yaz ve Kış perilerinininkinden daha derli topluydu. Kargaşa yaratmayı seven gremlinler dışında, Demir periler emirleri hoşgörüyü karşılıyor, sıralamayı, hiyerarşiyi ve emir komuta zincirini anlıyorlardı. Onların Kraliçesinin Prensi’ydim, Meghan’dan sonra gelen kişiydim, bu yüzden bana itaat edilmesi gerekiyordu. Meghan’ın Birinci Teğmen’i Arıza bile beni nadiren sorguluyordu. Biri sırtıma bıçak saplayacak mı diye sürekli korunmaya çalışmamak garipti. Tabii ki Demir Krallık’ta da tüm Periler Ülkesi divanlarında olduğu gibi, ağız dalaşları ve politik mevzular her daim vardı. Ama buradaki periler daha açık sözlü ve işlerine kendilerini adanmış tiplerdi, sırf eğlenmek için ölümcül kelime oyunları ile beni tuzağa düşürmeye çalışmıyorlardı.

Bunu fark ettiğimde, Demir Krallık’ı daha çok takdir etmeye başladım.

Özellikle de ölümlü olduktan sonra, bir peri olarak yapmayı hayal edemeyeceğim şeyleri yapabildiğim zaman.

Düğünün üzerinden çok geçmeden bir gün yatakta tek başıma uyandım. Yan odadan, Meghan'ın ofisinden ışık süzülüyordu. Odaya girince Meghan'ı hep elinde dolaştırdığı küçük, düz bir ekranı olan tabletle masasında otururken buldum. Bana tamamen yabancı bir cihazdı; ekranın yüzeyine dokunarak dosyalarını buluyor, e-postalarına bakıyor, parmağının bir dokunuşuyla fotoğrafları büyültüp küçültüyor ya da kapatıyordu. Tabii ki bunun Demir büyü olduğu, bir tür sihirden kaynaklandığını düşünüyordum ama kalenin bilgisayar sistemlerinden sorumlu hacker elf Diyot'a sorduğumda, gülmekten bana cevap veremedi, ben de sinirlenerek yanından ayrıldım.

“Hey,” diye mırıldandım arkadan ona sarılarak. “Ne yapıyorsun?”

Bir an duraksadı, kafasını omzuma dayadı, sonra uzanıp kulaqlarından bir çift beyaz tel çekti. “Günün programını kontrol ediyorum. Çark Cüceleri, Altşehir’de bazı kayıp vakalarından şikâyet ettiler. Aşağıda neler olup bittiğini öğrenmesi için Arıza’yı göndereceğim. Diyot, güvenlik odalarına gremlinlerin girmesini yasaklamamı istiyor, onlar etrafta dönüp dolaşırken düşünemediğini söylüyor.” İç çekti ve arkasına yaslandı, bir kolunu boynuma dolarken diğer eli hâlâ tabletteydi. “Ve kuzey bölgelerinden gelen tonlarca istek var. Kış Divanı’ndaki şövalyeler sorun yaratıyormuş; sınırın bu tarafındakileri taciz ediyorlarmış. Görünüşe göre Mab’le bir konuşma yapmam gerekiyor. Eğlenceli bir konuşma olacak.”

İçini çekti ve tabletini masaya bıraktı. Ekranda parlayan kelimelere baktım, dilini anlasam bile benim için tamamıyla yabancı bir terminolojiydi. Meghan bana baktı, yüzüne haylaz bir gülümseme yayıldı.

“İşte.” Masanın üzerinde duran ekranı alıp bana uzattı. “Al şunu. Sana nasıl çalıştığını göstereceğim.”

Duraksadım, bir adım geriledim, sanki zehirli bir yılanmış gibi tablete baktım. “Neden?”

“Ash, artık bir insansın.” Meghan gülümsedi ve ekranı elime tutuşturmaya çalıştı. “Bundan korkmana gerek yok. Canımı acıtmaz.”

“Demir büyüm yok ki,” dedim ona. “Bende işe yaramaz.”

Güldü. “Bunu çalıştırmak için büyüye ihtiyacın yok. Sihirli değil, yalnızca teknoloji. Herkes kullanabilir. Haydi,” gözümün önünde tableti salladı, “bir dene.”

İçimi çektim. Dikkatli bir şekilde elimi uzattım, hâlâ metale dokunduğumda acı hissedeceğimden korkuyordum. Hiçbir şey olmayınca, iki elimle tableti daha sıkı kavradım ve ne yapacağımı bilemeyerek ekrana baktım.

Meghan yanıma geldi ve omzumun üzerinden baktı. “Ekрана buradan dokun,” diyerek narin parmaklarıyla gösterdi. “Gördün mü? Dosyalara buradan ulaşabiliyorsun, resimleri alıp böyle kaydırabiliyorsun. Denesene.”

Denedim. Şaşırtıcı bir şekilde, tablet acemi girişimlerime tıpkı Meghan’a verdiği gibi cevap veriyordu. Ekranda bir resim açtım, onu büyüttüm, küçülttüm, sonra kapattım. Yüzüme aptalca bir gülümseme yayıldı. İlginç cihazın içinde imkânsız büyüklükte bir kütüphane keşfettim. Bir parmak dokunuşuyla havayı müzikle doldurdum; Meghan’ın “internetten” “indirdiği” binlerce şarkıdan birini açmıştım. Elimdeki şeyle en az yirmi dakika oynamış olmalıydım ki Meghan gülerek aleti elimden aldı ve daha yapacak işleri olduğunu söyledi.

“Gördün mü?” dedi ben isteksizce tableti geri verirken. “İnsan olmak o kadar da kötü değilmiş.”

Tekrar oturup çalışmaya başladığında onu izledim; parmakları ekranın üzerinde âdeta uçuyordu, gözleriye odaklanmış, ekrana hafif kısık bir şekilde bakıyordu. Sonunda onu izlediğimi fark edip bana baktı, muzip bir şekilde kaşını kaldırdı. “Efendim?”

“Ben de bir tane istiyorum,” dedim kısaca. Bana güldü ve bu sefer ben de ona sııttım.

BU BAŞLANGIÇTI.

Bir anda ve her alanda insan olamamıştım elbette. Büyümü özlüyordum, vücudumun kolaylıkla hareket edişini, hızını, Tekinsiz kanının getirdiğı gücü. Becerilerimi geliştirmek için Arıza’yla her gün eğitim alanında dövüşüyorduk, Demir şövalyeler de bizi izliyordu. Nasıl kılıç kullanacağımı hatırlasam da yeterince hızlı hareket edemiyordum. Önceden çocuk oyuncacı gibi görünen manevralar şimdi imkânsız gibiydi. Doğrusu, çok uzun zamandır savaşıyordum ve sahip olduğum tecrübeyle hiçbir şövalye beni teke tek düelloda yenemezdi. Ama Arıza’ya defalarca yenilmiştim ve bu sinir bozucuydu. Bir zamanlar çok daha iyi olduğumu biliyordum.

Tek endişem fiziksel sınırlarım değildi. Geçmişin kâbusları peşimi bırakmıyordu, nefes nefese soğuk terler içinde uyanıyordum, hayalet yüzler gerçekte karışıyordu. Sesler rüyalarımaya hücum ediyordu; suçlayıcı, nefret dolu sesler, onlar ölüyken benim neden mutlu olduğumu bilmek istiyorlardı. Rüyalarım kan ve karanlıkla doluydu ve uyuyamadığım birçok akşam oluyordu; öylece tavana bakarak şafağın sökmesini bekliyordum. Yine de kâbuslar yavaş yavaş azalıyordu, hayatımın o kısmını unutup yenisine odaklanmaya çalışıyordum. Rüyalar hiçbir zaman tamamen sona ermedi ama o kâbusların kalbinde yatan şeytan artık ben değildim. Artık Tekinsiz Prensi Ash değildim. Hayatıma devam ediyordum.

Ancak zaman zaman, bir şeyleri kaçırdığım hissine kapılıyordum. Meghan'la olan hayatım görüldüğü gibi değildi. Heyecanı üstümden atmaya, insanlığa uyum sağlamaya çalışıyordum ama her zaman bir anı geliyor ve tam hatırlayamadığım bir şekilde zihnimin ucunda takılı kalıyordu.

Her şeye rağmen, Demir Krallık'ta zaman akıp geçiyordu. Meghan, muhalefet olmaksızın krallığı yönetiyor, sanki bunun için doğmuş gibi peri politikası labirentinde manevralar yapıyordu. Ben de kendimi teknolojiye kaptırmıştım; dizüstü bilgisayarlar, cep telefonları, bilgisayar oyunları, programlar.

Ve yavaş yavaş, insan olmaya alıştım. Nasıl hissettirdiğini hatırlamayacak hale gelene dek peri yönlerimi –büyümü, hızımı ve gücümü– zamanla unuttum.

YİRMİNCİ BÖLÜM

ZAMANIN AKIŞI

Yüksek bir biplane beni rahat uykumdan uyandırdı. Sersemlemiş halde gözümü açtım, Meghan'ı rahatsız etmemek için dikkatle doğruldum ve komodinin üzerindeki telefona uzandım. Parlayan mavi rakamlar saatin 02.12 olduğunu gösteriyordu. Arıza'yı beni bu şekilde uyandırdığı için öldürecektim.

Tuşa bastım ve telefonu kulağıma götürüp hırıldayarak cevapladım: "Biri ölmüş olsa iyi olur."

"Kusura bakmayın Majesteleri." Arıza'nın sesi kulağımda tısladı, yüksek sesle fısıldıyordu. "Bir sorunumuz var. Kraliçe hâlâ uyuyor mu?"

Aniden kendime geldim. "Evet," diye mırıldanıp yorgani üzerimden atarak yataktan kalktım. Demir Kraliçe'nin uykusu ağırdı, bir krallığı yönetmek yorucu bir işti ve geceyarısında uyandırıldığında huysuzlanabiliyordu. Geceyarısı çıkan sorunlar yüzünden Arıza birkaç kez azar işittiği için artık hepsini bana

yönlendiriyordu. Kraliçe bir şeylerin yanlış gittiğini fark etmeden Arıza ile ben genellikle durumu hallediyorduk.

“Ne oluyor?” diye sordum bir yandan kıyafetlerimi üzerime geçirip bir yandan da kulağımla omzum arasına telefonu sıkıştırmaya çalışırken. Arıza yarı sinirli, yarı korkulu şekilde iç çekti.

“Kierran yine kaçtı.”

“Ne?”

“Odası boş. Duvarın üstünden kaçmayı başardığını düşünüyoruz. Dört adamım dışarıda onu arıyor ama oğlanın yine sırta kadem bastığını bilmek istersiniz diye düşündüm.”

İnledim ve bir elimle yüzümü ovdum. “Planörleri hazırla. Geliyorum.”

ARIZA'YLA EN YÜKSEK KULEDE BULUŞTUK. Saçında şimşekler çakıyordu ve mor gözleri karanlıkta parlıyordu.

“Olağan saklanma yerlerini çoktan araştırdık,” diye bilgilendirdi beni yanına gittiğimde. “Hiçbirinde değil ve geceyarısından beri arıyoruz. Şimdiye dek şehri terk etmiş olabileceğini düşünüyoruz.”

“Duvardan nasıl tırmandı?” diye sordum yüzünü buruşturan Birinci Teğmen'e dik dik bakarak.

“Planörlerden biri kayıp,” deyince küfrettim. Mavi gözlü, gümüş saçlı Kierran, fâni dünya zamanına göre neredeyse sekiz yaşındaydı ve baş belası bir *phouka* kadar peri kanı taşıyordu. Yürümeye başladığından beri saray çalışanları ona yetişmekte başarısız oluyordu. Sincap çevikliğiyle duvarlara tırmanabiliyor, pencerelerden atlıyor ve en yüksek kulelere ulaşıyor, herkes onu indirmek için dil dökerken, o keyifle sırtıyordu. Cesareti ve merakı yaşı geçtikçe arttı. Ona bir şeyi *yapamayacağı* söylendiğinde, bunu kesinlikle deniyordu.

Annesi beni öldürecekti.

Arıza utanmış gibi görünüyordu. “Bu sabah onları soruyordu. O zaman anlamalıydım. Nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?”

Düşünerek içimi çektim. Kierran, Yaz ve Kış Divanlarına ve yabanılormandaki diğer bölgelere kafayı takmış, sürekli sorular soruyordu. O öğleden sonra avluda okçuluk pratiği yapıyorduk ve bana ne tür yaratıklar avladığını sormuştu. Ona yabanılormandaki tehlikeli yaratıklardan bahsederken devlerin, ejderhaların ve *wyvern*’lerin onu paramparça edebileceğini ya da mideye indirebileceğini söylediğimde, heyecandan yüzü parlamıştı.

“Beni bir gün ava götürecek misin, baba? Yabanılormana?”

Ona baktım. Masum bir ifadeyle bana bakıyordu, elmas manivisi gözleri uzun gümüş rengi perçenlerinin altında parlıyordu, okunu iki elinin arasında sıkıca tutuyordu. Sivri kulaklarının ucu saçlarının arasından çıkmış, tam anlamıyla bir insan olmadığını belli ediyordu. Demir Kraliçe’nin kanı damarlarında akıyor, onu normal bir çocuğa göre daha güçlü ve daha cesur yapıyordu. Büyü yeteneğini çoktan göstermiş ve okçuluk ile dövüşe gerekenden çok daha erken başlamıştı. Yine de hâlâ sekiz yaşındaydı, bir çocuğu ve Periler Ülkesi’nin geri kalanındaki tehlikelere kıyasla masumdu.

“Büyüdüğünde,” dedim ona. “Henüz değil. Ama hazır olduğunda, seni götüreceğim.”

Sırtı, tüm yüzü aydınlandı. “Söz mü?”

“Söz.” Yanına diz çöktüm ve yayımı hedefe doğrultarak gerdim. “Şimdi hedefi vurmaya çalış.”

Kıkırdadı, tatmin olmuş görünüyordu ve konuyu bir daha açmamıştı. Öğleden sonra bu konuyu düşünmemiştim bile. Oysa tahmin etmeliydim.

“Bir fikrim var.” İç geçirdim ve duvardaki planörlerden birine ışık çaldım. Planör, böceğe benzeyen başını çevirdi ve uykulu bir halde baktı. “Şövalyeler yabancılmamı arasın, özellikle de Divan sınırlarını. Ve umalım ki Tır Na Nog’a giden yolu bulmamış olsun.”

“Diğer Divanlar bundan hoşlanmayacak,” diye mırıldandı Arıza. “Onların izni olmadan yabancılormana girmemiz yasak.”

“O benim oğlum.” Ona delici bir bakış atınca Arıza başını çevirerek uzağa baktı. “Tüm yabancılormamı deşmemiz gerekse de umurumda değil. Bulunmasını istiyorum, anlaşıldı mı?”

“Evet, efendim.”

Başımı salladım ve balkonun ucuna yaklaşarak kollarımı açtım. Planör duvardan atladı, arkama geçip beni kavradıktan sonra kanatlarını açtı. Arkama dönerek Arıza’ya baktım, öylece bizi izliyordu. İç çektim.

“Kraliçe’yi uyandır,” dedim ona. “Durumu anlat. Bunu bilmesi gerekiyor.” Ürktü. Yapacağı iş zordu, onun yerinde olmak istemezdim. “Yakında Kierran’la döneceğimi söyle.”

Sonra kuleden aşağı atladım ve boşluğa doğru uçtum. Hava akımı planörü kanatlarından yakaladı, bizi yükseltti ve yabancılormana yönlendirdi.

ÇOK UZAKLARI ARAMAM GEREKMEDİ. Demir Krallık sınırını geçip yabancılormana girdikten birkaç kilometre sonra ay ışığında bir planörün kanadının ışıltısını gördüm ve kendi planörümü yanına indirdim. İki demir yarattığı heyecanlı bir şekilde birbirleriyle konuşurken bıraktım ve feneri yakıp etrafta aranmaya başladım. İnsan görüşüne rağmen, yüzyıllarca yabancılormanda edindiğim aveçlik ve iz sürme tecrübeleri birkaç yıl içinde unutulmazdı ve çok geçmeden küçük ayak izleri buldum. Çahıların arasına doğru

ilerliyordu. Benden önce kimsenin onu bulmamış olması için dua ederek takibe koyuldum.

Birkaç kilometre sonra izlere kaygılandırıcı bir şey eklendi; büyük ve ağır bir şeyin izleri, ormanda ilerleyen küçük ayak izlerine katıldı. Çok geçmeden izler arasındaki mesafe açıldı, ayak izlerinden koşulduğu belli oluyordu, dallar ve çalılar da kırıldığını görünce kanım dondu. Yayını kırılmış ve paramparça halde buldum, zor nefes alıyordum, göğsüm daraldı ve koşmaya başladım.

Bir çığlık gecenin sessizliğini deldi. Kör gibi o yönde koşmaya başlarken kılıcımı çektim. Buzdan peri silahı avcumu soğuktan kavuruyordu ama fark edemeyecek kadar kendimde değildim.

“Kierran!” diye bağırdım çalıların arasında koşarken.

Bir kükreme cevap verdi. Büyük ve korkunç bir şey birkaç metre ötedeki bir ağaca tutunmuş, yarasaya benzer kanatlarını kuvvetle sallıyor, dallara pençelerini geçiriyordu. Vücudu kemikli ve aslan gibiydi, kan kırmızısı kürkü ve keçe gibi, kara bir yelesi vardı. Uzun kuyruğunun ucunda sivri bir top vardı, dev bir deniz kestanesi gibi dikenliydi ve kızgınlıkla yakınlardaki ağaçları döverken üstlerinde iğneler bırakıyordu.

Başının üzerindeki küçük, parlak bir figür ağacın dallarına yaslanmış, daha yükseğe tırmanmaya, birkaç adım ötesindeki saldırgan canavardan kaçmaya çalışıyordu. Gözyaşı dolu, mavi gözleri gözlerimle buluştu ama ağlama sesi aşağıdaki canavarın kükremesinden duyulmadı.

“Hey!” diye haykırdım ve canavar, yanan kırmızı gözlerini bana çevirdi. “Ondan uzaklaş hemen!”

Mantikor uluyarak ağaçtan atladı ve zemini sarsan bir gürültüyle yere indi. Kuyruğunu sallayarak bana doğru ilerledi, şok edecek kadar insana benzeyen suratıyla dişlerini göstererek hayvansı bir

sesle kükredi. Kılıcımı sıkı sıkı tuttum, koluma yayılan uyuşukluğu hissetmiyordum. Derin bir nefes aldım.

Mantikor atıldı, pençelerini yüzüme geçirmeye çalıştı ve boğazıma saldırmak için ağzını açtı. Yana kaçarak kılıcımın karşılık verdim ve omzunda bir yarık açtım. Çığlık attı ki garip bir şekilde insan feryadına benziyordu. Alev alev olmuş kırmızı gözlerle döndü. Kuyruğunu takip edilemeyecek kadar hızla savurunca bacağıma bir şey çarptığını hissettim.

Birkaç saniye sonra kör edici acı geldi, neredeyse dizlerimin üzerine düşecektim. Bir elimle uzandım ve mantikoron kuyruğunun uzun, siyah iğnesinin bacağıma girdiğini hissettim. Onu orada tuttuğum sürece zehir salgılayacağını bildiğim için dikenini tuttum ve çekip çıkardığım sırada ağzımı sıkarak çığlık atmamaya çalıştım. Dikenin ucu çengelli idi ve çıkarken bacağımda bir yarık açtı ama mantikor zehri kurbanı hızla felce uğratarak vücutta kalırsa ölümcül olduğundan bunu yapmam gerekmişti.

Yukarıda Kierran dehşet içinde ağlıyordu. Mantikor hırlayarak bana yaklaştı, kırmızı gözleri karanlıkta parlıyordu.

Zehrin bacağıma yaktığını hissedebiliyordum. Ayaklarımın üzerinde kalmak için direnerek canavarın etrafında dolaşarak ölümcül kuyruğunu sallamasını izliyordum. Zehrin etkisini göstermesini bekliyordu. Kuyruğunu tekrar salladı ve omzuma iğneli bir darbe daha yiyince nefesim kesildi. Çok zamanım kalmamıştı. Bacağıma gittikçe uyuşuyordu ve yakında zehir koluma da yayılacaktı. Ama Kierran'ı kurtarmak zorundaydım. En azından onun eve sağ salim ulaşmasını sağlamalıydım.

Zayıf düşmüş gibi yaparak dizlerimin üzerine çöktüm ve kılıcımın ucunu toprağa sapladım. Mantikor bunu bekliyordu. Hırlayarak üzerime geldi, öldürmek için ağzını açtı. O sırada geri

devrildim ve kılıcımı kaldırarak, üzerime çullanan mantikorum kabarık göğsünün derinliklerine soktum.

Yaratık çılgık atıp üzerime düştü ve beni toprağa çiviledi. Vücudu kan ve çürümüş et kokuyordu. O, ölüm acıları içinde kıvranıp tepinirken onu üzerimden atmaya çalıştım ama çok ağırdı ve ben de hareket edemeyecek kadar acı içindeydim. Öylece, ölü bir mantikorum altında hareketsiz halde yatarken, bundan kurtulamayacağımı düşünüyordum. Zehrin bacağımda ilerlediğini hissedebiliyordum, iğneler de omzumu deliyordu. Kış Prensi Ash'in bu tür yaraları hemen iyileşirdi, peri vücudu içgüdüsel olarak yaralı olan yere büyü yollar ve bitmek bilmeyen sihir deposuyla kendi kendini iyileştirirdi. Ama şimdi yalnızca bir ölümlüydüm ve öyle güçlerim yoktu.

Bilincimi kaybetmemeye çalışırken Kierran'ı fark ettim, ölü mantikoru üzerimden çekmeye çalışırken inliyor ve ağlıyordu. "Kalk," diyerek burnunu çektiğini duydum. "Baba, kalk."

"Kierran," diye seslendim yavaşça ama beni duyuyor gibi görünmüyordu. Tekrar denedim ama ağaçların arasında bir bağırış yankılandı ve Kierran başını kaldırdı. "Buradayız!" diye bağırarak ağlayarak, iki kolunu salladı. "Arıza, buradayız!"

Tanıdık sesler etrafımızı sardı. Arıza'nın sesi çılgın ve öfkeliydi. Mantikoru üzerimden atmaya çalışırken Demir şövalyelerin şangırtılarını duydum. Kierran neler olup bittiğini gözyaşları içinde anlatmaya çalışıyordu. Tepemde bir yerlerden gelen soruları yanıtlamaya çalıştım ama sesim de diğer her yerim gibi uyuşmuştu ve görüş alanımdaki şekiller bulanık ve belirsizdi.

"Bacağı oldukça kötü görünüyor." Yanıma çöktüklerinde birinin Arıza'ya mırıldandığını duydum. "Onu kurtarmaya çalışacağız ama nihayetinde bir ölümlü."

“Elinizden geleni yapın,” diye mırıldandı Arıza. “Onu canlı bulduğumuza sevindim. Kraliçe bu duruma sevinmeyecek.”

Sesler daha sonra anlamsızlaştı, arka fonda birbirlerine karıştı. Sonunda sesler, periler, tınılar hepsi mürekkep gibi birbirine girip karanlığa gömüldü.

ÖLECEĞİMİ DÜŞÜNÜŞTÜM ama hayatta kaldım.

Bacağım bir daha asla eskisi gibi olmadı. Zehir, bacağıma ağır zarar vermişti. Neyse ki omzumdaki iğne girdiği gibi diğer taraftan çıkmıştı ve geride sadece bir yara bıraktı. Ama o dövüşten sonra artık topallıyordum ve ayakta uzun süre durursam ya da üzerine fazla yüklenirsem dengemi kaybediyordum. Arıza ve şövalyelerle yaptığım dövüşler sona ermişti, seyahat ederken ya da yürürken bir bastondan destek almak zorundaydım.

Bunu çok... umursamıyordum. Hâlâ oğluma, eşime ve sağlığıma sahiptim ama son dövüş ölümlü bedenimin ne kadar kırılgan olduğunu göstermişti. Tekrar ayaklarımın üzerinde durabilir hale geldiğimde Meghan bunu acı bir şekilde yüzüme vurmuştu. Demir Kraliçe öfkeliydi, mavi gözleri içimi deliyordu. Yabanılormana tek başıma giderken aklımdan neler geçirdiğimi sordu.

“Artık insansın, Ash,” dedi sonunda biraz sakinleşerek. “Dünyayı ele geçirebileceğini düşündüğünü biliyorum ama artık o güçte değilsin. Lütfen, lütfen daha dikkatli olacağına dair bana söz ver.”

“Pek fazla seçeneğim yok, değil mi?” diye içimi çektim ve bastonuma tutunarak odadan çıktım. Bakışları beni takip etti, üzgün ve endişeliydi. Kapı eşiğinde duraksadım. “Endişelenmeyin, Majesteleri. Sınırlarımın farkındayım.” Sesimdeki acı tonunu atmaya çalıştım ama yine de öyle çıktı. “Uzun bir süre dövüşemeyeceğimi. Bunun için söz verebilirim.”

“Beni endişelendiren bu değil,” diye karşılık verdi Meghan yumuşak bir şekilde ama ben çoktan kapıdan çıkmıştım.

Zaman geçiyordu ve Demir Krallık’ın meydanındaki büyük saat kulesi de onun akışını gösteriyordu. Kierran vahşi bir savaşçı olmuştu, ölüm saçıyordu, ayaklarının üzerinde kuş gibi hafifti ve bir insanın olamayacağı kadar hızlıydı. Ve on yedinci yaşını geçtiğinde birdenbire... yaşlanması durdu. Sanki öyle mutlu olduğuna karar vermiş gibi daha fazla büyümeyi reddetti.

Meghan hiç değişmemişti; tabii zamanın geçmesiyle olgunlaşmıştı, açıkgozlü, zeki ve zorlu bir kraliçeye dönüşmüştü ancak bedeni Periler Ülkesi’nin kalanı gibi genç ve güzel olmayı sürdürüyordu.

Ve ben, zamanın *geçtiği* ve saniyelerin yılları oluşturduğu Demir Krallık’ta bir insan olarak aynı kalamadım.

“NE DÜŞÜNÜYORDUN?”

Meghan’ın sesini duyunca başımı çevirdim; Demir Kraliçe kapı ağzında duruyordu, kollarını kavuşturmuştu. Uzun gece elbisesiyle göz kamaştırıcıydı, saçlarını pırıltılı bukleler halinde toplamıştı ama memnun görünmüyordu.

“Düşünmek mi?” diye sordum, şaşkın ve masum davranarak konuyu geçiştirmeyi umuyordum. Maalesef bu Demir Kraliçe’de pek işe yarayan bir yöntem değildi ve bu gece de istisna değildi.

“Bana numara yapma, Ash.” Meghan dik dik bakarak yatağa geldi. “Neden bahsettiğimi biliyorsun. Neden Kierran’a bu yıl Elysium’a gidebileceğini söyledin? İhtiyacımız olan son şey onun bir Kış soylusuyla dövüşmesi ya da babamın Divanından birini baştan çıkarması. Onun yeterince farkındalar zaten.”

“Yıllardır gitmek istiyor,” dedim, pelerinimi omuzlarıma dolarken. “Bence nasıl bir şey olduğunu görecektir kadar büyüdü. Onu sonsuza dek burada tutamayız. Demir Krallık Prensi olarak diğer divanları öğrenmek zorunda kalacak.”

Meghan bir süre daha bana baktı, sonra içini çekti. “Ah, tamam. Haklı olduğunu biliyorum,” derken usanmış bir şekilde gülümsedi. “Bana sadece... hâlâ küçükmiş gibi geliyor, başını belaya sokabilecek bir çocuk gibi. Zaman nasıl da geçiyor.” Cama doğru ilerleyip Tir Na Nog’a doğru baktı. Güneş batıyordu ve gece göğünde şehrin ortasındaki dev saat kulesi siyah bir silüete dönüşmüştü. “Yirmi yıl Ash,” diye mırıldandı. “Sahte kralı yeneli yirmi yıl olduğuna inanmak çok zor. Sanki daha dün gibi.”

Senin için öyle olabilir, diye düşündüm aynadaki yansıma bakarak. Yorgun gri gözler, çizgiler beni karşıladı. Gözlerimin etrafında ve ağzımın kenarında kırışıklıklar vardı, cildim bozuluyordu, sol yanağımdan çenemin altına doğru bir yara izi uzanıyordu; yabanılormandaki *cockatrice*²⁶ avından kalma bir zafer simgesi idi. Şakaklarımdaki saçlar grileşmişti ve mantikor iğnesinin girdiği omzum ne zaman yağmur yağsa feci bir ağrıyla zonkluyordu. Yirmi yıl, bedenimde izini bırakmıştı ve zamanın geçtiğinin tamamıyla farkındaydım.

Ve Meghan, benim güzel, yarı peri eşim değişmemişti.

“At arabası geldi,” diye duyurdu Meghan camdan aşağı bakarken. “Ve Kierran, bizi kapının önünde bekliyor. Sanırım gitmeliyiz.” Bana dönüp endişeli gözlerle baktı. “Merdivenlerden inerken yardıma ihtiyacın var mı?”

“Ben iyiyim,” dedim sessizce. “Sen git. Hemen arkandayım.”

26 Ejder vücutlu, horoz başlı efsanevi yaratık. (ed.n)

“Emin misin?”

Başınıla onayladım, Meghan geri çekildi ama hâlâ endişeli görünüyordu. “Pekâlâ ama yine de bir hizmetçi çağırayım...”

“Meghan, ben idare ederim,” diyerek sözünü kestim. Suratını asarak bana baktı. Gülümseyip kelimeleri yumuşatmaya çalıştım. “Sen Kierran’ı al. Ben Arıza ve muhafızlarla gelirim. Git haydi. Lütfen.”

Gözleri parladı, bir an benimle tartışacağını, herkesin korktuğu katı, kararlı Demir Kraliçe’ye dönüşeceğini düşündüm. Ama bir duraksamadan sonra öylece başını salladı ve odadan çıkarak beni düşüncelerimle yalnız bıraktı.

Bir başka Elysium... Yine Divanlar toplanıyor, hepsi birbirinin boğazına yapışmak isterken, çok iyi anlaşıyorlarmış gibi bir araya geliyorlardı. Bir peri prensi olarak Elysium’u sevmezdim, insan olarsa nefret etmiştim. Beni yüzyıllarca soğuk, tehlikeli, herkesin korktuğu, saygı duyduğu buz prensi olarak bilenler artık karşılarında yalnızca bir insan görüyorlardı. Günden güne yaşlanan, yıldan yıla güçsüzleşen, Kraliçesinin korumasına güvenen zayıf, sakat bir insan olarak... Meghan’ın yanında avluda topallayarak yürüdüğüm her seferinde, acıyan ve küçümseyen bakışları görmüştüm. Demir Krallık’taki en zayıf halka bendim ve bunu kendi avantajlarına kullanmayı düşünen Yaz ve Kış asillerinin kurnaz bakışları da gözümden kaçmıyordu. Peri politikaları ve güç oyunları... Demir Kraliçe’yle doğrudan yüzleşmelerini gerektirecek bir şeyi asla yapmazlardı ancak beni sömürülebilir görmelerinden nefret ediyordum.

İç çekerek, duvara yasladığım bastonuma uzandım ve ayağa kalkıp aynaya son bir bakış attım. Siyah pelerinin bastonu biraz olsun gizliyordu ama sağ ayağımın sertliğini ve topallığını pek

saklayamıyordum. Kılıcımı halen yanımda yaşıyordum, çok sık kullanmasam da onu bırakmayı reddediyordum. Silahımı kullanmadığım gün, sonunda pes ettiğim gün olacaktı.

Arıza merdivenlerin dibinde benimle buluştu, ben son basamaktan acıyla inerken ifadesini oldukça doğal tutmaya çalışıyordu. “Majesteleri ve Prens Kierran, Elysium’a doğru yola çıktılar,” diye bilgilendirdi beni başını eğerek. “Onların önden gitmesini istemişsiniz. Bir sorun mu var efendim?”

“Hayır.” Uzattığı koluna girmedim ve yavaşça, acı içinde yürüdüm. Bacağım zonkluyordu ama dişlerimi sıktım ve ilerlemeye devam ettim; durmuyor, ardıma bakmıyordum. Arıza yanıma geldi, tökezlersem beni tutmaya hazırdı ama bekleyen at arabasına giden uzun, acı dolu yolculukta tek kelime etmedi.

Hiç konuşmadan Tekinsiz sarayına vardık ve at arabası girişte durunca Arıza’ya döndüm. “Burada bekle,” dediğimde kaşları şaşkınlıkla kalktı. “Bana eşlik etmek zorunda değilsin. Bu kaleyi avcumun içi gibi bilirim. Tek başıma gideceğim.”

“Efendim, ben gerçekten...”

“Bu bir emirdir, Arıza.”

İsteksiz görünüyordu ama Demir periler her daim otoriteye boyun eğdi. Sonunda başıyla onayladı. “Pekâlâ. Yalnızca... dikkatli ol Ash. Senin başına bir şey gelirse Meghan beni öldürür.”

Bana iyi niyetle yaklaşmaya çalışıyordu fakat bu beni daha da sinirlendirmişti. Bastonuma tutunarak Birinci Teğmen’e sırtımı döndüm ve buzlu, donmuş saray koridorlarında tek başıma yürümeye başladım.

Gurur her zaman felaketim olmuştu, insan olmadan önce bile. Birkaç trol koruma dışında, sarayın soğuk koridorları terk edilmiş gibiydi, demek ki herkes balo salonunda toplanmıştı. Ama

köşeyi dönünce açık kapı aralığından kıs kıs gülüşler duydum ve uyumsuz renklerde giyinmiş kızıl kepliler koridoru doldurarak yolumu kapadı.

Durdum, durumu gözlemliyordum. Çoğu kızıl kepli gibi bunlar da kısa, tıknaz ve vahşi görünümlüydüler, yün şapkaları kurbanlarının kanına bulanmıştı ve acımasız bakışlı gözleri sarı sarı parlıyordu. Hepsi keskin dişlerini göstererek sırtıyordu, çoğunun belinde elışı, uyduruk silahlar vardı. Kızıl kepliler aptal ve şiddet doluydu; tehlikeli ünleri her şeyi av veya avcı olarak görmelerinden geliyordu. Herhangi bir rütbe, unvan ya da hiyerarşi onlar için bir anlam ifade etmiyordu. Bir kral ya da prens ya da asil olmanız önemli değildi. Eğer zayıfsanız, sizi ele geçirebileceklerini düşünürlerse, sonucuna bakmaksızın bunu yaparlardı.

İnatçılığım o an lanet ettim ve kızıl keplileri sakın, boş bir ifadeyle karşıladım. Tarafımdan görebilecekleri herhangi bir zayıflık ifadesi bir saldırıyı tetiklerdi. Kızıl kepliler kaba ve aptal olabilirlerdi ama Olurulmaz'ın tamamında onlardan korkulmasının bir sebebi vardı. Kış Prensi Ash'in bir kızıl kepli sürüsünden korkacak hali yoktu ama ben uzun zamandır o peri değildim.

“Bak, bak.” Liderleri sırtıp kalın parmaklarını çıtırdattı. “Bakın kimler varmış, çocuklar. Sizinle burada karşılaşmak ne kadar da garip, *Prens*. Kraliçe'nin eteğinin altından çıkar mıydın sen?” Diğer kızıl kepliler kıkırdadı, üzerime doğru ilerledi ve aç kurtlar gibi çevremi sardılar. “Kraliçe nihayet küçük insan oynadığından sıkıldı ve onu soğuğa geri mi yolladı?”

Dikkatlice bir adım ilerledim ve liderin gözlerine baktım. “Eğer bunun kolay olacağını sanıyorsan,” dedim yumuşak, alçak sesle, “maalesef yanılıyorsun. Artık prensiniz olmayabilirim ama hâlâ sizi yerdeki birkaç pis lekeye dönüştürebilecek kadar güçlüyüm.”

Liderin gülüşü hafifçe dondu. Diğer kızıl kepliler gergince birbirlerine baktılar ama ben gerilemedim. Bir an, Kış Prensi Ash'in orada olmasını istedim, yaratacağı korku ya da tehdit çoğu kişiyi koşarak uzaklaştırmaya yeterdi.

Kızıl keplilerin lideri kendini toparladı ve sırtışı geri geldi. "Oldukça cesur sözler, küçük adam." Güldü. "Ama kokun tam tersini söylüyor. Tamamen, sapma kadar *insan* kokuyorsun. Kış Prensi'nden eser kalmamış sende." Dişlerini gösterdi, siyah dilini keskin, sarı dişleri üzerinde gezdirdi. "Ve iddiaya girerim ki tadın da tıpkı insanlarınki gibidir."

Kızıl kepliler gerildi, üzerime atlamaya hazır gibiydiler, gözleri kana susamış bir hevesle parlıyordu. Pelerinimin altından kılıcıma uzandım ve parmaklarımı yakan o soğuk hissi görmezden geldim. Bundan kurtulamayabilirdim ama bu kana susamış yaratıklara elimden geldiğince gücümü gösterecektim. Oğlumun ya da Kraliçemin, intikamımı almalarını umdum.

"Baba!"

Bağınış koridorda yankılandı, yüksek sesli ve berraktı, tavan-daki buz sarkıtlarını titretti. Kızıl kepliler hırlayarak döndüler ve eğlencelerini mahveden davetsiz misafire silahlarını salladılar.

Kierran koridorun sonunda duruyordu, siyah-gri üniformasıyla uzun ve görkemli görünüyordu, gözleri gölgeler içinde kızgın yıldızlar gibi parlıyordu. Açık renkli saçlarını toplamıştı, her zamankinden daha olgun, daha da sert görünüyordu. Keskin elmacık kemikleri uzun, sivri kulaklarına uzanıyordu. Saçları genelde doğasını ortaya çıkaran kulaklarını saklardı. Ama bu akşam, ışığın altında hareketsiz ve gururla dururken, insan görünümünden eser yoktu, tam anlamıyla harika bir periydi.

Kızıl kepli lider, Demir Prens'in ani gelişiyle gözlerini kırptı. "Prens Kierran," diye hırladı endişeli bir şekilde. "Sizi burada görmek ne şaşırtıcı. Biz de öyle... ee..."

"Ne yaptığınızı biliyorum." Kierran'ın sesi soğuktu, bana uzun zaman önceki bir Kış prensini hatırlatınca şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. "Demir Kraliçe'nin eşini tehdit etmek, ölümle cezalandırılan bir suçtur. O yalnızca bir insan olabilir ama hayatlarınızı bağışlayacağımı düşünüyorsanız yanlıyorsunuz."

Sözleri yakıcıydı. *Yalnızca bir insan.* Yalnızca zayıf ve değersiz bir ölümlü. Kierran bana bakmıyordu. Buz gibi bakışları ona dişlerini gösterip hırlayan kızıl keplilerin üzerindeydi. Kızıl keplilerin lideri dudağını bükerek geri çekildi.

"Pekâlâ, çocuk, bak..."

Kierran'ın kolu havalandığı anda havada bir metal parlaması oldu neredeyse görülemeyecek kadar hızlıydı. Lider gözlerini kırptı ve cümlesinin yarısında sessizliğe gömüldü; sanki düşünme yetisini kaybetmiş gibi ağzı açık kalmıştı. Diğer kızıl kepliler de kafaları karışmış bir halde kaşlarını çattılar ama sonra liderlerinin kafası omzundan kopup yere savruldu.

İnlemeler ve çığlıklar havayı doldurdu ve sürü kaçmaya başladı. Ama Kierran çoktan ortalarına geçmişti, demir kılıcı kısa, vahşi kavisler çiziyordu. Ölümcül bir savaşçı olduğunu biliyordum. Onu ben yetiştirmiştim ve derslerimiz boşa gitmemişti. Oğlumun kızıl keplileri hiç zorlanmadan, merhamet göstermeden katletmesini izlerken, bir gurur parıltısı hissettim ama bu aynı zamanda göğsümde acı bir yumrunun oluşmasına da sebep oldu. Bir zamanlar ben de onun gibiydim.

Ancak bir daha da asla öyle olamayacaktım.

Saniyeler içinde işini bitirmişti. Kierran sürüyü katletmek için ne özel bir çaba ne de vakit harcamış, ışık hızıyla ve kararlılığıyla hepsini halletmişti. Çocuğumu iyi yetiştirmiştim. Son kızıl kepli henüz yere düşmemişti ki Kierran kılıcını savurarak kınına soktu, sonra da bana dönerek gülümsedi.

“Baba.” Başını eğdi ve yaramaz gülümsemesi yüzüne yayıldı. Soğuk, donuk bir katilden çekici, genç bir prenze dönüşmesi bir saniye bile sürmemişti. Demir Krallık’ta Kierran herkesin göz bebeği idi, bir kilometre öteden bile herkesi etkileyebilirdi, özellikle de leydileri.

“Kierran.” Ben de başımı eğdim, bu sinsî gülüşünü sevdiğim söylenemezdi. “Burada ne arıyorsun?”

Oğlum bana sırtıttı. “Kraliçe buraya varmadığını düşünerek endişe etmeye başladı. Ben de gelip iyi olup olmadığına bir bakayım dedim. Kraliçe iyi olacağını çünkü Arıza’yla geleceğini söyledi ama ben emin olmak istedim. Peki,” koridora bakındı, “Arıza nerede? Onu evde mi bıraktın? Bundan memnun olmadığına eminim.”

“At arabasında bekliyor.” Kierran’a ilerlemesini işaret ettim, koluna girdim ve katliamın gerçekleştiği koridorda yürürken ondan destek aldım. Kızıl keplilerin cesetleri çoktan kaybolmaya başlamıştı, çamur, sülük ve başta türlü pisliklere dönüşüyorlardı. Kızıl keplilerden geriye hiç de hoş şeyler kalmazdı. “Ve bununla ilgili annene tek kelime etmeyeceksin, anlaşıldı mı?”

“Tabii ki,” diye cevapladı Kierran ama hâlâ sırtıyordu.

Birlikte balo salonuna girdik, buz duvarların arası Yaz ve Kış perileriyle dolmuştu. Demir periler de vardı ama oldukça azlardı, kalabalıktan ve Yaz ile Kış’ın düşman bakışlarından uzak duruyorlardı. Karanlık ve dramatik müzik eşliğinde salonun ortasındaki düzinelerce asil peri birbiriyle dans ediyordu.

Yanımda Kierran odayı inceliyor, mavi gözleri açıkça birini arıyordu. Bakışları zarif bir Yaz kızında durdu, kızın kestane rengi saçları ve yeşil gözleri vardı, bir köşede bir orman perisiyle konuşuyordu. Kız da ona bakıp utangaçça gülümsedi ve başını çevirerek ilgilenmiyormuş gibi yaptı. Ama bakışları sürekli Kierran'a kayıyordu ve oğlum da yerinde duramıyordu.

“Kierran,” diye uyardım, sanki elinde bir kavanoz kurabiyeyle yakalanmış gibi mahcup mahcup gülümsedi. “Yanlış fikirlere kapılma. Buradaki kuralları biliyorsun.”

İçini çekti ve bir anda aklını başına topladı. “Biliyorum,” diye mırıldandıktan sonra gözlerini kızıdan ayırdı. “Ve bu haksızlık. Neden Divanlar arasındaki önyargılara uymak zorundayız ki?”

“Kurallar böyle,” diye cevapladım odanın içinde asil periler arasında süzülürken. Ben yanlarından geçerken küçümser bakışlarla kenara çekiliyorlardı. “Ve ne kadar uğraşsan da bunu değiştiremeyeceksin. Periler Ülkesi’nin kuruluşundan beri bu böyle.”

“Bu kurallar seni hiç durdurmamış,” dedi Kierran. Sesi sakindi ve gerçeği söylüyordu ama lafının altında bir isyan sezdim. Bunun şimdi, burada bitmesi gerekiyordu. Oğlumun bu tür fikirlere kapılıp kendini öldürtmesini istemiyordum.

Durdum, onu da durdurdum ve yaklaştım. Gözlerine baktım. sesim alçak ve sertti. “Gerçekten benim gibi mi olmak istiyorsun?”

Birkaç saniye gözlerini benden ayırmadı, sonra aşağı çevirdi. “Affet baba,” diye mırıldandı. “Yersiz konuştum.” Bana bakmadı ama o eğilip bir adım gerileyene dek ben ona bakmaya devam ettim. “Dileklerine ve bu krallığın kurallarına itaat edeceğim. Yaz ya da Kış Divanlarıyla diplomasi ötesinde bir ilişki kurmayacağım.” Sonunda başını kaldırdı, mavi gözleri benimkilerle buluştu.

“Şimdi müsaadenle baba, Kraliçe’ye gidip senin geldiğini haber vereceğim.”

Başımı salladım. Bu bir zaferdi ama boştu. Kierran bir kez daha başımı eğdi ve uzaklaştı, kalabalığın arasında kayboldu, giderken yarattığı esintide ürperdim.

Kalabalık odada tek başıma, boş bir köşe buldum ve duvara yaslandım. Etrafımdaki güzel, tehlikeli, vahşi yaratıkları acı hatıraların nostaljisiyle izliyordum. Kısa bir süre önce ben de onlardan biriydim.

Sonra kalabalık açıldı ve bedenlerin arasından dans pistini gördüm.

Meghan, benim güzel, hiç değişmeyen peri Kraliçem odanın ortasında dönerek dans ediyordu, etrafını saran asiller gibi narin ve zarıftı. Yirmi yıl önceki kadar yakışıklı ve çekici olan Puck’ın kolları arasındaydı.

Midem kasıldı ve bastonumu öyle bir sıktım ki koluma ağrı girip nefesimi kesti. Puck ve Meghan dans pistinde süzülüyorlardı, diğer dans edenlerin arasında bir renk gelgiti gibiydiler ve gözleri birbirine kilitlenmişti. Gülüyorlar ve gülümsüyorlardı, onları izleyen kalabalıktan ve köşede yavaş yavaş ölen benden bihaberlerdi.

Kendimi duvardan ittim ve yürümeye başladım, önüme çıkana omuz atarak ilerliyordum, arkamdan duyduğum hırlamalar ve küfürler umurumda değildi. Elimi pelerinin altına soktum ve kılıcıma ulaşarak acıyı karşıladım. Ne yapacağımı bilmiyordum, umurumda da değildi. Zihnim kapanmıştı ve bedenim içgüdüsel olarak hareket ediyordu. Puck değil de bir başkası olsaydı... ama bu Puck’tı ve Kraliçemle dans ediyordu. Öfke görüşümü kızıla boyadı ve kılıcımı çekmeye başladım. Robin Goodfellow’u bir kavgada yenemezdim, bilinçaltım bunu yapamayacağımı *biliyordu*

ama duygularım beni ele geçirmişti ve kılıcımın ucunda Puck'ın kalbini hayal ediyordum.

Piste yaklaştığım sırada Puck, Meghan'ı döndürdü, Meghan'ın uzun gümüş rengi saçları etrafında uçtu ve başını arkaya atıp güldü. Çınlayan sesi bana bir duvar gibi çarptı, durdum, boğazım düğümlendi, midem bulandı. Bu gülüşü görmeyeli, bu kahkahayı duymayalı ne kadar zaman olmuştu? Onları, en iyi eski arkadaşım ve peri eşimi birlikte izlerken iğrenme hissi tüm vücuduma yayıldı. Onlar birlikte... doğal görünüyorlardı, başka dünyaya ait iki zarif peri, her daim genç, hoş ve güzel... Birbirlerine ait gibi görünüyorlardı.

O ümitsizlik anında, bunları ona veremeyeceğimi fark ettim. Onunla dans edemezdim, onu koruyamazdım, ona sonsuzluğu vadedemezdim. Ben insandım. Yaşlanmaya mahkûmdum, solacak ve sonunda ölecektim. Onu çok seviyordum ama ben yaşlanıp ayakta duramazken ve o, zamana karşı hâlâ ilk günkü gibi genç kalmışken beni aynı şekilde sevecek miydi?

Elim kılıçtan kaydı. Puck ve Meghan halen dans ediyor, gülüyor, odanın ortasında dönüyorlardı. Sesleri beni deliyor, göğsüme binlerce iğne batırıyordu. Döndüm, kalabalığın içinde eriyip kaybolarak balo salonunu terk ettim ve at arabasına ulaşana dek sarayın buzlu koridorlarında ilerledim. Arıza yüzüme baktı ve sessizce yerinden inerek beni gölgeler arasında yalnız bıraktı.

Banka yığılarak yüzümü ellerimin arasına aldım ve gözlerimi kapadım. Kendimi tamamıyla yalnız hissediyordum.

VE DAHA ÇOK ZAMAN GEÇTİ.

Kollarımı iki yana bırakarak bulanık gözlerimi boş bir salona açtım, loşluğun içinde gözlerimi kıştım. Işık arkamdaki pencereden

içeri süzülüyor ama gölgeleri aydınlatmaya yetmiyordu. Yine de birinin içeri girdiğini duyduğuma emindim. Belki hizmetçilerden biri, solmuş, gri saçlı insanı kontrol etmeye gelmiş, sandalyesinden düşmediğinden emin olmak istemişti. Ya da odasına dönmesine yardım etmek, ya da tek kişilik yatağına götürmek ve bir kenara koymak için...

Meghan gitmişti. Sonunda savaş Demir Krallık'ı da vurmuştu, onca yıllık barıştan sonra Demir Kraliçe, Yaz Kralı'nın Kış'la savaşına yardım etmeye gitmişti. Arıza da onunlaydı, ordusunu yönetiyordu ve Kierran savaş meydanında bir canavara dönüşmüş, bir zamanlar bana ait olan buz kılıcıyla düşmanları mahvediyordu. Kalenin çoğu, Kraliçelerinin peşinden savaşa gitmişti. Hatta gremlinler bile savaşta olduğundan, duvarlar her zamanki gevezelikler ve fısıltılardan yoksundu, saray sessiz, soğuk ve boştu. Bir ben kalmıştım geriye. Herkesin dönmesini bekliyordum. Unutulmuştum.

Pencerenin camına yağmur damlaları vuruyordu. Kıpırdandım. Dışarıda, gökyüzünde şimşekler çakıyor ve uzakta fırtına kopuyordu. Meghan'ın nerede olduğunu, onun ve Kierran'ın neler yaptığını merak ettim.

Şimşek tekrar çaktı ve ışığın parlamasıyla yanımda bir figür belirdi. Baş kapalı, kara cübbeli bir figür sessizce yanımda duruyordu. Daha genç olsam kılıcımı çekerdim. Şu an ise çok yorgundum.

Gözlerimi kırıp bulanık görüşümle davetsiz misafire baktım. Cübbeli figür bakışlarıma karşılık verdi. Yüzü gölgeler içinde gizlenmişti, saldırmıyor, tehdit etmiyor, yalnızca izliyordu. Bekliyordu. Bir anı canlanıp geçmişin ağlarından yükseldi, sanki uzun zamandır unutulmuş bir rüyaydı. "Ben... seni hatırlıyorum."

Koruyucu başıyla onayladı. “İmtihanların sonuna geldik, Demir Divan şövalyesi,” dedi ve dışarıdaki fırtına camları salladı. “İnsanlık hakkında bilinmesi gereken son gerçeği de keşfettin. Ne kadar güçlü olursan ol, ne kadar cesur olursan ol, ölümlüler zamanın akışından kaçamaz. Demir Divan’da bir insan olarak, etrafındaki herkes sonsuza dek aynı kalırken, sen yaşlanacaksın. Ölümlü olmanın bedeli bu. Öleceksin ve yalnız öleceksin.”

Soğuk bir el omzuma dokundu ve vücudumdan bir sancı geçti. Sarsıldım, mide bulantısı ve baş dönmesi beni ele geçirdi, ayağa kalkmaya, kapıya yönelmeye çalıştım. Sakat bacağım beni taşıyamadı ve düşüp başımı soğuk zemine vurunca nefesim boşaldı. Sol tarafım uyuşmuştu ama oda şiddetle dönüyor, yavaşça kararıyordu. Acıyla ve baş dönmesiyle savaşıırken, yardım çağırmaya çalıştım ama sesim boğuk bir gıcirtı gibi boğazımda kaldı, duyacak kimse de yoktu.

Koruyucu dışında tabii... ben mücadele ederken olduğu yerden hiç kıpırdamadı. Ölüşümü izliyordu. “Ölüm,” dedi, titrek ışıkların altında soğuk ve ruhsuzdu, “ölümlüler içindir. Sonunda gelip seni de bulacak.”

Kalkmak için son bir hamle yaptım, yaşamak için direndim, bir parçamsa neden hâlâ karşı koymaya çalıştığımı merak ediyordu. Ama bir önemi yoktu. Çok yorgundum. Başım soğuk zemine değdi; karanlık, narin bir örtü gibi üzerimi örttü; son nefesimin dudaklarımdan çıktığını hissettim ve sonunda geri dönmeksizin savaşmayı bıraktım.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

SON FEDAKÂRLIK

Soğuk...

Her şey soğuktu.

Karanlık bir tünelde uçarak düşüyordum ve anılar film şeridi gibi gözümün önünden geçiyordu, onları durduramıyordum. Meghan'la birlikte yabancılorda ata biniyorduk. Kierran ve Arıza avluda pratik yapıyorlardı. Oğlumun doğum günüydü. Meghan'la balo salonunda dans ediyorduk. Düğün günümüzdeydik...

Nefes nefese, soğuk, sert bir zeminde uyandım, kalbim göğsümünden çıkacak gibiydi, yaşıyordum. Göğsümü tutarak etrafıma bakındım, nerede olduğumu bilmiyordum. Etrafım taş duvarlarla sarıydı, duvar girintilerinde mumlar yanıyor, her şeye gölge düşürüyordu. Uzun cübbeli figür yakında duruyor, sessizce izliyordu ve birden her şeyi anladım.

Sınav Sahası. Denemeler. Buraya Demir Krallık'ta Meghan'la birlikte olabilmek, çaresizce bir ruh kazanabilmek için gelmiştim.

Öne eğildim, başımı ellerimin arasına aldım. Düzgün düşünemiyordum. Zihnim karman çormandı, neyin gerçek neyin hayal olduğunu anlamaya çalışıyordum. Koruyucu'nun soğuk bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, beni ölçüyor, ne yapacağımı izliyordu.

“Gerçek miydi?” Sesim boğuk çıkmıştı, sanık konuşan ben değildim. “Yaşadıklarımını herhangi biri gerçek miydi?”

Koruyucu hareket etmeden beni izledi. “Olabilir.”

“Ash!”

Ayak sesleri duydum ve Puck görüş alanıma girdi. Nefret duygusu bir anda içimi kapladı; ezeli düşmanımın Meghan’la dans edişi ve gülüşü zihnimde canlandı... ama sonra durdum. Bu olmamıştı. Hiçbiri olmamıştı. Tüm insan hayatım, evliliğim, eşim, oğlum, hepsi bir sanrıydı.

“Lanet olsun, buz çocuk...” Puck yanıma geldiğinde hızla soluyordu. “Her yerde seni aradık. Ne oldu? Sınavı kaçırdık mı? Bitti mi?”

İnanamayarak ona baktım. Saniyeler... Yalnızca birkaç saniye geçmişti ama benim için bir ömürdü. Dikkatle kalktım, yavaşça nefes aldım. Bacağım düzgün ve sağlıklıydı, gözlerim iyi görüyordu, karanlık değildi. Ellerime baktığımda, tenim solgun ve pürüzsüzdü, oysa az önce kırıklıklarla ve yaşlılık lekeleriyle doluydu. Yumruğumu sıktım ve içimdeki gücü hissettim.

“Bitti,” dedi Koruyucu monoton sesiyle. “Sınavlar tamamlandı. İmtihanı geçtin, Demir Divanı şövalyesi. İnsan olmanın nasıl bir şey olacağını gördün, bedeninin, vicdanının ve fâniliğin zayıflığını gördün. Bunlar olmadan, bir ruh solar ve ölür. Buraya kadar geldin, senden önce kimsenin yapamadığı kadar ilerledin. Yine de son bir sorum var. Ruhunu kazanmadan önce kendine sorman gereken son bir soru.

“Bunu gerçekten *istiyor* musun?”

“Ne?” Puck yanıma gelerek Koruyucu’ya baktı. “Bu ne biçim bir soru? Buz çocuğun bunca zamandır ne yaptığını sanıyorsun, papatya mı topluyordu? Bu soruyu onu cehennemin dibine sokup çıkarmadan önce soramaz mıydın?”

Elimi Puck’ın omzuna koyarak onu durdurdum. Puck kızgın ve öfkeliydi ama Koruyucu’nun ne sorduğunu biliyordum. İnsan olmanın ne demek olduğunu önceden bilmiyordum. Anlayamıyordum. Doğam buna el vermiyordu.

Ama şimdi biliyordum.

Koruyucu hareket etmedi. “Ruhlandırma Töreni şafak sökünce başlayacak. Bir kez başladı mı, durdurulamaz. Sana son bir seçim hakkı tanıyorum, şövalye. Eğer dilersen, her şeyi geri alabilirim; buraya ait tüm anıları, öğrendiğin her şeyi geri alır, bu sınavların hepsini yaşanmamış kılarım. Kış Divanı’na arkadaşlarınla birlikte dönebilir, eskisinden farksız, ölümsüz, ruhsuz bir peri olarak yaşayabilirsin.

“Ya da ruhunu talep eder ve bununla birlikte gelen her şeyi kabul edersin; vicdan, insan zayıflığı ve fânilik.” Koruyucu sonunda hareket etti, esasını eline aldı; kaybolmaya hazırlanıyordu. “Kararın ne olursa olsun,” diye devam etti, “buradan ayrıldığın zaman, bir daha asla dönemeyeceksin. O yüzden seçimini akıllıca yap. Karar verdiğin zaman geri geleceğim.”

Seçim...

Yavaşça nefes aldım, beni bağlayan sözün, Meghan’a ettiğim yeminin çözüldüğünü hissediyordum. Yeminimi tutmuştum: Ona dönmek, korkusuz bir şekilde yanında olmak için bir yol bulmuştum. Özgürdüm.

Ve bir seçim şansım vardı.

ODAMA GERİ DÖNMEDİM ama nerede olduğunu hayal meyal hatırlıyordum. Bunun yerine, avluya çıkıp taş bir bank buldum ve kurumuş bir ağacın altından, Dünyanın Sonu'nda süzülen yıldızları izledim.

Ölümlü mü, peri miydim? Şu anda hiçbir şeydim, insanlığın ve ruhsuzluğun kıyımdaydım, ne insan ne de periydim. Bir ruh kazanmaya, yolculuğumu bitirip Meghan'la olmaya çok yakındım. Ama eğer gelecek Koruyucu'nun bana gösterdiği gibiyse... ölmeye, unutulmaya, yalnız kalmaya mahkumsam, bunca acıya değer miydi?

Demir Krallık'a dönmek zorunda *değildim*. Yeminimi tutmuş-tum; istediğimi yapmakta özgürdüm. Meghan'ın benim dönüşümü beklediğinin bir garantisi yoktu, beni hâlâ *istediğinin* bir garantisi yoktu. Kış Divanı'na dönebilir, Ariella'yla birlikte olabilirdim. Her şey eskisi gibi olabilirdi...

Tabii gerçekten istediğim buysa.

"Hey." Ariella'nın narin sesi derin düşüncelerimi böldü. Yanıma gelip banka oturdu, öyle yakındık ki omuzlarımız birbirine değiyordu. "Puck bana son sınavdan bahsetti, tören de sabahmış. Sanırım henüz bir karar vermedin." Başımı evet dercesine salladım. Narin parmaklarıyla alnımdaki bir tutam saçı kenara çekti. "Neden hâlâ acı çekiyorsun, Ash?" diye sordu doğrudan. "Buraya kadar geldin. Ne yapman gerektiğini biliyorsun. İstedğin şey bu."

"Biliyorum." Öne eğildim, dirseklerimi dizime koydum. "Ama Ari, son sınav..." Gözlerimi kapadım, başka bir hayatın anıları üzerime akın etti. "Meghan'la geleceğimi gördüm," dedim gözlerimi açıp ellerine bakarak. "İnsana dönüşüp hep istediğim gibi onunla olabilmek için Demir Krallık'a dönmüştüm. Başlarda mutluyduk... Ben mutluydum. Ama sonra..." Sesim kısıldı, mavi bir kuyruklu

yıldızın önümüzde yavaşça kayışını izledim. “O hiç değişmedi,” diye mırıldandım sonunda. “O ve oğlum, hiç değişmediler. Ve ben... ben onlara ayak uyduramadım. Onu koruyamadım, onun yanında savaşamadım. Ve sonunda, yalnızdım.”

Ariella sessizdi, beni izliyordu. İçimi çekerek ellerimi saçlarımin arasında gezdirdim. “Onlarla olmak istiyorum,” diyerek itiraf ettim yumuşak ses tonuyla. “Her şeyden daha çok onları tekrar görmek istiyorum. Ama eğer geleceğim buysa, ileride yaşanacaklardan kaçamayacağsam...”

“Yanılıyorsun,” dedi Ariella beni şaşırtarak. Doğrulup gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, bana gülümsedi. “O *bir* gelecek, Ash. Yalnızca bir tane. Bu konuda bir biliciye güven. Hiçbir şey kesin değildir. Gelecek sürekli olarak değişir ve hiç kimse ne olacağını kesin biçimde tahmin edemez. Ama sana şunu sorayım: Gelecekte bir oğlun olduğunu söyledin, değil mi?”

Başımla onayladım, Kierran’ı düşününce göğsümde bir acı hissettim.

“Onu özlüyor musun?”

Nefesimi bıraktım ve başımla onaylayıp tekrar öne eğildim. “Bu garip,” diye mırıldandım, boğazımda bir düğüm vardı. “Gerçek bile değil ama... ölen oymuş gibi hissediyorum. Onun varlığı bir sanrıydı ama sanki onu gerçekten *tanıyordum*. Onun hakkındaki her şeyi hatırlıyorum. Ve Meghan’ı.” Düğüm büyüdü ve gözlerimin yanmaya başladığını, ıslaklığın yanaklarımdan süzüldüğünü hissettim. Kierran’ın gülüşünü görebiliyor, uyurken Meghan’ın nefesini tenimde hissedebiliyordum. Ve zihnim bu anıların birer sanrı olduğunu bilse de kalbim bu fikri şiddetle reddediyordu. Onları tanıyordum. Her bir parçalarını. Mutluluklarını, üzüntülerini, zaferlerini, acılarını, korkularını. Hepsi benim için gerçikti.

“Ailem.” Kabullenişim bir fısıltı gibi çıktı ve gözlerimi bir elimle kapadım. “Meghan, Kierran. Onları özlüyorum... onlar her şeyimdi. Onları geri istiyorum.”

Ariella bir elini omzuma koydu ve beni kendine yakınlaştırdı. “Ve o gördüğün geleceği yaşayacak olsan da,” diye mırıldandı kulağıma, “onu kaçırmak ister misin? Nasıl biteceğini bilmene rağmen herhangi bir şeyi değiştirir miydin?”

Geri çekilerek ona baktım, birbirimize bakarken isteğimin yavaş yavaş farkına varıyordum. “Hayır,” diye mırıldandım kendimi şaşırtarak. Çünkü tüm acı, tüm yaralar ve yalnızlık, herkesin beni yalnız bırakması; Kierran için hissettiğim mutluluk ve gururla, Meghan’ın kollarındaki derin huzurumla ve aileme duyduğum her yanıma kaplayan kör edici sevgimle gölgelenmişti.

Ve belki de insan olmanın anlamı buydu.

Ariella bana gülümsedi, yine de gözlerinde ufak bir hüznü vardı. “O halde ne yapman gerektiğini biliyorsun.”

Ona yaklaştım ve alnına narin bir öpücük kondurdum. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım, söylemesi benim için zordu ve Ariella’nın da şaşırdığını söyleyebilirim. Periler asla teşekkür etmezdi çünkü bunun bir borç doğuracağından korkarlardı. Eski Ash olsa, asla böyle bir cümlemin dudaklarından çıkmasına izin vermezdi. Belki de bu, ne kadar insan olduğumun bir göstergesiydi.

Ayağa kalktım, onu da benimle birlikte kaldırdım. “Sanırım hazırım,” dedim şatoya bakarak. Kalbim beklenti içinde hızla atıyordu ama korkmuyordum.

“O halde,” dedi Koruyucu arkamızda belirerek, “zaman kaybetmeyelim. Kararını verdin mi şövalye?”

Ariella’dan uzaklaşarak Koruyucu’yla yüzleştim. “Evet.”

“Kararın nedir?”

“Ruhum.” Bunu söyleyince omuzlarımdan büyük bir yük kalktığını hissettim. Şüphe yoktu. Acı yoktu. Yolumu, ne yapmam gerektiğini biliyordum. “İnsanlığı seçiyorum, tüm getirileriyle birlikte. Zayıflık, vicdan, fânilik, her şey.”

Koruyucu başıyla onayladı. “O halde sona geldik. Ve aradığımı elde etmeyi başaran ilk kişi sen olacaksın, şövalye. Beni takip et.”

PUCK KAPIDA BİZE KATILDI, gölgeli koridorlar boyunca Koruyucu’yu takip ettik, döner merdivenden çıkarak kulenin en yüksek tepesine ulaştık. Kapıdan geçince üzerimizdeki çatının, açık gökyüzünü delip geçtiğini gördük. Burada, yıldızların altında, parıltılı ay taşları etrafımızda dönüp dolaşırken ve gümüş rengi toz bulutları havada süzülürken, Koruyucu platformun ortasına doğru yürüdü ve dönerek solgun eliyle beni çağırdı.

“Tüm sınavları aştın,” dedi ben bir adım ilerlerken. “İnsan olmanın, ölümlü olmanın ne demek olduğunu kabullendin, bu bilgiler olmadan bir ruh, içinde uzun süre yaşayamazdı. Sınavı geçtin, şövalye. Hazırsın.

“Ama,” diye devam etti sakın sesiyle. Boğazım düğümlendi. “Ruh kadar saf bir şey yoktan var olamaz. Son bir fedakârlık gerekiyor ama bu senin yapacağın bir şey değil. Senin içinde bir ruh doğması için bir hayat verilmeli, özgürce ve koşulsuz. Bu cömert hareketle, seni seven kişinin fedakârlığından bir ruh yeşerecek. Onsuz, boş kalırsın.”

Çok kısa bir an anlamadığım için kafama takmadım ancak bir an sonra Koruyucu’nun demek istediği şey yüzüme bir tokat gibi çarptı, buzdan bir yumruk kalbime vurup beni sersemletti. Bir süre öylece Koruyucu’ya baktım ve dehşetim yavaşça öfkeye dönüştü. “Biri benim için ölmek zorunda,” diye fısıldadım sonunda. Koru-

yucu hareket etmeyince içimde koca bir delik açıldığını hissettim. Beni karanlığa sürüklüyordu. “O halde her şey boşunaydı. Bana yaşattığın her şey, yaptığım her şey, boşunaydı!” Öfke girdabına bir de çaresizlik katıldı. Onca şeye katlanmıştım... sonunda hepsini bir kenara atmak için. Ama bu izin veremeyeceğim bir şeydi. “Asla,” dedim gerileyerek. “Bunun olmasına izin vermeyeceğim.”

“Bu senin fedakârlığın değil, Ash.”

Dondum kaldım, yanımdan geçerek Koruyucu’nun önüne giden Ariella’ya baktım. Sesi titriyordu ama başı dikti. “Ben buradayım,” diye mırıldandı. “Elinde ben varım. Bu seçimi yapmaya istekliyim.”

“Ari,” diye mırıldandı Puck arkamda.

Hayır! Ona doğru koştum, sunduğu şey karşısında paniklemiştim. Göğsüm dehşetle doldu, çaresiz bir şekilde umutsuzluğa kapılmıştım. *Wyvern*’in onun kalbine saldırdığını gördüğümde aynı hissi yaşamıştım; kollarımda uzandığı ve gidişini yalnızca izleyebildiğim o anda. Bunu ise durdurabilirdim. Bunu *durduracaktım*. “Ari, hayır,” dedim önüne geçerek. “Bunu yapamazsın! Eğer tekrar ölürsen...”

“Bu yüzden buradayım, Ash.” Gözleri yaşlarla doluydu, bana baktı ve yine de gülümsemeye çalıştı. “Bu yüzden buraya geldim. Bu an için hayata geri döndüm, Periler Ülkesi beni geri almadan önce son görevimi tamamlamak için.”

“Bunu kabul edemem!” Çaresizce kolunu tuttum ama geri çekilmedi. Koruyucu bizi izliyordu, ben Ariella’ya yalvarırken sessiz ve hareketsizdi. “Bunu yapma,” diye fısıldadım. “Hayatını bir kenara atma. Benim için değil. Tekrar olmaz.”

Ariella başını salladı. “Yorgunum Ash,” diye mırıldandı bakışları beni delip geçerken. “Çok... uzun zaman oldu.”

Arkamda Puck titreyerek nefes aldı, onun da karşı çıkacağını umdum, Ariella'yı bu çılgın planından alıkoymasını diledim. Ama Robin Goodfellow'un sözleri beni şaşırttı, sesini sakın olmaya çalışır gibi bastırarak, "Seni tekrar gördüğüme sevindim, Ari," dedi. Sesinin altında yatan titremeden gözyaşlarını tutmaya çalıştığını anlayabiliyordum. "Ve endişelenme, ona senin için iyi bakarım."

"Sen hep iyi bir arkadaşı oldun, Puck." Ariella ona gülümsedi ama gözlerine gölgeler düşmüştü. "İkinize bir şans daha verebileceğim için mutluyum."

İhanete uğramış gibi hissederek onu omuzlarından tuttum, onu ürkütecek kadar sert sallamıştım ama yine de bana bakmadı. "Gitmene izin vermeyeceğim," dedim, sesim titremeye başlamıştı. "Bunu yapamazsın. Gerekirse seni burada zorla tutacağım!"

"Prens." Grimalkin'in sert sesi ümitsizliğimi deldi, içime bir mızrak gibi saplandı. Güçle parlıyor, dinlememi, itaat etmemi söylüyordu. Gözlerimi kapadım, artan paniğimle savaşmaya çalışıyordu. *Cait sith* ona iyilik borcumu ödememi isteyecekti.

"Yapma, Grimalkin." Kelimelerim titreyen dişlerimin arasından boğuk bir şekilde çıktı. "Bana emredersen seni öldürürüm, yemin ederim öldürürüm."

"Seni zorlamayacağım," dedi Grimalkin aynı sakın tonda. "Ama bu senin kararın değil, Prens. Onun kararı. Tek istediğim, onun özgürce karar vermesine müsaade etmen. Kendi yolunu seçmesine izin ver, tıpkı senin yaptığın gibi."

Dengem sarsıldı. Hıçkırarak dizlerimin üzerine çöktüm, Ariella'nın elbisesine yapışıp başımı eğdim. "Lütfen." Âdeta boğuluyordum, gözyaşları yüzümden akıyordu. "Ari, lütfen. Yalvarıyorum, gitme. Tekrar ölmeni seyredeydim."

“Ben çoktan gittim, Ash.” Ariella’nın sesi de titriyordu, elleri başımdaydı. “Yalnızca biraz daha zaman ödünç aldık.” Önünde diz çökmüş, hıçkırıklara boğulmuştum, parmakları saçımdaydı. “Bunu yapmama izin ver,” diye mırıldandı Ariella. Parmakları çeneme indi, yavaşça suratımı kaldırdı. “Gitmeme izin ver.”

Konuşamadım. Titriyordum, gözyaşlarımdan neredeyse kör olmuştum, ellerimin kucağıma düşmesine izin verdim. Ariella geri çekildi ama avcu sessiz bir an daha yanağımda kaldı. Sonra parmak uçlarının kayıp gittiğini hissettim. “Beni unutma,” diye fısıldadı.

Sonra döndü ve Koruyucu’ya doğru yürüdü. Koruyucu elini kaldırmış, ona yol göstermek için bekliyordu. “Çok uzun sürmez,” dediğinde donuk sesinde bir hayranlık tınısı fark ettim. Ariella başıyla onayladı, titrek bir nefes aldı ve Koruyucu alnına doğru bir elini kaldırıp onun gümüş rengi saçlarını okşadı.

“Acıyacak mı?” diye fısıldadı Ariella, sesi öyle kısık ki zor duymuştum. Koruyucu örtülü başını salladı.

“Hayır,” dedi nazikçe ve parmaklarında bir ışık belirmeye başlayıp her geçen saniye büyüdü. “Acı olmayacak, Ariella Tularyn. Bir daha asla. Gözlerini kapa.”

Ariella bana baktı. Bir an, ilk tanıştığımız gün olduğu gibi göründü; kederden arınmıştı, gözleri neşeye parlıyordu. Bana gülümsedi; sevgi, mutluluk ve bağışlamayla dolu gerçek bir gülümsemeydi. Ardından ışık, bakamayacağım kadar büyüyünce arkamı dönmek zorunda kaldım.

İçimde, derinlerde bir şey titredi. Uzun zamandır içimde kilitli olan karanlık, tamamıyla Tekinsiz’e ait olan tarafım; nefret, şiddet, kara öfke kükreyerek yüzeye çıktı, beni ezmeye çalışıyordu. Ama daha parlak, saf ve yoğun bir ışıkla karşılaştı, ışık karanlığı defetti, içeride karanlık için azıcık bile yer kalmayana dek her

köşeyi doldurarak yayıldı. Titledim. Işık, renk ve duygu selinden sarsıldım; o ana kadar ne kadar boş olduğumu bilmiyordum.

Parlaklık soldu. Dünyanın Sonu'nda boş bir platformda dizlerimin üzerinde duruyordum, ay tozu ve kayalar etrafımı sarmıştı. Koruyucu birkaç adım ötede tek başına duruyordu, rüzgâr esiyormuş gibi asasına yaslanmıştı.

Ariella gitmişti.

Koruyucu dikleşti ve cübbesinin karanlığından bana baktı. “Yas tutman için birkaç dakika veriyorum,” dedi tekrar soğuk ve resmî sesiyle. “Hazır olduğunda Sınav Sahası'nın girişinde benimle buluş. Ayrılmadan önce sana vermem gereken son bir şey var.”

Koruyucu'nun ayrıldığıнын neredeyse farkına bile varmadım. Sersemlemiş bir şekilde birkaç saniye önce Ariella'nın durduğu noktaya bakıyordum. Grimalkin de yok olmuştu, üstünde durduğu korkuluklar boştu, sanki tören bittiği anda kaybolmuştu. Kediye sinirlenmeye çalıştım ama bir yararı yoktu. O gelmeseydi bile, Ariella zaten kararını vermişti. Bir yolunu bulacağını bilecek kadar iyi tanıyordum Ariella'yı. Keder ağır bir örtü gibi üzerime çökerken hareket edemiyordum. Ariella gitmişti. O gitmişti. Gitmesine izin vermiştim, yine.

Yanımda bir varlık belirdi ama bu Koruyucu değildi. “Bu senin hatan değildi, Ash,” dedi Puck sessizce. “Hiçbir zaman da olmadı. O seçimini uzun zaman önce yapmıştı.”

Başımı salladım, hâlâ konuşacak kadar kendime güvenmiyordum. Puck içini çekti, yanımda çömelerek kulenin etrafına baktı. “Seni bilmem ama,” dedi tamamen ciddi bir biçimde, “ben eve gitmeye hazırım. Haydi tüy yumağımı da bulalım ve Kurt'un bizi hâlâ bekleyip beklemediğine bakalım. Sonra da çekip gidelim buradan.”

“Tamam,” diye mırıldandım kalkmadan. “Ama... bana birkaç dakika daha ver.”

“Tamam,” dedi Puck. Gitmesini bekledim ama gitmedi; yanıma çöktü ve uzun bacaklarıyla bağdaş kurdu. Birlikte, Ariella’nın gülümsediği ve bir ışık patlamasıyla yok olduğu yere baktık. Son derece uygun bir sonla gitmişti. Biraz sonra Puck elini omzuma koydu.

Bu kez elini itmedim.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

GERİ DÖNÜŞ

Sınav Sahası'nın boş, karanlık koridorlarında ilerlerken Puck'la hiç konuşmadık, kendi düşüncelerimizde kaybolmuştuk. Ona bir kez baktım ve gözlerini silip çabucak bir köşeden döndü. Artık koridorlar daha boş görünüyordu, gölgeler daha derin. Bu yola başladığımızdan bir eksiktik.

Ariella gitmişti. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum, onca yol boyunca bize eşlik ederken geri dönmeyeceğini biliyordu. Onu ikinci kez kaybetmiştim, ikinci kez ölümünü izlemek zorunda kalmıştım. Ama en azından bu kez yolunu kendi seçmişti. Ve kararını uzun zaman önce vermişti. Eğer Periler Ülkesi onu geri getirdiyse, hiç var olmamış gibi ortadan kaybolmasına izin vermezdi. Onun gibi parlak bir hayat bir yerlerde devam ediyor olmalıydı; Ariella Tularyn öylece solup unutulmayacak kadar çok sevilmişti. Bu sadece küçük bir teselliydi ama kalan tüm gücünle buna tutunuyordum. Her neredeyse, nasıl bir forma büründüyse, mutlu olduğunu umuyordum.

Dışarıda, Koruyucu'nun uzun figürü köprüde bizi bekliyordu, yıldızlar ve uzaktaki Fundalık'ın karanlık, puslu görüntüsü arkasını kaplamıştı.

“Burada ayrılıyorruz,” dedi yanına gittiğimizde. “Arayışın sona erdi şövalye, yolculuğun tamamlandı. Beni ya da Dünyanın Sonu'nu bir daha asla görmeyeceksin. Buraya geldiğin yolu da hatırlamayacaksın. Ama bir ruh kazanıp hayatta kalan ilk kişi olduğun için, eve dönüş yolculuğunda sana son bir hediye vereceğim.”

Bir kolunu uzattı ve küçük, parlak bir şeyi avcuma bıraktı. Kara kristalden, portakal büyüklüğünde bir küreydi, camı kırılıp gandi ve tenimde sıcaklığını hissediyordum.

“Hazır olduğun zaman,” dedi Koruyucu, “küreyi kır ve Periler Ülkesi'nden fâni dünyaya çık. Ondan sonra istediğini yapabilirsin.”

“Fâni dünyaya mı?” Puck omzumun üzerinden küreye baktı. “Orası pek yolumuzun üstü değil. Bizi yabancılormana ya da Arkadya'ya götürecek bir şey veremez misin?”

“Bu şekilde işlemiyor, Robin Goodfellow,” dedi Koruyucu, onunla sanırım ilk kez konuşmuştu. “Geldiğiniz yoldan yabancılormana gitmeyi seçebilirsiniz ama o Rüya Nehri'nden geçmenizi gerektirecek uzun bir yol ve bu kez sizi koruyacak bir salınız olmayacak.”

“Doğru,” dedim Puck karşı çıkmadan önce. “Fâni dünyadan Demir Krallık'a geçebilirim. Eğer... benim için bir hat açarsan.”

Puck bana baktı, ifadesinde anlayış vardı, başıyla onayladı. “Tabii, buz çocuk. Sorun olmaz.”

“Ama,” diye ekledim Koruyucu'ya bakarak, “gitmeden önce kontrol etmemiz gereken bir şey daha var. Tapmakta bir arkadaşımızı bıraktık. O hâlâ orada mı? Onu kurtarabilir misin?”

Koruyucu doğruldu. “Kurt,” dedi. “Evet, hâlâ yaşıyor ama ışıltısı azalmış. Kapının altında sıkışmış ve onu sizinle fâni dünyaya götürmeden önce oradan kurtarmanız gerekiyor.”

“Kapıyı açamaz mısınız?” diye sordu Puck kaşlarını çatarak.

“İmtihan kapanmamış,” dedi Koruyucu düz bir ses tonuyla. “Arkadaşınız kapıda kalıp onu açık tuttuğu sürece, geçit açık demektir. Tekrar açılabilmesi için kapının tamamen mühürlenmesi gerekiyor.”

“Acele etseniz iyi olur,” dedi Grimalkin yakınlarda süzülen bir kayanın üzerinde belirerek. Küçümser bakışlarla bizi izliyordu. “Köpeğe yardım etmekte ısrarcıysanız, bunu çabuk yapın ki gidebilelim. Ben, mesela, bu yüzyıl içinde bir ara eve varmak istiyorum.”

Ev, göğsümde uzun zamandır özlemini çektiğim bir kelimeydi. Evet, eve gitme vakti gelmişti. Çok uzun zaman olmuştu. Meghan hâlâ beni bekliyor muydu? Ya da rüyamda önerdiği gibi, hayatına devam edip mutluluğu başkasında mı bulmuştu? Döndüğümde onu başkasının kollarında bulabilir miydim? Ya da daha kötüsü, Mab gibi korkunç, gücü yüzünden merhametini yitirmiş, korkutarak hükmeden bir peri kraliçesine dönüşmüş müydü?

Korkarım kabul etmem gerekiyordu ki arayışımın sonunda beni neyin beklediğini bilmiyordum. Ama her ne bulacaksam, Meghan beni unutmuş bile olsa ona dönecektim... ne olursa olsun.

“Şövalye,” dedi Koruyucu köprüyü geçmeye başladığımızda. Puck arkasına baktı, ona ilerlemesini işaret ettim. Surat yaptı ama bizi yalnız bıraktı. “Sana verdiğim hediye küçümseme,” dedi Koruyucu alçak sesle. Puck köprüde Grimalkin’i takip ediyordu. “Senin içinde bir Kış perisinin ruhu yatıyor. Artık Periler Ülkesi’nin bir parçası değilsin ama tamamen insan da değilsin.

Sen... eşsizsin.” Koruyucu geri çekildi, ifadesiz sesinin altında çok ince de olsa bir keyif sezmiştım. “Seni neler beklediğini göreceğiz.”

Cübbeli figüre başımı eğdim ve köprüyü geçtim, kadim gözlerin tüm yol boyunca üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Diğer tarafa vardığımda arkamı dönüp baktım ama Koruyucu gitmişti. Sınav Sahası’nın devasa alanı, Dünyanın Sonu’nda yok olana dek gittikçe küçüldü.

Tapınağa giden koridorda Grimalkin’i takip ederek imtihan sahasının ağır taş kapısına ulaştık. Bir an çok geç kaldığımızdan korktum. Ancak Kurt kapı ağzında hareketsiz bir şekilde duruyordu, koca kafasını pençelerinin üzerine koymuştu. Ağzından ve burnundan kanlı köpükler akıyordu, tüyleri donuk ve düzdü, kaburgaları kara derisinin altından belli oluyordu. Açıklıktan hayaletler görölüyordu, hâlâ onu geri çekmeye çalışıyorlardı, sonsuza dek kaybolsun ve oraya sıkışsın istiyorlardı. Ama yıkılmış ve hayat belirtisi göstermiyor olsa da, Kurt’u hareket ettirmek imkânsızdı.

“Yazık,” dedi Grimalkin yaklaşırken. “Büyük Kötü Kurt için böyle bir son hayal etmemiştim, bir kapının altında ezilecekti demek. Görünüşe göre yenilmez değilmiş.”

Kurt gözlerini açtı ve yeşil parıltısıyla bakındı. Bizi görünce güçsüz bir şekilde öksürdü ve başını pençelerinden kaldırıp bana çevirdi. Burnundan ve ağzından kan damlıyordu.

“Demek başardın,” dedi. “Sanırım seni tebrik etmeliyim ama şu an hiç umurumda değil.” Hızlı hızlı soluyordu. Gözleri sırayla üçümüz arasında gitti geldi, kulaklarını sivrilitti. “Kız nerede?”

Puck uzaklara baktı. Derin bir nefes alarak bir elimi saçıma daldırdım. “O gitti.”

Kurt başını salladı, şaşırmamıştı. “O halde bu yoldan devam etmek istiyorsanız, sanıyorum ki taşın altından geçebilirsiniz. Bu ruhlar çok sinir bozucu ama artık bir problem yaratmazlar.”

“Peki ya sen?”

Kurt içini çekti, başını tekrar pençelerinin üzerine koydu. “Benim gücüm kalmadı.” Gözlerini kapayarak taş zeminde acıyla kıpırdandı. “Sizin de bu kapıyı hareket ettirecek gücünüz yok. Beni bırakın.”

Yumruklarımı sıktım. Ariella’nın fedakârlığının anısı hâlâ göğsümü yakan bir acıydı. “Hayır,” dedim ve Kurt bir gözünü açtı. “Bugün bir arkadaşımın ölümünü izledim. Birini daha kaybetmeyeceğim. Puck...” Bir adım ilerledim ve omzumu büyük taşa dayadım. “Haydi. Şunu hareket ettirmeme yardım et.”

Puck kuşkuyla baktı ama gelip omzunu kayaya yasladı. “Uff, bundan emin misin buz çocuk? Yani, şimdi bir insansın ama...”

Yüzümdeki ifadeyi görünce sesi kısıldı. “Pekâlâ o halde. Üç deyince. Hey, kurtadam sen de bize yardım edeceksin, tamam mı?”

“Beni kurtaramazsınız,” dedi Kurt ve her birimizi tek tek süzdü. “Yeterince güçlü değilsiniz. Özellikle de Prens artık ölümlüyken.”

“Ne kadar üzücü.” Grimalkin ilerledi, Kurt’un ağzının az ötesinde, ısırma mesafesine milim kala durup oturdu. “Büyük köpek bir insanın onu kurtarmasına muhtaç çünkü hareket edemeyecek kadar zayıf. Burada oturup izleyeceğim sanırım, bugünü daima hatırlamak istiyorum.”

Kurt hırladı ve sırtındaki tüyler diken diken oldu. Ayağını sağlam yerleştirerek omuzlarıyla kayayı itmeye başladı. Gerilmişti ve dişleri meydandaydı. “Şimdi.”

İttik ancak kaya direndi; inatla hareket etmiyordu. Puck ve yorgun Kurt'un çabalarına rağmen üçümüzün hareket ettiremeyeceği kadar ağır ve büyüktü.

"İşe yaramıyor Prens," dedi Puck istemeye istemeye, yüzü harcadığı çabayla kızarmıştı. Onu görmezden geldim ve kayayı itmeye devam ettim, tüm gücümü kullanıyordum. Kapı tenimi sıyrıp acıyordu ama hareket etmedi. İnsan olduğumu unutarak içgüdüsel bir alışkanlıkla kendimi çevredeki büyüye açtım.

Havada bir ürperti oldu, aniden soğuk bir dalga geldi ve kaya kıpırdadı. Çok küçük bir hareketti ama hepimiz bunu hissetmiştik. Puck'ın gözleri büyüdü ve kendini kayaya atıp tüm gücüyle itti, Kurt da aynısını yaptı. Hayaletler bağıyor, inliyor, Kurt'un geçip gideceğini anlamış gibi pençelerini geçiriyorlardı. Gözlerimi kapayarak kendimi soğuk, tanıdık güce bıraktım ve elimden geldiğince kayayı ittim.

Son bir inatçı kükremeyle kaya yol verdi ve birkaç santim oynadı ama bu yeterliydi. Kurt bir zafer kükremesiyle altından geçti, hâlâ ona tutunmaya çalışan hayaletlerden sıyrılıp onları kapının öteki tarafında bıraktı. Puck ve ben de aynı şekilde bağırdık. Kapı büyük bir gürültüyle kapanırken birkaç hayaleti ezip sise çevirdi.

Kurt soluk soluğa ayağa kalktı, sonra kendini şiddetle sarsınca her yer tüy ve toz oldu. Bana gönülsüzce başını salladı.

"Bir ölümlüye göre," diye gürledi, derin nefesler alıp veriyordu, "oldukça güçlüsün. Neredeyse..." Duraksadı, gözlerini kıstı. "Almak için geldiğin şeyi elde ettiğinden emin misin küçük Prens? Bir hiç için geldiysek yazık olur." Ben cevap veremeden havayı kokladı, burnunu büktü. "Hayır, kokun farklı. Sen farklısın. Eskisi gibi kokmuyorsun, ama tam... insan gibi de kokmuyorsun." Kulaklarımı düzleştirdi, hırladı ve geri çekildi. "Nesin sen?"

“Ben... tam olarak emin değilim.”

“Peki.” Kurt tekrar silkelendi, sanki şimdi ayakta daha sağlam duruyordu. “Her neysen, beni arkada bırakmadın... Bunu unutmayacağım. Bir gün bir avcıya ya da düşmanın boğazını parçalayacak birine ihtiyacın olursa, çağırman yeter. Şimdi...” Aksırdı ve dişlerini gösterip öfkeyle etrafa bakındı. “Nerede o kör olası kedi?”

Grimalkin tabii ki yok olmuştu. Kurt tiksintiyle homurdanıp yürümeye başlamıştı ki bir titreme ve sesli bir sürtünme sesi duyuldu. Kaya kapı yükselmeye başlamıştı.

Gerildik, ben elimi kılıcıma götürdüm ama kapının öbür tarafındaki hayaletler yok olmuştu. Tüm oda da. Onun yerine uzun, dar bir koridor önümüzde uzanıyordu, boş ve karanlıktı, siyahlığın içinde kaybolup gidiyordu. Örümcek ağları duvarları sarmıştı ve zemindeki toz kalın ve el değmemişti, sanki yüzyıllardır kimse buraya girmemişti.

Kurt yavaşça gözlerini kırptı. “Sihir ve ucuz numaralar.” İçini çekti, dudağını büktü. “Bununla işim bittiğinde mutlu olacağım. En azından kendi bölgemde bir şeyler seni öldürme konusunda dürüst davranıyorlar.” Büyük, tüylü kafasını sallayarak bana döndü. “Burada yollarımız ayrılıyor, Prens. Hikâyende benden bahsetmeyi unutma. Unutursan seni avlamak zorunda kalabilirim ve bil ki hafızam iyidir.”

“Yabanılormana giden yol oldukça uzun,” dedim küçük cam küreyi çıkararak. Küreyi kaldırıncı içindeki sihir parıltıları avcumu karıncalandırdı, “Bizimle gel. Fâni dünyaya döneceğiz ve sen de oradan kolayca Olulmaz’a giden bir hat bulabilirsin.”

“Fâni dünya.” Kurt havayı kokladı ve bir adım geriledi. “Hayır küçük Prens. İnsanlar âlemi bana göre değil. Çok kalabalık,

çok kapalı. Derin Yabanıl'ın geniş arazilerine ihtiyacım var yoksa boğulacak gibi oluyorum. Burada veda ediyoruz. Yolun açık olsun. İyi bir maceraydı.” Kurt karanlık, boş yola doğru ilerledi, kara gölgesi karanlıkta yavaş yavaş kayboldu.

“Emin misin kurtadam?” diye seslendi Puck. Kurt duraksadı, hiç düşman kalmış mı diye havayı kokladı. “Buz çocuğun dediği gibi, yabanılormana giden yol çok uzun. Eve daha hızlı gitmek istemediğine emin misin?”

Kurt arkasına dönüp bize baktı ve dişlerini göstererek sırıttı. “Evdeyim zaten,” dedi kısaca ve kapıdan geçerek gölgelerin arasında kayboldu. Ürkünç kükremesi duyuldu, sonra Büyük Kötü Kurt hayatlarımızdan çıkıp efsanesine geri döndü.

Kurt gittiği gibi Grimalkin ortaya çıktı, hiçbir şey olmamış gibi patilerini yalıyordu. “Evet,” dedi sarı, yarı kapalı gözlerle bana bakarken, “fâni dünyaya gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?”

Küreyi kaldırdım ama sonra indirdim ve sakince bana bakan *cait sith*'e döndüm. “Biliyor muydun?” diye sordum alçak sesle. Kedi gözlerini kırptı. “Ariella’nın burada olma sebebini biliyor muydun? Neden bizimle geldiğini?” Grimalkin kuyruğunu yalamaya başlayınca sesim sertleşti. “Öleceğini biliyordun.”

“O zaten ölüydü, Prens.” Grimalkin duraksadı ve bana bakıp gözlerini kıstı. “Goodfellow’a karşı yemin ettiğin gün o yok olmuştu. Periler Ülkesi onu geri getirdi ama o her zaman bunun bir sonu olacağını biliyordu.”

“Bize söyleyebilirdin,” diye çıkıştı Puck, sesi düz ve garip bir şekilde bastırılmıştı.

Grimalkin hapsirdi ve benimle yüzleşmek için oturdu, altın gözleri her şeyin farkındaydı. “Söyleseydim, gitmesine izin verecek miydiniz?”

İkimiz de cevap vermeyince kedi sessizliğimize karşılık başını salladı. "Vakit kaybediyoruz," diye devam etti, ayağa kalkıp kuyruğunu salladı. "Bizi fâni dünyaya götür de şu iş bitsin. Kaybın için yas tutabilirsin ama onunla geçirdiğin vakit için minnettar ol. O bunu isterdi." Homurdandı ve kuyruğunu yere vurdu. "Şimdi, şu küreyi kullanacak mıyız yoksa kanatlanarak yabanılormana uçmayı mı umacağız?"

İç çektim ve küreyi kaldırıp içinde dönen sihire baktım. Elimin arasında tutarak Dünyanın Sonu'na son bir bakış attım. Derin bir nefes alıp camı ezdim ve sihri havaya boşalttım. Bir ışık patlaması yaşandı, bizi içine aldı ve bir an her şey bembeyaz oldu.

IŞIK SOLDU VE insan sesleri başladı; araba motorları, cadde trafiği, kornalar ve kaldırımda yürüyen insanların ayak sesleri. Gözlerimi kırpıştırıp etrafıma bakarak zihnim toparlamaya çalıştım. İki büyük bina arasındaki dar bir sokakta, çöp kutularından taşıp duvarlara kadar yükselmiş çöplerin arasındaydık. Bir karton kutunun içinde bir yumak hareket etti, uyuklu bir şekilde mırıldandı, sonra bize arkasını döndü ve bir sıçanı korkutup kaçırdı.

"Ah, tabii ki." Puck kurtlu çöpten uzaklaşarak yüzünü buruşturdu. "İnsanların dünyasında da hâlâ var olduğunu *bildiğim* tüm o çayırklar, ormanlar ve vahşi alanlardan sonra geldiğimiz yere bak! Pis, sıçan dolu bir sokak arası. Harika."

Grimalkin bir çöp kutusunun üzerine zıpladı, kentte şaşırtıcı bir biçimde normal görünüyordu, caddelerde dolaşan büyük bir sokak kedisi gibiydi. "Buradan çok da uzak olmayan bir hat var," dedi sakince ve yola koyuldu. "Acele edersek, gece olmadan oraya ulaşırız. Beni takip edin."

“Bekle, nerede olduğumuzu *biliyor* musun yani?” diye sordu Puck sokağın ağzına doğru ilerlerken, bu sırada bir çöp yığınının üzerinden geçti. “Bu nasıl oluyor, kedi?”

“Çoğu şehir birbirine benzer, Goodfellow.” Grimalkin kaldırıma ulaşınca kuyruğunu sallayarak arkasına baktı. “Hatlar her yerde, tabii bakmasını bilersen. Ayrıca, ben bir kediyim.” Ve caddede yürümeye başladı.

“Dur bakalım, buz çocuk,” dedi Puck tam takip etmeye başladığımda. “Bir şeyi unutuyorsun.” Yanımda duran kılıcımı işaret etti. “Normal insanlar caddelerde büyük, sivri silahlarla dolaşmazlar. Dolaşırlarsa istenmeyen ilgileri üzerlerine çekerler. Onu şimdilik bana versen iyi olur. En azından yabanılormana ulaşana kadar.”

Tereddüt ettim, Puck gözlerini devirdi. “Onu kaybetmeyeceğime, bir oluğa düşürmeyeceğime, evsiz bir adama vermeyeceğime yemin ederim. Haydi, Ash. Bu, insan olmanın bir parçası. Ayak uydurmalısın.”

Kemeri ve kını isteksizce Puck’a uzattım, o da omzuna taktı. “Çok da kötü sayılmazmış, değil mi?”

“Eğer onu kaybedersen...”

“Evet, evet, beni öldürürsün. Bana bilmediğim bir şey söyle, buz çocuk.” Puck başını salladı ve ilerlememi işaret etti. “Önden buyur.”

Ara sokaktan kaldırıma çıktım. İnsanların arasına karıştık. neredeyse kimseyle göz göze gelmeden, aceleyle ilerliyorduk. Üzerimizde, koca camdan ve metalden kuleler göğe yükseliyor, akşam güneşinde parlıyorlardı. Arabalar kornalarını çalıyor, dev metal balıklar gibi trafiğin içinde akıyorlardı, asfalt, duman ve egzoz kokuları havayı dolduruyordu.

Değişimi algılamak zordu ama yine de bir fark görebiliyordum. Dünya eskiden olduğu kadar keskin gelmiyordu gözüme. Her şey daha yumuşaktı, renkler eskisi kadar parlak değildi. Sesler daha kısık geliyordu kulağıma, çevremdeki mırıltılar insan sesi kakafonisinden ibaretti artık ve onları dinlediğimde tek tek konuşmaları seçemiyordum.

Bir adım ilerleyince biri bana çarptı ve beni bir adım gerilettili. “Önüne bak aptal,” diye söylendi insan ve hızını kesmeden bana bir bakış attı. Gözlerimi kırptım ve kaldırımdaki yaya kalabalığına karışıp usta bir şekilde ayakların ve bacakların arasından ilerleyen Grimalkin’i takip etmeye başladım. Kimse onun veya büyüye sarındığı için görünmez olmuş Puck’ın farkında değildi. Kalabalık bir kaldırımda bile onun yanından geçiyorlar ya da son anda önünden kaçınıyorlardı ancak aralarında bir perinin olduğundan bihaberlerdi. Ama kalabalığın arasında ilerlerken bana çarpan ya da karşıma çıkan insanlardan birçok meraklı, takdir dolu ve iddialı bakış yakaladım. Puck’ın kılıcımı alması iyi olmuştu, yoksa yolumdan çekilmeleri için onu kullanmak zorunda kalabilirdim.

Bir başka insana daha çarpmamak için kenara atıldığımda kaldırım kenarındaki küçük bir ağacı çevreleyen dövme demirden parmaklığa sürtününce içgüdüsel olarak metalden kaçmaya çalıştım. Ama zayıflık ve demire yakın olduğumda hissettiğim acıyı hissetmedim. Yanımdan geçenler bana tuhaf tuhaf bakıyorlardı. Dikkatli bir şekilde uzanıp demire dokundum, yüzlerce yıldır peri olarak bundan kaçtığım için elimi hızla çekmeye hazırdım. Ama bir zamanlar demire dokunmak tenimi yakarken, şimdi parmaklarımın altında soğuk ve zararsızdı. Caddeye bakınca uzunca ağaçların aynı şekilde demirle çevrelendiğini gördüm ve sırttım.

“Şunu yapmayı bırakır mısın?” diye fısıldadı bir an sonra Puck çünkü her yanından geçtiğim demire parmaklarımı dokundur-

yordum. “Beni korkutuyorsun. Şunların yanından geçtiğimizde tüylerim diken diken oluyor.”

Güldüm ama parmaklıkların ve demirin yanından uzaklaşarak tekrar kaldırımın ortasına geçtim. Artık önümden çekilmediklerini bildiğim için bitmek bilmeyen kalabalığın içinde yürümek daha kolaydı. “Yani bu, bahçemi demir çitlerle çevirirsem beni rahat bırakacağın anlamına mı geliyor?” diye sordum Puck’a sırtarak. Puck homurdandı.

“Ukalalık yapma, buz çocuk. Sen insan olmayı düşünmeye başlamadan çok önce insanlarla oynuyordum ben.”

İlerledikçe kalabalık azaldı. Grimalkin bizi şehrin dışına doğru götürüyordu. Sokak ışıkları göz kırpyordu ve caddenin kenarında sıralanmış binalar daha eski püskü görünüyordu. Kırık camlar, grafitiler her yerdeydi ve gölgelerden birilerinin baktığını hissedebiliyordum.

“Havalı ceketmiş, dostum.”

Dört insan bir yoldan çıkıp önümü kesti, kapüşonlu üstleri ve bandanaları vardı. Kel kafalı ve her tarafında dövme olan salaş görünümlüleri, en iri yarlılarıydı. Aylak aylak ilerleyerek bana yan yan baktı. Ona ve arkadaşlarına hızlıca göz atarak boynuz, pençe, sivri diş aradım. Hiçbiri yoktu. Melez değillerdi. Olurulmaz’dan sürgün edilmiş, fâni dünyada leş bir hayat yaşayan tipler de değillerdi. Yalnızca insanlardı.

“Şu bizim Rico... O da böyle havalı bir cekete ihtiyacı olduğunu söylüyordu.” Haydutların lideri gülümseyip altın dişini gösterdi. “Neden onu bize vermiyorsun? Ceketi ve cüzdanını yere bırak. O güzel kafanı ezmek istemeyiz, değil mi?”

Arkamda Puck başını sallayarak içini çekti. “Çok da parlak değiller, değil mi?” diye sordu lidere bakarak ama lider onunla

ilgilenmedi. Biraz gerileyerek arkalarından dolandı, sırtıyor ve parmaklarını çıtlatıyordu. “Sanırım son bir kurban için vaktimiz var. Eski günlerin hatırına.”

“Hey sağır mısın?” diye bağırdı liderleri, ben de bir adım geriledim. “Yoksa korktun da altına mı işedin?” Diğerleri kıkırdayıp ilerlediler ve aç köpekler gibi çevremi sardılar. Hareket etmiyordum. Bir metal parlaması oldu ve lider bıçağını çıkararak yüzümün önünde salladı. “Son kez, nazıkçe isteyeceğim. O ceketi ver, yoksa parmaklarını kesmeye başlayacağım.”

Gözlerine baktım. “Bunu yapmak zorunda değiliz,” dedim yavaşça. Arkasında Puck sinsi sinsi sırtıyor, kaslarını esnetiyordu. “Hâlâ çekip gidebilirsin. Sekiz saniye sonra bunu yapamayacaksın.”

Tek kaşını kaldırdı, dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. “Pekâlâ,” derken başını salladı. “Bunu zor yoldan yapacağız.” Ve bıçağını yüzüme savurdu.

Arkaya doğru çekilirken bıçağı yanağımın hemen önünden geçti, sonra bir adım ilerleyerek liderin burnuna bir yumruk attım. Sanırım kemikleri kırılmıştı. Bağırarak gerilediği sırada ikinci hayduda yöneldim, o da bana doğru geliyordu.

Zaman yavaşladı. Göz ucuyla Puck’ın da diğer iki haydudun kafalarını birbirine tokuşturduğunu gördüm, onlar etraflarında dönerken büyüünden sıyrıldı. Dalgacı gülüşü, karşısındakilerin küfürleri ve inlemelerine karıştı. İkinci düşmanımın bıçağından kaçıp onu dizinden tekmeledim ve adam yere düşerken bacağını kırıldığını duydum.

Haydutların lideri hâlâ iki büklüm halde burnunu tutuyordu. Aniden döndü, bıçağını bıraktı ve beline uzandı. Donuk siyah tabancayı çıkarınca üzerine atıldım, ateş sesi kulaklarımı sağır ederken bileğini büktüm. Bileği çatırdayınca haydut çığlık attı

ve ölümcül silah yere düştü. Onu duvara yapıştırarak kolumu boğazına dayadım, gözlerinin büyüdüğünü, ağzının nefes almak için açıldığını gördüm. Adrenalinim tavan yapmıştı, kulaklarım ateş yüzünden çınliyordu ve bir anda ölümle burun buruna gelmek kana susamışlığımyı ortaya çıkarmıştı. Bu insan beni öldürmeye çalışmıştı. Bunu hak ediyordu. Boğazına daha çok yapıştım, soluk borusunu ezmek niyetindeydim, yüzünün kızardığını, gözlerinin yuvalarından çıkışını izledim...

Ve sonra durdum.

Artık bir peri değildim. Acımasız Tekinsiz Divanı Prensi Ash değildim. Bu insanı öldürürsem, günahlarla dolu uzun listeme bir yenisini katmış olacaktım ama artık gereksiz ölümlerle ve kan akıttığımda kirlenebilecek bir ruhum vardı.

Haydudun boğazına baskı yapmayı bıraktım ve gerileyerek onun nefes nefese kendine gelmeye çalışmasına izin verdim. Hızla Puck'a baktım, kızıl kafalı peri inleyen iki insanın arasında duruyordu. Kafalarını tutuyorlardı, Puck ise kendini beğenmiş bir şekilde onları izliyordu. Tatmin olmuş bir şekilde lidere döndüm. "Gidin buradan," dedim sessizce. "Evinize gidin. Eğer sizi bir daha görürsem, öldürmek için tereddüt etmem."

Kırk bileğini tutarak kaçtı ve üç arkadaşı da onu takip etti. Köşeyi dönüp gözden kaybolana dek onları izledim, sonra Puck'a döndüm.

Sırttı, bir eliyle parmaklarını ovuşturuyordu. "Eh, eğleneliydi. Kan akıtmak için yumruk yumruğa dövüşmek gibisi yok. Gerçi itiraf etmeliyim, adam sana vurduktan sonra onu öldüreceğini sandım. İyi misin buz çocuk?"

"İyiyim." Ellerime baktım, hâlâ parmaklarımyın altında atan insan nabzını hissedebiliyordum. onu hayatını sonlandırabilirdim ama yapmamıştım. Gülümsedim. "Daha iyi olmanıştım."

“O halde ikinizin sokak ortası dövüşleri bittiyse,” bir arabanın üzerinde Grimalkin belirdi, bize sitem eder gibi bakıyordu, “belki yola devam edebiliriz.”

Bizi uzun bir ara yoldan götürdü, sonunda tuğlaların arasında solmuş kırmızı kapılı bir yere geldik. Kapının arkasında, demirli kirli camda *Rudy’nin Rehine Dükkânı. Silah. Altın. Her Türü Eşya* yazıyordu. Biz kendimizi içeri atınca bir çan öttü. İvr zıvırla dolu, küçük bir dükkândı. Tozlu raflarda müzik setlerinin yanında, televizyonlar, araba radyoları ve hoparlörler vardı. Tüm bir duvar silahlara ayrılmıştı, yüksek bir tezgâh ve bir güvenlik kamerasıyla korunuyordu. Bir sürü video oyunu raflara dizilmişti ve bir servet değerindeki altınlar camekânın içinde parlıyordu; kolyeler, yüzükler, kemer tokaları.

Tıknaз bir figür camekâna yaslanmış, iskambil kartlarıyla fal açıyordu, sıkılmış gibiydi ama biz içeri girince başını kaldırdı. Kafasının iki yanında koç boynuzları vardı, kartları toplayan kollarıysa hayli tüylüydü. En azından bir insana göre... ama bir *satyr*²⁷ göre değil tabii. Ya da yaklaştıkça fark ettiğim üzere yarı *satyr*²⁷’e. Lekeli bir tişört ve taba rengi şort giyiyordu, cılız bacakları oldukça tüylü olmasına rağmen insan bacağı izlenimi veriyordu.

“Hemen geliyorum,” dedi biz kasaya yaklaşırken. “Bana bir saniye verin...” Durup gerçekten bize baktı. Puck ona sırtınca yüzü soldu ve nefesini tuttu. “Ah. Ah, özür dilerim... Lordum? Fark etmedim... buraya çok fazla saf kan gelmiyor. Demek istediğim...” Yutkundu, görünüşe göre fazlasıyla eğlenmiş Puck ona gülümsemeye devam ettikçe yarı *satyr*’in yüzü daha da soldu. “Sizin için ne yapabilirim efendim?”

27 Yunan mitolojisinde doğayı simgeleyen cinler. Gövdelerinin üstü insan, belden aşağısı teke biçimindedir. (ed.n.)

“Merhaba, Rudy.” Grimalkin kasanın üzerine atlayınca yarı *satır* bağırarak geriledi. “Hâlâ adına mağaza dediğin, her an alev alabilecek bu mekânda takıldığını görüyorum.”

“Ah, harika.” Rudy kediye keyifsizce baktı ve bir bez parçası alarak kasanın üstünü sildi. “Bakın kimler gelmiş. Bana eziyet etmeye geldin yine, değil mi? Değiş tokuş ettiğin bilgi neredeyse beni öldürüyordu, biliyor musun?”

“Dev harabelerin yerini öğrenmek istedin. Ben de bu bilgiyi sana verdim. Benim pazarlığım orada bitti.”

“Oranın terk edilmiş olduğunu sanıyordum! Hâlâ birilerinin olduğunu söylemedin.”

“Sormadın ki.”

Onlar konuşurken mağazaya göz attım. Rafları dolduran tüm ölümlü eşyalar beni büyüledi. Ne olduklarını elbette biliyordum ama metal şeylere gerçekten korkmadan ilk kez dokunabiliyordum. Silah rafının önünde dolaşarak, duvarlara dizili tüm farklı tabancalara ve ateşli silahlara baktım. Çok fazla çeşit vardı. Ölümlü dünya hakkında bilmediğim çok fazla şey vardı. Arayı çok yakın zamanda kapamam gerekiyordu.

Grimalkin burnunu çekti, sesi kasanın arkasından geliyordu. “Kadim dev harabelerde hazine avına çıkacaksan, önce terk edilmiş olup olmadığına bir bakmalısın. Neyse, bunun bir önemi yok. Sanıyorum ki yarım kalmış bir işimiz var.”

“İyi.” Rudy ilgisizce elini salladı. “İyi, şu işi bitirelim. Hey!” diye bağırdı aniden, ben raftaki silahlardan birini alınca, biraz önce bana doğrultulanla aynıydı. “Ona dikkat et! Tanrım, ne zamandan beri periler bu tür şeylere dokunabiliyor?”

“Buz çocuk.” Puck gözlerini devirdi, gergin görünüyordu. “Lütfen. Hoş silah satıcımızı çileden çıkarmayalım. Neredeyse eve geldik.”

Silahlı yerine koydum ve ön tarafa doğru yürüdüm, Rudy şüpheli gözlerle bana bakıyordu. “Ah, peki. Demek, ‘özel oda’dan bir şeylere ihtiyacınız var... Maymun pençeleri²⁸, *hydra* zehri ve bir çift *cockatrice* yumurtası... dün geldi...”

“Goblin pazarından aldığın kelepirleri bir kenara bırak,” diye lafını kesti Grimalkin. “Yabanılormana giden kapıyı kullanmamız gerek.”

“Kapı mı?” Rudy yutkunup her birimize tek tek baktı. “Ben, eee, kapı falan bilmiyorum.”

“Yalancı,” dedi Grimalkin gözlerini kısarak. “Bizi kandırmaya çalışma, melez. Kiminle konuştuğunu sanıyorsun sen?”

“Sadece...” Rudy sesini alçalttı. “Olurulmaz’a doğrudan ulaşımının olması yasak,” diye itiraf etti. “Divanların nasıl olduğunu biliyorsun. Pis bir melezin onların bölgesine hattı olduğunu öğrenirlerse beni keçiye çevirip kızıl kepililere yem ederler.”

“Bana borçlusun,” dedi Grimalkin. “Şimdi ödemeni talep ediyorum. Ya bize hattı gösterirsin ya da Robin Goodfellow’u mağazana salarım ve korunacak bir şey kalıp kalmadığını görürüz.”

“Goodfellow mu?” Rudy’nin beti benzi attı. Puck’a baktı. Puck sırtarak ona el sallıyordu. “T-tabii,” diye fısıldayıp kasadan şaşkın bir şekilde uzaklaştı. “Beni takip edin.”

Bir kapının kilidini açtı ve bizi daha küçük ve kalabalık bir odaya soktu. Burada duvarları kaplayan ve köşelere yığılmış eşyalar

28 *Monkey Paws*. İngiliz yazar W.W. Jacobs’ın 1902’de yayımlanan *Maymun Pençesi* isimli kısa korku hikâyesinde, sahibine üç dileğini korkunç bedeller karşılığında bahşeden, maymun pençesi şeklindeki tılsım. (ed.n.)

dışarıdakilerden bile ilginç görünüyordu ama daha tanıdıkları. Şahmeran dişleri, *wyvern* iğneleri. Her renkte parlayan iksirler ve zehirli mantarlar. Griffon²⁹ tüylerinden yapılmış bir başlığın altında kocaman, büzüşmüş deri ciltli bir kitap vardı. Rudy dağınıklığın arasından geçip yoluna çıkan şeyleri tekmeledi ve sonunda arkadaki duvara ulaşarak perdeyi araladı. Diğer tarafta basit bir tahta kapı belirdi.

“Aç,” diye emretti Grimalkin.

İçini çeken Rudy kapı kilidini açtı ve kapıyı ileri itti. Toprak ve kuru yaprak kokusuyla soğuk bir esinti odayı doldurdu; yabancı lormanın gri, kasvetli manzarası küçük çerçeveden bize göz kırptı.

Puck uzun bir nefes aldı. “İşte orada.” İçini çekti hasretle. “Onu gördüğümde bu kadar mutlu olacağımı düşünmezdim.”

Grimalkin çoktan geçmiş, kuyruğu sisin içinde kaybolmuştu. “Hey,” diye bağırdı Rudy, kapı ağzında kaşlarını çatmış duruyordu. “Daha fazla iyilik yok, tamam mı kedi? Ödeştik, değil mi?” İçini çekti ve bize baktı, bizse Grimalkin’in peşine takılmıştık. “Ben, eee, bu yolu kullandığınızı kimse duymazsa minnettar olurum, Lordum. Size yardım ettiğime göre... şey...” Puck kapıda küçümseyici bakışlarla ona bakıyordu. “Sizin için sorun değilse yani.”

“Bilmiyorum.” Puck kaşlarını çattı ve kollarını kavuşturdu. “Oberon’un bir rehin dükkânıyla ilgili bir şeyler söylediğini hatırlıyor gibiyim, değil mi buz çocuk? Kızıl kepliler filan diyordu hani? Ya da başka bir şey miydi?”

Rudy’nin yüzü soldu, Puck gülerecek omzuna vurunca havaya zıpladı. “Sen iyi bir çocuksun.” Sırttı ve kapıdan geçerek yürümeye başladı. “Bir gün seni ziyarete gelebilirim. Acele et, Prens.”

29 Antik Yunan ve Asya mitolojilerinde geçen, her kültürde farklı betimlense de genellikle aslan vücutlu, kartal kanatlı ve kafalı, güçlü ve asil yaratıklar. (ed.n.)

“Prens mi?” Yarı *satyr* ben ilerlerken gözlerini kırptırdı. “Robin Goodfellow ve bir prens benim dükkânıma mı geldi?” Bana baktı, sonra bir anda anlamışçasına kaşlarını kaldırdı. “O halde... siz... Prens Ash olmalısınız.”

Yabanılormanm soğuk rüzgârı yüzüme çarpıyordu. Kapıda duraksayıp omzumun üzerinden arkama baktım ve başımı hafifçe salladım.

“Hayır,” dedim ve kapıdan yürüyüp geçtim. “O ben değilim.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DEMİR ŞÖVALYE

Yabamlorman tam olarak hatırladığım gibiydi –gri, karanlık, sisli, gökyüzünü kaplayan büyük ağaçlarla dolu– ama yine de oldukça farklıydı. Önceden bu dünyanın, Oluolmaz’da yaşayan tüm yaratıkların içinden akan enerjinin bir parçasıyım. Ama şimdi değildim. Ayrıydım, oralı değildim. Davetsiz bir misafirdim.

Ama Oluolmaz’a geri döndüğüm için etrafımda dönen büyüü hissedebiliyordum, hem tanıdık hem de yabancıydı. Kış büyüüydü ama farklıydı. Sanki... sanki artık *benim* sihrim değildi ama hâlâ ona ulaşabiliyor, kullanabiliyordum. Belki kazandığım ruhun bir parçasıydı; Ariella’nın özgürce, koşulsuzca verdiği parça. Ve bu doğruysa, o bir şekilde hâlâ benimleydi.

Bu düşünce içimi rahatlatı.

“Evet.” Grimalkin sisin içinden çıktı, devrilmiş bir kütüğün üzerine zıpladı, kabarık kuyruğunu arkasında salladı. “İşte sona geldik. Yolun geri kalanını bensiz tamamlayabileceğiniz konusunda size güvenebilirim, değil mi?”

“Kaçıyor musun kedi?” Puck kollarını kavuşturdu ama gülünmesmesi sevgi doluydu. “Oysa etrafımızda dolaşmana yeni yeni alışıyordum.”

“Attiğin her adımında seni kollayamam, Goodfellow,” diye karşılık verdi Grimalkin sıkılmış bir ses tonuyla. “İyi bir maceraydı ama sona erdi. İnanması ne kadar güç olsa da, yapmam gereken başka işler var.”

“Evet, uyku beklemez sahiden. Çok zor bir iş. Nasıl hayatta kalıyorsun ki?”

Grimalkin bu kez onu görmezden geldi ve bana döndü. “Hoşça kal, şövalye,” dedi resmî bir şekilde. Daha önce hiç kullanmadığı bir kelime olduğu için ürperdim. “Yolculuğunda sana şans diliyorum, korkarım kolay olmayacak. Ama buraya kadar geldin, herhangi birinin umabileceğinden çok daha fazla hayatta kalmayı başardın. Bu işin sonunda da iyi olacağını düşünüyorum.”

Kediye reverans yaptım, gözünü kırptı, jestimden hoşnut olmuş gibi görünüyordu. “Sen olmadan başaramazdım, Grim,” dedim sessizce, o da burnunu çekti.

“Tabii ki yapamazdın,” diye karşılık verdi, çok bariz bir şey söylemişim gibi. “Demir Kraliçe’ye selamlarımı ilet ama beni *yakın* zamanda çağırmamasını söyle. Siz ikinizi böyle zorlu maceralardan kurtarmaktan oldukça yoruldum.”

Birkaç metre ötede çalıların arasında bir şey kıpırdamp dikkatimi çekti. Başımı çevirdiğimde, Grimalkin gitmişti.

Puck içini çekti. “Kedi nasıl veda edileceğini iyi biliyor,” diye mırıldandı başını sallayarak. “Haydi, buz çocuk. Seni Demir Krallık’a götürelim. Giderek gençleşmiyorsun ne de olsa.”

YOLCULUK İKİ GÜN SÜRDÜ, bunda Gıcırtıormanı'nda karşılaştığımız goblin çatışmalarının etkisi büyüktü. Yabanılormanda hiçbir şey kolay elde edilmediğinden goblin klanları yine savaştaydı ve bölgelerinden izinsiz geçenlere karşı hoşgörülerini yoktu. Puck'la birlikte öfkeli savaşçı gruplardan kaçmak zorunda kaldık, sonunda goblin topraklarının ucuna varabilmek için onların savaş cephelelerinden dövüşerek geçtik. Bir süre, tıpkı eski zamanlardaki gibiydi; ikimiz, yaşadığımız onca garipliğe karşın sırt sırta vermiş savaşıyorduk. Vücudum yine benimdi; kılıcım uçuyor, ellerimde gayet doğal bir şekilde hareket ediyordu. Zehirli bir goblin oku uyluğuma isabet edince bir gecemi onun yan etkilerinden kurtulmaya çalışmakla geçirdim ama sabaha zehri atmış ve yola devam edebilecek hale gelmiştim.

Savaşın heyecanı ve yaşıyor olmanın verdiği mutluluğa rağmen, Demir Krallık'a gideceğim için endişeliydim. Saniyelerin geçtiğini hissedebiliyordum; kum saatinin taneleri gibi düşüyor, her gün beni kaçınılmaz sonuma götürüyorlardı. İster sıradan bir ölümlü hayatı olsun ister zamanın etkilerini yavaşlatabilecek kadar peri olayım, kalan günlerimi Meghan'la geçirmek istiyordum. Ailemle...

Demir Krallık'ın sınırlarına ulaşmadan önceki gece Puck'la küçük bir göl kenarında kamp kurduk. Sonunda Gıcırtıormanı'ndan, kana susamış goblinlerin bölgesinden kaçmıştık. Çok yakındık, hissedebiliyordum ve rahatlamak benim için çok zordu. Puck ise bununla eğleniyordu. Sonunda yüzüm suya dönük, bir ağaca sırtımı vererek uyuklamaya başladım.

Gece bir ara rüya gördüm. Ariella suyun kenarından bana gülümsüyordu, gümüş rengi saçları yıldızların ışığında parlıyordu. Konuşmadı, ben de bir şey demedim, rüyada hiç ses yoktu ama sanıyorum mutlu olduğunu bilmemi istemişti. Dileği yerine gelmişti ve artık gitmesine izin vermemi söylüyordu. Nihayet

hatırasını bir kenara bırakabilirdim. Bulanık gözlerle uyandım, göğsümde bir ağrı vardı ama o günden bu yana ilk kez, daha hafif hissediyordum. Onu asla unutmayacaktım ama hayatıma devam ettiğim için artık kendimi suçlu hissetmiyordum, bir başkasıyla mutlu olabilirdim. Sonunda onun da bunu istediğini biliyordum.

Yabanılormana girdikten en az kırk sekiz insan saatinden sonra Puck'la Demir Krallık'ın sınırında çevreyi saran metal ağaçlara bakıyorduk. Sanki Olurolmaz, Demir Krallık'tan kendini ayırmak için elinden geleni yapmıştı. Yabanılorman ile Demir Kraliçe'nin bölgesi arasında kocaman bir boğaz vardı. Bu yarığın üzerine uyduruk bir ahşap köprü inşa edilmişti ama yabanılorman yavaş yavaş onu da yok edecek gibi duruyordu. Sarmaşıklar ve otlar ahşabı çoktan kaplamış, sanki onları aşağı çekmeye çalışıyordu.

Puck'la birlikte köprünün ucunda durduk. "İşte geldik." Yaz soytarısı içini çekti, başının arkasını kaşıyarak ormana bakıyordu. "Evin güzel evin buz çocuk, bu şekilde düşünmek tuhaf olsa da. Mag Tuiredh'e³⁰ tek başına gidebilecek misin? Buradan nasıl gidildiğiyle ilgili hiçbir fikrim yok."

"Önemi yok," dedim, metal ormanın parlaklığına bakıyordum. Kısa süre önce, bu görüntü midemin kasılmasına sebep olurdu. Şimdi ise içim heyecanla doluydu. "Yolu bulurum."

"Evet, bundan şüphem yok." Puck kollarını kavuşturarak içini çekti. "Her neyse, muhtemelen beni bir süre görmeyeceksin, buz çocuk. Yaz Divanı'na dönme düşüncesi eskisi kadar çekici gelmiyor. Belki bir tatilin vakti gelmiştir." Kollarını birden iki

30 İrlanda mitolojisinde, İrlanda'nın ilk sakinlerinden olan ve doğüstü güçlere sahip Tuatha Dé Danann'ların, hâkimiyetlerini güçlendirmek için Fomoriilerle savaştıkları bölge. (ed.n.)

yana açtı. "Yüzümdeki rüzgâr, önümde uzanan yol, heyecan ve macera biraz ötede beni bekliyor."

"Hah." Kurnazca bir bakış attım. "Oberon, benimle Derin Yabanıl'da dolaşmana izin vermemiştii, değil mi?"

"Pek sayılmaz." Puck yüzünü buruşturdu. "Her neyse, tatil vakti geldi, bu arada da Lord Sivri Kulak biraz sakinleşsin. Meghan'a benim için sarıl, olur mu? Belki birkaç onyıl sonra sizi görürüm."

"Nereye gidiyorsun?" Robin Goodfellow umursamaz bir şekilde omuzlarımı silkti. "Kim bilir... Belki tekrar Dünyanın Sonu'nu bulmaya çalışırım. Belki bir süreliğine fâni dünyaya geçerim. Nereye gittiğimin, kendimi nerede bulacağımın hiçbir önemi yok. Dışarıda koca bir dünya var, belki de onu yeniden tanımanın vakti gelmiştir." Bana baktı, gözleri parlıyordu. "Son bir küçük maceramız olduğu için mutluyum buz çocuk ama artık kendi başıma devam etmemin zamanı geldi. Bensiz çok eğlenmemeye çalış, olur mu?"

"Puck," dedim tam ayrılmaya hazırlanırken. Arkasını döndü, tek kaşını kaldırdı, yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

Derin bir nefes aldım, bir adım ilerleyerek elimi uzattım.

Puck gözlerini kırptı, sonra ciddi bir şekilde uzamp elimi sıktı, ben de aynısını yaptım. "İyi şanslar," dedim sessizce, gözlerine bakarak. Gülümsedi; dalgacı, alay eden türden bir sırıtış değil, gerçek bir gülümsemeydi.

"Sana da, Ash."

"Tir Na Nog'a yolun düşerse, Mab'e benden selam söyle."

Puck güldü, başını sallayarak geri çekildi. "Tabii tabii, bunu yapacağımdan emin olabilirsiniz." Köprünün diğer tarafından selam verircesine elini kaldırdığı sırada büyü havayı doldurdu. "Görü-şürüz, buz çocuk."

Bir sihir dalgası içinde Puck büküldü ve kocaman, kara bir kuzguna dönüşüp güçlü kanatlarıyla havayı dövdü. Boğuk karga sesiyle üzerimde yükseldi, büyü ve tüy saçarak dönüp ağaçlara yöneldi ve sonunda minik siyah bir noktaya dönüşerek gözden kayboldu.

Gülümsedim, yabanılormana sırtımı çevirdim, köprüyü geçtim ve Demir Krallık'a doğru tek başıma ilerledim.

SON
DEMİR KRALİÇE

Benim adım Meghan Chase, Mag Tuiredh ve Demir bölgelerinin hükümdarı, Demir perilerin Kraliçesiyim ve her kim ki kralların ve kraliçelerin işinin kolay olduğunu söylüyorsa, neyden bahsettiğini bilmiyor demektir.

Demir sarayın taht odası yine dopdoluydu ve duvarlardan yankılanan fısıldaşmalar zihnimi sürekli meşgul ediyordu. Bugün yine uzun bir gün olacaktı. Demir Krallık'ın tek hükümdarı olarak, bir yandan kendi krallığımı yeniden inşa edip kurarken bir yandan da sorunları çözmek, kaynakları yönetmek, şikâyetleri dinlemek ve bir şekilde kendi topraklarım ile diğer divanların ölmelerini istediği halkımı korumakla yükümlüyümdüm. Şikâyet etmiyordum ama yakın zamana kadar normal bir hayatı olan on yedi yaşında bir genç kız olarak Demir perilerden oluşan bir krallığı devralmak kolay değildi. Ve itiraf etmem gerekirse, bazı günler diğerlerine göre bir hayli yorucu oluyordu.

Tahtıma yerleştim, tahta ve demirden yapılmış büyük bir yaptı ve üzerine oturduğum sert yastıklar da pek rahat sayılmazdı. Aslında, bu tür uzun toplantılar için yatırılabilen masaj koltuklarından kullanmayı önermiştim ama teklifim Arıza ve bir çöpçü fare olan başdanışmanım Tamir tarafından veto edilmişti. Demir Kraliçe, otururken bile güçlü ve yenilmez görünmeli diyorlardı. En azından halkı önünde kırılğan görünmemeliydi. Sanırım onlar için *kırılğan görünmemek* sertlik ve rahatsızlıkla eşanlamlıydı. En azından sırtım öyle düşünüyordu.

Burası Demir Krallık, diye düşündüm toplantıda kısa bir ara verildiğinde. Eski moda olmak zorunda değiliz. Diyot'tan istersem, bu tür taleplerin e-posta ya da başka bir yolla halledilebileceğine iddiaya girerim.

Bir başka ricacı, bölgesi Tir Na Nog ve Kış Divanı'na oldukça yakın olan bir kablo nympha yaklaştı. En son gelişmeleri aktarırken onu sabırla dinledim: Kış şövalyeleri sınıra yakın klanlara saldırıyordu. Mab'in Divanının anlaşma kurallarına uymasını sağlamak için onunla konuşmak zorunda kalacaktım. Bu çok eğlenceli olacaktı. Kış Kraliçesi zaten Oberon'un kızı olduğum için benden nefret ediyordu ve artık kraliçe olduğum için beni gördüğünde gerçekten korkutucu bakıyordu. Yine de ben *kraliçeydim*. Bir krallığı yönetiyordum ve peri yasalarına göre Mab'in hoşuna gitse de gitmese de, Kış hükümdarı beni dinlemek zorundaydı.

"Alkali," dedim nymphanın adını hatırladığımı belli etmek için. "Beni haberdar ederek doğru olanı yaptın. En yakın zamanda Kraliçe Mab'le bu konuyu görüşeceğiz."

"Minnettar olunuz, Majesteleri," dedi nympha ve başını eğerek uzaklaştı. Tamir'e başımı salladım ve o da bu talebi planlarıma ekleyerek yapmam gerekenler listesine bir madde daha katmış oldu.

“Bir ara verelim,” dedim ve ayağa kalktım, gerinirken sırtımın çıtırdadığını duyabiliyordum. Tamir bana dönünce sırtındaki çerçöp şingirdadı. “Neredeyse dört saattir buradayız,” dedim. “Karnım aç, başım ağrıyor ve bu işkence aletinde oturmaktan kalçam uyuştı. Bir saat ara verelim, tamam mı?”

Tamir kabullendi ama o anda taht odasının kapısı bir gürleymeyle açıldı ve Arıza içeri girdi. Birinci Teğmen yanında Demir perilerle tahta doğru ilerlerken yüzünde sert bir ifade vardı. Arkasında cübbeli, başında kapüşon olan bir figür onun adımlarını takip ediyordu. Geldiği yoldan ötürü pelerini hırpalanmış ve tozluymuş, kara şapkası da yüzünü saklıyordu.

“Majesteleri.” Arıza tahtın önünde eğildi ve ciddi olmaya çalışsa da, Birinci Teğmenimin gülmek için kendini tuttuğunu hissedebiliyordum. “Bu yolcu sizinle konuşmak için uzun bir yoldan gelmiş. Şu anda meşgulsünüz biliyorum ama oldukça uzaklardan geldiği için belki onu dinlersiniz diye düşündüm.”

Arıza tekrar başını eğdi ve geri geri giderek diğerlerinin yanına geçti. Ona bir bakış attım ama o doğrudan karşıya bakıyor, hiçbir şey belli etmiyordu. Birinci Teğmen normalde bu tür ricacıları taht odasına getirmezdi çünkü orduyu yönetmek gibi başka işleri olurdu. Bu yolcu için böyle bir istisna yaptıysa, çok önemli olduğunu düşünmüş demektir.

Kaşlarımı çattım ve salonun ortasında durup onu kabul etmemi bekleyen yabancıya baktım. “Yaklaş,” dedim. Tahtın ayağına yaklaşarak bir dizi üzerine çöktü, kapalı başını eğdi.

“Nereden geldin, yolcu?”

“Dünyanın Sonu’ndan geldim,” deyince sesi kalbimi durduracaktı neredeyse. “Bugün karşınızda durabilmek için, Derin Yabanıl, Fundalık, çeşitli imtihanlar ve Rüyalara Nehri’nden geçtim.

Tek bir talebim var: Sizin yanınızdaki yerimi almak. Şövalyeniz olarak görevimi yapmak, nefesim yettiğinde krallığınızı ve sizi korumak isterim.” Başını kaldırdı ve kapüşonunu açınca bir anda taht odasını uğultular doldurdu. “Ben hâlâ sizinim, Kraliçem,” dedi Ash doğruca gözlerime bakarak, “tabii beni kabul ederseniz.”

Bir an üzerimdeki şokun etkisiyle kıpırdayamadım. O burada olamazdı, bu imkânsızdı. Hiçbir peri Demir Krallık’a öylece gelip de sağ kalamazdı. Ama işte o buradaydı, yorgun ve kirli görünüyordu ama iyiydi. “Ash,” diye fısıldayarak şaşkınlıkla bir adım ilerledim. Hareket etmedi, o çok iyi tanıdığım yoğun gümüş rengi gözleriyle bana bakıyordu. Yanma gidip onu ayağa kaldırdım, çevik, kaslı vücuduna baktım. Asi siyah saçları yolculuğu sırasında toz içinde kalmıştı. Bana öyle bakıyordu ki sanki tüm Divan yok olmuş ve dünyada ikimizden başka kimse kalmamıştı.

“Buradasın,” diye fısıldadım. Gerçek olduğuna inanmak çok zordu. “Geri geldin.” Ash’in nefesi kesildi, elini elimin üzerine koydu.

“Eve geldim.”

İkimiz de sarsılmıştık. Ona yaklaştım, sıkıca tutundum ve öyle bir sarıldım ki bütün oda gürültüye boğuldu. Alkışlar ve kahkahalar yükseldi ama neredeyse hiçbirini duymuyordum. Ash gerçektir. Boynumda nefesini, kalbinin benimkine karşı atışını hissediyordum. Nasıl burada olabildiğini bilemiyordum, mümkün değildi ama şimdi bununla yüzleşmek istemiyordum. Bu bir rüyaysa, gerçeğe dönüp onu bırakmak zorunda kalmadan önce bu mükemmel mutluluk anını yaşamak istiyordum.

Sonunda geri çekilip ona baktım, avcumu yanağına koydum. İçinde kendimi kaybedebileceğim gözlerle bana bakıyordu. Cevabını bilmek istediğimden emin olmadığım soruyu sonunda seslendirdim: “Nasıl?”

Şaşırtıcı bir şekilde gülümsedi. “Sana bir yolunu bulacağımı söylemiştim, değil mi?” İnanmadığımı görünce kıkırdadı. İçindeki gizli gururu hissedebiliyordum, imkânsız olan bir şeyi başardığını biliyordu. Elimi tutarak göğsüne götürdü, avcumda kalp atışını hissedebiliyordum. “İnsan oldum. Oluru olmaz’ın sonuna gittim ve ruhumu buldum.”

“Ne?” Ona bakmak, onu gerçekten görmek için geri çekildim. Eskisinden biraz farklı görünüyordu. Belki hatları biraz daha yumuşamıştı ve bedeni eskisi kadar soğuk değildi ama hâlâ o yoğun gümüş rengi gözlere ve o asi saçlara sahipti. İnsan olmuştu ama hâlâ Ash’ti, âşık olduğum, tüm kalbimle sevdiğim adamdı. Ve eğer ruhunu bulup insan olduysa...

Birlikte olabiliriz. Hiçbir şeyden korkmadan birlikte olabiliriz. Gerçekten başarmış.

Dikkatli bakışlarım karşısında gözlerini kırıştırdı. “Geçtim mi?” diye fısıldadı.

“Bekle bir dakika.” Hafiften kaşlarımı çatarak elimi uzattım ve saçlarını geriye doğru okşayarak zarif, sivri kulağını ortaya çıkardım. “Eğer insansan, bunu nasıl açıklayacaksın?”

Ash sırtıttı. Gözleri parıldadı ve ışıldayan, saf, güzel ruhunu gördüm. “Görünüşe göre hâlâ içimde *biraz* peri sihri kalmış,” deyip parmaklarını saçımda gezdirdi ve başparmağıyla yanağımı okşadı. “Periler Ülkesi’nin kalanıyla aşık atmaya yeter en azından. Belki yaşlanmamı bile önler.” Hafifçe güldü, sanki bu fikir onu heyecanlandırmıştı. “Bu yüzden alışsanız iyi olur, Majesteleri. Oldukça uzun bir süre burada olmayı planlıyorum. Muhtemelen sonsuza dek.”

Gözlerim buğulandı, sanki göğsümde bir balon vardı ve mutlulukla şişiyor, geride sevinçten başka bir şeye yer kalmayana

dek karanlığı itiyordu. Ama tek bir şey söyleyebildim: “Sen zaten yüzyıllardır bu halde yaşamıyor musun?”

Ash başını eğince daha da yaklaştık. “Senin için Dünyanın Sonu’na gittim ve şimdi tüm konuşmak istediğin, yaşlı olmama rağmen ne kadar genç görüldüğüm mü?” Gözleri enerji doluydu ve hâlâ gülümsüyordu. Bu ışık saçan, özgür Ash’ten hoşlandığıma karar verdim; sanki bir ruha sahip olmak, Kış Divanı’nın soğukluğunda ortaya çıkmasına izin vermediği bir parçasını serbest bırakmıştı. Onu biraz daha kızdırabileceğimi düşündüm.

“Genç görüldüğünü de kim söyledi?” O anda, Demir Divan’daki gülüşmeler ve fısıltılar arasında, Ashallayn’darkmyr Tallyn nazikçe yüzümü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını benimkiyle birleştirdi. Birlikte geçireceğimiz sonsuzluğun ilk günü böylece başlamış oldu.

SICAK BİR ESİNTİ, vadideki dalların arasında uğuldayarak yaprakları hışırdattı, ormanın ortasındaki dev bir sürüngen iskeletinin içinden geçerek fısıldadı. Vadinin ortasında duran bu iskelet oraya uygun görünmüyordu, onca hayat enerjisinin içinde bir ölüm simgesi gibiydi. Çiçekler eskiden çamurlu olan zemine halı gibi yayılmıştı, kuşlar dallarda cıvıldıyordu ve güneş bulutların arasından tüm güzelliğiyle ısıldıyor, vadideki fundalıkların arasında kalmış sisi yavaş yavaş dağıtıyordu. Bembeyaz kemikleri ve öfkeli ağzıyla iskelet, renk karmaşasının içinde solgun ve önemsiz görünüyordu ama doğa yavaşça işine devam ediyordu. Yosunlar ve otlar çoktan ölü devi kaplamaya başlamıştı ve ufak çiçekler kaburgalarında filizleniyor, narin sarmaşıklar kemiklerin etrafına dolanıyordu. Birkaç mevsim sonra tanınmaz hale gelecekti.

Fundaların arasından bir gölge göründü, güneşe çıkınca gözlerini kırptı. Büyük gri kedinin yeşil gözleri ıslı ıslıldı. Vadide yürüyerek, yavaşça kaybolan iskeletin yanından geçti, açmış beyaz çiçeklerle dolu büyük bir ağacın gövdesine ulaştı. Ağacın gövdesine oturdu, tüylü kuyruğunu etrafına doladı ve gözlerini kapayıp ağaçların rüzgârda çıkardığı sesi dinledi. Birkaç çiçek etrafında uçuşup uzun bıyıklarına dokununca gülümser gibi göründü.

“Sonunda huzuru bulduğun için mutluyum.”

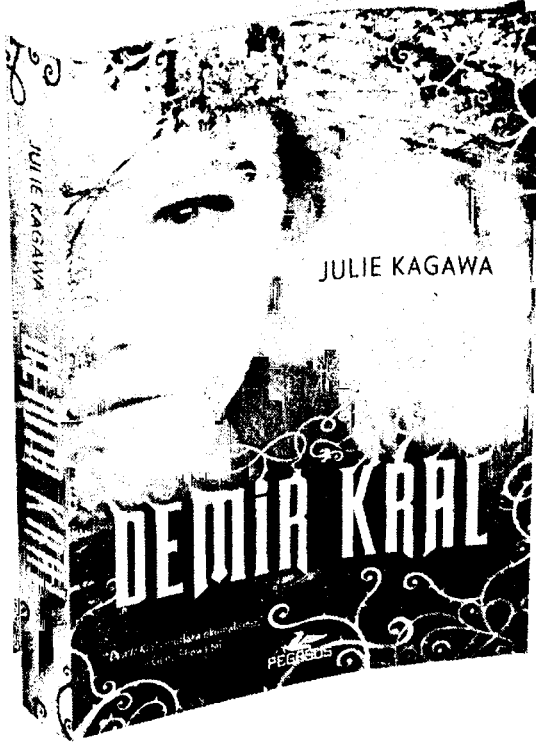
Üzerindeki dallar hışırdadı, âdeta gülüyorlardı. Kedi başını kaldırdı, esintinin vücudunu okşamasına izin vererek yaprakların birbiriyle rüzgârda dans edişini izledi. Sonra kuyruğunu sallayarak ağaçtan atladı, güneşin altında gri tüylü bir çizgiye dönüştü ve ışık onu tamamen yuttu.

DEMİR. BUZ.

LANETLİ

BİR AŞK.

DEMİR PERİLER

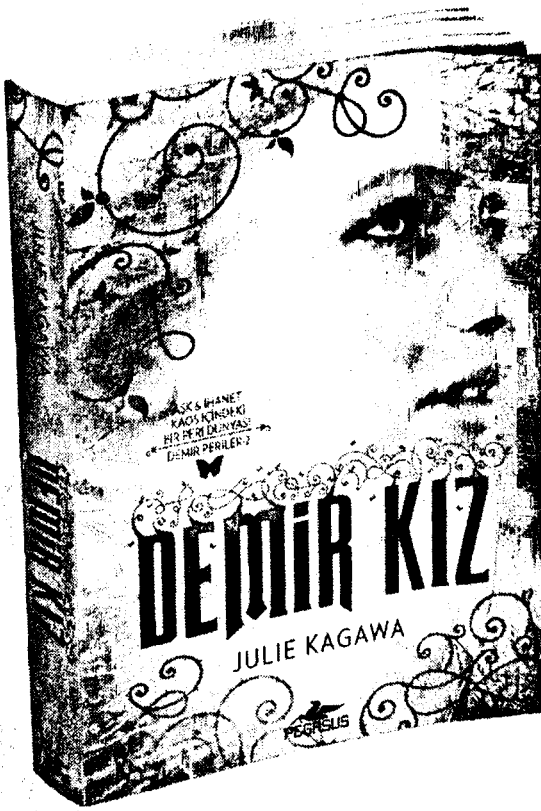
MEGHAN CHASE'İN GİZLİ BİR KADERİ VAR.
HAYALİNİ BİLE KURAMAYACAĞI, EFSANEVİ KARAKTERLER VE
FANTASTİK MACERALARLA DOLU BİR KADER.

*"Demir Kral, fazladan romantizmle birlikte Alice Harikalar Diyarında,
Narnia Günlükleri ve Yüzüklerin Efendisi'nin sihrini, hayal gücünü ve
macerasını yaşıyor."*

Justine

AŞK & İHANET.
KAOS İÇİNDEKİ
BİR PERİ DÜNYASI.

DEMİR PERİLER

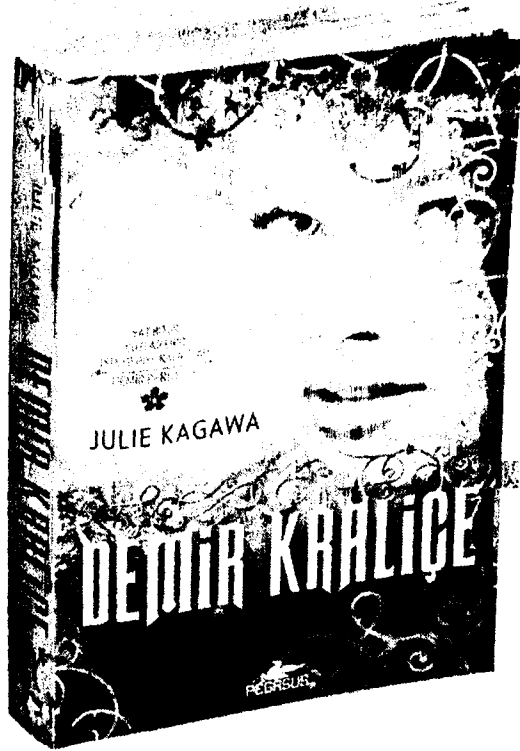

MEGHAN CHASE DEMİR PERİLERİ YENDİĞİNİ SANIYORDU...
TA Kİ MEVSİMLER ASASI ÇALINANA KADAR.

“Peri diyarlarının canlı anlatımları ve iyi kurgulanmış, samimi karakterleriyle *Demir Kız*, tüm seriye bağımlılık yaratacak bir peri öyküsü. Bir aşk hikâyesi, bolca dövüş sahnesi ve fantastik olaylarla her türün okuyucusunu kendine çekiyor.”

VOYA

YAZ BİTER.
BUZLAR ERİR.
İŞTE GERİYE KALANLAR.
DEMİR PERİLER

BİR FIRTINA YAKLAŞIYOR VE KİMSENİN SAĞ ÇIKAMAYACAĞI KADAR
BÜYÜK BİR ÇATIŞMA MEGHAN CHASE'İ ÇAĞIRIYOR...

"Melissa Marr ve Kagawa hayranları bu maceradan çok keyif alacak.
Meghan'ın gücü ve kontrolü artarken hikâyesi de zirveye ulaşıyor.
Demir Kraliçe, bir aşk üçgeninden çok daha fazlası."

Kirkus Reviews